De la iad la rai (Robert Blum)

Drumul unui suflet (Robert Blum) după moartea trupului.

Jakob Lorber s-a născut 22 iulie 1800 la Jahring, în Steiermark de jos, ca fiul unei familii de ţărani germane. Din partea tatălui cât şi a mamei curgea în venele sale sângele de ţăran german. - Jakob, cel mai mare dintre trei fiii, a avut voie să studieze pedagogia, dar s-a întors după terminarea cu succes a studiului „prin care a devenit profesor", spre o veche pasiune de a sa, care a fost muzica. El stăpânea mai multe instrumente, dar cel mai bine vioara, iar în această artă a primit lecții de la Paganini. Concertele cu succes i-au făcut în curând un nume bun în oraşul natal Graz şi i-a adus prietenia celor mai buni locuitori, adică dirijorul Anselm Hüttenbrenner, a primarului din Graz Andreas Hüttenbrenner şi a secretarului stării civile K. G. Ritter von Leinen (biograful său).

În primăvara anului 1840 a primit Lorber oferta unui post promițător de dirijor în oraşul mult vizitat şi comercial Triest. Bucuria, de a avea în sfârşit o poziție asigurată de viață şi un venit garantat, a fost mare. Dar providența a fost altfel. Bărbatul, a cărui gânduri se ocupau mai ales în acea vreme cu lumea invizibilă şi cu întrebările despre Dumnezeu şi eternitate, a fost pus la încercare şi pentru a se decide printr-o metodă cât se poate de ciudată.

Despre această întâmplare măreață din viața sa, povesteşte el mai târziu prietenilor săi: El, Lorber, în data de 15, martie1840, la ora şase dimineața, a terminat cu rugăciunea de dimineață şi a fost pe punctul de a se ridica din pat, când în stânga înăuntru în piept, în locul inimii a auzit cât se poate de clar o voce, care îi spunea: „Ridica-te, i-ați pana şi scrie! „ - Lorber, a ascultat aceasta chemare imediat, a luat pana în mână şi a început să scrie ceea ce auzea în interiorul său cuvânt cu cuvânt pe hârtie. A fost începutul unei lucrări „Creația lumii spiritelor şi cea a simțurilor şi istoria omenirii" sau „Gospodăria lui Dumnezeu" (Casa Domnului). - Şi primele propoziții extraordinare (un exemplu despre harul vocii interioare dumnezeieşti) suna astfel:

„Cine vrea să vorbească cu Mine, acela să vina la Mine şi Eu îi voi pune în inimă un răspuns. - Dar doar cei curați, a căror inimă este umilă, vor auzi tonul vocii Mele! - Şi cine Mă preferă înaintea lumii, cine Mă iubeşte, ca o mireasă blândă care îşi iubeşte mirele, cu acela vreau Eu ca să mă duc braț la braț. El Mă va vedea tot timpul ca un frate şi aşa cum L-am văzut Eu pe el deja de o eternitate, încă înainte de a fi el."

Jakob a recunoscut profund mişcat vocea care a cuprins viața şi pe Acela, de la care venea ea. - El a recunoscut vocația şi lucrarea sa, a lăsat deoparte slujba din oraşul monden Triest şi şi-a dedicat din acea clipă toată viața scrisului, adică ceea ce îi dicta lui vocea aceea interioară. Necăsătorit, sărac şi fără pretenții, a trăit această vocație până la sfârşit, iar existența şi-a menținut-o cu ore de muzică şi darurile de dragoste a bărbaților şi a femeilor din cercul lui de prieteni şi din puținul său era tot timpul pregătit să le dea altora care erau mai săraci decât el.

Aproape 25 de ani până la moartea lui Lorber, la 24 august 1864, a vorbit acea voce, cu aceeaşi seriozitate drăgăstoasă şi intensitate, exact identice cu prezicerea lui Iisus în Evanghelia lui Ioan, cap. 14, 21 şi 26, la acel „slujitor umil a lui Dumnezeu". - Unui prieten i-a scris Lorber despre aceasta:

„Referitor la vocea interioară, cum se aude aceasta, nu pot spune de mine numai faptul, că, cuvintele veşnic clare şi sfinte a Domnului le aud tot timpul în regiunea inimii ca un gând cât se poate de limpede, luminate şi curate, ca nişte cuvinte pronunțate. Nimeni, nici acela care este foarte aproape de mine, nu poate auzi vreun glas. Pentru mine însă sună acest glas milostiv mult mai limpede şi mai tare decât orice sunet material."

Prin scrisul autentic celor auzite (meritul mare îl are mai ales Anselm Hüttenbrenner care s-a ocupat de strângerea şi de publicarea lor) s-au format cu timpul sub pana lui Lorber importante Scripturi care cuprind 25 de volume. Aici sunt scrise acestea după formarea lor:

Gospodăria lui Dumnezeu (3vol.); Saturn; Soarele natural; Soarele spiritual (2vol.); Copilăria lui Iisus; Schimbul de scrisori între Iisus şi Abagarus; Epistola Laodiceană a apostolului Paul; Pământul şi luna; Episcopul Martin (conducerea în lumea de apoi); Robert Blum (De la iad la Rai); Scena de trei zile (Iisus la 12 ani în templu); Daruri cereşti (2vol.); şi în sfârşit încoronarea: Marea Evanghelie a lui Ioan (o profundă relatare, completarea povestirilor a celor trei ani de învățare a lui Iisus, 10 vol.).

Cel mai important la apariția Jakob Lorber, care a avut darul privirii spirituale, sunt învățăturile minunate care reies din lucrările sale. Este într-adevăr o înțelepciune dumnezeiască atotcuprinzătoare, care se ocupă pe toate planurile vieții şi a întrebărilor vizibile şi invizibile şi nenumăratele secrete ale gândirii omeneşti luminate din punctul de vedere înalt şi spiritual.

Pentru a spune aceasta pe scurt: Lorber oferă în dezvoltarea şi privirea desăvârşită privirea spirituală a lumii şi explicațiile pământului, după care, la eliberarea credinței vizibile (materialism), ştiința şi întregul sentiment de viață al lumii actuale pe toate planurile recunoaşterii.

Robert Blum - O scurtă Biografie

Personajul central al acestei cărți nu este unul fictiv, ci a existat în realitate, fiind o personalitate bine cunoscută a Germaniei paşoptiste. Povestea de față prezintă ce s-a întâmplat cu sufletul său după ce acesta şi-a părăsit corpul fizic, în lumea de dincolo. Pentru o mai bună înțelegere a faptelor, vă prezentăm pe scurt biografia personajului Robert Blum în timpul vieții sale fizice:

Robert Blum (1804-1848) a fost una din principalele personalități politice ale *Vormărz*. El a desfăşurat o activitate politică susținută, folosindu-se inclusiv de educația sa avansată. După anul 1839, el a colaborat cu opoziția politică şi a devenit unul dintre cei mai angajați agitatori din Saxonia. În pofida hărțuielilor autorităților, el a reuşit să răspândească în Germania ideile liberale şi naționaliste, prin discursurile sale emoționante, întâlnirile publice pe care le-a organizat, articolele inspirate pe care le-a publicat, petițiile pe care le-a scris şi organizațiile pe care le-a fondat. A fost unul din primii revoluționari care au structurat mişcarea liberală, asociindu-se şi colaborând inclusiv cu alte grupuri de aceeaşi factură. Cu ajutorul acestora, şi-a fondat în anul 1847 propria editură. A făcut parte din Noua Biserică Catolică Germană şi a simpatizat deschis cu revoluționarii care au luptat pentru eliberarea Poloniei.

Când mişcarea liberală din Saxonia a început să se dividă, Blum a devenit liderul aripii sale radicale. Lucrarea sa, *Aufruf an die Freisinnigen Sachsens*, enumera toate măsurile necesare pentru a declanşa transformarea democratică a Saxoniei. Când armata a intervenit, înăbuşind revolta din Leipzig, din august 1845, Blum s-a folosit de popularitatea sa pentru a ține în frâu mânia populației, astfel încât situația să nu degenereze. Totuşi, când a fost ales consiliul oraşului în anul 1847, el nu a fost lăsat să-şi ocupe locul de drept, întrucât era considerat un radical.

Când a izbucnit revoluția de la 1848, el şi-a unit forțele cu Karl Biedermann, propunând o serie de reforme liberale. A fondat *Vaterlandsverein*, o organizație al cărei scop era de a educa politic masele largi şi păturile sociale inferioare. El a recomandat răspândirea educației în masă, eliberarea presei şi dreptul la libera adunare. A fondat o societate oratorică şi a publicat *Staatslexicon fur das deutsche Volk*, precum şi alte lucrări, în Frankfurt a fost ales vicepreşedinte al Parlamentului şi membru al Comitetului celor 50, precum şi membru al comitetului constituțional. În Adunarea Națională a fost ales membru al comitetului de conducere, al comitetului electoral central şi al comitetului pentru Puterea Centralizată.

Blum a apărat principiul suveranității populare şi a cerut instituirea republicii, dar nu printr-o revoltă populară, ci prin mijloace legale. A afirmat că numai Adunarea Națională din Frankfurt avea dreptul şi competența să legifereze o constituție. În timpul verii anului 1848, el şi-a manifestat

speranța că un război cu Rusia ar putea ajuta la restabilirea unității Germaniei, ducând mai departe idealurile revoluției.

Din punct de vedere politic şi ideologic, Blum nu a fost niciodată un personaj inflexibil, oscilând între stânga radicală şi aripa de dreapta, care îl considera un „republican roşu”. A apărat totuşi fără rezerve dreptul majorității de a guverna şi s-a opus oricăror manifestări violente. Nu s-a sfiit să atace majoritatea, ori de câte ori aceasta nu exprima voința poporului. În timpul participării sale politice în Parlamentul din Frankfurt, el a fost dezamăgit de felul în care evoluează revoluția. Pe data de 12 octombrie 1848, aripa de stânga l-a delegat să transmită o adresă de simpatie rebelilor vienezi. Blum s-a implicat direct în revolta vieneză împotriva armatei lui Windischgratz, prin discursurile şi articolele sale. Dezamăgit de felul haotic în care evoluează lucrurile, el a abandonat lupta, pe data de 29 octombrie. Arestat la începutul lui noiembrie, împreună cu tovarăşul său de arme Probei, Blum a invocat imunitatea sa parlamentară. Cei doi au fost însă judecați de o curte marțială şi condamnați la moarte pe data de 8 noiembrie. Blum a fost executat, în timp ce Frobel a beneficiat de o grațiere, fiind eliberat. Execuția lui Blum a fost un act pur politic, prin care Schwarzenberg dorea să dea un exemplu tuturor exponenților principiului revoluționar. În plus, era o sfidare deschisă la adresa Parlamentului din Frankfurt. Cel care l-a sfătuit pe Schwarzenberg să procedeze în acest fel a fost fostul consul general austriac la Leipzig, Alexander von Hubner, un duşman personal al lui Blum. Execuția a trezit indignarea poporului german, iar Adunarea Națională i-a recompensat pe urmaşii săi cu 40.000 de taleri.

Capitolul 1

Viața lui Robert Blum pe pământ.

1. Robert Blum a sosit pe pământ în condiții de penurie extremă, fiind nevoit să trăiască într-o sărăcie lucie până aproape de sfârşitul vieții. Acesta a fost destinul lui, şi vă asigur că au existat motive cât se poate de serioase pentru acest lucru, desigur, incomprehensibile pentru lumea voastră fizică. Sufletul şi spiritul său au venit de pe acea planetă despre care am vorbit în lucrarea Soarele natural, ai cărei locuitori sunt predispuşi să dărâme cu încăpățânare munți întregi, cu o hotărâre de neclintit; iar ceea ce nu reuşesc să realizeze din punct de vedere fizic, continuă să facă în lumea spirituală.

2. Acest om, executat în cele din urmă din cauza îndrăznelii sale, a demonstrat încă din copilărie tenacitatea spiritului său. Deşi am fost nevoit - în interesul lui, de altfel - să aşez Eu însumi diferite obstacole în calea lui ori de câte ori avea tendința să se exalte prea tare, acest lucru nu a avut consecințe majore pentru viața lui, întrucât încăpățânarea ieşită din comun a spiritului lui găsea întotdeauna o cale de ieşire din impas, croindu-şi astfel în continuare drum în direcția dorită de el.

3. Omul nostru era predispus să îşi facă o mie de planuri, iar apoi să încerce să le pună în practică. Mai presus de orice, credea în justiția socială, fiind gata să facă orice sacrificii pentru a o implementa. Chiar dacă ar fi avut la dispoziție toate comorile lumii, ar fi fost dispus să le pună la bătaie, împreună cu întreaga sa viață, numai pentru a-şi transpune în practică ideile!

4. Aceste idei legate de justiția socială proveneau în mare parte din şcoala religioasă a lui Ronge şi a colegilor acestuia. De fapt, această filozofie nu reprezintă o şcoală, şi încă şi mai puțin o biserică, întrucât Mă contestă pe Mine ca Domn şi Dumnezeu, considerându-Mă un simplu om şi un învățător al umanității care a trăit cândva, în antichitate. În acest fel, această aşa-zisă „biserică” renunță la însăşi piatra de temelie care ar trebui să stea la baza ei, aşa că este clădită pe un fundament foarte slab.

5. La fel ca şi Ronge, omul nostru şi-a construit ideile socialiste pe un sol nisipos. În viziunea lui, tot ce are de oferit această lume este mărunt şi penibil, aşa că nu depindea decât de puterea sa oratorică să dărâme puterile lumii.

6. Această convingere era atât de puternică în mintea lui, încât nu i-a lăsat nici o urmă de îndoială. Chiar şi atunci când l-am avertizat personal (în spiritul lui) să nu se avânte prea tare şi să nu facă prostii, el nu a luat în serios avertismentul Meu, una din maximele sale preferate fiind aceea că un german adevărat nu se va da în lături de la nici un sacrificiu pentru a transpune în practică ce şi-a pus în minte.

7. Câteva succese de care a avut parte i-au aprins şi mai tare entuziasmul, făcându-l să confunde movilele politice pe care a reuşit să le zdruncine cu munţii Himalaya. A câştigat, ce-i drept, o oarecare notorietate, precum şi încrederea întregii naţiuni, lucru ce nu a făcut însă decât să pregătească terenul pentru apropiata lui cădere.

8. Şi-a testat de câteva ori talentele oratorice la Adunarea Naţională Germană care s-a ţinut în anul 1848, lucru care i-a adus o satisfacţie foarte mare, dar şi acestea s-au datorat în principal spiritului său extrem de puternic. Încurajat de succesele obţinute, el s-a îndreptat în grabă către un mare oraş din estul Germaniei (Viena), unde mulţimea chiar a început să-i pună în practică ideile. Pe scurt, el a încercat să ucidă nu mai puţin de 30 de muşte princiare dintr-o singură lovitură, fără să ţină cont că aveam şi Eu un cuvânt de spus în legătură cu acestea.

9. Omul nostru a pornit de la o idee împrumutată din Cuvântul Meu: „Fiţi perfecţi, la fel cum şi Tatăl vostru din ceruri este perfect”, precum şi de la ideea că nu există decât un singur Domn, toţi ceilalţi fiind fraţi între ei, indiferent de statutul lor social. Din păcate, fundamentele credinţei sale erau din start greşite, întrucât el nu credea în Cel Unic, către perfecţiunea căruia ar trebui să tindă toţi oamenii. Desigur, în locul Domnului el s-a plasat pe sine însuşi, considerându-se un model pentru semenii săi, datorită capacităţilor sale oratorice. El a uitat astfel că prinţii lumeşti sunt şi ei oameni, ba încă foarte puternici, primind această putere de la Mine. Altfel spus, el a uitat de pasajul biblic care spune: „Daţi Cezarului ce este al Cezarului, şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!”

10. Nu este de mirare că omul nostru a fost în cele din urmă arestat în oraşul respectiv, unde dorea să-şi pună în practică ideile legate de justiţia socială prin puterea armelor, precum şi a cuvintelor sale. A fost acuzat de trădare, şi după un proces scurt, executat şi trimis astfel în lumea de dincolo. Aici se încheie scurta relatare despre viaţa sa pământească.

Capitolul 2

Primele impresii ale celui executat în lumea de dincolo.
El conştientizează că nu a murit.

1. Mulţi dintre voi se întreabă probabil: cum au ajuns sufletul şi spiritul lui în lumea eternă a spiritelor?

2. Trebuie să precizez mai întâi de toate că toţi cei care îşi pierd viaţa în urma unei execuţii violente, ajung în lumea de dincolo într-o stare de furie supremă şi dornici să se răzbune pe torţionarii lor. De aceea, dacă avem de-a face cu criminali autentici care au încălcat poruncile lui Dumnezeu, fiind astfel damnaţi, ei sunt trimişi pe loc în iad* - elementul lor natural, ca să îşi manifeste acolo dorinţa de răzbunare. Abia după ce aceasta îşi mai pierde întrucâtva din puterea iniţială se pot întoarce ei în lumea propriu-zisă a spiritelor, unde sunt supuşi unui nou test al libertăţii, desigur, în condiţii destul de restrictive.

3. În schimb, spiritele de genul omului nostru, executate pentru simplul motiv că au încălcat legile lumeşti, ajung mai întâi de toate într-o regiune a întunericului, unde pot rătăci în voie, de parcă ar fi orbi, fără să vadă alte fiinţe asupra cărora ar putea să-şi exercite dorinţa de răzbunare. - Chiar şi în lumea voastră fizică, furia excesivă şi dorinţa de răzbunare pot produce o stare de orbire reală, datorită fierbinţelii pe care o provoacă aceste sentimente la nivelul creierului. Daunele sunt însă infinit mai mari la nivelul sufletului şi al spiritului, unde aceste vibraţii malefice pot conduce la o orbire spirituală totală. Aceste spirite sunt lăsate în respectiva stare până când dorinţa lor de răzbunare se transformă într-o senzaţie de neputinţă deplină. Sufletul lor profund rănit şi ofensat începe astfel să plângă, şi deşi originea acestui plâns este starea lor de furie, el are totuşi un efect de slăbire a acestei emoţii.

4. Cât timp s-a mai aflat încă pe pământ, omul nostru a încercat din răsputeri să-şi dovedească curajul şi bărbăţia, motiv pentru care până în momentul execuţiei şi-a păstrat fermitatea, arătând că nu-i pasă de moarte. Evident, în sinea lui simţea cu totul altceva. Era cât se poate de conştient de frica de moarte, şi asta cu atât mai mult cu cât, în calitatea sa de membru al „noului catolicism”, nu credea deloc în viaţa de după moartea corpului fizic.

5. La circa şapte ore după execuţie, după ce sufletul său s-a mai adunat, ca să spunem aşa, el s-a convins rapid de lipsa de substanţă a convingerilor sale lumeşti şi şi-a dat seama că doreşte să

continue să trăiască. Această convingere nouă l-a condus însă la o altă îndoială: omul nostru a început să suspecteze faptul că deşi a fost condus pe eşafod, nu a fost decât „aparent” împuşcat, pentru a fi speriat în faţa morţii sale iminente. Probabil că doar a leşinat, lin cauza fricii, căci şeful plutonului de execuţie îl legase la ochi, astfel încât nu a putut vedea personal „falsa” execuţie. Robert Blum era convins că a fost condus într-un loc întunecat, de unde urma să fie eliberat cu siguranţă, în urma unei plângeri din partea germanilor pe care i-a slujit cu credinţă.

6. Revenim acum la momentul prezent. Singurul lucru care îl deranjează cu adevărat pe Robert Blum este întunericul dens. Lui i se pare că se află într-o gaură întunecoasă, deşi nu simte nici un pic de umezeală şi nici vreun miros neplăcut. Îşi atinge picioarele şi mâinile, dar nu sesizează nici un fel de cătuşe, încearcă să afle dimensiunea celulei în care se află, pipăind cu mâinile pereţii şi podeaua, dar mai ales doreşte să afle dacă în încăpere se găseşte vreun instrument secret „de tortură”.

7. Nu mică îi este surpriza când descoperă că nu există nici un fel de podea, nici ziduri ale închisorii, nici vreun hamac cu ajutorul căruia să fie suspendat într-o groapă.

(* - Vezi „O revelaţie Divină despre Iad”, n.r.)

Capitolul 3

Robert crede că a fost anesteziat

1. Toată această poveste îl intrigă la culme. Robert verifică dacă nu cumva corpul îi este complet amorţit, astfel încât să nu mai poată simţi nimic. Se ciupeşte şi îşi freacă trupul, dar descoperă că senzaţiile oferite de acesta sunt cât se poate de vii, ba chiar mai sensibile ca de obicei.

2. După ce se autoconvinge că este viu din toate punctele de vedere, nefiind închis, ci doar înconjurat de întuneric, el se întreabă disperat:

3. „Pe toţi diavolii din lume, unde mă aflu? Ce mi-au făcut aceste fiare însetate de sânge? Este imposibil să mă fi împuşcat, căci atunci nu aş mai fi viu! Nici de închis într-o celulă se pare că nu m-au închis, căci nu pot găsi nici un zid, iar membrele nu îmi sunt prinse în cătuşe! Îmi simt întregul corp, dar deşi, în mod evident, ochii nu mi-au fost scoşi din cap, nu pot vedea nimic! Asta mi se pare foarte ciudat! Probabil că nenorociţii care s-au prefăcut că mă împuşcă mi-au administrat vreun drog secret ca să mă adoarmă... Da, acesta trebuie să fie adevărul! Dar aşteptaţi puţin, tâlharilor, ucigaşi ai drepturilor omului ce sunteţi! Aşteptaţi să ies de sub puterea anestezicului, şi abia apoi veţi avea motive să râdeţi! O să am eu grijă să vă fac să plătiţi pentru tot ce mi-aţi făcut!

4. La urma urmei, această stare nu va dura de-a pururi. În scurt timp, mă vor căuta prin Frankfurt şi prin întreaga Saxonie. Trebuie neapărat să ajung acolo! Vă voi face apoi să plătiţi pentru tratamentul pe care l-aţi acordat unui membru al parlamentului! Veţi plăti, aşa cum nimeni nu a mai plătit vreodată.

5. Of, dacă m-aş putea dezmetici mai devreme de sub puterea acestui anestezic! Ard de dorinţa de a mă răzbuna. Şi totuşi, această stare de ameţeală continuă. Cu siguranţă, este o invenţie diabolică! Totul este să am însă răbdare, căci va dispărea cu siguranţă”.

Capitolul 4

Robert Blum face un apel disperat către Dumnezeu.
El Îl invocă pe Iisus

1. După aceste cuvinte, Robert Blum începe să se frece la ochi, în speranţa că va scăpa mai rapid de efectul narcoticului. Deşi îşi propune să aibă răbdare, el devine din ce în ce mai disperat, temându-se că nu îşi va mai recăpăta odată vederea. Văzând că lumina ochilor nu îi revine, el începe să strige:

2. „Ce se întâmplă cu mine? Ce fel de stare blestemată este aceasta? Oare chiar nu există un Dumnezeu puternic, mai drept şi mai plin de compasiune decât liderii politici ai pământului?

3. Doamne, dacă exişti, întinde-Ţi braţul Tău! Răzbună-mă, căci am încercat să fac ce este mai bine pentru copiii Tăi, la fel cum a încercat la vremea respectivă marele Învăţător al Naţiunilor,

Iisus al Tău. Şi El a fost capturat de cruzii Săi duşmani, care L-au crucificat, supunându-L umilinței supreme - iar asta în semn de mulțumire pentru eforturile Sale şi pentru sacrificiile pe care le-a făcut de dragul umanității!

4. La fel ca şi El, şi eu sunt un fiu al Tău - dacă exişti cu adevărat! Oare nu exişti decât în conştiința oamenilor? Dacă puterea Ta nu este mai mare decât cred oamenii, înseamnă că degeaba mă rog acum. Ar fi ca o trădare veşnică pentru întreaga mea ființă! În acest caz, de ce mi-a mai fost dat să mă nasc ca ființă conştientă de sine? De ce s-a concentrat în ființa mea această idee empirică din spațiul infinit, dându-mi conştiința lucidă a unei existențe individuale? Blestemat fie momentul în care am apărut în această existență mizerabilă! Dacă există într-adevăr diavoli malefici, îi rog să distrugă pentru totdeauna această putere care mi-a dat viață!

5. O, sărmani oameni amăgiți, încetați să mai procreați! Oameni care vă continuați viața pe pământ, ucideți-vă copiii şi apoi sinucideți-vă, pentru a scăpa astfel de prezența voastră pe această planetă blestemată. O, conducători fără scrupule, ucideți populația pământului şi împărțiți-vă planeta numai între voi, ca să vă săturați de bogățiile ei! Degeaba mă zbat însă; voi rămâne de-a pururi un sclav! Ce înseamnă o picătură față de atotputernicul ocean? De aceea, gură, nu mai rosti nici un cuvânt! Iar voi, mâinilor, faceți ce trebuie şi puneți capăt acestei existențe mizerabile!

6. După aceste cuvinte, Robert încearcă să îşi pună capăt zilelor, sugrumându-se singur, evident, fără nici un rezultat. Mai mult decât atât, el nu simte nici cea mai mică senzație de sufocare. Acest lucru i se pare atât de uimitor încât starea lui de confuzie devine încă şi mai accentuată. Nemaiştiind ce altceva să facă, el se pune în mişcare, spunându-şi furios: „Oriunde aş ajunge în spațiul infinit, nu cred că voi găsi vreun loc mai întunecat şi mai fără fund decât acesta! Practic, nu mai am de ce mă teme, căci am cunoscut deja abisul şi execuția secretă. De aceea, înainte! Cine ştie, poate că voi găsi vreo rază de lumină, sau cel puțin o moarte adevărată, pe care o voi întâmpina cu brațele deschise!

7. O, ce binecuvântare ar fi - să cunosc adevărata moarte! Cât de fericit trebuie să fi fost înainte de a intra în existență, şi cât de liberă trebuie să fi fost atunci conştiința mea! Ce bine ar fi dacă aş putea cunoaşte din nou anihilarea completă! Oricum, fie ce-o fi. De vreme ce am ajuns la concluzia că moartea adevărată reprezintă o uşurare, înseamnă că nu mai am de ce să mă tem. Haide aşadar să pornim la drum!”

Capitolul 5

Încercarea de a merge prin spațiul gol. Monologul interior al lui Robert Blum pe tema nimicului şi a vieții care continuă.
El Îl blestemă pe Dumnezeu, - sursa tuturor suferințelor

1. Robert Blum porneşte aşadar la drum, sau cel puțin încearcă acest lucru. De vreme ce nu poate simți însă nici un fel de sol sub tălpile sale, picioarele par să i se rotească în gol, ca un pendul, fără să genereze nici un fel de mişcare. De aceea, Robert este nevoit să se gândească la o altă modalitate de a se deplasa:

2. „Cred că trebuie să înot prin acest aer rarefiat, dând simultan din mâini şi din picioare! Ca să mă deplasez numai cu picioarele, aş avea nevoie de un fundament ferm sub ele. De vreme ce nu există aşa ceva, singura soluție este fie să înot, fie să zbor prin aer! Întrucât îmi lipsesc însă aripile, la fel ca tuturor oamenilor, singura soluție pragmatică ce îmi mai rămâne este să înot”.

3. El începe să dea din mâini şi din picioare, ca şi cum ar înota, dar continuă să nu simtă nimic. Rămâne suspendat în această stare de vid întunecat, aşa că renunță la orice efort, spunându-şi:

4. „La urma urmei, de ce îmi mai bat capul? Mă aflu într-un vid deplin, aşa că ce rost are să încerc să ajung altundeva? Probabil, în cel mai scurt timp voi deveni una cu el, transformându-mă eu însumi într-un «nimic» asemănător! Aceasta este cea mai bună cale de a ajunge la anihilarea perfectă. Nici măcar nu-mi dau seama dacă am fost împuşcat cu adevărat. Cel puțin, atunci aş şti că aceasta este moartea. Acest lucru mi se pare însă absolut imposibil, căci mă simt sută la sută viu!!

5. Să existe oare o viață a sufletului după moartea corpului fizic? Să fim serioşi! Constat că sunt exact cel de dinainte, cu aceeaşi piele, acelaşi păr, chiar şi aceleaşi haine! Să fie înzestrat sufletul cu picioare, păr şi haine? Dacă aşa ar sta lucrurile, atunci acest înveliş ar trebui să aibă la rândul lui un

suflet. Sună absurd! Dacă m-ar auzi cineva, s-ar prăpădi de râs! Ha, ha, ha! Nemurirea unui înveliş exterior sună chiar mai aberant decât aşa-zisele puteri miraculoase ale giulgiului lui Iisus de la Trieste! Şi totuşi, dacă am ajuns în stadiul de suflet pur, cum se face că acest înveliş a călătorit împreună cu mine în această lume!?

6. Nu, de o mie de ori nu! Nu sunt un suflet pur. Sunt Robert Blum, un parlamentar din Frankfurt! Abia aici, la Viena, mi-am dat seama ce urmăreşte Austria. Acest stat nu îşi doreşte altceva decât să reintroducă vechiul fundamentalism. M-am luptat ca un erou împotriva acestor planuri diabolice, dar duşmanii mei au avut câştig de cauză, aşa că a trebuit să părăsesc pământul, în pofida bunelor mele intenții, căci m-au împuşcat. Frumoasă răsplată pentru o inimă devotată patriei-mamă! Of, viață blestemată!

7. Dacă există într-adevăr un Dumnezeu, mă întreb ce plăcere poate să-i facă tot acest spectacol crud, în care oamenii se ucid unii pe alții de dragul puterii ori al diferențelor de opinii? Acest spectacol se joacă dintotdeauna pe pământ, aşa că nu are cum să provină de la Dumnezeu, care - logic vorbind - nu poate fi altceva decât iubire pură. În urma acestui raționament rezultă un singur lucru: nu poate exista nici un Dumnezeu! Sau chiar dacă există un Dumnezeu, acesta nu poate fi altceva decât o Providență blestemată, care priveşte creaturile ca pe nişte jucării aflate la îndemâna capriciilor sale. De aceea, îl blestem pe acela care i-a creat pe oameni numai pentru a se desfăta cu suferințele lor!

8. Dar cel mai bine ar fi să păstrez tăcerea, căci dacă doresc să am parte de o anihilare totală în această stare de vid desăvârşit, acest monolog constant nu face decât să mă îndepărteze de ea, retrezind în mine forțele vieții. De aceea, tăcere, pentru a accelera astfel procesul de autodistrugere!”

Capitolul 6

Pacea este deplină în exterior, dar în interiorul lui Robert Blum domneşte o disperare tăcută. Oare ce este viața? Dorința de a trăi certitudinile credinței îl conduce pe Robert către rugăciune. El îşi aminteşte de soție şi de copii.

1. După aceste cuvinte, Robert rămâne tăcut, dar starea de tulburare din suflet nu îi dispare, ci dimpotrivă, pare să se accentueze. Acest lucru îl enervează din nou, căci îşi dă seama că nu face decât să îi amplifice şi mai mult vitalitatea şi conştiința; cu cât tăcerea exterioară este mai profundă, cu atât mai mare devine agitația sa interioară. Cu cât încearcă să suprime această agitație lăuntrică, cu atât mai intensă devine ea.

2. Acest proces, contrar intențiilor sale, trezeşte în el o nouă stare de disperare şi de furie. El îşi dă seama că dorința sa de a scăpa odată pentru totdeauna de această viață obositoare nu i se împlineşte deloc, aşa că începe din nou să vorbească:

3. „Pe toți dracii, aş vrea să înțeleg în ce constă această viață de animal, de vreme ce nu pot scăpa de ea! Doar am văzut mii de oameni murind - cu toții au murit şi în ei nu a mai rămas nici cel mai mic semn de viață! În cele din urmă au putrezit, şi astfel s-a terminat totul. Cu siguranță, de pe urma lor nu a mai rămas nici un fel de conştiință; să dispun oare de un fel de viață în afara corpului fizic, aşa cum se pare că se întâmplă?

4. Văd că mi-e imposibil să cunosc moartea propriu-zisă. Cine este cel care îmi susține această viață împovărătoare? Of, cei care m-au împuşcat nu m-au condamnat astfel la moarte, ci la viață! Dacă asta se întâmplă cu duşmanii oamenilor, cel mai bine ar fi ca ei să nu-şi mai dea osteneala să le ia viața, căci acest lucru este imposibil. Cât de tare mă amuză toată povestea asta: deşi au vrut să mă ucidă, sunt mai viu ca oricând. În schimb, ei, care se cred vii, sunt de zece ori mai morți decât mine, victima lor!

5. La urma urmei, nici nu mă simt foarte rău. Singurul lucru care îmi lipseşte este o rază de lumină! La naiba cu tot acest întuneric!

6. Ce s-ar întâmpla dacă voi fi nevoit să îndur această beznă de-a pururi? La dracu! Dar dacă sunt deja un spirit pur? Mă tem că situația nu ar fi tocmai roză în acest caz! Nu, nu pot să cred asta - toată povestea asta cu viața eternă este imposibilă. Şi totuşi, mi se pare că a trecut o perioadă foarte lungă de timp de când mă aflu în această beznă totală. Cred că au trecut câțiva ani. Of, de-aş putea avea puțină lumină, totul ar fi foarte bine!

7. Trebuie să recunosc că decât să rămân în această stare imposibilă, în care beneficiez de întreaga mea luciditate, dar nu am parte de nici un pic de lumină, aş prefera de o mie de ori să mă număr printre acei naivi care cred în Fiul lui Dumnezeu şi în rai, dar şi în moartea eternă, adică în diavol şi în iad, fiind complet amăgiţi de iluzia lor. De fapt, cine mă poate condamna? Am căutat întotdeauna adevărul, şi la un moment dat am crezut chiar că l-am găsit. La ce mi-a folosit însă, de vreme ce nu am descoperit nici un fel de lumină în interiorul lui?

8. Noroc că sunt un om curajos şi lipsit de teamă. Cred că dacă mai eram şi timid, această stare m-ar fi aruncat în cea mai adâncă disperare posibilă. Pe mine nu mă deranjează însă prea tare!

9. Mi s-a făcut în schimb dor de soţia şi de copiii mei. Sărmanii de ei, cât de chinuiţi trebuie să fie... Câte griji trebuie să-şi facă în legătură cu mine, dar ce aş putea face pentru ei atât timp cât mă aflu în această stare? Absolut nimic! - Desigur, m-aş putea ruga, dar cui şi în ce scop? Cred că cea mai sinceră rugăciune ar fi să le doresc numai bine, din adâncul inimii mele; chiar dacă acest lucru nu le va folosi la nimic, cel puţin nu le va putea face vreun rău. De fapt, nici nu cunosc vreo altă rugăciune, cu excepţia prostiilor acelora romano-catolice de gen «Tatăl nostru», «Ave Maria», şi alte asemenea aiureli! Dacă le-aş rosti, nu aş face decât să îmi tulbur şi mai puternic familia. Cel mai bine este ca ei să nu ştie prin ce trec eu în momentul de faţă!”

Capitolul 7

Amintirea corectă a lui Iisus produce un fulger puternic. Robert se sperie, dar trăieşte o stare de fericire uimită.

1. Robert continuă: „Între toate formele de rugăciune, Rugăciunea Domnului mi se pare cea mai bună! Aşa şi-a învăţat înţeleptul Învăţător Iisus discipolii să se roage. Din păcate, oamenii nu au înţeles niciodată corect această rugăciune, pe care - în orbirea lor - o rostesc în orice împrejurare şi în orice condiţii. Catolicii consideră că rugăciunea are un fel de calităţi magice, făcând din ea un fel de panaceu universal împotriva tuturor relelor, inclusiv a bolilor trupeşti. Ei nu-şi dau seama că această rugăciune reprezintă o afirmare a adevărului celest. În sine, Rugăciunea Domnului este foarte puternică, dar numai dacă o rosteşti aşa cum trebuie, nu dacă o aplici pentru toate mofturile tale. Maniera în care o folosesc protestanţii şi catolicii este de-a dreptul aberantă!

2. O, bunule învăţător şi maestru Iisuse! Mă întreb dacă soarta Ta nu a fost similară cu a mea, caz în care trebuie să fi regretat şi Tu că ai făcut umanităţii atât de mult bine! Să petreci 2000 de ani într-o beznă atât de cumplită! O, suflet nobil, cât de greu trebuie să fi fost pentru Tine!”

3. Când eroul nostru a pronunţat numele lui Iisus cu atâta respect şi simpatie, un fulger puternic a străbătut cerul de la est la vest (de la răsărit la apus), lucru care l-a speriat pe apostolul libertăţii, dar i-a produs şi o mare bucurie, întrucât l-a asigurat că nu a orbit de tot.

4. El a început imediat să reflecteze asupra fenomenului, întrebându-se ce anume l-ar fi putut produce. Robert Blum a analizat pe rând toate cauzele electricităţii, dar nu a reuşit să ajungă la nici o concluzie referitoare la cauzele acestui prim fulger. Pe scurt, mintea lui a intrat într-o stare de confuzie.

5. „Hei, mi-a venit o idee strălucită, a strigat el. Da, într-adevăr, absolut strălucită! O, filozofie sublimă, izvor etern al adevăratei înţelepciuni! Tu aduci lumina tuturor celor care te îmbrăţişează plini de iubire, apelând întotdeauna la tine şi considerându-te unicul lor sfătuitor şi profesor! Cât de repede am reuşit să tai acest nod gordian cu ajutorul tău!

6. Ori de câte ori în lumea vidului se manifestă o formă existenţială, înseamnă că acolo există şi alte asemenea forme! Altfel spus, există şi alte fiinţe în afară de mine care ar fi putut declanşa acest fenomen electric, fără să limiteze în nici un fel vidul universal care ne îmbrăţişează pe toţi. Asta este! Sunt convins acum că alături de mine mai există şi alte fiinţe. La urma urmei, se pare că nu sunt atât de singur cum am crezut iniţial. Ah, dar acest lucru este minunat!

7. Of, dacă aş fi recurs mai devreme la înţelepciunea filozofiei germane, acum m-aş fi aflat pe un fundament diferit, dar sunt un cap pătrat, aşa că m-am complăcut doar în a rumega tot felul de gânduri legate de rugăciune, ca să nu mai vorbim de toate acele reflecţii stupide referitoare la înţeleptul şi nobilul învăţător al naţiunilor, Iisus, şi...!”

8. Când Robert a pomenit din nou numele lui Iisus, s-a produs un fulger încă şi mai puternic decât prima dată. Eroul nostru a rămas uluit, fiind incapabil să-şi revină după scurtul moment de lumină, atât de copleşitor totuşi. În timpul respectivului moment i s-a părut chiar că vede la mare distanță o serie de contururi familiare. Din păcate, lumina a durat o perioadă prea scurtă de timp pentru a-şi da seama despre ce poate fi vorba.

9. De data aceasta, Robert nu şi-a putut aduna gândurile decât după o vreme îndelungată. Primul lui gând cât de cât coerent a fost următorul: „Ah, am înțeles în sfârşit despre ce este vorba! Acest fulger este semnalul unei furtuni violente care se va abate asupra Vienei! Oare încep să mă trezesc din somnolența mea, revenind la viață sub influența furtunii, a fulgerelor şi trăsnetelor? Nu că aş fi auzit vreun tunet, dar nu este exclus ca furtuna să se afle încă la mare distanță de mine.

10. Oare oi fi surzit? Îmi aud, desigur, propriile gânduri, sub formă de cuvinte, dar aceasta nu reprezintă o dovadă că auzul meu funcționează corect. Nu îmi pot explica în nici un fel natural vidul care mă înconjoară de pretutindeni; dar la urma urmei, ce mai contează? Cert este că mă aflu aici şi că am văzut de două ori fulgerul luminos, ceea ce atestă că nu sunt orb! S-ar putea ca el să fie rezultatul unor condiții meteorologice extreme. De aceea, voi continua să aştept până când furtuna va trece. Vom vedea astfel dacă se va produce vreo schimbare.

11. Desigur, în această stare lucrurile pot fi înşelătoare; după estimările mele, mi se pare că au trecut o sută de ani de când mă aflu aici, dar bănuiesc că această senzație este exagerată. Toată lumea ştie că atunci când te plictiseşti, un minut ți se pare că durează un an. Sunt curios dacă va mai urma vreun fulger, eventual şi un tunet. Se pare însă că nu se întâmplă nimic...”.

Capitolul 8

Robert Blum simte că i se retrezeşte pofta de viață.
Dorința de răzbunare se transformă în iertare. Se produce un nou fulger, urmat de o lumină care nu mai dispare.

1. Robert continuă: „Sau, cine ştie? O, ce gând ciudat! Este oare posibil ca cele două fulgere să se fi petrecut numai în imaginația mea, indicându-mi astfel că sfârşitul îmi este aproape? Mda, nu este deloc exclus. De vreme ce mi-am pierdut complet apetitul pentru această viață mizerabilă, s-ar putea ca aceasta să se sfârşească destul de rapid! Dacă cineva invocă moartea, aceasta nu vine niciodată, dar dacă se teme de ea şi îşi doreşte cu disperare să o evite cât mai mult timp posibil, este aproape sigur că va avea parte de ea mai curând decât s-ar fi aşteptat vreodată. De aceea, va trebui să-mi doresc din răsputeri anihilarea totală; cel puțin, în acest fel voi fi sigur că moartea nu va veni prea curând să mă înhațe!

2. Bine a spus cine a spus că: «Cel care îşi iubeşte viața o va pierde, iar cel care o va respinge o va câştiga»! Se pare că exact aşa s-au petrecut lucrurile şi cu mine. Dat fiind că nu am prețuit suficient de mult viața, m-am expus celor mai mari pericole, din iubire față de frații mei germani, care m-au răsplătit trimițându-mă aici cu un glonț în piept! Dar eu, Robert Blum, continui să mă aflu în viață!

3. Desigur, deocamdată mă simt absolut neputincios, dar o intuiție interioară îmi spune: «Robert, în curând vei fi suficient de puternic ca să îți poți răzbuna sângele vărsat de aceşti criminali ticăloşi! Da, Robert, în scurt timp îți vei recâştiga puterea! Pe vremea când trăiai pe pământ, căminul tău era trupul tău, dar acum trăieşti în inimile a milioane de oameni, ba mai mult, eşti omniprezent! De aceea, nu te teme, Robert, căci îți vei recăpăta foarte curând toate puterile şi toate forțele!»

4. Desigur, ar fi preferabil să îmi fi recăpătat deja puterile, cât timp furia şi setea mea de răzbunare nu s-au răcit de tot. Pe de altă parte, decât să dau curs răzbunării, parcă prefer situația actuală, cu toată slăbiciunea mea prezentă, lăsând lucrurile în seama sorții şi aşteptând ca dorința de răzbunare să fie risipită complet de această noapte ce pare eternă.

5. De fapt, mi se pare chiar ciudat că nu mai pot să-mi mențin furia şi dorința de răzbunare! Ce curios! Se pare că această dorință se transformă treptat într-o iertare plină de mărinimie, lucru care mă cam irită. Să nu uităm însă că aceasta este o calitate specific germană. Numai un neamț poate ierta cu adevărat, aceasta fiind o virtute inerentă numai celor mai nobile dintre suflete!

6. La urma urmei, cine se poate adresa criminalilor săi, spunându-le: «Prieteni, mi-aţi făcut un mare rău, dar eu vă iert cu toată sinceritatea»? Ei bine, Robert poate face acest lucru, ba chiar îl şi face! Frate Alfred (Windischgratz), deşi m-ai ucis cu neruşinare, te iert acum şi îţi promit că nu voi încerca niciodată să mă răzbun pe tine, chiar dacă aş avea puterea necesară să fac acest lucru! Da, doresc ca toţi germanii să audă aceste cuvinte: «Robert Blum şi-a iertat definitiv duşmanii!» O, ce uşoară îmi simt inima! Hm, îmi admir sincer caracterul atât de nobil, iar acest gând îmi aduce o mare alinare! Legendele care îl înconjoară pe marele învăţător al naţiunilor afirmă că şi acesta şi-ar fi iertat duşmanii, chiar în timp ce se afla pe crucea pe care l-au ţintuit aceştia, înclin să cred că sufletul lui avea ceva de german, altminteri nu ar fi fost niciodată capabil de un gest atât de mărinimos. Se ştie doar că orientalii nu au un caracter la fel de nobil. Da, da, asta e! Marele învăţător Iisus trebuie să fi fost cu siguranţă german!"

7. Când Robert Blum a rostit din nou numele lui Iisus, cerul a fost străbătut din nou de la est la vest de un fulger puternic, lăsând în urmă o lumină cenuşie care l-a tulburat complet pe eroul nostru, dându-i peste cap toate previziunile meteorologice de până atunci...

Capitolul 9

Înţelepciunea lumească nu înseamnă altceva decât vanitate.
Iisus le transmite credinţa discipolilor Săi

1. Robert Blum nu prea ştie ce trebuie să înţeleagă din această lumină cenuşie. După ce îşi adună cât de cât gândurile, el începe din nou să reflecteze asupra fenomenului, de data aceasta ceva mai lucid:

2. „Se pare totuşi că se pregăteşte o furtună. Ceva mă nedumereşte totuşi: mă întreb cum se face că plutesc prin aer ca o pasăre, fără nici un fundament solid sub tălpi. Înainte credeam că aceasta este doar o senzaţie amăgitoare, dar acum, că am început să văd, constat că nu este nici o amăgire, ci însăşi realitatea.

3. Începe să-mi devină din ce în ce mai clar faptul că trupul meu fizic a murit, căci un corp greu nu s-ar putea menţine niciodată în aer, sau chiar în eter, o perioadă atât de lungă de timp. Şi totuşi, nu pot detecta nici un alt obiect în afară de mine însumi, nici deasupra, nici dedesubtul meu. Înseamnă că sunt foarte departe de orice corp ceresc. Hm! Acest lucru mă cam nedumereşte!

4. O, Hegel, Strauss şi Ronge; se pare că înţelepciunea voastră cam şchioapătă. Unde este sufletul universal de care vorbeaţi voi, cu care omul devine una după descompunerea corpului său fizic? Unde este Dumnezeul care se naşte în interiorul omului şi conştiinţa sa de sine? Eu am murit, dar m-am trezit aici, în cea mai mare singurătate imaginabilă şi complet neputincios. Nu văd nici o urmă de vreo Divinitate care s-ar naşte în mine, şi nici nu mă simt una cu vreun suflet universal.

5. O, înţelepţi ai acestei lumi! Cât de îngâmfaţi şi de orgolioşi sunteţi voi, fără ca măcar să bănuiţi acest lucru! Aşa cum m-aţi amăgit pe mine, la fel aţi amăgit pe mulţi alţii. Dar totul vă este iertat, căci şi voi sunteţi germani! Cu siguranţă, dacă aţi fi cunoscut adevărul real, nu l-aţi fi ascuns de semenii voştri. De vreme ce nu cunoaşteţi însă adevărul, dăruiţi ceea ce aveţi, şi restul vă va fi iertat.

6. Desigur, onestitatea voastră nu le este de nici un folos spiritelor ajunse în această lume, dar ea le este suficientă oamenilor pentru a menţine o oarecare ordine în lumea materială. Cât despre aşa-zisa viaţă de după moarte, se pare că aceasta nu prea ascultă de nici un fel de legi. Sincer, ce obligaţii am eu aici? Nici una! Plutesc pur şi simplu prin aer, fiind dus încolo şi încoace de cel mai mic vânticel! Chiar dacă aş dispune de înţelepciunea regelui Solomon şi de puterea lui Goliat, mă întreb la ce mi-ar folosi în această lume?

7. Chiar şi cele mai întunecate superstiţii catolice mi se par de preferat în această stare. Cel mai bine este să îţi părăseşti corpul fizic crezând orbeşte într-o viaţă de apoi, indiferent în ce ar consta aceasta. Această filozofie mi se pare superioară iubirii vieţii eterne şi dispreţului corpului fizic de care vorbea puritanismul rongean, care conduce la o teamă excesivă de moarte. Doamne! Prefer de o mie de ori să plutesc prin acest vid solitar decât să mai trec o dată prin experienţa fricii în faţa morţii!

8. De aceea, voi, învăţători ai lumii, predaţi-ie discipolilor voştri credinţa! În acest fel, atunci când vor muri vor fi mai fericiţi decât am fost eu, cu tot intelectul meu ascuţit, cu care m-am mândrit

atât de tare. Abia acum încep să înțeleg de ce le-a insuflat marele Învățător o credință atât de mare discipolilor Săi!”

Capitolul 10

Gânduri favorabile la adresa lui Iisus. Credința lui Robert Blum în nemurirea sufletului şi într-un Dumnezeu plin de iubire se amplifică.

1. Robert continuă: „La fel ca şi mine, acest Învățător plin de înțelepciune al națiunilor s-a născut din părinți săraci. El s-a înălțat până la statutul de înțelepciune morală încetul cu încetul, prin propriile Sale eforturi şi trecând prin tot felul de privațiuni. Mai mult decât atât, a fost nevoit să suporte întreaga viață persecuțiile nesfârşite ale capricioşilor preoți evrei! Trebuie să-i fi fost extrem de greu să se strecoare printre mozaicii şi aaroniții cu convingeri atât de rigide, în ale căror inimi domnea o noapte atât de profundă.

2. Bănuiesc că a ajuns în Egipt cu vreo caravană, împreună cu părinții Săi extrem de săraci, iar acolo, datorită calităților sale înnăscute, a atras atenția vreunui mare înțelept, care l-a acceptat în şcoala lui şi l-a inițiat în misterele celei mai profunde înțelepciuni, lucru care L-a ajutat apoi să facă o mare senzație printre compatrioții săi, complet lipsiți de inteligență. Sau poate că a fost educat la şcoala esenienilor, care la vremea respectivă reprezentau chintesența întregii înțelepciuni pământene. Întors apoi printre evreii cei orbi, aceştia L-au luat drept Dumnezeu, un Mesia trimis pentru a mântui umanitatea aflată în suferință, spre marea iritare a preoțimii bogate şi sus-puse!

3. Încă mă mai amuz când îmi aduc aminte cum îi lua El peste picior pe preoți, făcându-i pe aceştia să explodeze de furie! Din păcate, a sfârşit prin a deveni victima marelui Său curaj şi a perfidiei mai-marilor acelei lumi, păzitorii marilor comori şi ai aurului din temple.

4. La urma urmei, m-am descurcat eu mai bine decât El? Nici vorbă! La fel ca şi El, am devenit şi eu un martir al umanității, fiind ucis de propriile mele eforturi pline de noblețe. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri pentru a elibera umanitatea de lanțurile sclaviei sale, iar puternicii zilei m-au răsplătit cu un glonț în piept. În ansamblul ei, umanitatea îi aparține diavolului, omorându-şi cei mai buni prieteni. În schimb, îşi onorează duşmanii de moarte cu marşuri triumfale, cu muzică şi cu procesiuni pline de fast!

5. Din fericire, am scăpat de tot acest coşmar, inclusiv de convingerea că ar fi existat vreodată un binefăcător al umanității care să o fi dus mai bine decât mine, care, între noi fie vorba, nu mă compar nici pe departe cu Iisus!”

6. Când Robert a menționat din nou acest nume, pe cer s-a produs un nou fulger puternic, de data aceasta chiar în imediata lui apropiere, lăsând în urma lui un fel de dâră luminoasă către vest, care i-a permis eroului nostru să îşi recunoască propria formă ce plutea liberă prin aer.

7. Deşi surpriza nu a fost cu nimic mai mică decât înainte, de data aceasta fulgerul nu l-a mai speriat pe Robert, care a început din nou să reflecteze cu voce tare: „Foarte curios! Aş putea spune că acest fulger a trecut chiar prin corpul meu, dar nu am simțit decât un fel de briză uşoară, care m-a făcut să mă simt de-a dreptul revigorat! Am recunoscut chiar şi hăul de sub mine, ceea ce m-a convins definitiv că plutesc prin aer la fel ca o pasăre. Constat de asemenea că port exact aceleaşi haine ca în ziua execuției.

8. Ha, mă întreb câți pământeni nu s-ar prăpădi de râs dacă le-aş spune cu toată seriozitatea că după despărțirea de trupul fizic, sufletul nu numai că îşi păstrează forma anterioară, dar până şi hainele sale par să fie nemuritoare!?

9. Marele Shakespeare nu greşea deloc atunci când a spus: «Există infinit mai multe lucruri între lună şi soare decât a visat vreodată umanitatea!» După toate aparențele, printre acestea se numără inclusiv nemurirea hainelor terestre! Culmea ironiei face ca hainele de puşcăriaş, care în ochii duşmanilor mei reprezintă ruşinea supremă, să se fi înălțat împreună cu mine la statutul de libertate supremă! Un lucru este limpede: numai un Dumnezeu cu adevărat drept şi preaplin de iubire ar fi putut face aşa ceva. Încep să cred cu adevărat că există un asemenea Dumnezeu, deşi este evident că acesta nu va simți niciodată nevoia de a-i întreba pe Hegel şi pe Strauss dacă are dreptul să existe sau nu...

10. Lucrul care mă intrigă însă cel mai tare este faptul că fulgerul a apărut de fiecare dată când am pomenit numele marelui Oriental! Să fie oare acesta ceva mai mult decât fiul uman al lui Dumnezeu?

11. Dacă până şi hainele sunt nemuritoare în această lume, nu ar fi exclus ca Iisus să însemne ceva mai mult decât aş fi putut bănui... Poftim, iar s-a produs fulgerul, şi de data aceasta chiar mai puternic decât până acum! Mda, foarte ciudat!!!”

Capitolul 11

Noi gânduri pline de devoțiune față de Iisus.
Aspirația lui Robert de a-L cunoaşte pe Acesta.
Lumina devine din ce în ce mai puternică

1. Robert continuă: „Oare este posibil ca El să se afle pe undeva prin apropiere, la fel ca şi mine, comunicând cu mine printr-un fel de semnale electrice, ca şi cum ar dori să ia legătura cu mine? Nu m-ar mira deloc ca acesta să fie adevărul, doar a fost un inițiat în misterele magiei egiptene, care i-au permis să cunoască până şi cele mai subtile forțe naturale, lucru care ar explica inclusiv aşa-zisele Sale miracole. Dacă osminienii aceia stupizi nu ar fi ars marea bibliotecă din Alexandria, cu siguranță aceste lucruri ar fi cunoscute de oameni.

2. Într-adevăr, aşa cum eu am ajuns în această lume păstrându-mi înțelepciunea mea hegeliană şi rongeană, Iisus trebuie să fie ajuns la rândul lui aici păstrându-şi marea comoară a înțelepciunii dobândite pe pământ, cu ajutorul căreia încearcă acum să comunice cu mine, transmițându-mi mesajul că se află pe undeva prin apropiere, ba poate chiar că nutreşte dorința de a mai cunoaşte şi altă ființă în acest vid total. Fără glumă, trebuie că nu i-a fost deloc uşor să se mulțumească numai cu augusta Lui prezență timp de circa 1840 de ani, El, care are un spirit atât de lucid şi de treaz... O, spirit umanitar de o mare noblețe! Cum bine spune Biblia, nu sunt vrednic nici să îți leg şireturile de la sandale, dar oricum, ce mai contează în această lume, în care strălucirea şi faima lumească nu par să aibă nici cea mai mică importanță?

3. Numele meu, la fel ca şi al Tău, va fi onorat şi admirat multă vreme pe pământ, de acum înainte, dar la ce ne foloseşte nouă acest lucru? În acest vid nesfârşit, tot ce putem face este să ne transmitem unul altuia semnale electrice printr-un fel de telegrafie fără fir, informându-ne astfel reciproc că ne aflăm aici, poate chiar la o distanță mai mică decât aş putea crede la ora actuală.

4. Dacă am reuşi să ne apropiem unul de celălalt, compania fiecăruia dintre noi i-ar ajunge celuilalt pentru totdeauna! Două suflete dintre cele mai nobile şi extrem de asemănătoare nu pot decât să se înțeleagă perfect reciproc, conversând şi petrecându-şi astfel mai uşor timpul. În acest fel, eternitatea le-ar părea mai scurtă, ba chiar ar prinde ceva culoare! Ce folos însă, dacă nu reuşim să luăm legătura unul cu celălalt...

5. Cine ştie câte alte spirite rătăcesc prin acest vid nesfârşit, la fel ca noi? Poate chiar şi marile corpuri cereşti au fost cândva aşa cum suntem noi acum. După ce au trecut trilioane de ani tereştri, din aceşti atomi nenumărați s-au format corpurile lor, în care continuă să locuiască spirite sau suflete similare nouă, în jurul cărora s-au format aceste lumi agregate.

6. Poate că Tu însuți, marele meu prieten, ai devenit după aceşti aproape 2000 de ani care s-au scurs de la moartea Ta o micuță cometă, capabilă să genereze fulgere din propriul său câmp magnetic? Mie unul se pare că îmi va mai trebui foarte multă răbdare până să ajung la acelaşi statut ca şi Tine, căci abia am reuşit să acumulez câțiva metri de atmosferă în jurul meu, dar cine ştie, poate când Tu vei deveni o planetă matură, eu voi fi un micuț satelit care va orbita în jurul Tău... Iar dacă, după miliarde de ani pământeşti, Tu vei deveni un soare luminos, eu aş putea fi planeta cea mai apropiată de Tine, aşa cum este Mercur de Pământ!

7. Probabil aceste speranțe ale mele sunt deşarte, dar ce altceva aş putea face decât să sper şi să aştept răbdător? În această împărăție eternă, singura alinare sunt speranțele eterne, dacă nu vrei să cazi în cea mai adâncă depresie din cauza plictiselii.

8. Hei, dar ce văd? Acea regiune situată la foarte mare distanță de mine pare să devină din ce în ce mai strălucitoare, ba parcă chiar să se apropie de mine. Este într-adevăr fermecătoare, aşa cum bănuiam mai devreme.

9. Iisus, marele meu prieten - oho, un nou fulger, dar de-acum m-am obişnuit... Ce spuneam? Da, marele meu prieten, care până acum a ajuns probabil o micuță cometă, a sesizat probabil dorința mea arzătoare şi face acum toate eforturile pentru a se apropia de mine, atrăgându-mă astfel în sfera Lui gravitațională, împreună cu ceilalți atomi eterici din regiunea mea, pentru a deveni astfel o lume completă. Cine ştie câte astfel de suflete nu a atras deja până acum în jurul Lui? Nu m-ar mira deloc ca aşa să se fi petrecut lucrurile, căci de la moartea Lui şi până în prezent au existat destule suflete nobile care au părăsit pământul şi au ajuns în această regiune subtilă.

10. Dacă îi este atât de uşor să mă atragă pe mine în sfera Lui de influență, înseamnă că la fel a procedat şi cu ceilalți discipoli ai Lui, respectiv cu toți creştinii care au parcurs - la fel ca şi mine - adevăratul drum al crucii! Cine ştie, s-ar putea să am parte chiar de foarte multă companie în preajma Lui, lucru care, între noi fie vorba, m-ar bucura nespus!

11. Se pare că se întâmplă ceva, căci acea regiune particulară se apropie din ce în ce mai mult de mine, devenind totodată din ce în ce mai strălucitoare, încep deja să disting nişte forme, un fel de munte înconjurat de nişte movile mai mici! Slavă cerului, în felul acesta voi avea din nou sub picioare un sol ferm!”

Capitolul 12

În regiunea luminoasă se întrevede o formă umană. Să fie oare vorba de Iisus? Bucuria lui Robert în fața împlinirii celei mai fierbinți aspirații a lui.

1. Robert continuă: „Bucură-te, inimă, căci regiunea luminoasă s-a apropiat şi mai mult de mine, iar acum pot întrezări chiar o ființă umană, care pare să-mi facă semne cu mâna de pe acel munte!

2. Să fie oare chiar acel bun Iisus? Da, da, El este, fără doar şi poate! Am văzut cum, atunci când i-am pomenit numele, din El a ieşit un fulger luminos, care s-a îndreptat către mine. Ah, ce fericire fără seamăn, să mă trezesc în compania Spiritului a cărui statură morală şi profunzime a înțelepciunii le-am admirat de atâtea ori pe pământ!

3. O, sărmani oameni de pe pământ! Datorită castelelor şi «sângelui vostru albastru» voi vă considerați mai presus de frații voştri mai sărmani decât voi, ba chiar le spuneți «prostime». Dar eu vă spun: nu meritați să purtați nici măcar țărâna de pe tălpile sărmanilor voştri frați pe fruntea voastră «nobilă», în locul aşa-zisului creier pe care îl aveți! Dacă ați avea măcar un dram de inteligență, v-ați da imediat seama cum se petrec lucrurile în această lume!

4. Veniți aici, măgari pe jumătate morți ce sunteți, şi veți vedea cât de mult însemnați în realitate, voi şi titlurile voastre de noblețe, cu tot cu ideile şi cu aurul vostru! Adevăr vă spun, nici un demon nu vă va putea elibera vreodată de iadul întunecat în care veți ajunge, căci voi sunteți cei care i-ați arestat şi i-ați asasinat întotdeauna pe cei trimişi de Divinitate să vă mântuiască, începând cu Abel.

5. Eu vă strig însă cu putere: timpul răutății voastre a trecut! În scurt timp veți ajunge şi voi aici, întrebându-vă unde vă sunt strămoşii cei nobili, dar bezna din jur nu vă va da nici un răspuns. Divinitatea nu va putea construi din voi nici măcar o cochilie goală, darămite un univers! Oricum, facă-se voia Domnului. Eu unul sunt fericit la culme că mi-am întâlnit mult iubitul Prieten, în această regiune luminoasă, şi că am ajuns atât de aproape de El încât aş putea chiar să-i vorbesc. Slavă cerului pentru această grație sublimă!”

Capitolul 13

Chemarea lui Robert. Apare Iisus. Sufletul despărțit de trup îşi regăseşte fundamentul solid de sub picioare.

1. Robert continuă: „Regiunea luminoasă se apropie din ce în ce mai rapid. Muntele pe care se află Marele Învățător al celei mai sublime morale este destul de înalt; ar putea avea vreo sută de metri, iar unul din versanții săi este cât se poate de abrupt şi de stâncos. Cât despre deluşoarele din jur,

acestea ar putea fi confundate cu uşurinţă cu nişte dune de nisip. Cea mai înaltă dintre ele abia dacă atinge zece metri. Întreaga zonă este foarte bine luminată, ceea ce mi se pare destul de ciudat. Dealurile par fosforescente, dar nu reuşesc să văd câmpiile care stau la baza lor. Singurul lucru vizibil este o ceaţă cenuşiu-verzuie, datorită căreia nu-mi dau seama cât de departe se întinde această regiune dincolo de zona deluroasă.

2. Bănuiesc că aşa trebuie să arate orice corp ceresc nou format, de vreme ce îşi începe existenţa ca o cometă instabilă ce se învârteşte în jurul soarelui. Este cert că aceste deluşoare sunt conectate între ele la bază, dar mă întreb cum... Probabil că unicul locuitor al planetei, Marele învăţător al moralei, va putea să-mi răspundă la aceste întrebări. Cred că m-am apropiat suficient de mult de El ca să mă audă dacă îl voi striga. Dacă voi reuşi să intru în contact cu El, acest lucru îmi va face o plăcere maximă, şi poate că şi Lui... De altfel, chiar dacă nu mă va auzi din prima, asta nu înseamnă că nu voi putea repeta ori de câte ori voi dori acest strigăt!”

3. După acest raţionament, Robert şi-a dus mâinile la gură, făcându-şi din palme un căuş ca să îşi amplifice cât mai mult vocea, după care a tras puternic aer în plămâni şi a strigat cu toată puterea:

4. „Iisuse, Mare învăţător al naţiunilor de pe pământ! Dacă Tu eşti într-adevăr cel care cred eu că eşti şi dacă îmi auzi vocea, vino la mine, împreună cu micuţul pământ pe care l-ai format în jurul Tău! Adevăr îţi spun, în mine vei găsi cel mai mare admirator al Tău! Îţi preţuiesc la culme înţelepciunea atât de profundă, dublată de o blândeţe atât de mare, care Te-au ridicat cu mult deasupra tuturor persecutorilor Tăi şi celor care ţi-au succedat pe pământ, iar acest lucru cu atât mai mult cu cât soarta Ta a semănat destul de mult cu a mea. De fapt, au fost aproape identice! În sfârşit, Te iubesc mai presus de orice, căci Tu ai fost cel care mi-a adus prima rază de lumină în acest întuneric intolerabil, lucru pentru care nu îţi voi putea mulţumi niciodată îndeajuns.

5. Dacă Tu eşti într-adevăr Iisus, cel pe care îl iubesc mai presus de orice, atunci vino la mine! Haide, vino, ca să ne alinăm unul altuia singurătatea. În ceea ce mă priveşte, ştiu dinainte că înţelepciunea Ta fabuloasă îmi va aduce o mare alinare. Haide, vino, iubitul meu Prieten şi Tovarăş de suferinţă!

6. Maestru al iubirii, care ai decretat ca unică lege iubirea! Dacă această iubire nu Te-a părăsit, aşa cum nu m-a părăsit nici iubirea mea, atunci întâmpină-mă cu iubirea pe care ai propovăduit-o întotdeauna. Iar eu îţi voi răspunde cu aceeaşi iubire, acum şi de-a pururi!”

7. După această declaraţie plină de forţă, micuţa lume alcătuită din dealuri s-a deplasat rapid către dreapta, iar eroul nostru a putut pune piciorul pe ea, astfel încât, pentru prima dată de la violenta lui execuţie, el s-a trezit din nou pe un sol ferm, mai precis pe muntele cel înalt, chiar la dreapta lui Iisus.

Capitolul 14

Robert se adresează Domnului. Răspunsul lui Iisus. O problemă importantă de viaţă.

1. După ce s-a trezit la dreapta Mea, eroul nostru a început să Mă privească din cap până în picioare, pentru a se convinge că cel pe care îl are în faţă este chiar acel Iisus pe care îl caută el. Într-adevăr, M-am prezentat în faţa lui cu aceleaşi haine aproape rupte şi cu cicatricele pe care şi le-a imaginat de atâtea ori atunci când s-a gândit la Mine.

2. După ce M-a studiat o vreme, în ochi i-au apărut lacrimi. Când şi-a mai revenit, Mi s-a adresat, cu o compasiune profundă în glas:

3. „O, dragul meu prieten şi învăţător suprem al umanităţii, care i-ai iertat chiar şi pe duşmanii Tăi cei mai teribili, cu toate crimele lor odioase, datorită caracterului Tău de neegalat, punând păcatele lor pe seama orbirii şi ignoranţei lor!

4. Cât de severă trebuie să fie totuşi Divinitatea, acel Părinte al Tău pe care ni L-ai lăudat de atâtea ori, cerându-ne să-L adorăm, dacă a îngăduit ca Tu, cel mai bun, cel mai perfect şi cel mai nobil dintre oameni, să ajungi în acest vid teribil şi întunecat timp de aproape 2000 de ani, şi asta în aceleaşi condiţii de sărăcie în care Te-ai zbătut încă din copilărie, deşi ai reuşit să Te înalţi deasupra lor, atingând un umanism de o puritate şi de o nobleţe fără egal pe pământ!

5. O, Învăţătorule Iisus, Maestrul meu perfect, pe care îl iubesc mai presus de orice! Te plâng pentru această sărăcie, dar Te şi iubesc datorită ei! Într-un fel, este mai bine aşa, căci dacă mi-ai fi apărut într-o stare de fericire parţială, m-aş fi simţit de-a dreptul ofensat la gândul că un Spirit de talia

Ta nu a fost înălțat pe loc la statutul cel mai înalt în această lume a spiritelor, aşa cum ar fi trebuit să se întâmple dacă ar fi existat o Divinitate cu adevărat justă, care le acordă tuturor răsplata cuvenită!

6. De vreme ce Te întâlnesc însă aici, exact aşa cum ai părăsit pământul, înseamnă că circumstanțele din această lume sunt complet diferite de cele pe care ni le imaginăm noi. Se pare că după părăsirea corpului fizic, condiția în care ne-am aflat rămâne o necesitate care nu ne permite decât după o perioadă foarte lungă de timp să înțelegem care este baza existenței noastre.

7. Din acest punct de vedere, existența Ta actuală, la fel ca şi a mea, par destul de lamentabile, căci aşteptările noastre, rezultate din cunoaşterea pe care am reuşit să o dobândim, transcend cu mult posibilitățile voinței noastre. Din fericire, noi dispunem de un sentiment care ne ajută la realizarea convingerilor noastre şi pe care în viața socială îl numim răbdare. Aceasta este pusă însă la grele încercări, dar despre toate aceste lucruri vom avea cu siguranță destul timp pentru a vorbi!

8. Mult iubitul meu prieten, ți-am spus care este părerea mea, aşa cum m-am priceput mai bine. Te rog, spune-mi acum ce crezi Tu despre această stare în care ne aflăm amândoi şi care mie unul mi se pare cât se poate de ciudată. Conversând în acest fel unul cu celălalt, eternitatea va trece mai uşor pentru fiecare dintre noi. De aceea, te rog, suflet filantrop şi nobil, deschide-Ți gura sfântă şi vorbeşte!"

9. Eu (Iisus) îi întind mâna lui Robert şi îi spun: „Te salut cu căldură, mult iubitul Meu tovarăş de suferință! Adevăr îți spun, bucură-te că M-ai găsit şi nu-ți mai face probleme. Este suficient că Mă iubeşti, considerându-Mă - în conformitate cu cunoaşterea de care dispui la ora actuală - cel mai nobil şi mai înțelept dintre oameni. Lasă tot restul pe seama Mea. Doresc să te asigur că orice încercări ne vor aştepta de acum înainte, toate vor fi exclusiv în avantajul nostru. Am studiat îndelung acest vid şi îți pot spune cu toată certitudinea că am atins puterea de a-Mi folosi voința exact aşa cum doresc, spre deosebire de tine, care te consideri încă foarte slab la acest capitol. Dacă ți se pare că arăt cam sărăcăcios şi absolut singuratic, acest lucru se datorează exclusiv orbirii tale în această lume, pe care nu o cunoşti aproape deloc. Pe măsură ce vederea ți se va îmbunătăți, fapt care se va întâmpla direct proporțional cu intensificarea iubirii tale față de Mine, vei ajunge să te convingi de puterea voinței Mele.

10. Dincolo de tot ce ai afirmat despre Mine şi de tot ce ți-am spus până acum, doresc să-ți pun la încercare sentimentele, scop în care am să-ți pun o întrebare la care va trebui să-Mi răspunzi fără tăgadă, cât mai sincer posibil, lăsându-ți mai degrabă inima să vorbească, nu mintea.

11. Iar această întrebare sună astfel: ascultă, dragul Meu prieten şi frate, cât timp te-ai aflat pe pământ, ai nutrit dorința cea mai sinceră de a-ți elibera frații de opresiunea excesivă la care îi supun conducătorii lor fără inimă. Deşi nu ai ales cele mai potrivite mijloace pentru a-ți transpune în practică scopul, pe Mine Mă interesează întotdeauna mai degrabă țelul decât mijloacele folosite. Atât timp cât mijloacele folosite pentru atingerea unui scop nobil nu sunt absolut odioase, rezultatul atins rămâne corect în ochii Mei. Din câte ştiu însă, pe când te apropiai de îndeplinirea scopului tău benefic, duşmanii tăi te-au prins şi te-au executat. În aceste condiții, nu mă surprinde deloc faptul că ai ajuns în această lume nutrind în suflet sentimente de răzbunare şi de ură. De aceea, doresc să te întreb: dacă ai avea o putere deplină asupra căpitanului austriac care te-a condamnat la moarte, inclusiv asupra complicilor lui, spune-mi sincer, ce le-ai face?"

Capitolul 15

Un răspuns corect. Dorințele arzătoare ale lui Robert Blum.

1. Robert îmi răspunde: „Nobilul meu prieten! Cred că orice spirit decent mi-ar da dreptate dacă m-aş lăsa cuprins de o stare de furie şi de răzbunare teribilă, ținând cont de maniera îngrozitoare în care m-a tratat acea brută vicleană şi lipsită de iubire. Când am ajuns în această lume, chiar acestea erau sentimentele pe care le nutream în inima mea. De atunci însă a trecut foarte multă vreme, iar sentimentele mele s-au schimbat în iertare. De aceea, Te asigur că nu-i doresc nimic altceva acelui orb decât să îşi recapete vederea şi să îşi dea singur seama dacă m-a tratat corect sau nu.

2. Oricum, dacă m-ar fi putut ucide cu adevărat, nu aş mai fi putut nutri vreun sentiment de răzbunare împotriva lui. În realitate, aşa-zisa moarte s-a dovedit în cele din urmă o viață eternă, în care - sincer să fiu - mă simt infinit mai fericit decât eram pe pământ şi decât ar putea fi el, cu toată

amăgirea în care se complace (crezând că este un despot atotputernic). Ţinând cont de toate aceste considerente, îmi este chiar mult mai uşor să-l iert. De altfel, trebuie să recunosc că, atât timp cât am trăit pe pământ, acest om a avut motive mult mai serioase să se teamă de mine decât au avut vreodată preoţii din Ierusalim să se teamă de Tine, dragul şi vrednicul meu prieten, ceea ce nu i-a împiedicat pe cei din urmă să Te înlăture din cale în maniera cea mai neruşinată şi mai teribilă cu putinţă!

3. Dacă Tu, nobilul meu prieten, Ţi-ai putut ierta torţionarii, deşi aceştia Te-au torturat în fel şi chip, aşa cum puţini oameni ar putea îndura vreodată, cu atât mai uşor îmi vine mie să îl iert pe ucigaşul meu, mai ales că eu nu am simţit practic nici un fel de durere.

4. De aceea, dacă marele meu duşman mi-ar apărea chiar acum, i-aş spune exact cuvintele pe care i le-ai adresat Tu lui Petru în Grădina Ghetsimani, când i-a tăiat cu sabia urechea slujitorului Malcus.

5. Dacă în acest spaţiu infinit există o Divinitate justă, sunt convins că îl va răsplăti în acord cu faptele lui, ţinând cont atât de ceea ce mi-a făcut mie, cât şi altora. Dacă nu există însă o astfel de Divinitate, lucru care nu m-ar mira deloc, atunci istoria îl va judeca cu siguranţă, indiferent de ceea ce îi doresc eu.

6. Dacă pot totuşi să Te rog ceva la care ţin foarte mult şi dacă ai puterea de a îmi îndeplini această dorinţă, aş dori să îmi încredinţez familia în mâinile Tale, respectiv pe soţia mea dragă şi pe cei patru copii ai mei. Mă gândesc de asemenea şi la toţi ceilalţi oameni de bună credinţă! În ceea ce îi priveşte în schimb pe egoiştii care nu fac altceva decât să se îmbogăţească pe socoteala semenilor lor, acestora le doresc să aibă parte exact de soarta celor pe care îi slugăresc, umilindu-i în fel şi chip! Cam aşa gândesc în clipa de faţă, dar nu trebuie să consideri această dorinţă a mea o cerere fermă, căci am descoperit în Tine cea mai mare compensaţie posibilă pentru tot ce am suferit şi am pierdut pe pământ".

Capitolul 16

Domnul îi promite lui Robert îndeplinirea dorinţelor sale juste, dar cu anumite rezerve. Robert îi condamnă cu asprime pe tirani.

1. Eu: „Răspunsul pe care Mi l-ai dat la întrebarea extrem de importantă pe care ţi-am pus-o a fost destul de corect, fapt care Mi se pare cu atât mai demn de respect cu cât trebuie să recunosc că ai fost cât se poate de sincer. Tot ce pot să-ţi spun la ora actuală este că Eu pot răspunde tuturor cererilor tale, în măsura în care acestea nu îmi depăşesc puterea.

2. Există un singur lucru cu care nu pot fi de acord: cât timp ai trăit pe pământ, ai avut o gândire destul de filantropică, dar nu am putut să nu constat că ori de câte ori un aristocrat îngâmfat era ucis de aşa-zişii membri ai proletariatului, simţeai o anumită plăcere sinceră!

3. Îmi amintesc de pildă că la o adunare care s-a ţinut la Viena, ai exclamat tu însuţi, în mijlocul aplauzelor unanime ale publicului: «Situaţia nu se va îmbunătăţi în Austria sau în celelalte ţări până când cel puţin o sută de oficialităţi nu vor fi decapitate!» Spune-Mi sincer, ai rostit aceste cuvinte pentru că aşa gândeai, sau doar pentru a obţine un efect oratoric mai puternic?"

4. Robert îmi răspunde: „Cât timp m-am aflat pe pământ, mi-am sacrificat întreaga viaţă pentru a-i ajuta pe cei sărmani şi oprimaţi. Experienţa personală, inclusiv experienţele altor tovarăşi de-ai mei, m-au învăţat însă că acele bestii cu chipuri de oameni, respectiv aristocraţii şi bogătaşii, nu fac altceva decât să se hrănească cu sudoarea şi cu sângele celor sărmani! Când mi-am dat seama că vechiul fundamentalism de fier urma să fie reintrodus în Austria de către dinastia aflată la putere, pentru a-i înlănţui şi mai puternic pe cei săraci cu un triplu lanţ al sclaviei, mi s-a părut prea mult, căci mă consideram un umanist! Crede-mă, dacă aş avea o sută de mii de vieţi, aş renunţa cu dragă inimă la toate, dacă în acest fel aş putea salva umanitatea, căci ştiu foarte bine că aceşti nobili bogaţi nu ar ezita nici o clipă să sacrifice sute de mii de vieţi, dacă acest lucru ar contribui şi mai mult la ridicarea statutului lor social şi la acumularea unor bogăţii încă şi mai mari decât cele pe care le-au strâns deja!

5. Ah, spune-mi, dragă prietene, poate cineva să condamne o inimă plină de iubire faţă de fraţii şi de semenii săi, dacă văzând ororile la care sunt supuşi aceştia de o mână de oameni, s-ar lăsa cuprinsă de furie, lucru pe care - de altfel - nu l-ar face în condiţii normale?

6. Poate că toată această situație face parte integrantă din planul misterios al lui Dumnezeu în ceea ce priveşte umanitatea, fiind, cum s-ar spune, absolut necesară. Dar cum ar putea un pământean să înțeleagă vreodată această necesitate? Şi la ce i-ar folosi lui să ştie că nu ştiu ce Ființă divină are planurile Sale secrete în ceea ce îl priveşte, de vreme ce situația cu care se confruntă rămâne la fel de odioasă şi de nedreaptă?

7. Noi, locuitorii pământului, nu cunoaştem decât sublimele Tale porunci ale iubirii, pe care suntem obligați să le respectăm chiar şi cu prețul vieții noastre. Ceea ce se întâmplă deasupra sau dedesubtul nostru ne preocupă prea puțin. Ar putea exista foarte bine şi alte porunci, aplicabile în cine ştie ce sistem solar, mai înțelepte sau nu decât cele date de Tine, suflet umanitar şi iubit, dar ar fi o prostie să încercăm să ne planificăm viața în funcție de nişte reguli care se aplică pe un sistem solar aflat la mare distanță, cu atât mai mult cu cât nici nu avem habar dacă acesta există cu adevărat sau nu. Noi nu recunoaştem decât o singură lege ca fiind cu adevărat divină, autentică şi ortodoxă, căci bunul simț ne spune că numai ea ne poate permite să ducem o existență umană perfectă. Chiar şi atunci când soarta intervine, făcându-i pe oameni să o încalce, singura concluzie este că neghina s-a amestecat cu grâul cel bun, ca o pedeapsă aruncată de Tine, marele umanitar, asupra pământului nerecunoscător. Iar aceste buruieni nu merită altceva decât să ardă în focul judecății drepte!

8. De aceea, afirm cu toată tăria, fără teama de a mă contrazice: atât timp cât omul va trăi în conformitate cu poruncile Tale, el va fi demn de cel mai profund respect din partea tuturor. Dacă se înalță însă pe sine mai presus de poruncile date de Tine, subjugându-şi şi dominându-şi frații datorită unor interese pur personale, el declară poruncile Tale ca fiind nule şi neavenite. Un astfel de om nu mai este fratele semenilor săi, ci un stăpân asupra destinului lor, jucându-se cu viețile lor aşa cum doreşte. Sentimentele mele față de aceşti oameni nu se vor schimba nicicând, şi Te asigur că nu voi cânta niciodată imnuri de laudă puternicilor zilei! Căci ei au încetat de mult timp să fie ceea ce ar fi trebuit să fie - ghizi puternici şi înțelepți ai fraților lor mai sărmani decât ei.

9. Sunt perfect conştient de faptul că şi printre cei săraci se găsesc destui oameni care sunt mai degrabă un fel de animale ce nu pot fi menținute în frâu decât cu ajutorul biciului. Dar Te întreb: cine este vinovat pentru acest lucru? După părerea mea, vinovați sunt tot cei care îi subjugă pe oameni, amplificând întunericul în care trăiesc şi profitând direct chiar de lipsa de inteligență a acestora! Prietene, cine închină în sănătatea acestor despoți nu poate fi niciodată un Robert Blum, şi încă şi mai puțin un Iisus din Nazaret!

10. Există într-adevăr oameni politici care îşi iau în serios misiunea, dovedindu-se adevărați prieteni angelici față de supuşii lor. Personal, mă închin cu respect în fața acestor lideri! În ceea ce îi priveşte însă pe tirani şi pe ucigaşii spiritului uman, pentru aceştia îmi lipsesc până şi cuvintele pentru a-i condamna îndeajuns! Eu cred că dacă există diavoli, ei nu pot fi mai răi decât aceşti oameni!

11. Sper că am răspuns la întrebarea Ta în maniera germană corectă şi Te implor să îmi spui care este părerea Ta! Deşi am convingeri extrem de ferme în ceea ce priveşte lucrurile pe care le consider juste, nu sunt deloc încăpățânat şi inflexibil, şi îmi pot schimba cu uşurință părerile, dacă altcineva mă convinge că există o cale mai bună decât a mea!"

Capitolul l7

Domnul îi recomandă lui Robert Blum: Supune-te autorităților.
Robert pune la îndoială această poruncă. El încearcă să afle mai multe în legătură cu divinitatea lui Iisus.

1. Eu: „Ascultă-Mă, dragul Meu prieten şi frate. Nu pot să te contrazic în nici un fel, căci felul tău de a gândi şi de a acționa Mi se pare cât se poate de corect. Atunci când între un lider politic şi supuşii săi există o relație de tipul celei descrise de tine, ai întru totul dreptate să gândeşti şi să te comporți aşa cum ai făcut-o tu. Mă întreb însă: dacă situația ar fi diferită de cea pe care Mi-ai prezentat-o tu, ce ai mai avea de spus despre relația dintre stăpânitori şi supuşii lor?

2. Mi-ai declarat cu toată sinceritatea că tu judeci relația dintre cei care stăpânesc şi cei care sunt stăpâniți exclusiv prin prisma poruncii Mele a iubirii, fără să-ți pese nici un pic de celelalte legi care ar putea exista în univers. În această privință nu pot fi de acord cu tine, din mai multe rațiuni.

3. Una dintre ele se referă chiar la propria Mea poruncă, care M-a făcut pe Mine însumi să Mă supun autorităților lumeşti, deşi aveam puterea pentru a-i sfida, dacă Mi-aş fi propus acest lucru. Mai mult, pe când Mă aflam în templul în care se adunau impozitele, Eu le-am recomandat discipolilor Mei să îi dea Cezarului ce este al Cezarului, şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu! La fel, le-am recomandat oamenilor, prin intermediul lui Pavel, să asculte de autorități, indiferent dacă acestea le impun legi foarte stricte sau mai moderate, căci nimeni nu poate deține pe pământ o astfel de autoritate decât cu acordul Tatălui Ceresc! Ei bine, ce ai de spus în privința acestor porunci, date tot de Mine?"

4. Robert: „Spirit nobil şi umanitar, eu cred că intenția Ta atunci când ai dat aceste porunci a fost mai degrabă un raționament uman cât se poate de inteligent, având la bază dorința de a garanta în timp persistența doctrinei Tale şi a credinței în Tine. Un lucru este cert: dacă Te-ai fi opus regilor atotputernici ai pământului, aşa cum a făcut Iehova în Vechiul Testament prin gura lui Samuel, sublima Ta morală nu ar fi rezistat niciodată timp de aproape 2000 de ani, sub guvernarea arogantei biserici catolice, decât cel mult prin mijloace supranaturale, despre care romano-catolicii cunosc foarte multe lucruri. Cât despre adevărul inerent acestor porunci, Te las pe Tine să judeci singur cât de mare este acesta, căci nu eu am fost martorul ororilor noului Babilon!

5. Iată cum privesc eu lucrurile: dacă ai fi fost cu adevărat serios în ceea ce priveşte porunca de a ne supune autorităților, fie ele bune sau rele, ar fi trebuit să renunți anticipat la doctrina Ta extrem de liberală. Ar fi trebui să recunoşti, de pildă, că oamenii sunt condamnați să rămână de-a pururi nişte păgâni care trăiesc în bezna ignoranței, de vreme ce autoritățile le impuneau în acele vremuri să creadă în vechile zeități şi să nu asculte de sublima Ta învățătură!

6. Ştiu că ai spus: «Dați Cezarului ce este al Cezarului şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu», dar nu ai precizat ce anume merită să primească Cezarul, conform ordinii naturale a lucrurilor, şi ce anume îi datorăm lui Dumnezeu. De aceea, i-a fost cât se poate de simplu Cezarului să îşi aroge fără nici un scrupul dreptul de a fi el însuşi o Divinitate, fără să-şi mai facă datoria ce deriva din funcția pe care o îndeplinea.

7. Oricum, declarația Ta din templu a fost mai limpede decât cea a lui Pavel, care a semănat mai degrabă cu un fel de teamă față de autorități. Dacă ar fi să luăm la modul literal această declarație, ar însemna că omul trebuie să înceteze să mai fie un creştin de îndată ce un astfel de prinț al lumii consideră că doctrina Ta reprezintă o amenințare la adresa dictaturii instituite de el, aşa cum s-a şi întâmplat cu doctrina romano-catolică profană de-a lungul secolelor.

8. Altminteri, Pavel a fost un om cu o înțelepciune ieşită din comun, aşa că este greu de înțeles de ce a instituit această lege, care, între noi fie vorba, pare de-a dreptul absurdă în fața bunului simț. Căci, pe de o parte, stă scris că: «Voi sunteți cu toții frați, iar Domnul este unul singur!», dar pe de altă parte omul trebuie să se supună autorităților care îi privesc cu dispreț pe cei care li se supun.

9. Cele două afirmații, Prieten drag, se exclud reciproc. Poate fi adevărată ori una, ori cealaltă, dar nu amândouă simultan! Dacă omul este silit să le asculte pe amândouă, ar însemna că el trebuie să slujească la doi stăpâni, lucru absolut imposibil, aşa cum ai afirmat chiar Tu cândva, sau să-şi asume o natură duală şi ipocrită, respectând voința prințului (autorității), dar numai formal şi exterior, blestemând-o în acelaşi timp în sinea lui, căci spiritul îl îndeamnă să respecte partea mai liberală a doctrinei Tale. Această dublă măsură ar fi foarte greu de pus în practică, uneori de-a dreptul imposibil, şi ar fi oricum foarte periculoasă.

10. Crede-mă, nobilul meu Prieten: eu am analizat această parte controversată a doctrinei Tale aşa cum puțini alții au făcut-o, şi am ajuns la concluzia că trebuie făcută o deosebire între ceea ce ai predicat Tu în mod liber, aceasta fiind tema principală a învățăturii Tale, şi aspectele pe care Tu şi prietenii Tăi ați fost nevoiți să le interpolați, date fiind timpurile periculoase în care ați trăit. Oricum, eu sunt şi rămân cel mai fervent adorator al Tău, aşa că am înțeles cum trebuie privită doctrina Ta cea mai pură! Spuneai mai devreme că Tu Te-ai supus autorităților lumeşti, în pofida puterii Tale absolute. Această afirmație este absolut adevărată, căci ai acceptat să fii crucificat, conform deciziei puterii vremelnice a acelor timpuri.

11. Dacă Te-ai fi putut opune sau nu cu adevărat arestării autorităților cu ajutorul puterilor Tale supranaturale, acest lucru îmi depăşeşte puterea de înțelegere! Dacă miracolele făcute de Tine nu Ți-au fost cumva atribuite în urma unei idolatrii pe jumătate păgâne, ar rezulta că, de vreme ce erai inițiat în controlul puterilor cele mai subtile ale naturii, acestea îți stăteau întru totul la dispoziție. Pe

de altă parte, prinderea şi executarea Ta au aruncat o lumină ciudată asupra puterilor Tale miraculoase, care ofensează rațiunea oricărui gânditor uman, indiferent cât de iluminat este el. În ceea ce mă priveşte, eu şi numeroşi alții la fel ca mine nu am acceptat decât doctrina Ta cea mai pură, evitând orice alte ingerințe exterioare, ce semănau mai degrabă cu nişte adăugiri exterioare păgâne.

12. Nu ştiu dacă am dreptate, dar sper să aflu acum de Ia Tine întregul adevăr. M-ar interesa de asemenea să aflu cât de autentică este Divinitatea Ta, dovedită aproape matematic de un anume Swedenborg* care a trăit în secolul al XVIII-lea. Mă rog, pentru un gânditor adevărat acest lucru pare de neacceptat, părând oarecum burlesc.

13. Gândeşte-te! Să fii o Ființă divină nelimitată, cu o inteligență, o înțelepciune şi o putere la fel de infinite! Din punct de vedere logic, ar fi imposibil ca o astfel de Ființă nesfârşită şi omniprezentă să se limiteze la persoana singulară a unui biet om! Mă întreb ce ființă cu capul pe umeri poate crede că Tu şi Divinitatea absolută puteți fi absolut identici? Sunt de acord că poți fi Fiul lui Dumnezeu, căci orice om are dreptul să afirme acest lucru. Dar să pretinzi că eşti simultan om şi una cu Dumnezeu, asta mi se pare puțin cam prea mult!

14. Pe de altă parte, nu mă opun vehement acestui lucru, cu condiția să îmi demonstrezi autenticitatea lui. De vreme ce între lună şi soare există atâtea lucruri pe care înțelepciunea umană nu poate nici măcar să le viseze, de ce nu ai fi Tu Ființa Divină supremă? Cine ştie, poate că, aşa cum spunea Hegel, Divinitatea adormită inițial în Tine s-a trezit şi a devenit pe deplin conştientă de sine...

15. Sau poate a simțit nevoia să se manifeste în fața creaturilor Sale îmbrăcând Ea însăşi o formă umană, pentru a fi văzută şi înțeleasă de copiii Săi, fără ca cineva să interfereze în vreun fel cu înțelepciunea şi cu puterea supremă a voinței Sale... Aşa cum spuneam, orice este posibil, mai ales în această lume, în care existența pare să îşi asume o natură atât de bizară.

16. Mă întreb însă în acest caz de ce a permis Divinitatea care s-a întrupat într-un Om Divin să fie executată în mod ruşinos de către o mână de evrei stupizi! Prietene, aşa ceva pare greu să se întâmple chiar şi între lună şi soare! Ca să înțelegi un astfel de miracol, ar trebui să cauți ceva mai departe, între nebuloasele îndepărtate ale universului.

17. Eu nu cred însă că Tu ai afirmat cu adevărat aşa ceva despre Tine însuți, căci ştiu foarte bine ce răspuns ai dat atunci când ceilalți Te-au întrebat dacă eşti cu adevărat Fiul lui Dumnezeu. Ai dat atunci răspunsul unui om înțelept: «Voi (adică nu Eu) sunteți cei care ați afirmat acest lucru». Cred că am înțeles perfect acest răspuns, cel puțin atât cât stă în puterea de înțelegere a omului: practic, ai recunoscut că eşti o ființă umană de o puritate absolută, un veritabil spirit angelic, dar nu un semizeu păgân.

18. Nu este însă de mirare că oamenii din acele timpuri, care credeau încă în oracolul din Delphi, ascultau profețiile lui Thumin şi Urim, şi erau convinşi că bastonul cu o vechime de aproape o mie de ani al lui Aaron din Chivotul înțelegerii continuă să dea roade. Ți-au atribuit o aură divină, căci trebuie să recunosc că înțelepciunea Ta nu a fost depăşită de nimeni timp de aproape 2000 de ani! Dacă până şi romanii, care erau nişte oameni inteligenți, credeau că orice om mare este atins de suflul lui Dumnezeu, nu mă surprinde deloc faptul că evreii, compatrioții Tăi, care credeau orbeşte în făcătorii de miracole, Te-au considerat o ființă divină, de vreme ce ai făcut atâtea miracole în fața lor, a căror bază naturală ei nu o puteau pricepe, întrucât au pierdut complet orice cunoaştere autentică, de la Avraam încoace!

19. Cred că am răspuns aşa cum trebuie la întrebarea Ta. Acum este rândul Tău. Te asigur că voi asculta cu nesaț fiecare cuvânt pe care îl vei rosti”.

(* - Vezi „Iadul şi Raiul” de Emanuel Swedenborg, n.r.)

Capitolul 18

Iisus vorbeşte despre necesitatea puterilor lumeşti. Nici o societate umană nu poate exista fără ordine fi ascultare.

1. Eu: „Dragul Meu frate! Nici un om care ar privi aceste lucruri dintr-o perspectivă lumească, interpretându-le cu ajutorul intelectului său exterior, nu ar putea ajunge la o altă concluzie decât tine, cu atât mai mult dacă nu ar ține seama de traducerea deficitară a celor patru Evanghelii şi a Scrisorilor lui Pavel, ba ar mai şi cocheta cu filozofia lumească a ateiştilor germani.

2. Eu îți spun însă că dacă ți-ai fi dat osteneala să citeşti cu o atenție maximă Vechiul şi Noul Testament, căutând cele mai bune traduceri şi interpretări, cum sunt cea a lui Martin Luther şi cele ale aşa-zişilor Vulgate, precum şi Biblia grecească originală, ai fi ajuns la cu totul alte concluzii, mult mai puțin radicale decât cele actuale. Ție îți lipsesc complet rădăcinile, căci dogmele înțelepților lumeşti nu cresc pe copacul cunoaşterii decât în calitate de paraziți. Dat fiind că ai cultivat tu însuți copaci cât timp ai trăit pe pământ, sunt convins că ştii foarte bine cum trebuie procedat cu rădăcinile parazite. Cred că ți-ai dat seama cât de mult valorează în ochii Mei liderii spirituali în care ai crezut!

3. Dacă un om începe prin a traduce Biblia în acord cu propriile sale preconcepții, după care nu citează decât acele pasaje care vorbesc despre o interpretare dualistă, rezultată din diferite traduceri arbitrare, este cert că el va ajunge la aceleaşi concluzii ca şi cele pe care tocmai Mi le-ai argumentat.

4. Ascultă-Mă însă, lucrurile nu stau deloc aşa cum le-ai prezentat tu, mai întâi de toate pentru că celebra Mea afirmație referitoare la plata impozitelor față de autorități, dar mai ales cea adresată de Pavel romanilor şi lui Titus, nu au fost deloc identice cu cele citate de tine. Nici vorbă nu poate fi de vreun fel de teamă în fața autorităților, nici din partea Mea, nici din cea a lui Pavel. De altfel, Eu am şi demonstrat în fața lui Pilat şi a lui Irod, precum şi anterior, în fața lui Caiafa, cât de puțin Mă tem de aceşti conducători lumeşti! Cel care nu se teme de moarte, ba chiar o controlează de-a pururi, nu are cum să se teamă de aceşti arbitri relativi ai morții fizice.

5. Tot atât de puține motive să se teamă de conducătorii lumeşti avea şi Pavel. Între liderii vremelnici de la Roma, Nero a fost cu siguranță cel mai crud, ceea ce nu l-a împiedicat pe Pavel să îşi caute protecția în fața evreilor malefici care îl persecutau chiar la Roma, unde a şi găsit-o, cel puțin pe durata necesităților sale lumeşti. Chiar crezi că el se temea de evrei? Nici vorbă! Fără să-i pese de ostilitatea lor, el s-a dus la Ierusalim, refuzând să asculte sfatul prietenilor săi.

6. Dacă vei ține cont de toate aceste argumente, îți vei da seama că nici Eu şi nici Pavel nu am dat poruncile noastre, sau mai bine zis sfatul nostru de a asculta de autorități din cauza unei frici în fața acestora, ci doar de dragul celor pe care i-am sfătuit astfel. Oamenii trebuie să se conformeze convențiilor lumii în care trăiesc, căci nici o societate umană nu ar putea rezista vreodată fără lideri. Rezultă prin forța lucrurilor că umanitatea trebuie învățată să îşi asculte liderii!

7. Chiar crezi că marile societăți care există la ora actuală pe pământ ar putea rezista vreodată fără lideri? Te asigur că acest lucru ar fi absolut imposibil, ba s-ar împotrivi chiar ordinii naturale, care nu îi guvernează doar pe oameni, ci toate lucrurile pământeşti.

8. Ca să înțelegi mai profund aceste lucruri, te voi duce într-o călătorie prin diferitele lumi ale ordinii naturale. De aceea, cască bine ochii şi urechile!"

Capitolul 19

Despre obediență. Exemple preluate din lumea naturală.

1. „Să luăm de pildă cazul corpurilor cereşti. Acestea sunt înzestrate cu o inteligență naturală, fiecare în funcție de destinul său. Toate aceste mari corpuri plutesc prin spațiul eteric, într-o manieră invizibilă pentru voi, oamenii*. De ce crezi că îşi respectă ele cu încăpățânare, de mii de ani, aceleaşi mişcări pe orbite în jurul unui soare central, nefiind dispuse să renunțe la ele cu nici un preț?

2. Deoarece orbitele lor le sunt absolut necesare, aşa cum atestă diferiții ani buni sau proşti ai unei planete, îndeosebi în momentele de intensificare a activității vântului solar. Un corp ceresc de talia unei planete poate suporta o vreme un impuls de scurtă durată provenit de la soare, dar de multe ori planetele sunt nevoite să suporte de câteva ori la rând aceste încercări dureroase, care le afectează în mod natural.

3. Dacă, după zece sau mai multe asemenea cicluri orbitale dureroase, aceşti mari călători prin spațiu ar obosi şi ar refuza să mai asculte de acest tratament solar matern, manifestându-şi intenția de a părăsi soarele central în jurul căruia se învârtesc, pentru a deveni nişte călători solitari prin spațiul nesfârşit, care crezi că ar fi consecințele inevitabile ale acestei dorințe de libertate absolută, cu prețul izolării totale a planetei?

4. Ei bine, datorită lipsei luminii şi căldurii solare, planeta ar îngheța complet, după care s-ar autoaprinde din interior, datorită presiunii excesive a atmosferei cosmice, iar în cele din urmă s-ar dizolva complet în substanțele sale componente, murind astfel definitiv!

5. Planetele nu sunt lipsite de sentimente. Existența lor reprezintă necesitatea cea mai profundă de care ascultă. De aceea, ele rămân pe orbitele lor în jurul soarelui, păstrându-şi mişcările cu o regularitate de neclintit şi fără să le pese dacă soarele care le domină le tratează uneori într-o manieră mai brutală.

6. Cu siguranță, un prieten al planetelor care gândeşte la fel ca tine ar spune: «Salut cu respect orice planetă care îşi doreşte independența absolută, iar dacă aş fi Creatorul Însuşi, l-aş pedepsi cu cea mai mare severitate pe conducătorul capricios al acestor sărmane planete».

7. Ce crezi că i-ar răspunde soarele acestui prieten radical al planetelor? Probabil că i-ar spune ceva de genul: «Ce tot spui, suflet cosmopolit şi orb? Chiar nu îți dai seama că eu trebuie să am grijă şi de alte planete, mai mari decât aceasta? Nu ştii că orbitele lor diferă, că există şi alte planete, mai mari sau mai mici, situate la distanțe diferite? Datorită mişcărilor lor variate, uneori cele mai multe dintre ele se găsesc pe aceeaşi parte, silindu-mă să mă ocup cu mai mare atenție de ele, neglijând astfel cine ştie ce planetă individuală care a rămas pe partea opusă? Chiar dacă această planetă individuală este nevoită în aceste circumstanțe să se mulțumească cu mai puțină energie decât este obişnuită să primească, ea va primi totuşi suficientă hrană pentru a putea rezista. Pot depune mărturie că de-a lungul trilioanelor de ani în care m-am învârtit eu însumi în jurul unui soare central mai mare decât mine, nici una din planetele aflate în subordinea mea nu a suferit din cauza lipsei de energie solară şi nu a pierit. Chiar dacă există comete care preferă să bântuie singure prin spațiul cosmic, fără să asculte de ordinea mea riguroasă, eu nu pot fi învinovățit în nici un caz dacă li se întâmplă ceva şi pier. Căci dacă o ființă alege calea auto-determinării, nedorind să depindă de nici un conducător mai puternic decât ea, nimeni nu poate fi învinovățit vreodată de eventualele injustiții care i se întâmplă. La urma urmei, aceasta a fost decizia ei - să se auto-guverneze singură! Dacă tu, liberal cosmopolit ce eşti, m-ai pedepsi pe mine, conducătorul planetelor, din cauza comportamentului meu schimbător (ca urmare a unor necesități precise) față de planetele subordonate mie, atunci mai bine ia-mi de pe-acum întreaga lumină şi strălucire, întreaga măreție şi putere de care dispun! Descurcă-te apoi singur cu planetele şi vezi dacă, odată scăpate de 'lanțul sclaviei' în care le țin eu, acestea mai pot supraviețui».

8. Cam aşa ți-ar vorbi, prietene, ordinea naturala despre corpurile cosmice primordiale, fără jurisdicția cărora nici o planetă nu ar putea supraviețui! Dacă aceste mari corpuri cereşti au nevoie de un lider natural, imaginează-ți cât de mare trebuie să fie această nevoie în cazul ființelor mai mici, ale căror mişcări sunt restricționate de mult mai multe condiții, cum ar fi animalele, dar mai ales ființele umane, al căror liber arbitru este deplin!

9. Toate animalele care aparțin aceleiaşi specii au un lider natural. Ori de câte ori acesta se pune în mişcare, celelalte îl urmează în grup, ca şi cum ar fi activate printr-o comandă electrică. Priveşte de pildă o cireada de vaci. Păstorul care îşi cunoaşte foarte bine cireada ştie care este animalul pe care celelalte îl urmează în mod natural şi îi atârnă de gât o talangă. Atunci când începe să îşi caute animalele seara, el nu face altceva decât să asculte de unde se aude talanga, după care se îndreaptă în acea direcție şi îşi găseşte întreaga cireada adunată în jurul liderului ei natural. Pentru a-şi aduce acasă cireada, nu trebuie decât să ia vaca de gâtul căreia a prins talangă şi să o conducă, ştiind că celelalte o vor urma. La fel procedează şi crescătorii de porci, îndeosebi în cazul animalelor care trăiesc în spații deschise, nu în ferme închise, sau cei care cresc capre, oi, cai, măgari, sau orice alte specii doreşti. Aceeaşi lege naturală se aplică şi în cazul insectelor şi al păsărilor, ba chiar şi al peştilor complet lipsiți de minte şi al celorlalte animale marine.

10. Dar îți propun să mergem chiar mai departe şi să ne ocupăm de natura aparent inertă.

11. Să analizăm de pildă ce se întâmplă cu apa, un element extrem de maleabil, care se divide cu uşurință în nenumărate picături, ce nu opun aproape nici un fel de rezistență. În starea sa liberă, acest element natural extrem de important, fără de care viața embrionară a animalelor şi plantelor nu ar putea fi concepută şi în interiorul căruia există forțe pe care tu nu le poți nici măcar bănui, ascultă de aceeaşi lege inerentă a gravitației. Apa se deplasează întotdeauna, fără nici un fel de ezitare, către nivelele cele mai de jos, şi nu se lasă până când nu ajunge la nivelul mării. Acest element are capacitatea particulară de a nu se lăsa cu nici un chip până când nu ajunge pe acest nivel de bază. Într-un fel, umilința sa reprezintă un mesaj spiritual adresat omului, căruia îi indică faptul că nu va putea ajunge vreodată conştient de adevăratul său destin decât dacă va renunța să mai tânjească după marile onoruri exterioare, tinzând către statutul social cel mai inferior şi dând astfel dovadă de acea umilință

pe care am recomandat-o Eu atât de des şi care nu poate fi niciodată atinsă prin comandă, ci numai prin ascultare (obedienţă)!"

(* - Vezi şi „Mărturii despre natură" de Jakob Lorber, n.r.)

Capitolul 20

Un, alt exemplu: necesitatea existenţei munţilor înalţi

1. Eu îmi continui astfel discursul: „Ţi-am demonstrat astfel că până şi acest element este înzestrat cu o anumită inteligenţă naturală, ascultând de ordinea divină până la ultima sa picătură, deşi în interiorul fiecăreia din aceste picături există miliarde de forme de viaţă!

2. Să luăm însă un alt exemplu, îndreptându-ne atenţia către locul de naştere al oricărei ape curgătoare, respectiv munţii, pentru a vedea în ce măsură sunt înzestraţi la rândul lor aceştia cu o inteligenţă care ascultă de anumite legi divine inerente.

3. Ascultă, prietene! Pe pământ există tot felul de munţi. Unii dintre aceştia sunt semeţi şi primordiali, alţii au o înălţime medie, fiind de tip secundar, şi în sfârşit, mai sunt şi unii de înălţime mică, un fel de coline, care sunt consideraţi de tip terţiar. Văd că zâmbeşti fericit, descoperind în Mine inclusiv un geolog! O, stai liniştit, căci Eu sunt un cunoscător la fel de bun al geologiei ca şi al cosmologiei avansate.

4. Dar să continui: avem aşadar de-a face cu trei tipuri de munţi. Să începem mai întâi prin a ne ocupa doar de cei mai înalţi dintre ei.

5. De ce crezi că există astfel de munţi pe pământ? Ei bine, scopurile lor sunt dintre cele mai diverse. Mai întâi de toate, ei sunt nişte regulatori naturali ai undelor electromagnetice, care trebuie distribuite uniform pe pământ. În al doilea rând, ei asigură stabilitatea atmosferei terestre, dată fiind rotaţia rapidă a pământului prin spaţiul cosmic. Fără această stabilitate, atmosfera pământului ar da naştere unor uragane atât de puternice încât nimeni şi nimic nu le-ar putea sta vreodată în cale. În al treilea rând, munţii înalţi atrag umezeala excesivă din atmosferă rezultată în urma combinării oxigenului cu hidrogenul, fapt care explică de ce vârfurile lor sunt mai mereu acoperite de ceaţă, fiind rareori vizibile. Sub influenţa electricităţii abundente din aceste regiuni, cele două elemente se combină, dând naştere ninsorilor care cad pe pietrele stâncoase, acumulându-se sub formă de gheaţă. După ce aceasta atinge o dimensiune corespunzătoare, ea coboară către văile alpine, unde se acumulează sub forma gheţarilor. La rândul lor, aceştia au calitatea specială de a atrage particulele de aer toxice, protejând astfel regiunile mai joase de îngheţuri şi păstrându-le astfel fertilitatea. Pe de altă parte, gheţarii reduc excesul de electricitate, reglând astfel umezeala atmosferică şi ferind câmpiile pământului de ploi continue, care le-ar inunda.

6. Dacă vei ţine cont de aceste câteva comentarii, îţi vei da seama de necesitatea munţilor înalţi, fără de care viaţa nu ar putea exista pe pământ. Ori de câte ori oamenii au îndrăznit să aducă schimbări în sistemul munţilor primari, ei au fost cât de curând pedepsiţi prin distrugeri fără precedent ale mediului înconjurător. Aşa stau lucrurile, prietene! Dar să revenim la tema noastră principală de discuţie. Ascultă-Mă cu cea mai mare atenţie!

7. Pentru ca munţii să îşi poată îndeplini principalul scop, acela de a menţine echilibrul corpului ceresc pe care se află, localizarea lor nu este deloc arbitrară. Mai mult, datorită spiritelor care locuiesc în interiorul lor (cele care le dau forma naturală pe care o recunoaşteţi voi), putem spune că ei dispun de o anumită inteligenţă, care le permite să îşi îndeplinească sarcina pentru care au fost creaţi.

8. Pentru munţi, sfera de acţiune care derivă din inteligenţa lor inerentă şi indiscutabilă reprezintă o lege pozitivă, pe care ei reuşesc să o discearnă şi să o înţeleagă. Poţi să Mă crezi liniştit pe cuvânt, cu atât mai mult cu cât spuneai tu însuţi mai devreme că am fost iniţiat la nu ştiu ce şcoală egipteană în misterele naturii, pe care am ajuns să le cunosc mai bine decât orice alt savant contemporan.

9. De aceea, încearcă să înţelegi că un corp ceresc nu poate fi menţinut în echilibru decât prin respectarea cu cea mai mare stricteţe a legilor, fapt care nu este posibil decât datorită înzestrării acestor excrescenţe terestre ale sale (n.n. munţii de la suprafaţa sa) cu o inteligenţă inerentă, care le ajută să discearnă şi să respecte ale legi. Dacă munţii s-ar revolta împotriva acestor legi, spunându-şi:

«Nu mai dorim să ne coborâm la nivelul dealurilor şi câmpiilor fertile, care ne sunt inferioare», ce crezi că s-ar întâmpla cu pământul, în urma acestei neascultări montane?

10. Deşi aceşti munți semeți nu fac fructe, nefiind alcătuiți decât din sute de kilometri pătrați de teren nefertil, care le apare oamenilor ca fiind «inutil», crezi că ar fi de dorit ca aceşti prinți alpini să fie detronați şi transformați în câmpii fertile? Văd că murmuri: «Doamne fereşte!»

11. Ei bine, în acest caz poți să murmuri exact aceeaşi replică şi în cazul în care s-ar pune problema dispariției prinților umani, fără de care situația politică pe pământ ar semăna întru totul cu cea geologică în cazul devastării munților naturali!

12. Ascultă! Dacă regii pământului şi-ar respecta menirea, ei ar trebui să fie la fel ca munții semeți! Înțelegi acum? Văd că îți spui: «Da, înțeleg, inclusiv faptul că eşti un super-înțelept!»

13. Foarte bine! Dar lucrurile nu se opresc aici. Mai avem încă două categorii de munți. Merită să vorbim puțin şi despre ele. Ascultă, deci, care este scopul şi menirea acestor munți inferiori!”

Capitolul 21

Munții de mărime medie şi mică - originea şi scopul lor pe planeta Pământ

1. Eu îmi continui astfel discursul: „Pe vremea când pământul era încă un corp ceresc pustiu, care nu trebuia să susțină pe suprafața lui nici plante, nici animale, decât câteva arhetipuri primordiale ale viitoarelor forme de viață în apele sale, munții primari erau de ajuns pentru a menține echilibrul de care vorbeam mai devreme. După ce planeta s-a solidificat însă din ce în ce mai mult, de-a lungul mileniilor, deasupra nivelului mării au început să se ridice diferite grupuri de insule, iar semințele primordiale ale vieții (aflate inițial în apă) au început să se răspândească şi să încolțească la suprafața lor, dând naştere unor numeroase specii de ierburi şi plante, care au început să aibă nevoie de suprafețe tot mai întinse pentru a se putea dezvolta. Prin puterea focului subteran au fost astfel create noi terenuri, pe care recentele forme de viață să se poată dezvolta şi creşte, găsindu-şi hrana şi protecția de care aveau nevoie. Din acest motiv, întreaga suprafață a planetei a fost măturată de furtuni şi de fenomene meteorologice extreme, care au condus la fracturarea fundului mării şi la ridicarea deasupra apei a noi milioane de hectare de pământ, prin jocul unor forțe misterioase, dar extrem de puternice.

2. Desigur, au fost necesare numeroase milenii pentru ca această mare operă să fie dusă la bun sfârşit, dar pentru Dumnezeu acest lucru nu a contat prea mult, căci un milion de ani tereştri nu înseamnă mai mult de o zi în fața Lui! Pe scurt, acesta a fost motivul pentru care au fost creați munții secundari.

3. La început, chiar şi aceştia erau mult mai înalți şi mai semeți decât la ora actuală. Timpul şi furtunile naturale le-au redus însă înălțimea, măcinându-i şi umplând astfel hăurile dintre ei. Aşa au apărut văile largi. Acestea aveau altitudini variabile, care împiedicau scurgerea regulată a apelor. De aceea, apele s-au acumulat în depresiunile cele mai adânci, dând naştere mărilor.

4. De atunci, aceste lacuri nu au încetat să crească, datorită ciclului permanent al apei, care se revarsă atât din porii pământului cât şi din atmosferă (sub forma ploilor, a zăpezii, a grindinei şi a rouăi), sfârşind uneori prin a ieşi din matca lor naturală. Ele şi-au erodat astfel malurile şi au dat pe afară, umplând parțial depresiunile inegale ale văilor şi dând naştere - în special în timpul marilor inundații - unor întregi regiuni deluroase, proces care continuă inclusiv la ora actuală, la fel ca şi cel de ridicare a munților secundari sub influența elementului focului.

5. Procesul de formare a dealurilor prin acumularea de aluviuni, despre care ți-am vorbit ceva mai devreme, a dat naştere aşa-zişilor munți terțiari, care derivă, desigur, din cei secundari.

6. Aşa au apărut ultimele două categorii de munți, fiecare derivând din cea de dinainte. În ceea ce priveşte cea de-a treia categorie de munți (cei terțiari), motivul pentru care aceştia au trebuit creați este uşor de înțeles, căci pe pământ au continuat să apară tot felul de noi specii şi forme de viață, care aveau nevoie de un spațiu din ce în ce mai mare pe care să îşi desfăşoare activitatea.

7. Solul pământului este astfel alcătuit încât să permită apariția, viața şi răspândirea a tot felul de ființe vii, iar acest sistem ecologic natural nu ar fi putut fi constituit fără ajutorul celor trei tipuri de munți.

8. Desigur, ultimele două categorii de formaţiuni muntoase nu puteau avea acelaşi destin cu munţii din prima categorie. Metoda prin care au fost create ele este complet diferită, la fel ca şi destinul şi menirea lor. De vreme ce s-au alăturat însă sistemului munţilor primari, aceste formaţiuni trebuie să respecte fără nici o ezitare aceleaşi legi pe care le respectă munţii primari - prinţii acestei lumi a munţilor*, ca să spunem aşa. Acest lucru s-ar putea traduce astfel: «Nu este de ajuns ca voi, munţi mai mici şi mai tineri, să umpleţi văile şi depresiunile cu aluviunile voastre, pentru a da astfel naştere unor soluri fertile, unor mici deluşoare şi păduri răcoroase. Încă din prima voastră zi de existenţă, trebuie să vă asumaţi şi voi o parte din povara pe care o purtăm noi pe umeri, sprijinindu-ne în tot ce facem, în caz contrar, nu vă veţi putea îndeplini propriul destin, căci prin creaţia voastră, puterile noastre au fost relaxate, iar dacă ar trebui să ne ocupăm de coordonarea întregii ordini de pe pământ, aşa cum făceam înainte de apariţia voastră, noi am fi depăşiţi la ora actuală!» Şi astfel, datorită inteligenţei lor inerente, noii munţi fac exact ceea ce le spun prinţii lumii geologice.

9. Desigur, există şi printre ei unii care nu doresc să asculte de mai-marii lor, dar ei sunt măturaţi de furtuni puternice, până când aleg una din două: ori încep să asculte de munţii mai mari, ori sunt complet distruşi. Înţelepţii din vechime obişnuiau să spună că aceşti munţi sunt «neascultători» sau blestemaţi. În vremurile mai recente, aceşti «rebeli» au ajuns să fie consideraţi munţi instabili, slabi şi care se erodează uşor. Există nenumărate exemple de astfel de munţi pedepsiţi (măcinaţi şi complet anihilaţi), atât în vremurile demult apuse, cât şi în cele mai recente".

(* - Vezi şi „O evanghelie a munţilor" de Jakob Lorber, n.r.)

Capitolul 22

Nivelele de subordonare sunt necesare inclusiv în rândul oamenilor.

1. Eu (în continuare): „Dragul Meu prieten şi frate, după această prezentare a ordinii naturale, cred că ţi-ai dat seama de necesitatea subordonării chiar şi în rândul formelor aparent inerte şi lipsite de inteligenţă. Ceva mai devreme ţi-am demonstrat că ea este absolut necesară în lumea animalelor, a planetelor şi a apelor. Nu cred că mai este necesar să-ţi dau alte exemple din natura aşa-zis neanimată. Aş putea face cu uşurinţă acest lucru, mai ales dacă te-aş transporta pe alte planete, unde ordinea care trebuie respectată este cu mult mai strictă şi mai rigidă decât pe pământ, o planetă oarecum dezordonată, dar în mod intenţionat, căci aceasta este planeta pe care au apărut cele mai libere dintre spirite, cele care au capacitatea de a deveni adevăraţi copii ai lui Dumnezeu. Constat că ai început să înţelegi în inima ta acest lucru, fapt care îmi oferă o mare satisfacţie!

2. De vreme ce ai început să înţelegi că până şi natura neanimată ascultă de un anumit sistem al subordonării ierarhice, ei bine, gândeşte-te puţin la situaţia omului, care este înzestrat cu un spirit absolut liber, nefiind limitat în nici un fel în procesul său de gândire, de luare a deciziilor şi în motivaţiile sale! Gândeşte-te ce ar însemna dacă fiecărui om i s-ar permite să facă orice doreşte, conform liberului său arbitru absolut, dând viaţă tuturor ideilor şi formelor care îi apar în acea anticameră creatoare a minţii sale, nu foarte diferită de puterea creatoare a lui Dumnezeu!

3. Adevăr îţi spun, dacă oamenilor li s-ar permite să facă ce vor, nimeni nu s-ar mai afla în siguranţă pe pământ! Pe de o parte, există spirite a căror fantezie interioară şi a căror plăcere este de a distruge tot ceea ce există. Altele nu îşi doresc decât să îi ucidă pe oameni în toate felurile posibile, în timp ce o parte dintre ele şi-ar dori să distrugă doar munţii. Mai sunt şi unii oameni care ar fi dispuşi să sape o gaură în interiorul pământului, să o umple cu praf de puşcă şi să distrugă întreaga planetă. Alţii şi-ar dori să sece toate apele pământului, sau dimpotrivă, să inunde întreaga planetă, ori să o ardă. În sfârşit, mai sunt şi unii care îşi doresc, nici mai mult nici mai puţin, decât să tragă luna pe pământ cu o frânghie!

4. În al doilea rând, există o sumedenie de spirite excesiv de senzoriale, a căror unică fantezie constă în a se bucura exclusiv de plăcerile vieţii. Dacă aceşti oameni nu ar fi restricţionaţi de legi, nici o femeie nu ar scăpa de pasiunea lor desfrânată, ba chiar nici băieţii sau animalele! Cunosc destui astfel de «prieteni ai naturii» care ar fi dispuşi să copuleze cu toate femeile de pe pământ, dând frâu liber celor mai sălbatice fantezii erotice, la fel cum s-a întâmplat în Sodoma şi Gomora, iar când acest joc nu ar mai reuşi să le satisfacă imaginaţia, nu s-ar sfii să experimenteze inclusiv cu cele mai diverse animale.

5. Imaginează-ţi acum o societate umană alcătuită numai din asemenea hedonişti, în care nu ar exista nici un fel de legi morale sau juridice! Te asigur că ar fi populată de cele mai monstruoase creaturi! După câteva secole, pe pământ ar apărea fiinţe în preajma cărora nici o creatură nu s-ar mai putea simţi în siguranţă! Aşa se explică legea extrem de severă pe care a dat-o Moise, prin care asemenea hedonişti excesivi erau pedepsiţi cu moartea prin incendiere.

6. Au existat dintotdeauna, şi încă mai există şi astăzi, spirite profund viciate a căror pasiune desfrânată nu poate fi satisfăcută decât dacă îşi chinuiesc în modul cel mai brutal partenera de sex. Aceşti oameni nu se simt satisfăcuţi decât atunci când partenera lor îşi dă sufletul în chinuri! Nu doresc, dar aş putea să-ţi dau destule exemple în această direcţie. Este suficient însă să ştii la ce fel de fructe ar conduce o societate complet lipsită de legi.

7. În al treilea rând, există spirite uluitor de îngâmfate, care consideră că tot ce nu le aparţine se află sub demnitatea lor. Ele sunt orgolioase şi dominante, nu fac decât ceea ce doresc, iar toţi ceilalţi oameni trebuie să se târască în faţa lor, ca şi cum ar fi nişte viermi. Gândeşte-te la o societate alcătuită numai din asemenea indivizi: cum crezi că ar putea coabita aceştia? Adevăr îţi spun: o lume plină de tigri, de lei şi de pantere ar trăi într-o mai mare armonie decât o societate alcătuită din asemenea oameni, în măsura în care aceştia nu ar fi restricţionaţi de un sistem dur de legi morale şi juridice!

8. În mod similar, mai există printre oameni şi nenumărate alte deviaţii, tendinţe atât de pervertite în raport cu ordinea pozitivă încât nici măcar nu ţi le-ai putea imagina!

9. Dacă acestor spirite li s-ar permite să se folosească de libertatea lor interioară absolută, fie şi numai într-o mică măsură, cum crezi că ar începe să arate în cel mai scurt timp societatea de pe suprafaţa corpului ceresc respectiv? Văd că îţi spui în sinea ta: ar fi iadul pe pământ, ceva cumplit! Exact aşa stau lucrurile, prietene, nu te înşeli deloc!

10. Ei bine, în acest caz, doresc să te întreb: care este cel mai important lucru care poate menţine acest iad cât mai departe posibil de pământ? Şi uite-aşa, ajungem acolo unde doream să te aduc.

11. Înţelegi acum de ce le-am cerut lui Pavel şi celorlalţi adepţi ai Mei să se supună autorităţilor lumeşti care nu comit abuzuri? Înţelegi de ce omul trebuie să-i dea Cezarului ce este al Cezarului şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu?

12. Spune-Mi, cum vezi acum lucrurile? Ţi se par la fel de absurde ca mai înainte? Mai crezi şi acum că obedienţa justă şi umilinţa corect înţeleasă sunt nedemne de spiritul uman? Este rândul tău să vorbeşti, iar Eu te voi asculta cu cea mai mare atenţie”.

Capitolul 23

Robert este de acordat cu Iisus. Răspunsul lui referitor la folosirea greşită a puterii de către stăpânitorii acestei lumi.

1. Robert spune: „Ce Ţi-aş mai putea spune, dragă prietene? Îmi dau seama acum că înţelepciunea şi cunoaşterea Ta le depăşesc cu mult pe ale mele. Ai întru totul dreptate, iar lucrurile stau chiar aşa cum le-ai prezentat Tu. Nu pot nega absolut nimic din cele afirmate de Tine, cu atât mai mult cu cât Tu ştii totul despre aceste lucruri, ca un om versat în cele mai ascunse secrete ale naturii! Recunosc deschis autenticitatea tuturor adevărurilor pe care ai avut bunăvoinţa să mi le împărtăşeşti, dar rămâne totuşi o problemă care trebuie lămurită:

2. Prezentarea pe care mi-ai făcut-o referitoare la libertatea absolută a spiritelor umane şi la necesitatea unei legi juste şi a unui executor la fel de just al acestei legi se înţelege de la sine. Apare totuşi o întrebare: sunt oare legiuitorii şi executorii legii, aleşi şi recunoscuţi de Dumnezeu, liberi să facă ce vrea, respectiv să încalce această lege? Au oare dreptul despoţii şi tiranii arbitrari, care nu ascultă decât de puterea tronului lor mizerabil, dreptul să îşi ucidă fraţii cu miile? A avut oare Alfred (Windischgrätz) dreptul de a mă împuşca pe mine (şi pe alţii la fel ca mine) în numele împăratului său?

3. Dacă un astfel de stăpânitor este ferit de incidenţa legii emise de el însuşi, mă întreb cine îi dă dreptul să nu respecte porunca iubirii dată de Tine, care ar trebui respectată de către întreaga lume, fără deosebire de rang şi de caracter? De ce trebuie sute de mii de oameni să se zbată în sărăcia cea

mai cruntă datorită exproprierilor nedrepte impuse de stăpânire? De ce sunt nevoiţi aceştia să poarte singuri povara legii, în condiţiile în care oficialităţile pot face ce vor, fără nici un scrupul, nici un judecător neavând dreptul să le ceară vreodată socoteală?

4. Desigur, nu am nimic împotriva conducătorilor corecţi şi înţelepţi, dar nu pot avea nici cel mai mic respect pentru cei care nu ştiu ce sunt şi ce vor de la viaţă. Există încă regi care nu fac altceva decât să stea pe tronul lor şi să sugă sângele poporului ca nişte vampiri, în loc să îşi ghideze supuşii cu ajutorul unor legi înţelepte! Spune-mi, prietene, nu are dreptul o societate sărmană şi oprimată să îi alunge de pe tronul lor pe aceşti netrebnici, pe aceşti leneşi indolenţi şi lipsiţi de sentimente, pentru a pune în locul lor alţi oameni, mai înţelepţi şi mai potriviţi pentru funcţia respectivă, cu capul pe umeri şi cu inima plină de iubire? Chiar este absolut necesar ca reşedinţa unui rege să fie un palat magnific, iar veniturile sale de ordinul milioanelor, şi acestea obţinute, desigur, prin truda neostenită a supuşilor lor? Practic, un om sărman nu are ce să aştepte dacă a avut ghinionul să se nască pe pământ; de la naştere şi până la moarte el rămâne la cheremul celor bogaţi şi puternici, fiind nevoit să îşi cedeze proprietatea şi sângele în favoarea acestora. Drept mulţumire, el este dispreţuit şi călcat în picioare, iar dacă îndrăzneşte să se revolte, riscă să se confrunte cu damnarea eternă! Spune-mi, acest lucru Ţi se pare la fel de firesc? Poţi găsi şi în această privinţă exemple din lumea naturii? Prietene, eu sunt de altă părere: acesta este iadul, a cărui unică preocupare este de a-i sărăci şi mai mult pe bieţii îngeri coborâţi pe pământ, făcând din ei nişte diavoli nefericiţi!

5. Este adevărat că viaţa terestră nu reprezintă decât o şcoală în vederea dobândirii perfecţiunii spirituale supreme, iar omul nu are dreptul să se aştepte la prea multă fericire din partea ei. Orice student este nevoit să asculte de profesorii săi, dar dacă stăpânitorii tiranici strâng prea tare şurubul disciplinei, transformându-i pe oameni în nişte adevăraţi diavoli, mă întreb ce mai are de spus ordinea primordială divină în această privinţă?

6. Mai poate fi privită în acest caz Divinitatea drept unicul Stăpân şi Domn, iar adepţii şi adoratorii ei credincioşi mai pot fi consideraţi fraţi? Mai poate spune cineva în aceste condiţii: «Iubeşte-L pe Dumnezeu mai presus de orice şi pe aproapele tău la fel de mult ca pe tine însuţi!?»

7. Ţi se pare corect din partea Divinităţii să permită transformarea unor întregi naţiuni în nişte ţarcuri de animale, tratate mai prost chiar decât câinii (din punct de vedere fizic şi moral) de către nişte stăpânitori malefici? Şi după ce oamenii sunt coborâţi la un statut atât de inferior, din cauza celor care îi conduc, mai vin şi din cer tot felul de pedepse şi de ameninţări, din partea Divinităţii cea justă. Şi toate aceste nenorociri se abat numai asupra oamenilor săraci, desigur, căci ei au fost forţaţi să devină nişte diavoli prin «graţia Domnului»! Toţi regii pământului, chiar şi cei mai lipsiţi de scrupule, consideră că sunt ceea ce sunt «prin graţia Domnului». Şi uite-aşa, pe pământ apar foametea, epidemiile, sărăcia şi războaiele - desigur, totul prin «graţia Domnului»!

8. Ca şi cum toate aceste daruri de sus nu ar fi de ajuns, la sfârşit mai vine şi marea disperare, urmată de «plăcuta» damnare eternă de a arde în iad. Desigur, totul numai prin «graţia Domnului»! Nu-i aşa că viaţa este frumoasă? Cine a creat-o trebuie să fie foarte mândru de el însuşi!

9. Oricum, eu nu învinovăţesc Fiinţa divină supremă pentru nenorocirile care se petrec pe pământ, căci sunt convins că Ea are lucruri mult mai măreţe de făcut decât să se ocupe de bieţii viermi care se târăsc prin praful pământului. Drama este că aceşti viermi ai pământului nu sunt lipsiţi de sentimente şi de raţiune.

10. Cine ştie, poate că în calitatea lor de «copii ai lui Dumnezeu», oamenii de pe acest pământ se bucură de un statut special, şi anume acela de a fi cei mai blestemaţi de către Divinitatea preaplină de iubire - «Tatăl Tău cel sfânt», Cel care a acceptat să fii atârnat de cruce (probabil dintr-o prea mare iubire)...

11. Îţi spun, cu cât mă gândesc mai mult asupra acestor realităţi, cu atât mai dubioase mi se par ele. De aceea, vorbeşte din nou! Poate că vei reuşi să aduci mai multă lumină asupra acestor enigme, clarificându-le”.

Capitolul 24

Un răspuns consolator pentru îndoielile lui Robert. Răutatea omului liber reprezintă o pedeapsă în sine. Lecţiile istoriei.

1. Eu: „Dragă prietene, la prima vedere, critica extrem de severă adusă de tine pare justă, dar ea nu corespunde decât viziunii tale actuale, extrem de limitată încă. Dacă lucrurile ar sta chiar aşa cum le-ai prezentat tu într-un mod extrem de caustic, atunci orice spirit ar plânge de mila sărmanei umanităţi terestre. Din fericire, înţelegerea ta este extrem de subiectivă, la fel ca şi criticile foarte severe care au rezultat din ea, fiind departe de realitate.

2. Mai întâi de toate, Divinitatea este preocupată de oamenii de pe acest pământ mai presus de orice, aproape ca şi cum nu ar mai exista în întreaga infinitate alte fiinţe care necesită îngrijirea şi graţia Ei. Ea îi ghidează personal pe toţi oamenii de pe pământ, ajutându-i să treacă de marile încercări cu care se confruntă în aşa fel încât să atingă în cele din urmă un destin infinit mai înalt şi mai sublim - acesta fiind de altfel singurul motiv pentru care au fost creaţi!

3. Desigur, există şi oameni care, în pofida metodelor pline de înţelepciune aplicate de Divinitate, refuză să se închine în faţa voinţei supreme a lui Dumnezeu! Aşa cum este de înţeles, în cazul acestor spirite Divinitatea este nevoită să aplice metode ceva mai dure decât de obicei pentru a le readuce pe calea cea dreaptă, având totuşi grijă să nu le diminueze cu nimic liberul arbitru. În aceste condiţii, critica ta acerbă la adresa Divinităţii mi se pare cam superficială, căci tu îi atribui Ei rezultate ale căror cauze trebuie căutate exclusiv la nivelul voinţei pervertit şi încăpăţânate a oamenilor!

4. Când a venit vorba de pretenţiile regilor de a stăpâni «prin graţia Domnului», nu păreai să te mai opreşti din sarcasme, dar ai omis totuşi să precizezi că există şi naţiuni rele care nu au devenit astfel din cauza politicii celor care le guvernează, ci dintr-o tendinţă interioară inerentă. Aş putea să-ţi demonstrez acest lucru prin nenumărate exemple, şi chiar am să o fac ceva mai târziu.

5. Să luăm deocamdată aşa-numita damnare eternă de după moarte, care i-ar aştepta - chipurile - pe oamenii înrăiţi de conducătorii lor lipsiţi de scrupule, fără ca ei să aibă, desigur, vreo vină! Trebuie să recunosc că deşi cunosc absolut tot ce se întâmplă în lumea spiritelor, personal nu am auzit de vreo asemenea damnare eternă. În întreaga istorie a universului nu a existat nici măcar un singur caz de vreun spirit condamnat de Dumnezeu! Îţi pot prezenta în schimb nenumărate exemple de spirite care au profitat de libertatea acordată pentru a dispreţui şi a blestema Divinitatea, nedorindu-şi cu nici un chip să depindă în vreun fel de iubirea Ei nesfârşită, întrucât se consideră ele însele domni şi stăpâni asupra universului, ba chiar asupra Divinităţii înseşi!

6. De vreme ce Divinitatea nu le poate permite să se bucure de iubirea Ei infinită decât acelor spirite care îşi doresc cu adevărat acest lucru, este limpede (sper) că cei care o urăsc şi o dispreţuiesc mai presus de orice, cu tot cu iubirea Ei, bătându-şi în fel şi chip joc de Ea, nu se pot împărtăşi din acest izvor nesfârşit de iubire, iar asta nu pentru că Ea s-ar opune în vreun fel, ci numai pentru că ei înşişi îşi refuză acest lucru!

7. Aceste fiinţe nu se iubesc decât pe ele însele, urând în schimb tot ceea ce egoul lor consideră nedemn sau mai prejos de el însuşi. În viziunea lor, iubirea de Dumnezeu şi de semeni este o oroare fără seamăn şi un blestem! Ele îl consideră pe Dumnezeu o simplă fantasmă a unei minţi tulburate, o prostie a unui intelect stupid. Cât despre aproapele lor, acesta le apare ca fiind o fiinţă atât de abjectă încât nu merită nici măcar să o scuipe în faţă.

8. Dacă un spirit perfect liber refuză cu încăpăţânare să se vindece singur, cramponându-se cu vehemenţă de propria sa nebunie distructivă şi preferând să suporte amărăciunea derivată din aceasta, mai degrabă decât să asculte de porunca blândă a lui Dumnezeu, spune-Mi, de ce crezi că Divinitatea este responsabilă pentru această atitudine de auto-condamnare?

9. Iar dacă Divinitatea, din iubirea cea mai pură, îi izolează pe aceşti rebeli de prietenii lor ceva mai binecuvântaţi, dar fără să-i priveze de cea mai deplină libertate a spiritului lor, chiar şi în această izolare, crezi că este corect să o numeşti lipsită de iubire, excesiv de severă şi de dură?

10. Tu spui: «Popoarele şi naţiunile nu pot fi condamnate dacă devin rele, căci greşeala le aparţine educatorilor lor, dar mai ales conducătorilor lor malefici, egoişti şi dominanţi, care sunt puşi pe tronurile lor din vina lui Dumnezeu!» O, Mi-aş dori să pot spune că nu există regi răi sau naţiuni care au fost ruinate de aceştia!

11. Nu poţi totuşi să nu recunoşti că Divinitatea cea justă i-a pedepsit frecvent pe regii cei răi! Analizează istoria rasei umane de la începuturi şi până în prezent, şi vei descoperi că mii de regi au fost pedepsiţi cu severitate pentru felul nedrept în care şi-au tratat supuşii.

12. Nu este însă mai puţin adevărat că întreaga istorie a umanităţii a demonstrat de-a lungul timpului că oamenii devin mai buni şi sunt mai uşor de condus sub stăpânirea tiranilor decât a unor regi buni şi blânzi. Aşa se explică de ce Divinitatea acceptă de multe ori ca peste o naţiune să domnească un rege rău, astfel încât oamenii cei răi să aibă un bici cu care să fie ţinuţi în frâu. Datoria lor este să se căiască şi să se transforme în bine, caz în care poţi fi absolut convins că Divinitatea va avea grijă să le dăruiască regi mai buni, aşa cum a procedat de altfel întotdeauna".

Capitolul 25

Scopul şcolii terestre.
Ce este mai bine: o binecuvântare temporară sau una permanentă?

1. Eu îmi continui astfel discursul: „Dacă, sub influenţa unui rege bun, o naţiune care are parte numai de ani de pace binecuvântată devine însă prea indolentă şi prea senzuală, nemaigândindu-se la altceva decât cum să transforme pământul într-un fel de paradis terestru pentru plăcerile sale trupeşti, ei bine, Divinitatea nu poate tolera acest lucru, căci principala Ei preocupare este bunăstarea spirituală a omului, nu cea materială. Conform ordinii primordiale a lui Dumnezeu, paradisul trupesc atrage întotdeauna după sine moartea spiritului, aşa cum se poate observa frecvent în cazul copiilor care au parte de tot ceea ce îşi doresc încă din leagăn; aceştia trăiesc de mici în cel mai mare confort material, dar nu înţeleg nimic din realitatea spirituală. La fel se petrec lucrurile şi cu naţiunile prea prospere din punct de vedere material.

2. Du-te în palatele celor bogaţi şi examinează educaţia lor, şi vei vedea că orientarea inimii către Divinitate nu se află deloc la ea acasă. Du-te în schimb în coliba unui om sărac şi vei constata că acesta este înconjurat de o familie plină de iubire şi că nu uită niciodată să îşi binecuvânteze cina frugală. Acest om ştie să se roage din inima spirituală, crescându-şi copiii în acelaşi fel şi orientându-i astfel către Dumnezeu. Dumnezeul omului bogat este întotdeauna trupul său, căruia i se închină şi căruia îi satisface toate poftele. Desigur, el îşi creşte în acelaşi fel şi copiii. O asemenea educaţie nu poate fi pe placul lui Dumnezeu, căci scopul sfânt pentru care l-a creat El pe om nu poate fi atins în acest fel.

3. Exact la fel se petrec lucrurile şi cu populaţiile mai mari. Bunăstarea excesivă nu face decât să alimenteze hedonismul. Atunci când prosperă, oamenii uită cu uşurinţă de Dumnezeu, înlocuindu-L cu propria lor fiinţă sau cu plăcerile simţurilor lor. Aşa s-a născut dintotdeauna idolatria!

4. Văd că îţi spui: «Care mai e atunci menirea înţelepciunii şi omnipotenţei lui Dumnezeu, dacă El nu poate împiedica acest lucru?» Adevăr îţi spun: «Dacă Divinitatea ar judeca spiritele înzestrate cu un liber arbitru absolut prin omnipotenţa Sa, acest lucru ar însemna sfârşitul definitiv al oricărei libertăţi interioare! Căci omnipotenţa nu poate permite existenţa unor spirite libere, ci doar a unor păpuşi trase de sfori. Ea nu ar putea tolera niciodată existenţa unor spirite perfect libere, capabile să devină ele însele nişte Dumnezei pe pământ, prin perfecţiunea pe care o ating».

5. În ceea ce priveşte înţelepciunea divină, aceasta creează în mod special acele condiţii care să îi permită umanităţii rătăcite să revină pe calea cea dreaptă a destinului său. Aceasta reprezintă de asemenea o judecată, adică o coerciţie, dar ea nu afectează decât omul exterior, permiţându-i celui interior să se trezească mult mai rapid. Omnipotenţa judecă şi condamnă omul în totalitatea sa!

6. În aceste condiţii, gândeşte-te în ce măsură ai tu dreptul să condamni Divinitatea, ca şi cum aceasta nu ar face nimic pentru umanitate, iar dacă totuşi face ceva, raţiunile Ei ar fi lipsite de iubire, dure şi severe!

7. Încă mai consideri viaţa pe pământ atât de deplorabilă? Dar mai presus de orice, încă Îl mai consideri pe Creatorul ei o Fiinţă care nu ar trebui să se mândrească cu opera Sa?

8. Dacă dispui într-adevăr de o scânteie de inteligenţă şi de lumina lui Hegel, cred că va trebui să îmi dai dreptate. Numeroasele tale experienţe ar trebui să te ajute să realizezi faptul că pe pământul tranzitoriu nu poate exista o fericire durabilă, căci toate lucrurile exterioare sunt schimbătoare prin însăşi natura lor. Ele se nasc, evoluează şi în final mor! Altfel spus, sunt tranzitorii.

9. Numai cel care adună comori ce nu pot fi distruse de rugină şi de molii, comori spirituale, în acord cu doctrina Mea, numai el poate vorbi de o binecuvântare reală. Căci ceea ce durează de-a pururi este întotdeauna mai bun decât ceea ce poate fi distrus de colţii ascuţiţi ai timpului!

10. Ce ai câştigat, de pildă, tu însuți atunci când ai alergat după bucuriile pur lumeşti? Un glonț din plumb a pus capăt tuturor eforturilor tale. Nu doresc să comentez acum dacă ți-ai meritat soarta sau nu, căci am suferit Eu însumi un destin similar, cu diferența că Eu M-am sacrificat pentru Dumnezeu şi pentru Spirit, iar tu pentru o presupusă fericire materială a lumii. Eu M-am sacrificat pentru fericirea eternă a oamenilor, iar tu pentru fericirea lor temporară.

11. Ai putea spune şi tu, aşa cum am făcut Eu la vremea Mea: «Iartă-i, Tată, căci nu ştiu ce fac, iar în orbirea lor, sunt convinşi ca fac ceea ce trebuie!» Mă întreb însă ce ai adus cu tine în această lume eternă, din viața pe care tocmai ți-ai încheiat-o. Chiar crezi că lumea din care ai plecat îți va putea oferi vreodată ceva, în schimbul eforturilor pe care le-ai făcut pentru ea? Gândeşte-te şi spune-Mi ce intenționezi să faci în această lume?"

Capitolul 26

Răspunsul lui Robert: „Îi voi înapoia viața celui cart mi-a dăruit-o. Cum poate exista un Dumnezeu al iubirii care îşi tratează creaturile cu atâta duritate?"

1. După ce se gândeşte o vreme, Robert îmi răspunde: „Dragul meu prieten şi frate! Am examinat argumentele Tale referitoare la reproşurile pe care i le-am adus lui Dumnezeu şi ordinii Sale, şi nu pot decât să îți dau întru totul dreptate. Mărturisesc fără nici o ezitare că i-am făcut Divinității pline de iubire o nedreptate - în măsura în care chiar există un Dumnezeu care trebuie privit ca un Părinte preaplin de iubire, aşa cum ai susținut Tu în fața discipolilor Tăi.

2. Îmi amintesc că aceştia Ți-au cerut odată să li-L prezinți pe Tatăl, în mod firesc, Tu nu le-ai putut îndeplini cererea, motiv pentru care le-ai spus că Tatăl eşti chiar Tu. Sunt convins că ceea ce doreai să spui era: «O, evrei cu capete seci! Oare nu ştiți că nu există un alt Dumnezeu în afara omului? Ori de câte ori Mă priviți pe Mine sau un alt om, îl aveți în față pe Dumnezeu. Tot nu v-ați dat seama că Tatăl se află în fiecare dintre noi, iar noi ne aflăm fiecare în Tatăl?» Altfel spus: «Nu există un alt Dumnezeu decât cel din interiorul omului!»

3. Deşi aceasta este viziunea mea asupra Divinității, nu doresc să insist asupra acestui punct de vedere, ba aş fi chiar fericit să pot accepta existența unei Divinități dacă mi-ai putea demonstra acest lucru şi dacă mi-ai arăta-o. Toate criticile mele anterioare erau adresate exclusiv acestei Divinități din interiorul omului. De aceea, îmi este cu atât mai uşor să accept raționamentul Tău, fiind convins că el se referă numai la propria noastră judecată internă, de genul: «Omule, cunoaşte-te pe tine însuți, şi abia apoi evaluează-ți ființa şi toate condițiile necesare pentru siguranța existenței tale».

4. Nu pot decât să-Ți mulțumesc din inimă pentru acest sfat înțelept, căci astfel de fructe nu ar fi putut apărea de la sine pe solul meu sărăcăcios încă multă vreme de acum înainte.

5. Deşi acum sunt de acord cu Tine în ceea ce priveşte înțelepciunea aplicării restricțiilor asupra liberului arbitru absolut al omului pentru ca acesta să poată evolua în acord cu ordinea naturală a vieții, trebuie să îți mărturisesc că nu pot reconcilia deocamdată doctrina iubirii pure a lui Dumnezeu, respectiv a iubirii Divinității mai presus de orice şi a iubirii semenilor noştri la fel de mult ca pe noi înşine, cu ceea ce mi-ai spus ceva mai devreme. Mai mult decât atât, va trebui mai întâi să mă convingi că există într-adevăr o Divinitate reală!

6. Mai întâi de toate, Dumnezeu trebuie să existe la modul substanțial, iar esența şi voința Lui trebuie plenar recunoscute, înainte ca El să aibă dreptul să le ceară ceva oamenilor. Dacă aceştia din urmă nu acceptă existența lui Dumnezeu decât printr-o credință oarbă, deşi aceasta nu poate fi demonstrată vreodată, atunci ea se va dizolva de la sine, oricât de adevărată ar părea din punct de vedere metafizic şi teozofic.

7. Eu nu doresc să Te contrazic în nici un fel, căci îmi dau perfect seama de autenticitatea spuselor Tale, dar numai în măsura în care există într-adevăr o Divinitate care a creat această ordine cu scopul de a înălța omul către statutul de ființă superioară, mai liberă şi mai înțeleaptă decât anterior. Dacă nu există un asemenea Dumnezeu, atunci nu mai am nici un motiv să Te contrazic, căci afirmațiile Tale se contrazic de la sine.

8. La întrebarea mea anterioară: «Ce drept a avut Windischgräz să mă execute?», singurul răspuns pe care mi l-ai putut oferi a fost că nu a sosit încă timpul să-mi spui în ce măsură execuția mea a fost justă sau injustă, căci ai suferit Tu însuți o soartă similară, deşi Tu Te-ai sacrificat de

dragul lui Dumnezeu şi al bunăstării eterne a oamenilor, iar eu doar de dragul lumii exterioare şi al bunăstării tranzitorii a umanității! Mai mult decât atât, mi-ai cerut în final să îți spun ce am adus cu mine în această lume eternă din viața pe care tocmai mi-am încheiat-o! Prietene, nu am nici o problemă în a-ți răspunde la această întrebare!

9. Dacă ar exista într-adevăr o Divinitate plină de iubire, atunci miile de ani de experiență ne învață că atunci când această Divinitate îl trimite pe om în lumea exterioară pentru a trece prin aşa-numita şcoală a libertății, Ea îi pune la dispoziție o viață complet stupidă şi lipsită de orice conținut. Practic, omul ajunge gol şi lipsit de orice putere în această lume mizerabilă! Din câte îmi explici Tu, nici una din comorile acestei lumi nu îi aparțin cu adevărat, aşa că el trebuie să le abandoneze pentru totdeauna atunci când îşi încheie respectiva viață.

10. În aceste condiții, ce altceva aş fi putut aduce cu mine din această lume exterioară decât propria mea persoană, fără însă să fi cerut sau să-mi fi dorit acest lucru? Singura diferență constă în faptul că în această lume eternă am ajuns ca o ființă gânditoare, deci ceva mai dezvoltată din punct de vedere spiritual, în timp ce în lumea materială am intrat ca o ființă goală şi complet neajutorată. Chiar şi aşa, prefer de o mie de ori pătrunderea mea în lumea materială celei în această aşa-zisă lume eternă, căci pe vremea când eram un copil întrupat nu am simțit altceva decât o foame sau o durere tăcută, care nu au contat practic deloc pentru mine, întrucât nu eram înzestrat cu o conştiință de sine. Dacă mama mea pământească nu m-ar fi îngrijit cât de cât, cu toată grija Divinității de care îmi vorbeşti Tu, aş fi fost cu siguranță devorat de şobolani. Un lucru este cert: Dumnezeu nu ar fi împiedicat în nici un caz acest lucru!

11. Singura care a avut grijă de mine a fost Divinitatea din pieptul mamei mele. În ceea ce îl priveşte însă pe Atotputernicul situat deasupra stelelor, acesta nu a dat vreun semn că ar şti ceva de existența lui Robert Blum până în acest moment.

12. Dacă ar fi să accept totuşi că sunt creația acestei Divinități atotputernice, care m-a trimis dintr-o iubire pură în acea lume a încercărilor complet gol şi neajutorat, mă întreb ce drept ar avea Ea să mă întrebe cu ce m-am întors din această călătorie în lumea exterioară? Când nu oferi nimic, nu ai nici dreptul de a cere ceva în schimb! Să înțeleg oare că în această lume a spiritelor există o lege obligatorie care te obligă să devii un debitor cuiva care nu ți-a oferit absolut nimic?

13. În sine, viața nu îmi aparține, căci nu eu am fost cel care mi-am dăruit-o. Te asigur că sunt dispus să îi ofer pe loc şi cu cea mai mare plăcere această viață, îmbogățită cu un dram de inteligență, Celui care mi-a dăruit-o, cerându-i în schimb să îmi permită mie, nefericitului de Robert, să încetez să mai exist pentru tot restul eternității! Din înțeleptul Tău discurs, am înțeles că fericirea şi viața se exclud reciproc. De aceea, mi se pare infinit mai bine să îmi încetez existența pentru totdeauna, decât să continui să fiu la fel de nefericit ca şi până acum, de când mi s-a oferit marea onoare de a exista!

14. Un singur lucru mai lipseşte, dragă prietene, pentru ca norocul meu să devină perfect - acela ca Tu să îmi spui: «Pleacă de lângă Mine, blestematule, şi arzi în focul etern al furiei lui Dumnezeu, în chinurile cele mai groaznice cu putință!» În acest fel, glorioasa viață ar fi încununată de iubirea cea mai desăvârşită! Dacă o astfel de judecată de o severitate extremă, complet lipsită de orice fel de iubire, ar fi plasată în inima Ta de Tatăl Tău cel mult iubitor, atunci nu ştiu ce altceva aş mai putea aştepta din partea iubirii Lui nesfârşite! Nu cred însă că de pe buzele Tale a ieşit vreodată o sentință atât de crudă, ştiut fiind că nu i-ai condamnat nici măcar pe romanii care Te-au crucificat. Eu unul am terminat de vorbit. Acum este rândul Tău să spui ce ai de spus”.

Capitolul 27

Clarificări referitoare la evoluția omului către statutul de independență totală. O şcoală doar aparent dificilă.

Înțelepciunea supremă a iubirii divine.

1. Eu: „Ascultă-Mă cu cea mai mare atenție, dragul Meu prieten! Se pare că îți va mai lua ceva vreme până când vei ajunge să înțelegi conceptele spirituale. La ora actuală te cramponezi încă mult prea mult de materie şi de impresiile pe care le lasă aceasta asupra spiritului tău. De aceea, tu judeci totul prin prisma materiei, aflată sub incidența judecății, şi deci tranzitorie, lucru care te împiedică să pătrunzi tainele spirituale şi divine.

2. Deşi te pretinzi un mare filozof, tu nu ai reuşit încă să înțelegi un lucru simplu: dacă Divinitatea creează din Sine o viață liberă, Ea nu poate face altceva decât să îi asigure o libertate absolută, nu să o judece. Singura excepție notabilă este materia, care este supusă judecății din necesitate, pentru a permite crearea condițiilor necesare desfăşurării unei vieți fizice, prin care spiritele să poată dobândi fermitatea necesară asumării vieții spirituale născute din Dumnezeu. Atunci când un spirit dobândeşte această fermitate sau când Dumnezeu doreşte să întărească un spirit slab în vederea vieții eterne într-o manieră diferită, fără a-l supune pe deplin tuturor încercărilor carnale, ei bine, Dumnezeu ridică povara judecății de pe umerii spiritului, care devine astfel complet liber. În acest fel, lui nu i se poate întâmpla nimic altceva decât ceea ce îşi doreşte el însuşi.

3. Cum îți poți imagina că Dumnezeu îți va porunci vreodată să cobori în iad sau să te înalți până la cer? Asemenea idei sunt complet absurde. În această lume eşti complet liber şi tot ceea ce îți doreşti se va îndeplini. Desigur, Dumnezeu te poate ajuta să îți îndeplineşti aspirațiile cele mai elevate, dar numai dacă îți doreşti cu adevărat acest lucru. Dacă nu îți doreşti cu nici un chip ajutorul Lui, El nu te va forța să îl accepți, căci viața ta este complet liberă şi independentă de cea a lui Dumnezeu. De aceea, dacă doreşti să îți păstrezi o autonomie deplină, să te hrăneşti şi să te susții de unul singur, independent de ajutorul lui Dumnezeu, poți face fără nici o restricție acest lucru, în caz contrar, nu am putea vorbi de o viață cu adevărat liberă!

4. Pe de altă parte, dacă Dumnezeu îl trimite pe om în lumea materială complet gol şi neajutorat, El face acest lucru tocmai cu scopul de a-l obişnui pe acesta cu viața complet liberă şi independentă, astfel încât să îşi asume încă de la naştere propriul destin. Aşa se şi explică de ce copilul mic nu dispune de o conştiință de sine, fiind incapabil să gândească şi să simtă vreo durere conştientă, căci el se separă de adevărata viață, cea spirituală. Dacă omul ar fi conştient de ceea ce i se întâmplă atunci când se separă de adevărata viață, durerea i s-ar părea insuportabilă. Chiar şi oamenii întrupați plâng şi se jelesc atunci când îşi pierd prietenii în urma morții fizice. Îți poți imagina cât de mare ar fi această durere dacă omul ar şti că este separat de Dumnezeu, de Tatăl său ceresc, cel care i-a dat viață, conştientizând plenar acest proces! Şi totuşi, această separație trebuie să aibă loc, căci fără ea nu ar putea exista nici o altă viață cu adevărat liberă decât cea a lui Dumnezeu.

5. De aceea, înțelepciunea şi iubirea profundă a Domnului fac ca această separație să fie dublată de o absență aproape completă a conştiinței spiritului întrupat. Domnul ajută spiritul înlănțuit de El însuşi să uite de El şi îi dăruieşte o viață naturală exterioară, pentru a-i face să uite astfel complet de fosta sa viață spirituală, în care era una cu Dumnezeu, astfel încât spiritul să se obişnuiască cu ideea separației de sursa vieții sale, şi implicit cu deliciul vieții sale viitoare, trăită într-o independență desăvârşită. Spune-Mi, chiar crezi că Dumnezeu merită să fie condamnat, sau chiar negat, pentru simplul motiv că face ceea ce îi dictează iubirea Lui supremă, înțelepciunea şi ordinea Lui?

6. Dacă ar fi putut exista vreo altă modalitate ca spiritele să evolueze libere, pe o cale mai puțin dureroasă, te asigur că Dumnezeu nu ar fi ezitat nici o clipă să o integreze în ordinea Sa. Însăşi natura vieții face însă ca să nu existe o altă cale, căci lucrurile sunt aşa cum sunt. De aceea, calea care există trebuie considerată bună şi relevantă. De vreme ce aşa stau lucrurile, materia reprezintă cea mai bună dovadă vizibilă a existenței lui Dumnezeu, căci fără El nimic nu ar putea apărea, exista sau rezista în timp.

7. De vreme ce existența lui Dumnezeu este atât de manifestă în însăşi lumea materială creată de El, de ce crezi tu că un om înțelept are dreptul să îl ia peste picior, aşa cum faci tu? Te rog să remarci, dragă prietene, cât de mare este nedreptatea pe care i-o faci tu Tatălui cel sfânt şi plin de iubire!”

Capitolul 28

Chiar şi moartea fizică reprezintă o mâna de ajutor adresata spiritului de iubirea lui Dumnezeu. Chinurile morții în vremurile de altădată şi în cele prezente.

1. Eu îmi continui discursul: „Ascultă, omul care moare față de simțurile sale exterioare trăieşte un sentiment de tristețe şi o mare durere. Nu este de mirare că intelectul lumesc consideră acest lucru o mare nedreptate şi un act de cruzime din partea atotputernicului Dumnezeu, care ar

trebui să fie mai presus de orice plin de iubire şi de compasiune. Câţi oameni nu au blestemat buna Divinitate, ba chiar i-au negat complet existenţa, numai din acest unic motiv?

2. Şi în acest caz avem însă de-a face cu aceeaşi necesitate absolută ca şi în cazul naşterii. Spiritul din interiorul omului nu se poate elibera de povara judecăţii care îi restricţionează libertatea decât prin renunţarea la acest înveliş exterior, temporar şi supus judecăţii. Învelişul trupesc nu îi este necesar spiritului decât până la încheierea definitivă a procesului de separaţie faţă de Dumnezeu, sursa primordială a vieţii sale. De altfel, singurul care ştie când este pregătit un spirit pentru o independenţă deplină este chiar Dumnezeu, Creatorul întregii vieţi. Când sesizează că spiritul s-a maturizat într-o suficientă măsură, El îl eliberează pe acesta de povara sa, care nu mai face acum altceva decât să îi împiedice adevărata libertate de mişcare.

3. La fel ca mulţi alţii, tu spui: «De ce nu se petrece această separaţie într-un mod lipsit de dureri?» Dar Eu îţi răspund: «Dacă omul ar trăi în acord cu doctrina lui Dumnezeu, atunci moartea corpului său fizic ar fi o veritabilă stare de extaz, sau cel puţin ar fi complet nedureroasă. De vreme însă ce omul pătrunde în dezordinea materiei, în numele libertăţii sale, legându-şi spiritul cu lanţuri grele din fier şi ataşându-se de iubirea faţă de lumea exterioară, această despărţire nu poate să nu fie dureroasă, direct proporţional cu ataşamentul său faţă de lumea exterioară supusă judecăţii.

4. Nici chiar această durere nu reprezintă însă o dovadă de duritate, ci mai degrabă de iubire din partea lui Dumnezeu, căci dacă Divinitatea nu ar aplica această metodă cât de cât dură (lucru care nu poate fi niciodată plăcut, desigur), spiritul ar cădea definitiv pradă judecăţii absolute, şi implicit morţii eterne, care este sinonimă cu iadul. Pentru a putea salva spiritul de la această soartă teribilă, Divinitatea este nevoită să facă apel la acest joc de putere. Spune-Mi, ţi se pare că merită Ea să fie blestemată sau negată din acest motiv? Din nefericire, la ora actuală există un număr foarte mare de spirite care nu mai doresc să audă nimic despre Dumnezeu de îndată ce îşi câştigă libertatea. Dumnezeu nu ezită însă să le conducă inclusiv pe acestea, prin aplicarea celor mai bune metode pe care le cunoaşte, către împlinirea destinului lor spiritual.

5. Ascultă-Mă, în antichitate oamenii atingeau vârste mult mai înaintate şi mureau uşor şi fără dureri. Acest lucru se datora faptului că separarea spiritului lor de Dumnezeu nu se producea la fel de uşor ca în cazul omului contemporan, dat fiind că pământul nu le oferea oamenilor acelor timpuri atât de multe stimulente ca şi în prezent. De aceea, ei rămâneau în mare parte interiorizaţi şi păstrau un contact mult mai intim cu Dumnezeu.

6. Cu timpul, locuitorii pământului au început să caute tot mai multe stimulente exterioare, îndepărtându-se din ce în ce mai mult de sursa lor divină, motiv pentru care durata vieţii lor s-a scurtat foarte mult.

7. Când umanitatea a început să uite tot mai mult de Creatorul ei, aruncându-se din ce în ce mai intens în tumultul vieţii exterioare şi al stimulentelor oferite de aceasta, ea a început să încalce ordinea impusă de Dumnezeu, apropiindu-se periculos de mult de moartea eternă. Dumnezeu s-a văzut astfel nevoit să se apropie din nou de oameni, revelându-li-se din când în când, pentru a salva astfel umanitatea de la distrugerea totală. În aceste condiţii, mulţi oameni au acceptat să fie mântuiţi, dar şi mai mulţi încă au refuzat această mântuire - n conformitate cu liberul lor arbitru! Ce ar fi trebuit să facă în acest caz Divinitatea, văzând că oamenii refuză să asculte de iubirea Ei? Să îi judece pe oameni prin prisma omnipotenţei Sale? Acest lucru ar fi însemnat distrugerea definitivă a tuturor spiritelor de acest fel!

8. Ce altceva poate să facă iubirea eternă decât să spună: despărţiţi-vă de Mine, voi, cei care v-aţi separat complet de Mine, şi duceţi-vă la o şcoală de corecţie pe care am pregătit-o special pentru cei ca voi, cu scopul de a vă recâştiga! Această şcoală este focul judecăţii lumii exterioare, pe care trebuie să ajungeţi să o respingeţi, căci în caz contrar veţi fi distruşi odată cu ea!

9. Pentru a preveni pe cât posibil acest deznodământ dezastruos, Divinitatea trimite marile catastrofe naturale pe pământ. Spune-Mi, nu ţi se pare impresionantă iubirea Ei? Îţi pare Ea dură şi lipsită de iubire, pentru simplul motiv că procedează aşa cum consideră că este absolut esenţial? Cum poţi crede măcar o singură clipă că Divinitatea şi-ar putea blestema şi condamna de-a pururi propriile creaturi, cărora le-a dat naştere din propria Sa Fiinţă? Ce plăcere perversă crezi tu că i-ar putea face acest lucru?

10. Pe de altă parte, dacă doreşte să îşi elibereze pentru totdeauna creaturile, principala Ei grijă este ca acestea să nu cadă din nou în mâinile omnipotenţei Sale, ceea ce ar însemna sfârşitul

definitiv al oricărei libertăți a lor. Gestul omnipotenței divine ar putea fi asemănat cu cel al unui părinte care îşi strânge la piept cu toată puterea copiii mici, strivindu-i până când aceştia şi-ar pierde complet viața. Dacă acest lucru s-a întâmplat deja o dată, dar tatăl mai are şi alți copii, principala lui grijă ar fi să îi avertizeze pe aceştia de imensa lui putere, evitând pe cât posibil să îi mai strângă vreodată la piept, căci experiența l-a învățat unde poate conduce o astfel de îmbrățişare!

11. Dumnezeu nu are nevoie de o astfel de experiență, căci înțelepciunea Lui este infinită. El este unicul şi bunul păstor al turmei Sale şi ştie cel mai bine cum să îşi protejeze oițele de propria Lui omnipotență, de care nu se foloseşte decât atunci când modelează lumea fizică supusă judecății, dar niciodată atunci când creează un spirit complet liber din propria Lui Ființă! Acest proces de creație derivă exclusiv din iubirea şi din înțelepciunea Lui. În caz contrar, nu ar putea exista nici un fel de libertate în creație, şi implicit nici viață! Căci omnipotența lui Dumnezeu nu poate atrage altceva decât judecarea judecății!”

Capitolul 29

Semnificația textului din Scriptură: „Depărtați-vă de Mine, blestemaților!” Orice spirit malefic se blestemă singur. Păcatul împotriva Sfântului Duh.

1. Eu: „Lăudându-te cu intelectul tău ascuțit, tu te-ai grăbit să îmi citezi o frază din Evanghelie care ți s-a părut teribilă atunci când ai citit-o pentru prima oară, deşi dacă ai fi analizat-o din punct de vedere gramatical, ți-ai fi putut da seama cu cea mai mare uşurință că Dumnezeu nu poate şi nu doreşte să pronunțe o sentință definitivă împotriva aşa-zişilor păcătoşi, condamnându-i pentru totdeauna pe aceştia cu omnipotența Sa.

2. Într-adevăr, în Scriptură se spune: «Depărtați-vă de Mine, blestemaților!» Ce rezultă din analiza precisă a acestui text? Că cei care trebuie să asculte această poruncă sunt deja blestemați, în caz contrar, porunca ar fi trebuit să sune altfel: «Ați păcătuit întotdeauna împotriva Mea; de aceea, Eu, Dumnezeul vostru, vă condamn de-a pururi la chinurile iadului!»

3. De vreme însă ce cei astfel condamnați de Divinitate sunt deja blestemați, rezultă pe de o parte că Dumnezeu nu reprezintă în acest caz un judecător, ci doar un păstor nevoit să le indice cu severitate oilor pe care le are în grijă şi care s-au separat din proprie inițiativă de El că mai există şi o altă cale. Dacă nu ar urma-o nici pe aceasta, ele ar sfârşi direct în brațele omnipotenței divine, lucru care ar însemna cu adevărat sfârşitul lor ultim!

4. În al doilea rând, merită să te întrebi: «Cine i-a blestemat pe aceştia?» Cu siguranță, nu Dumnezeu! Căci dacă Dumnezeu ar blestema pe cineva, El nu ar mai face dovada iubirii şi a înțelepciunii Sale, care reprezintă însăşi esența Sa primordială. Dacă Divinitatea ar porni un război împotriva propriei Sale creații, Ea s-ar lupta practic cu Sine Însăşi, ceea ce ar însemna propria Sa distrugere, în loc să se întărească din eternitate în eternitate prin perfecționarea continuă a operei Sale, respectiv a copiilor Săi!

5. De vreme ce Dumnezeu nu se poate manifesta ca un judecător cu ajutorul omnipotenței Sale, ci doar ca un păstor plin de iubire şi de înțelepciune, este limpede că blestemul a căzut asupra acestor spirite dintr-o cu totul altă direcție. Cine le-a blestemat în acest caz? Răspunsul la această întrebare este foarte uşor de dat, cu condiția ca cel care îl dă să fie suficient de interiorizat pentru a înțelege pe de o parte că orice ființă dispune de o voință complet liberă, născută din iubirea şi înțelepciunea lui Dumnezeu, iar pe de altă parte că pentru a o izola de omnipotența Sa (cu scopul ca ea să devină o ființă cu adevărat liberă), Dumnezeu este nevoit să o trimită într-o lume exterioară supusă judecății, într-un trup limitat. Altfel spus, o astfel de ființă liberă nu poate fi blestemată (judecată) decât de ea însăşi, prin separarea ei completă de Dumnezeu.

6. Divinitatea care nu doreşte să îşi priveze creatura de libertatea pe care i-a acordat-o nu mai poate face în acest caz altceva decât să îi reveleze calea pe care ar trebui să meargă pentru a restabili puntea de legătură cu iubirea şi cu înțelepciunea lui Dumnezeu, în afara acestei punți de legătură nu se poate vorbi de vreo libertate absolută, şi deci nici de o viață spirituală eternă, căci în afara acestei conexiuni nu mai există decât omnipotența lui Dumnezeu. Iubirea şi înțelepciunea lui Dumnezeu sunt singurele premise care pot asigura fundamentele şi persistența vieții create. Orice formă de viață

izolată de sursa sa primordială trebuie din necesitate să piară, căci nu poate fi capabilă să opună rezistenţă puterii absolute a lui Dumnezeu.

7. De aceea, stă scris că: «Dumnezeu rezidă în interiorul luminii eterne şi inaccesibile!» Altfel spus: «Omnipotenţa lui Dumnezeu, respectiv puterea infinită a Divinităţii, este şi trebuie să rămână de-a pururi inaccesibilă naturii fiinţelor create, pentru ca acestea să poată continua să existe». Căci orice conflict cu omnipotenţa lui Dumnezeu nu poate însemna altceva decât moartea fiinţei create. O fiinţă complet separată de iubirea lui Dumnezeu care s-ar confrunta cu această putere infinită a Divinităţii ar fi în mod necesar înghiţită de aceasta, nemaiputându-se despărţi vreodată de ea, la fel cum nu s-ar mai putea despărţi un fir de praf îngropat sub munţii Himalaya de povara munţilor de deasupra sa!"

Capitolul 30

Ce s-a întâmplat cu Bogatul cel lacom şi cu Lazăr cel sărac în lumea de dincolo. Cine a creat iadul? Răspuns: răutatea spiritelor.

1. Eu îmi continui discursul: „Văd că gândeşti astfel în sinea ta: «Toate acestea ar fi adevărate, în măsura în care Divinitatea le-ar vorbi într-adevăr astfel spiritelor libere care s-au izolat din proprie iniţiativă în propria lor natură. Această aparentă tactică de speriere a lor nu poate compensa însă şocul primei impresii. Mă întreb care este adevărul în legătură cu povestea lui Lazăr cel sărac şi a bogatului cel lacom care a ars în focul cel mai teribil al iadului, implorând iertarea, dar negăsind nici o ureche dispusă să îl asculte, căci între el şi graţia lui Dumnezeu a existat o prăpastie pe care nimeni şi nimic nu au putut-o umple, de-a lungul întregii eternităţi... Cum se împacă iubirea şi înţelepciunea lui Dumnezeu cu această situaţie?»

2. Îţi voi răspunde Eu: dragă prietene, ştiam dinainte că îmi vei pune această întrebare. Doresc să te întreb la rândul Meu: cine l-a aruncat pe acel om lacom în iad? Crezi oare că Dumnezeu? Personal, nu ştiu ca Divinitatea să se fi ocupat cu aşa ceva!

3. Chiar crezi că respectivul spirit s-a întors către iubirea şi graţia lui Dumnezeu în momentul chinului său absolut necesar, în speranţa că va fi eliberat? Din câte ştiu Eu, el s-a întors către spiritul lui Avraam, nu către Dumnezeu! Deşi spiritul lui Avraam a atins perfecţiunea maximă pe care o poate atinge un spirit creat, el nu este însă totuna cu Divinitatea - singura care poate ajuta un astfel de spirit căzut. De altfel, tocmai în astfel de cazuri extreme nu trebuie spiritele să îşi întindă reciproc mâna pentru a se ajuta, căci înţelepciunea secretă şi iubirea cea mai profundă a lui Dumnezeu se află deja la lucru, acţionând în sensul eliberării spiritului căzut!

4. Oricum, dacă spiritul cel lacom se află într-o mare suferinţă, chiar crezi că vinovată este Divinitatea? Nu ţi s-ar părea o injustiţie ca Dumnezeu să intervină într-un asemenea caz, desfăcând ceea ce şi-a făcut spiritul cu mâna lui, din proprie iniţiativă? Vorbeşte, ce ai de spus?"

5. Robert îmi răspunde: „Într-adevăr, ca de obicei, ai perfectă dreptate! Dacă Divinitatea este plină însă de o iubire atât de desăvârşită, lucru de care încep să mă conving din ce în ce mai mult, îmi pun fără să vreau întrebarea: cum a fost posibil ca Ea să fi creat un loc atât de odios de pedeapsă, în care spiritul să suporte chinuri atât de indescriptibile înainte de a se apropia cât de cât de perfecţiune, scăpând astfel din iadul respectiv şi intrând într-o regiune ceva mai blândă? Chiar trebuie să existe un iad? Chiar trebuie aceste spirite să îndure aceste dureri insuportabile? Nu s-ar putea aranja altfel lucrurile, într-o manieră ceva mai puţin crudă?"

6. Eu: „Ascultă, dragul Meu prieten, chiar crezi că cel care a creat iadul a fost Dumnezeu? O, te asigur că greşeşti foarte tare! Iadul a fost creat chiar de spirite, şi asta încă din antichitate. Dumnezeu nu a făcut altceva decât să îngăduie această creaţie a lor, pentru a nu le îngrădi cu nimic libertatea creatoare. Nici o fiinţă din ceruri nu şi-ar putea imagina vreodată că Dumnezeu a fost cel care a creat iadul. Dacă ar fi capabil de aşa ceva, El ar trebui să fie impregnat înainte de toate de păcat şi de vibraţii malefice, lucru absolut imposibil, căci Dumnezeu nu poate acţiona împotriva ordinii Sale eterne. De aceea, este neverosimil să crezi că Dumnezeu ar fi putut crea din El însuşi iadul, în sensul cel mai concret al cuvântului. El îngăduie însă această creaţie pentru ca spiritele să îşi poată păstra libertatea de expresie, creându-şi circumstanţele cele mai potrivite pentru a-şi manifesta răutatea!

7. În întreaga infinitate, nu vei putea găsi niciodată un loc creat de Dumnezeu cu scopul de a îndeplini funcţia de iad. De fapt, nici nu există undeva vreun iad în afara omului însuşi. Pe de altă parte, dacă acesta ignoră complet cuvântul lui Dumnezeu, folosindu-şi liberul arbitru pentru a crea un iad şi refuzând să asculte poruncile uşoare date de Dumnezeu, de ce crezi că Divinitatea este cea care trebuie condamnată pentru acest lucru? De ce îl învinovăţeşti pe Dumnezeu dacă un spirit Îl abandonează în mod voluntar, bătându-şi joc de El şi comiţând blasfemie după blasfemie?

8. De vreme ce Dumnezeu este unica viaţă şi lumina tuturor luminilor, inclusiv singura binecuvântare reală pentru toate fiinţele create de El, este normal ca ignorarea Lui să conducă la o stare absolut neplăcută, căci nu poate exista viaţă, lumină şi bunătate în afara lui Dumnezeu!

9. Un om care Îl abandonează pe Dumnezeu, alungându-L din inima lui şi refuzând să-L mai primească vreodată în ea, nu face altceva decât să îşi creeze în interior un iad, adică un univers lăuntric întru totul malefic. Dacă spiritul respectiv se complace în această stare, suferind din ce în ce mai mult odată cu trecerea timpului, cu siguranţă Divinitatea nu poate fi învinovăţită pentru starea lui, căci dacă Ea ar prelua controlul asupra respectivului spirit, folosindu-se de omnipotenţa Ei şi în pofida rezistenţei pline de încăpăţânare opusă de el, puterea Sa infinită ar anihila pe loc această creatură, lucru care s-ar împotrivi ordinii divine.

10. Dacă Divinitatea ar distruge chiar şi cea mai mică fiinţă care a fost eliberată cândva de la sânul Său, acesta ar fi începutul distrugerii întregii creaţii. De vreme ce Divinitatea şi-a creat ordinea imuabilă astfel încât să nu permită niciodată distrugerea vreunei creaturi a Sa, indiferent de stadiul dezvoltării acesteia, rezultă că fiecare fiinţă îşi are asigurată (cel puţin la modul potenţial) nemurirea, şi implicit posibilitatea de a atinge o stare de binecuvântare extremă, sau de a-şi păstra nefericirea, dacă aşa doreşte ea!

11. Spune-Mi, dacă un om este proprietarul unei vii în care nu cresc decât soiuri nobile de viţă de vie, dar le smulge din rădăcini şi plantează în locul lor numai mărăcini şi scaieţi, pentru simplul motiv că aceste plante îi oferă o plăcere mai mare decât viţa de vie de dinainte, - tot Divinitatea este de vină pentru că acest proprietar stupid nu obţine nici o recoltă de struguri, ajungând în final să facă foamea şi să sufere, din cauza propriei sale prostii?

12. La fel se petrec lucrurile şi cu acele spirite care refuză să accepte ordinea lui Dumnezeu, nedorind să cultive splendida viţă de vie din interiorul fiinţei lor! Ele ajung în final să culeagă numai scaieţi şi mărăcini, dar nu văd cum ar putea fi învinovăţit Dumnezeu pentru acest dezastru... Spune-Mi ce gândeşti în această privinţă!”

Capitolul 31

Robert este întru totul de acord cu Iisus. O ultimă întrebare: „Care este adevărata natură a lui Dumnezeu?”

1. Robert îmi răspunde: „Mult stimate prieten! Ce ţi-aş mai putea răspunde după acest discurs al Tău, de o limpezime uluitoare? Totul mi se pare acum cât se poate de clar, uşor de înţeles şi absolut adevărat. Cu siguranţă, Divinitatea nu ar putea acţiona altfel decât aşa cum Mi-ai prezentat-o Tu, căci în caz contrar ar înceta să mai fie o Divinitate, lucru care ar pune capăt tuturor creaţiilor Sale.

2. Am început de asemenea să înţeleg că dacă doreşte să fie cu adevărat fericit, orice spirit trebuie să îşi cultive sensibilitatea şi percepţia cea mai subtilă cu putinţă, astfel încât nici chiar cele mai rafinate impresii să nu-i scape. Fiind un spirit viu, el trebuie să sesizeze inclusiv impresiile negative, căci altfel ar fi un spirit pe jumătate mort, sau ca şi cum ar fi anesteziat din punct de vedere spiritual, fapt care i-ar îngrădi liberul arbitru.

3. La rândul ei, Divinitatea nu ar putea exista de-a pururi decât în relaţie cu creaturile Sale, aşa cum mi-ai demonstrat Tu atât de impecabil. Practic, nu mai am ce să adaug la spusele Tale, căci sunt întru totul de acord cu ele.

4. Îmi pun totuşi o nouă întrebare de maximă importanţă: «Unde se află această Divinitate? În ce regiune a infinităţii şi-a stabilit Ea domiciliul?» Un lucru este cert: trebuie să existe un loc în care să se simtă acasă în toată plenitudinea Ei. Are Ea formă, şi dacă da, care este aceasta? Sau este complet lipsită de formă, dat fiind că Fiinţa Ei este nelimitată, manifestându-se prin toate formele care

există în creație? Ascultă, prietene, după ce am înțeles pe deplin necesitatea unei existențe divine superioare, ceea ce mă preocupă acum este locul în care se află Aceasta şi forma Ei!

5. Mai întâi de toate, doresc să-Ţi mărturisesc totuşi că aş prefera o Divinitate cu formă, de preferință chiar una umană. Căci i-ar fi greu unui om să iubească din toată inima sa o Divinitate nelimitată prin natura Ei sau având o formă străină celei umane.

6. O ființă care nu poate fi înțeleasă sau privită nu poate fi nici iubită! Din punct de vedere matematic, forma cea mai perfectă între toate este cea sferică, dar din punct de vedere moral... într-adevăr, este o plăcere să contempli imensele sfere cereşti, dar acest lucru se datorează luminii lor. Cum să iubeşti însă o asemenea sferă luminoasă?! Vezi Tu, în această privință mă tem că inima mea ar fi nevoită să păstreze tăcerea!

7. De aceea, dragul şi bunul meu prieten, de vreme ce pari mult mai apropiat de mult-iubita Divinitate decât mine, Te implor, răspunde-mi inclusiv la întrebările referitoare la locul în care sălăşluieşte aceasta şi la forma Ei!

8. De acum înainte nu va mai trebui să îmi faci demonstrații atât de ample, căci deja m-am convins pe deplin de înțelepciunea Ta extrem de profundă, aşa că voi crede din start orice cuvânt pe care mi-l vei spune. De aceea, Te rog, nu mă lăsa în ignoranță în privința acestui subiect care mă preocupă atât de tare!”

Capitolul 32

„Iubeşte-Mă pe Mine (Iisus), căci întreaga plenitudine a Divinității sălăşuieşte în Mine” Robert se îndoieşte de această afirmație, dar este dispus să o accepte prin cultivarea credinței sale.

1. Eu: „Dragul Meu prieten şi frate! Strugurii nu trebuie culeşi din vie înainte de a fi pe deplin copți, căci sucul lor vital ar da naştere unui vin acru, lipsit de spirit. Chiar dacă ar avea vreun pic de aromă, aceasta ar fi extrem de neplăcută.

2. Aşa cum eşti la ora actuală, tu poți fi asemănat cu un strugure necopt. Altfel spus, revelația pe care doreşti să ți-o fac este mai presus de puterea ta de înțelegere. Vei realiza cât de curând de ce! Când te vei mai maturiza, propriul tău spirit îți va spune ceea ce doreşti să afli acum de la Mine fără nici un pic de întârziere.

3. Până una alta, mai există un aspect important pe care trebuie să îl clarificăm. Dacă şi acesta îți va deveni clar, atunci te vei maturiza mult mai rapid decât îți imaginezi la ora actuală. Dacă nu vei fi însă de acord cu faptul că el corespunde întru totul ordinii divine, atunci îți va lua ceva mai mult timp ca să te maturizezi.

4. Aşa cum ştii deja, la fel cum strugurii se coc la căldura soarelui, spiritele umane nu se pot maturiza decât prin cultivarea iubirii de Dumnezeu. Dacă nu îl poți iubi încă pe Dumnezeu, dar totuşi doreşti să ştii unde se află Acesta şi care este înfățişarea Lui, atunci iubeşte-Mă pe Mine cu toată sinceritatea şi puterea, căci nu cred că te mai îndoieşti de natura Mea. În acest fel, te vei apropia din ce în ce mai mult de maturitatea care îți este necesară, căci iubirea față de aproape este aproape similară cu iubirea față de Dumnezeu. Cel puțin într-o privință nu cred că mai ai vreo îndoială, şi anume că Eu sunt cea mai apropiată ființă de tine la ora actuală...

5. De aceea, fă acest lucru, şi te asigur că te vei apropia în acest fel foarte mult de Divinitate. Până atunci, să trecem însă la aspectul pe care spuneam că trebuie să îl lămurim.

6. Dragă prietene, de vreme ce cunoşti atât de bine Epistolele lui Pavel, spune-Mi: ce crezi că a dorit să spună acesta atunci când a afirmat că «În Hristos sălăşluieşte întreaga plenitudine a esenței lui Dumnezeu»? Crezi că el dorea să spună că Divinitatea sălăşluieşte în întregime în Hristos, respectiv în Mine, sau doar făcea o aluzie la calitatea spirituală divină a doctrinei Mele, dată fiind şi tendința celor din vechime de a diviniza tot ce ieşea din comun? Spune-Mi ce gândeşti, căci sunt întru totul dispus să te ascult”.

7. Robert îmi răspunde: „într-adevăr, dragul meu prieten, întrebarea Ta nu este lipsită de subtilitate! La urma urmei, cine ar putea să bănuiască la ce se referea exact bunul de Pavel? Mi se pare destul de riscant să afirm cu precizie la ce se referea acest învățător al păgânilor. Întotdeauna mi s-a părut extrem de arogant din partea diferiților critici să afirme că au înțeles perfect ce a dorit să

spună cutare sau cutare autor de geniu! Personal, aş prefera să păstrez o anumită smerenie în această privință, lăsându-i pe alții să-şi dea cu părerea. Dacă sunt de acord cu părerea lor, atunci îi aprob; dacă nu sunt de acord, atunci îi ascult pe alții, acționând astfel într-un acord deplin cu Pavel, care spunea: «Examinați totul, dar nu rețineți decât ceea ce este bun»! Eu nu pot considera însă că ceva este bun decât în măsura în care corespunde întru totul cu convingerile mele cele mai intime. Dacă Pavel s-a referit la prima semnificație din cele amintite de Tine, înseamnă cu siguranță că nu s-a referit la cea de-a doua, şi invers! Acesta este singurul adevăr matematic şi logic pe care îl recunosc deocamdată.

8. Sper că înțelegi acum de ce doresc să evit răspunsul la întrebarea Ta, preferând să ascult părerea Ta! De aceea, fii atât de bun şi lasă-Ți înțelepciunea să-mi lămurească şi acest aspect!"

9. Eu: „Mă cam aşteptam la acest răspuns, prietene. Trebuia să fie un răspuns inteligent şi de bun simț, care corespunde intelectului tău. De altfel, răspunsul nu are nimic de-a face cu supranaturalul. Dacă ne raportăm la inteligența cea mai pură şi mai spirituală, Pavel nu putea face referire decât la un singur lucru. Acest fapt derivă din însăşi ordinea cuvintelor folosite de el, care nu lasă nici o îndoială asupra intenției pe care a dorit să o comunice el. Pe scurt, nu putem avea nici o îndoială asupra faptului că el s-a referit prin cuvintele sale la prima semnificație din cele două amintite de Mine. Până şi inteligența lumească este de acord în această privință. Cât despre cea supranaturală, pe aceasta tu nu o cunoşti, căci Hegel, Strauss, Rousseau şi Voltaire nu au înțeles niciodată această enigmă. Cât despre tine, ca un mare admirator al acestor înțelepți ai lumii exterioare ce ai fost dintotdeauna, este limpede că nu poți cunoaşte o altă cale decât au cunoscut ei, care au fost mai ignoranți decât erau romanii în ceea ce priveşte existența Americii, a Australiei şi a Noii Zeelande.

10. Dacă în calitatea ta mult lăudată de german, ai fi studiat în locul acestor filozofi Biblia în limba germană, opera lui Swedenborg şi a altor înțelepți germani, ai şti foarte bine cum trebuie interpretat acest citat din Pavel. Fiind însă un hegelian, tu te afli încă foarte departe de inteligența spirituală lăuntrică, şi va mai trebui să treacă multă vreme până când te vei putea apropia de aceasta! Ascultă însă cu atenție cele spuse de Mine! Dacă vei accepta aceste cuvinte, vei putea spune că te-ai apropiat considerabil de țelul propus.

11. Ascultă, Pavel L-a considerat pe Hristos, deci pe Mine, drept Ființa Supremă, deşi a fost cândva cel mai mare opozant al Meu. Spune-Mi acum, ce crezi despre credința şi înțelepciunea lui Pavel?"

12. Robert: „Mult iubite prieten, şi la această întrebare este greu să-Ți dau un răspuns adecvat, căci mai întâi de toate, ar trebui să dispun de o inteligență supranaturală care îmi lipseşte cu desăvârşire. Fără alte dovezi suplimentare, este greu să crezi în ceva în care credea Pavel, deşi trebuie să recunosc că a fost o ființă cât se poate de inteligentă. La fel ca toți ceilalți înțelepți din antichitate, Pavel ştia foarte bine cât de precar este fundamentul teoriilor metafizice şi teozofice. Pornind de la cunoaşterea lor umană, aceşti înțelepți şi-au dat seama cât de nefericită ar fi rasa umană dacă i s-ar explica în detaliu natura ei tranzitorie. De aceea, ei şi-au propus să conducă din nou națiunile prin aforismele şi prin discursurile lor, uneori chiar prin predicțiile oracolului din Delphi, către o oarecare credință mistică, care să le ofere oamenilor cel puțin speranța într-o viață viitoare. Cât despre faptul că nutreau ei înşişi o asemenea credință sau erau pe deplin convinşi de ceea ce afirmau, în această privință trebuie să îmi exprim îndoiala, cel puțin până când voi avea acces la inteligența lăuntrică, sau eventual un contact direct cu spiritele care propovăduiau o astfel de învățătură.

13. În ceea ce mă priveşte, trebuie să-Ți spun că nu am nici cea mai mică obiecție să Te consider una cu Dumnezeu, cel puțin până când voi găsi o altă Divinitate! Dacă nu voi găsi nici un alt Dumnezeu de-a lungul întregii eternități, Tu vei rămâne singurul Dumnezeu şi Domn pe care Îl voi accepta vreodată! Un lucru este sigur: dacă Dumnezeu s-ar manifesta printr-unul dintre noi doi, în mod cert Tu ai fi acela! Nu există nici cea mai mică îndoială că în mine nu poate fi găsită nici o urmă de Divinitate, cu toată înțelepciunea mea hegeliană! Totuşi, nu mai trebuie să-mi ceri să-Ți explic de ce sunt dispus să cred din toată inima în Divinitatea Ta, căci nu Ți-aş putea răspunde niciodată la această întrebare.

14. Prin excelență, credința nu are nevoie de dovezi, căci reprezintă ea însăşi fie o stare de inerție intelectuală, fie una de obediență spirituală, ca să mă exprim astfel. Dacă un intelect mai activ solicită dovezi pe o temă dată, iar aceste dovezi îi sunt furnizate, nu mai putem vorbi de credință, ci doar de o convingere vizibilă.

15. În ceea ce mă priveşte, eu nu aş putea să-Ţi aduc vreo dovadă în legătură cu Divinitatea Ta, aşa că prefer doar să cred pur şi simplu în faptul că Tu eşti una cu Dumnezeu. Dacă în viitor acest lucru se va dovedi dincolo de orice îndoială, credinţa mea se va transforma cu siguranţă!

16. Căci eu sunt un fel de Toma Necredinciosul, având nevoie de dovezi clare înainte de a accepta o realitate ca fiind definitivă.

17. Mi-ai recomandat mai devreme să citesc Biblia şi pe teozoful Swedenborg; la ce mi-ar folosi însă acest lucru, dacă nu am la dispoziţie cele două cărţi? De aceea, mă voi limita deocamdată la credinţa cea mai simplă, ceea ce mă va transforma într-un spirit chiar mai prost decât sunt - dacă acest lucru Ţi se pare posibil! Mă voi dărui aşadar în întregime acestei credinţe, şi am bănuiala că voi fi cu mult mai fericit decât până acum.

18. Căci orice prost este infinit mai fericit decât spiritul iluminat, în timp ce cel din urmă face investigaţii cu sudoarea frunţii, urmărind să se apropie de marea biserică pentru a-şi propovădui adevărul altor mii de oameni, făcându-i fericiţi, omul care îşi păstrează credinţa pură nu face decât să recite din inimă *Pater Noster,* după care se culcă netulburat, dormind un somn lin şi liniştit, la fel ca o marmotă. Pe el nu îl preocupă sfârşitul, căci şi-a plătit iertarea păcatelor la preot (de la care a primit o dispensă) şi şi-a asigurat astfel un bine cuvenit loc în Paradis, ferindu-se de iad şi de purgatoriu! Credinţa lui oarbă îl face să creadă cu tărie în toate aceste lucruri, aşa că moare cu credinţa deplină că va ajunge direct în rai. Asta numesc eu o prostie fericită, şi mai doresc să adaug ceva:

19. Cel care îşi petrece întreaga viaţă cercetând şi reflectând nu este decât un prost şi un măgar, căci aceste activităţi nu amplifică fericirea nici în lumea fizică şi nici în cea spirituală (cam nebuloasă, din câte constat). Dimpotrivă, ele îl fac cu atât mai nefericit cu cât setea sa de lumină şi de adevăr a fost mai mare, căci singura concluzie la care ajunge este că Divinitatea nu a creat niciodată un izvor care să îi stingă această sete.

20. De aceea, doresc să părăsesc această cale, aruncându-mă fără rezerve în braţele moi ale celei mai stupide şi oarbe credinţe cu putinţă. Probabil că în acest fel voi reuşi să cunosc în sfârşit adevărata fericire la care are dreptul fiinţa umană...

21. Să luăm de pildă cazul unui prelat. Cât de fericit este el... Nu se gândeşte la nimic, nu inventează nimic şi nu trăieşte decât pe baza credinţei sale romano-catolice într-o ordine blândă, epicurian-stoică, bucurându-se de mesele sale atent selectate. Prietene, iată ce aş putea numi eu o existenţă cu adevărat fericită! Aceasta este viaţa la care conduce credinţa cea mai oarbă şi mai stupidă cu putinţă!

22. De aceea, fără nici un alt gând suplimentar, intenţionez să mă arunc în braţele credinţei oarbe, în speranţa că voi deveni astfel mai fericit... Bun, am stabilit aşadar: cred în Divinitatea Ta! Spune-mi, am procedat corect? Te rog, vorbeşte, mult iubite prieten!”

Capitolul 33

Despre credinţa autentică şi despre cea falsă.
Pericolul unei vieţi prea îndestulate

1. Iau din nou cuvântul: „Ascultă, dragul Meu prieten! Credinţa ta este mai degrabă un fel de lene mentală. Ea se deosebeşte întru totul de adevărata credinţă, care presupune un efort fizic, psihic şi spiritual maxim. Credinţa ta nu diferă cu nimic de cea a unei broaşte, căci numai ea se mulţumeşte cu orice băltoacă, simţindu-se la fel de fericită într-un iaz sau într-o baltă de excremente. O astfel de credinţă nu poate face nici o distincţie între iad şi rai, acceptând orbeşte numai semnificaţia literală a doctrinei.

2. Cum poţi considera un prelat fericit, în condiţiile în care el nu face altceva decât să se complacă în credinţa sa stupidă, bazându-se pe protectoratul Romei şi pe prostia enoriaşilor săi? Chiar crezi că o viaţă fericită pe pământ rămâne la fel de fericită şi în această lume a spiritelor? Nici vorbă, îţi spun Eu!

3. Cu cât omul îşi hrăneşte mai mult trupul, această închisoare a spiritului său, cocoloşindu-l în fel şi chip, şi cu cât face mai multe concesii dorinţelor acestui trup, cu atât mai ataşat devine el de acesta!

4. Imaginează-ţi cât de greu trebuie să-i fie acestui om atunci când vine momentul separării de această închisoare! Nu ţi se pare necesar în aceste condiţii, în care fructul vieţii s-a identificat complet cu «mama» sa, ca sufletul şi spiritul să fie smulse cu forţa din această închisoare trupească, chiar cu riscul de a le dezmembra de tot, pentru a le separa astfel de trupul cu care au devenit una? Crezi că acest procedeu reprezintă o plăcere pentru suflet şi pentru spirit? Crede-Mă, acest chin nu poate fi comparat cu nici o altă tortură terestră, şi ştii bine că sunt destul de familiarizat cu torturile la care îşi supun oamenii semenii! De vreme ce acest hedonism terestru are în final consecinţe atât de amare, cum poţi numi această viaţă una cu adevărat fericită?

5. Crede-Mă, toţi aceşti umflaţi egoişti şi lipsiţi de griji, la care se adaugă şi toţi desfrânaţii şi amatorii de plăceri carnale, vor avea o mare surpriză, extrem de dureroasă, atunci când moartea fizică îi va sili să se despartă de corpul fizic!

6. Aceasta este «bucuria» la care conduce credinţa stereotipă şi dogmatică! Când ajung în această lume a spiritelor, în care fiecare impresie devine infinit amplificată, datorită unei sensibilităţi extreme caracteristică acestei lumi, aceste suflete «binecuvântate» devin expuse tuturor ororilor, căci nu mai sunt protejate de învelişul empiric al corpului fizic. Abia acum încep ele să simtă adevărata «bucurie» (mai precis durere) în vederea căreia s-au pregătit prin credinţa lor de complezenţă.

7. Dacă aceasta este «fericirea» pe care o aştepţi, nu ai decât să îţi cultivi această credinţă de operetă, în speranţa că vei deveni în curând mai fericit. Te asigur că în scurt timp vei ajunge să gândeşti cu totul altfel!

8. Eu însumi le-am predicat oamenilor următorul mesaj: «Fiţi la fel de perfecţi cum este Tatăl vostru din ceruri!» La rândul lui, Pavel le-a cerut adepţilor săi să examineze totul cu cea mai mare atenţie şi să nu păstreze decât ceea ce este bun. Spune-Mi, ţi se pare că atât Eu cât şi Pavel am propovăduit prin aceste cuvinte o credinţă oarbă, care dealtfel nici nu poate fi numită credinţă? Sau dimpotrivă, am militat pentru o credinţă autentică şi vie, care depăşeşte cu mult orice alt tip de cunoaştere? Judecă singur dacă ceea ce numeşti tu credinţă chiar reprezintă aşa ceva! Abia apoi îţi voi clarifica ce înseamnă adevărata credinţă. Este rândul tău să vorbeşti!”

Capitolul 34

Viziunea lui Robert asupra credinţei şi asupra adevăratei adorări a lui Dumnezeu

1. Robert: „Prietene, mă scoţi din minţi! Ascultă, dacă ceea ce cred eu nu are nimic de-a face cu credinţa, atunci poţi să-mi smulgi şi capul de pe umeri, şi tot nu aş putea să-ţi spun altceva în legătură cu adevărata credinţă.

2. Simpla gândire nu este totuna cu credinţa, iar simpla privire, ascultare şi atingere încă şi mai puţin! În afara reflecţiei şi a percepţiei infailibile a simţurilor, omul nu mai dispune însă de nici un alt instrument al cunoaşterii. Pe de altă parte, dacă reflecţia, privitul, ascultarea şi atingerea sunt numite credinţă, atunci ce mai înseamnă convingerea pozitivă?

3. În viziunea mea, convingerea înseamnă să consideri ceva ca fiind absolut adevărat, atât timp cât această realitate nu contrazice legea raţiunii pure, chiar dacă o dogmă nu poate fi demonstrată întotdeauna cu o precizie matematică. Dacă ea poate fi demonstrată însă în acest fel, atunci avem de-a face cu sfârşitul credinţei, la fel cum speranţa - fiica cea mare a credinţei - încetează să mai existe după ce obiectul ei a fost îndeplinit!

4. De aceea, eu nu pot considera credinţa altceva decât acceptarea voluntară a unor dogme şi date istorice, atât timp cât acestea nu contrazic raţiunea. Dacă această definiţie nu Ţi se pare corectă, atunci aş dori să aflu de la Tine ce înseamnă credinţa.

5. Îmi amintesc că le-ai vorbit de mai multe ori discipolilor Tăi despre puterea miraculoasă a credinţei, spunându-le chiar că aceasta poate muta munţii din loc - afirmaţie pe care nu cred că au înţeles-o mai mult decât mine. Chiar Te refereai la o asemenea credinţă ireală? În acest caz, trebuie să recunosc că în cazul meu nu se poate vorbi de o asemenea credinţă, căci aceasta nu poate muta din loc nici măcar un fir de nisip, necum un munte!

6. Ascultă-mă, dragul meu prieten! Dacă eu aş fi avut o asemenea credinţă pe pământ, atunci bunul de Windischgräz ar fi sfârşit-o destul de prost. Te asigur că pe acest om l-aş fi pus în mişcare

într-o manieră care Te-ar fi uimit! Să muți munții din loc prin puterea credinței mi se pare un gând grandios. Din păcate, este doar un gând...

7. Cât despre dogma lui Pavel, care spunea că trebuie să cercetăm totul, dar să nu reținem decât ceea ce este bun, pot să-Ți spun că mi-am făcut din ea un moto personal. La fel, dorința de a deveni perfect, aşa cum este şi Tatăl nostru din ceruri (sau mai bine zis aspirația de a deveni la fel de perfect ca şi El) - a fost dintotdeauna forța care mi-a motivat toate eforturile. Ce am obținut însă în acest fel? Actuala mea stare reprezintă cel mai bun răspuns la această întrebare.

8. Nici Tu nu pari să ai sub tălpi un soare, până una alta. Din câte se pare, credința Ta miraculoasă nu a pus în mişcare nici un munte de aur, la fel cum s-a întâmplat şi în cazul meu! Dar cine ştie ce se va mai întâmpla în continuare?

9. Dacă sunt dispus să cred cu toată bunăvoința că Tu eşti Fiul lui Dumnezeu cel viu, sau chiar Ființa Supremă însăşi (în măsura în care mi-ai cere să cred aşa ceva), fac acest lucru pentru simplul motiv că rațiunea mea nu descoperă nici o imposibilitate logică în această afirmație. Mi-ai explicat ceva mai devreme într-o manieră cât se poate de clară natura Divinității, care nu dispare în nici un fel dacă Aceasta îşi asumă o formă vizibilă în ochii creaturilor Sale. Nu este însă mai puțin adevărat că dacă aş primi dovezi ferme care să-mi certifice ceea ce acum doar cred, atunci credința mea ar înceta, fiind înlocuită de o certitudine.

10. Desigur, ai putea spune: «Iată, toți credincioşii Mei se închină până la pământ atunci când îmi rostesc numele, adorându-Mă în acest fel. Dacă afirmi că eşti convins că Eu sunt Divinitatea însăşi, de ce nu procedezi şi tu la fel ca ceilalți credincioşi ai Mei?»

11. Ei bine, eu consider că această reverență față de Divinitate este doar un semn de slăbiciune mentală, o lipsă de rațiune dublată de o anumită doză de fanatism.

12. Dacă ai fi Divinitatea adevărată, ar trebui să fii de acord cu mine, căci în caz contrar ai fi o Divinitate ambițioasă şi orgolioasă, imagine mai degrabă ridicolă decât demnă de a fi admirată! Eu ştiu însă foarte bine că astfel de gânduri de mărire nu Te-au tulburat niciodată, indiferent dacă eşti cu adevărat una cu Dumnezeu sau nu. Tocmai de aceea nu m-am grăbit până acum să mă prosternez la picioarele Tale, fiind absolut convins că o asemenea slăbiciune a rațiunii mele nu ar face altceva decât să Te ofenseze.

13. De aceea, nu voi proceda în acest fel, deşi sunt absolut convins că Tu eşti într-adevăr Divinitatea, căci nu pot crede că un Dumnezeu care reprezintă înțelepciunea supremă ar putea fi dependent de un asemenea comportament. Această desfătare sordidă mi s-ar părea stupidă chiar dacă cineva s-ar închina la picioarele mele, cu atât mai mult cu cât eu nu sunt decât un gânditor mediocru.

14. După părerea mea, singura adorație cu adevărat pe placul lui Dumnezeu constă în respectarea poruncilor divine, respectiv a ordinii eterne a lui Dumnezeu, fără de care nici o creatură nu ar putea supraviețui. Tot ce nu ține direct de această ordine aparține păgânismului cel mai orb cu putință!

15. Am admirat întotdeauna faptul că ai respins cu vehemență adorarea din vârful buzelor pe care Ți-o adresau acei evrei neruşinați. Cred însă că nici «rugăciunea fără încetare» de care vorbea Pavel nu este cu ceva mai rezonabilă, în cazul în care el făcea referire la o simplă repetare rituală a unor cuvinte, lucru care m-ar mira din partea lui Pavel, care a fost - trebuie să recunosc - un om cât se poate de înțelept.

16. În concluzie, eu cred că Tu eşti una cu Dumnezeu, sau cel puțin Fiul adevărat al lui Dumnezeu, aşa cum Te-ai recomandat Tu însuți în fața celor care respectau poruncile lui Dumnezeu, iubindu-L mai presus de orice. În aceste condiții, sunt absolut hotărât să fac tot ce îmi vei cere, căci mă închin în fața înțelepciunii Tale. Dacă îmi vei cere însă să mă aplec până la pământ şi să fac rugăciuni din vârful buzelor, numărând mătănii, Te asigur de pe acum că nu voi face aşa ceva, considerând din start o asemenea atitudine ca pe o ofensă la adresa numelui Tău drag, şi nicidecum ca pe o onorare a lui! Spune-mi, eşti satisfăcut de răspunsul meu?”

Capitolul 35

Capacitatea duală de discernământ a omului.
Numai lumina spirituală poate ajunge la adevărata credință.
Despre practică şi despre virtute.

1. Eu: „Atât timp cât omul nu ştie să definească realitatea în care trăieşte decât cu ajutorul raţiunii sale, el nu poate avea o altfel de înţelegere a credinţei şi a rugăciunii decât cea pe care tocmai mi-ai oferit-o tu, cu atâta sinceritate. Căci raţiunea cerebrală a omului nu poate cunoaşte altă cale decât aceea a percepţiei materiale şi a viziunii senzoriale. O credinţă spirituală, cu adevărat vie, nu-şi poate implanta însă rădăcinile în percepţia senzorială, la fel cum un bob de grâu nu poate încolţi pe o stâncă de granit. Deşi granitul îi asigură un fundament cât se poate de solid, el nu dispune de umezeala necesară pentru a dizolva bobul de grâu, silindu-l să încolţească şi să dea naştere noii mlădiţe (germenului viu din interiorul său). De aceea, bobul de grâu va rămâne pe stânca de granit exact aşa cum a ajuns pe ea, neschimbat. Cu timpul, el va muri, căci nu găseşte nici un fel de susţinere pe respectiva stâncă. La ce ţi-ar putea folosi cunoaşterea şi obedienţa ta pur mentală (căreia tu îi spui credinţă), dacă spiritul tău nu participă la acest act de credinţă?

2. Ascultă-Mă, orice om are o dublă percepţie: una exterioară, generată de minte (adică de cap), respectiv de înţelegerea sa fizică, care nu poate înţelege însă natura lui Dumnezeu, căci ea nu i-a fost acordată sufletului decât cu scopul de a separa (pentru moment) spiritul său de Divinitate, făcându-l să uite de Ea. Dacă sufletul doreşte să îl caute şi să îl descopere pe Dumnezeu doar cu ajutorul acestei calităţi negative, el nu va face decât să se îndepărteze de scopul său, şi asta cu atât mai mult cu cât va urma mai încăpăţânat această cale.

3. Sufletul mai dispune însă şi de o altă calitate, care nu rezidă în capul său, ci în inima sa. Numele acesteia este intuiţia interioară, care se naşte din iubire şi dă naştere propriilor sale idei corespondente, alcătuite din iubire şi din voinţă. Atunci când intuiţia meditează asupra conceptului existenţei lui Dumnezeu, ea îl îmbrăţişează pe Acesta cu iubirea şi cu voinţa ei. Aceasta este singura credinţă autentică.

4. Spiritul dinlăuntrul sufletului nu poate fi trezit decât cu ajutorul acestui tip de credinţă, care este prin excelenţă vie. El examinează imediat instrumentul care i-a permis să se trezească şi îi recunoaşte autenticitatea, după care explodează într-o lumină puternică născută din Dumnezeu, impregnând sufletul şi transformând în lumină tot ce atinge (toate elementele componente ale acestui suflet). Această lumină este credinţa de care îţi vorbesc Eu, cea care permite sufletului să atingă starea de beatitudine.

5. Ai auzit vorbindu-se vreodată de această credinţă autentică? Văd că îmi răspunzi negativ, spunându-Mi că această credinţă îţi este complet străină, căci ţi se pare imposibil ca inima să poată gândi! Chiar aşa stau lucrurile! Pentru unul ca tine, acest lucru nu poate părea altfel decât imposibil.

6. Pentru a putea gândi cu inima, omul are nevoie de practică, iar aceasta constă în cultivarea constantă a iubirii de Dumnezeu. Acest proces continuu de trezire interioară (prin cultivarea iubirii de Dumnezeu) fortifică şi dilată inima, slăbind astfel cătuşele spiritului, astfel încât lumina acestuia (căci orice spirit reprezintă o lumină născută direct din Dumnezeu) să se poată dezvolta din ce în ce mai liber. Când lumina spiritului ajunge să lumineze încăperea-vieţii din interiorul inimii, ea începe să deosebească perfect între nenumăratele arhetipuri care există aici, fiecare fiind separat de celelalte prin ziduri precise, ajutând sufletul să le perceapă şi să le înţeleagă. Ei bine, această nouă vedere a sufletului în propria sa inimă reprezintă un nou tip de gândire. Sufletul începe astfel să acumuleze noi concepte şi să cultive noi idei. Altfel spus, viziunea sa se lărgeşte odată cu fiecare nouă bătaie a inimii. Bolovanii orgoliului se dizolvă direct proporţional cu tăcerea minţii sale, iar el nu mai are nevoie de dovezi. Căci lumina spiritului îi permite să vadă atât de clar formele interioare încât în el nu mai poate rămâne vreo îndoială. Cum s-ar spune, îndoielile dispar pentru totdeauna din sfera percepţiei sale.

7. După cum vezi, singura credinţă care poate fi considerată vie şi autentică este cea care îşi are sediul în inimă, nu în cap. Ea este autentică deoarece derivă din lumina infailibilă a spiritului, şi este vie deoarece în întreaga fiinţă a omului, singura parte care poate fi numită într-adevăr vie, în adevăratul înţeles al cuvântului, este spiritul său!

8. Aceasta este singura credinţă în care sălăşluieşte extraordinara putere pe care o pomenesc de două ori Evangheliile.

9. Pentru a atinge o asemenea credinţă, singura care este cu adevărat binecuvântată, omul trebuie să procedeze aşa cum ţi-am explicat mai sus, dobândind această calitate cât mai curând posibil, prin practică. Dacă face eforturi prea mari pentru a-şi dezvolta intelectul şi pentru a-şi împlini

scopurile lumeşti (urmărind să îşi îndeplinească toate dorinţele de confort în această lume), el ajunge să creadă, la fel ca şi tine, că inima nu poate avea capacitatea de a gândi.

10. Mai mult, el trebuie să înveţe să respecte preceptele morale, să nu fie prea indulgent cu sine, dar mai presus de orice, să evite lipsa de castitate carnală, căci aceasta fie ucide complet spiritul, fie împiedică definitiv răspândirea luminii acestuia. Aşa se şi explică de ce marii desfrânaţi ajung în final (de regulă la bătrâneţe) să îşi piardă complet minţile, nemaigândindu-se decât la ei şi începând să tremure ori de câte ori văd o fată mai apetisantă.

11. Dacă nu Mă înşel, cam aşa s-au petrecut lucrurile inclusiv în cazul tău. Către bătrâneţe, ai ajuns să priveşti genul feminin cu o indulgenţă plină de lascivitate. Spune-Mi, nu aşa s-au petrecut lucrurile? Nu ai ajuns să îţi cauţi fericirea terestră exclusiv prin asemenea mijloace lipsite de onestitate? De aceea, degeaba doreşti acum să cunoşti direct beatitudinea spirituală pură, căci în fiinţa ta lipseşte fundamentul pe care poate fi construită aceasta. Aşa se explică golul din jurul tău, căci el corespunde întru totul vidului şi lipsei de substanţă din inima ta şi din camerele vieţii ascunse în ea.

12. Spune-Mi, te rog, de unde crezi că am putea obţine acum materialul necesar pentru a te reconstrui, făcând din tine un om complet nou? Haide, vorbeşte şi spune-Mi ce gândeşti!”

Capitolul 36

Iritarea lui Robert atunci când i se reamintesc slăbiciunile sale lumeşti. Dorinţa lui de a schimba subiectul.

l. Robert îmi răspunde: „Prietene pe care îl preţuiesc mai presus de orice! Constat că devii oarecum frivol şi puţin cam prea ofensiv! Recunosc cu uşurinţă acest atribut, căci le este caracteristic tuturor maeştrilor, fie ei mai mari sau mai mici. Cu toţii se dovedesc din când în când foarte severi, insinuând astfel că ei aparţin unei alte specii de animale, pline de răbdare şi de bunătate! Aceste animale nu tânjesc niciodată după sânge, ci doar după fân şi iarbă. Mă tem însă că această hrană nu contribuie prea mult la dezvoltarea creierului. De aceea, aceste animale se află în poziţia ingrată de a nu dispune de o cantitate prea mare de materie cenuşie care se află în exces în capul unora precum Socrate.

2. Văd că nu te sfieşti deloc să-mi explici de ce există acest vid în jurul şi înlăuntrul meu, la fel ca şi vidul cerebral al acelor animale care nu se hrănesc decât cu fân şi cu iarbă (fie ele şi eterice, în lumea în care ne aflăm). Nu m-ar mira dacă în scurt timp mi-ai spune chiar că sunt un măgar, fără nici un alt preambul. Dacă într-adevăr nu găseşti în mine nici un material pentru a mă reconstrui, întrucât în capul meu nu se află mai multă substanţă decât în cel al unui măgar, cel puţin spune-mi-o pe faţă, şi te asigur că nu Ţi-o voi lua în nume de rău. Căci nimeni nu poate face din rahat bici, iar dacă nu există nici un material din care să poţi construi ceva, asta este...

3. Am înţeles foarte bine că acea credinţă pe care mi-ai descris-o anterior nu a existat niciodată în fiinţa mea, dar mă întreb în ce măsură pot fi învinovăţit eu de vreme ce natura adevăratei credinţe nu mi-a fost explicată niciodată de nimeni. Dacă s-ar fi găsit cineva care să mă sfătuiască aşa cum ai făcut-o Tu, atunci cu siguranţă nu aş fi devenit un hegelian, iar acum aş fi putut sta în faţa Ta la fel ca Pavel.

4. Nu numai că acesta nu a fost cazul meu, dar din câte cunosc, nici unui om de pe pământ nu-i poate trece prin cap de la sine că el poate gândi inclusiv cu inima sa (ba cine ştie dacă nu cumva şi cu genunchii sau cu călcâiele!). În aceste condiţii, am fost nevoit să îmi extrag gândurile din acel loc pe care Mama-natură l-a conceput special pentru ele. Pe vremea când mă mai aflam încă pe pământ, gândeam în acest fel: fiecare membru şi parte componentă a omului are propriul său destin şi propria sa funcţie practică; astfel, picioarele nu pot înlocui mâinile, spatele nu poate înlocui partea din faţă a corpului, stomacul nu poate înlocui capul, ochii nu pot face ceea ce fac urechile, iar inima nu poate lua niciodată locul gurii. De aceea, m-am limitat să gândesc exclusiv cu capul, lăsându-mi inima să îşi vadă de funcţia sa biologică. Mă întreb cine mă poate condamna în aceste condiţii pentru faptul că am ajuns în această lume complet golit de orice conţinut?

5. Dacă îmi ceri să fac dovada unei cunoaşteri pe care nu am primit-o niciodată cât timp m-am aflat în lumea exterioară, înseamnă că eşti de o mie de ori mai prost decât mine, în pofida

înțelepciunii pe care mi-ai demonstrat-o până acum, aşa că nu-mi vei mai putea fi de vreun real folos în viitor!

6. La fel de stupid mi se pare să mă condamni pentru micile mele plăceri pământeşti, ofrande pe altarul lui Venus, altminteri destul de rare şi de nevinovate, ba chiar să mi le prezinți ca fiind cauza pentru care mă aflu acum în fața Ta atât de golit de orice conținut. Dacă aceste plăceri, care fac parte integrantă din natura umană aşa cum face parte germenul din sămânță, reprezintă un păcat în fața Ta, mă întreb de ce ai mai înzestrat ființa umană cu această necesitate?

7. Nu spune proverbul că leul nu poate prinde muşte, căci nu stă în natura lui? Dacă eşti într-adevăr un mare înțelept, ba chiar Divinitatea însăşi, aşa cum mi-ai dat de înțeles de mai multe ori în decursul discuției noastre, mi se pare de neacceptat faptul că poți fi atât de trivial în legătură cu nişte plăceri minore, cărora, pe vremea când eram pe pământ, nu le-am acordat niciodată o importanță prea mare.

8. Din punct de vedere fizic, omul este un animal. De aceea, el are necesități animale, pe care încearcă să şi le satisfacă, fiind mânat în această direcție chiar de mâna de fier a naturii. Dacă el simte în interior o nevoie irezistibilă, pe care imaginația sa spirituală nu o poate controla în nici un fel, atunci este de datoria imperativă a spiritului să satisfacă cerințele cărnii, tocmai pentru a se putea deplasa apoi mai liber în sfera sa spirituală.

9. De vreme ce spiritul simte nevoia să satisfacă cerințele imperative ale trupului, de pildă să îl golească pe acesta de excremente şi de urină, să bea şi să mănânce, pentru a-i furniza energia de care are nevoie, sau să îi satisfacă nepotolitele dorințe sexuale, cu scopul de a se bucura apoi de câteva binemeritate ore de linişte, - spune-mi, de ce crezi că aceste lucruri trebuie considerate un păcat, mai ales în această lume, în care sperăm cu toții să nu mai fim tulburați vreodată de astfel de impulsuri naturale, dacă nu pentru alt motiv, cel puțin pentru faptul că nu mai dispunem de trup?

10. De aceea, îți propun să discutăm despre alte lucruri, uitând de vechile cerințe ale naturii umane. De pildă, haide să vorbim despre cerul înstelat! În acest fel mă voi simți mai întărit decât dacă îmi vei reaminti continuu de slăbiciunile fostei mele naturi!

11. Ascultă, Prietene şi Dumnezeu mult iubit, ba chiar orice doreşti să fii în prezența mea: eu unul nu mă plâng deloc de actuala mea condiție. Nu mi-e nici foame, nici sete, nu mă doare nimic, iar compania Ta îmi va fi de ajuns pentru eternitate. De aceea, dacă am schimba locul dezbaterii noastre, nu cred că vreunul din noi ar avea ceva de pierdut. Căci în această lume totul pare oarecum aerian, ca şi cum nimic nu ar avea cu adevărat substanță! Exceptând aceşti munți de dimensiuni mici, pe care stăm de o bună bucată de vreme, nu pare să mai existe altceva. Dacă am putea găsi o pajişte sau măcar o simplă colibă rurală în care să ne instalăm, ne-am putea continua la infinit interesanta dezbatere, cu o dispoziție mult mai bună!

12. M-ar interesa în mod cu totul special să îmi spui câteva cuvinte despre sori şi despre celelalte corpuri cereşti! Să terminăm însă cu aceste subiecte dezgustătoare, care aparțin - slavă cerului! - unui trecut demult apus şi care mă irită până peste poate, făcându-mă în cele din urmă să renunț să mai discut ceva cu Tine! Dacă eşti de părere că am putea găsi un astfel de locşor, atunci Te implor, lasă-Ți înțelepciunea să intre în acțiune!”

Capitolul 37

Pericolul laudei de sine. Chiar şi prinții din lumea îngerilor au nevoie de umilința pentru a putea progresa din punct de vedere spiritual. Mărturiseşte-ți cu umilință vinovăția şi fi vei fi binecuvântat.

1. Eu: „Dragul Meu prieten şi frate! Deocamdată nu ne putem bucura de un asemenea confort. În această lume a spiritelor nu este posibilă decât manifestarea substanțială a realităților pe care le aduce cu sine sufletul în inima sa. Din nefericire, dacă această inimă este complet goală, aşa cum se întâmplă în cazul tău, în pofida tuturor protestelor tale, atunci nici măcar un petic cât de mic de pajişte nu poate să-şi facă apariția.

2. Mi-ai cerut ceva mai devreme să îți povestesc despre cerul înstelat, mai degrabă decât să-ți reamintesc de greşelile tale terestre. Mi-este foarte uşor să înțeleg această atitudine, căci orice suflet,

încă din prima secundă a existenței sale primordiale, preferă de o mie de ori să fie lăudat decât mustrat (fie şi justificat).

3. Crede-Mă însă când îți spun că orice laudă, chiar dacă este binemeritată, reprezintă o otravă pentru suflet, fiind cu atât mai injurioasă pentru spirit. Dacă ți-aş fi duşman, atunci te-aş lăuda, cu scopul de a te distruge. Din fericire pentru tine, Eu sunt prietenul tău cel mai bun din întreaga creație, aşa că sunt nevoit să fiu cât se poate de sincer cu tine. Un lăudător fără ruşine este cel mai mare duşman al omului, fiind de regulă un lup turbat ascuns sub blana de oaie a prieteniei. Adevăr îți spun: nu îți poți face un rău mai mare decât lăudându-te singur sau acceptând laudele altora, şi bucurându-te astfel de propria ta perfecțiune. În acest fel, nu faci altceva decât să îi dai o lovitură de moarte inimii tale.

4. De aceea, Eu le-am recomandat cu strictețe tuturor discipolilor Mei să respingă a priori orice laudă, chiar dacă respectă întru totul toate poruncile lui Dumnezeu, considerându-se întotdeauna cei mai leneşi slujitori ai Acestuia.

5. De ce crezi că le-am cerut acest lucru discipolilor Mei? Deoarece numai Eu pot vedea cu o claritate absolută ce trebuie să facă sufletul pentru a se elibera pe sine, prin eliberarea spiritului său. În întreaga infinitate nu există decât un singur instrument prin care acest scop poate fi atins, şi anume smerenia inimii, în sensul cel mai profund al cuvântului.

6. Adevărata umilință, cea perfectă, singura care poate ajuta sufletul să evolueze, exclude cu desăvârşire orice fel de laudă de sine, oricât de minoră ar părea aceasta, căci ea reprezintă o îndepărtare de Dumnezeu, o hrană care distruge spiritul şi care nu înseamnă altceva decât adevărata moarte a sufletului.

7. Dacă M-aş apuca acum să te laud, deşi marea majoritate a acțiunilor tale terestre nu merită decât mustrările Mele, confirmându-ți înțelepciunea şi respectul Meu total pentru inteligența rațiunii tale, Mă întreb ce s-ar alege din tine?

8. Să spunem însă că M-ai putea determina să fac acest lucru. Ce crezi că s-ar întâmpla atunci? Un singur lucru: Eu aş fi nevoit să Mă despart de tine, învins şi supus de puterea ta, ceea ce în lumea spiritelor se traduce prin înghițirea duşmanului şi dispariția completă a acestuia. În final te-ai trezi în aceeaşi izolare completă în care te-ai aflat la început, fiindu-ți însă extrem de greu să îți mai găseşti vreodată un alt tovarăş. Căci atunci când Eu abandonez pe cineva, el rămâne abandonat de-a pururi, iar sufletul său experimentează adevărata moarte.

9. Din fericire pentru tine, acest lucru se dovedeşte absolut imposibil, căci chiar cei mai înțelepți oameni de pe stele sunt nevoiți să se închine până la pământ în fata înțelepciunii Mele supreme, la fel ca şi spiritele angelice cele mai sublime. Adevăr îți spun: chiar şi cel mai mare dintre îngeri trebuie să se smerească dacă doreşte să cunoască starea de beatitudine, chit că strălucirea înțelepciunii sale ar face să pălească orice soare din universul fizic, făcându-l să intre în sfera sa de influență.

10. Îți dai seama, sper, cât de esențială este această umilință din partea ta, care eşti complet golit de orice substanță care ți-ar putea oferi măcar un crâmpei din adevărata existență. De aceea, pe viitor cumpăneşte asupra mustrărilor Mele şi nu te mai înfuria cu atâta uşurință. Cel mai bun lucru este să îți mărturiseşti vinovăția în fața Mea şi să te smereşti. În acest fel, vei putea avansa într-o singură clipă mai mult decât într-un mileniu în care nu ai aplica acest sfat!

11. Reflectează la cele spuse de Mine, iar apoi comunică-Mi cum doreşti să procedăm în continuare. Te asigur că voi face exact aşa cum doreşti".

Capitolul 38

Robert îşi aminteşte de toate încercările de care a avut parte pe vremea când trăia pe pământ. „Pedepseşte-mă, dar nu mă părăsi"

1. Robert: „Prietene, se pare că vorbeşti serios. După toate aparențele, îmi doreşti cu adevărat binele, lucru pentru care nu pot decât să-Ți fiu recunoscător cu toată forța mea vitală. Îmi este totuşi foarte greu să înțeleg cum se face că nu mă consideri întru totul smerit! Nu crezi că am fost umilit suficient, încă de la mizerabila mea naştere pe pământ, de către numeroasele experiențe adverse prin care am trecut?

2. De fiecare dată, după ce m-am ridicat din praf şi mi-am mai revenit, am trecut peste toate impedimentele şi am continuat să lupt pentru ţara mea. Nu am căutat niciodată mărirea de sine, ci doar împlinirea voinţei mele juste. Când întreaga Europă a fost zguduită de convulsii, am fost trimis la Frankfurt ca deputat şi am încercat să îmi reprezint cât mai bine alegătorii, nelăsându-mă ghidat decât de buna mea credinţă. Nu am avut niciodată intenţia de a face cuiva vreun rău cât de mic, ci doar să îmi slujesc semenii, desigur, prin acele mijloace de care eram convins la vremea respectivă că sunt cele mai bune pentru propăşirea naţiunilor. În ce măsură ar fi beneficiat cu adevărat acestea dacă proiectele mele ar fi reuşit, aceasta este o altă chestiune. Cert este că în acele vremuri nu aş fi putut acţiona altfel decât îmi dicta cunoaşterea şi conştiinţa mea, considerând că este bine ce fac. Nu pot crede altceva decât că Dumnezeu şi oamenii au considerat fiecare acţiune şi fiecare discurs rostit de mine, cu cele mai bune intenţii, ca fiind absolut juste. Eu cred că Dumnezeu priveşte întotdeauna motivaţiile care au stat la baza unei acţiuni, şi nu rezultatele în sine, care depind, oricum, exclusiv de puterea divină.

3. Convulsiile care au izbucnit în Austria m-au făcut la acea vreme să îmi aduc aminte de succesul pe care l-am avut anterior atunci când am provocat acea revoltă împotriva regelui. M-am gândit atunci că aş putea reuşi acelaşi lucru şi în Austria, aşa că m-am decis să mă grăbesc să ajung în această ţară.

4. Aici, am descoperit însă că situaţia era oarecum diferită. Oamenii erau oprimaţi şi se plângeau de promisiunile false ale împăratului. Poporul era disperat din cauza avariţiei şi minciunilor familiei regale, ale aristocraţiei, ale negustorilor şi ale evreimii care nu urmăreau decât să se îmbogăţească din ce în ce mai mult. Oamenii săraci erau etichetaţi în bloc drept proletari şi prostime, şi orice om care încerca să-i ajute pe cei săraci şi oprimaţi, deopotrivă din punct de vedere fizic şi spiritual, fie cu bani, fie cu sfaturi sau prin faptele sale, era considerat un agitator şi un rebel, fiind împuşcat fără prea multe rezerve, «onoare» care a devenit inclusiv propriul meu destin tragic. După părerea mea, dacă un om întru totul respectabil şi onorabil este târât la locul execuţiei şi împuşcat ca o fiară sălbatică, eu zic că a fost suficient de umilit pentru toate eventualele onoruri pe care le-a primit mai înainte.

5. Sau şi acest destin Ţi se pare prea puţin umilitor? Oare ar fi trebuit să mă umilesc chiar mai mult? Mi se pare absolut imposibil, mai ales în actuala condiţie în care mă aflu, căci este greu de imaginat o suferinţă mai mare decât cea pe care o încerc la ora actuală.

6. Unicul lucru de care dispun în prezent este compania Ta, iubitul meu prieten. Tu eşti totul pentru mine: confortul meu, comoara mea cea mai mare, compensaţia mea pentru toate rănile şi umilinţele pe care le-am îndurat pe pământ. În loc să mă mângâi însă în durerea mea, Tu trezeşti în mine prin criticile Tale, altminteri pline de înţelepciune, noi şi noi gânduri chinuitoare, care nu fac decât să-mi amplifice şi mai mult suferinţa, în loc să mi-o reducă. Ascultă, dragă prietene, mi se pare că dai dovadă de o asprime prea mare pentru a putea fi suportată!

7. Nu spun însă că nu eşti bine intenţionat, şi dacă aş putea face ceea ce mă sfătuieşti, aceasta ar fi fericirea mea cea mai mare. Nu uita însă că nu sunt decât o fiinţă profund nefericită, aflată într-o enormă suferinţă. De aceea, încearcă să mă înveţi doctrina Ta înţeleaptă fără a mă intimida atât de tare, speriindu-mă şi mai mult decât în prezent!

8. Te asigur că nu intenţionez să mai tolerez vreodată vreun gând de laudă. Sunt de acord ca toate acţiunile mele să fie considerate de-a lungul întregii eternităţi drept rele şi demne de dispreţ. Nu îmi doresc nimic altceva decât să fiu de-a pururi ultima şi cea mai neînsemnată creatură în faţa Ta, dacă asta aştepţi de la mine.

9. Te implor însă: nu mă abandona, căci aceasta ar fi lovitura de graţie supremă, pe care nu aş putea-o tolera vreodată. Nu mă mai ameninţa cu plecarea Ta, ci întăreşte-mă cu promisiunea că nu mă vei părăsi niciodată, iar eu îţi promit la rândul meu cu toată sinceritatea că voi face tot ce îmi vei cere!

10. Indiferent cât de mult am păcătuit pe pământ, pedepseşte-mă şi umileşte-mă aşa cum consideri necesar. Te asigur însă că nu voi înceta niciodată să Te iubesc. Nu-mi mai vorbi însă de abandonarea mea de către Tine, căci aceasta ar fi pedeapsa cea mai cumplită pe care mi-ai putea-o da vreodată!”

Capitolul 39

Robert o ia pe calea cea dreaptă. O explicaţie referitoare la Ioan Botezătorul. În inima lui Robert apar zorii luminii eterne a recunoaşterii.

1. Eu: „Hei, hei, linişteşte-te, iubitul Meu prieten şi frate, căci nu te voi părăsi niciodată! Vom rămâne de-a pururi împreună, dar aşa cum suntem acum, acest lucru nu poate fi realizat, căci prezenţa Mea nu te-ar putea ajuta prea mult.

2. Sesizez însă pentru prima dată o schimbare reală în bine în inima ta, aşa că te asigur că în curând situaţia ta se va îmbunătăţi considerabil. Mai întâi de toate, trebuie să înţelegi însă ce îţi voi spune în continuare, urmărind să acţionezi apoi în consecinţă, cu cea mai mare stricteţe, ascultând, desigur, numai de ceea ce îţi porunceşte propria ta inimă. În acest fel, în curând vei ajunge să vezi mai clar lucrurile, şi multe aspecte care la ora actuală îţi sunt imposibil de înţeles îţi vor deveni extrem de limpezi.

3. Ascultă, atunci când vorbeşte despre Ioan Botezătorul, Evanghelia spune, printre altele: «Eu sunt doar vocea care strigă în pustie, pregătind calea Domnului; eu nu sunt demn nici măcar să îi leg şireturile de la sandale Celui care va veni după mine. Eu botez doar cu apă, în timp ce El vă va boteza cu spiritul adevărului, cu Duhul lui Dumnezeu, dăruindu-vă astfel viaţa eternă! Când marele meu succesor se va înălţa, eu, Ioan, voi fi nevoit să dispar!» Ce crezi că a dorit să spună prin aceste cuvinte acest profet, mai mare decât toţi cei de dinaintea lui?”

4. Robert: „Of, prietene drag, ce întrebări îmi pui! Dacă aş fi înţeles acest lucru, nu aş fi ajuns în lamentabila stare în care mă aflu la ora actuală.

5. Lipsa mea de înţelegere referitoare la texte de acest fel a fost exact motivul pentru care am început să mă îndoiesc de Divinitatea Ta, trecând la Noul Catolicism.

6. De aceea, ai milă de mine şi oferă-mi o explicaţie inclusiv cu referire la acest text extrem de criptic, căci de unul singur nu voi reuşi niciodată să îl înţeleg (la fel ca şi în cazul altor câteva texte din Scriptură)”.

7. Eu: „Ei bine, ascultă-Mă! În raport cu biserica, Ioan Botezătorul reprezintă simbolic ceea ce reprezintă în interiorul omului intelectul său exterior. Aşa cum Ioan a pregătit calea în vederea venirii Mele. În mod similar, intelectul lumesc echilibrat trebuie să dispară atunci când se trezeşte intelectul inimii, căci înţelegerea acesteia are aceeaşi natură ca şi Mine. Eu însumi sunt cel care aruncă în solul acestei inimi sămânţa înţelegerii spirituale (născută chiar din spiritul Meu), şi ca un bun semănător, o plasez în acest sol al inimii care reprezintă iubirea cea mai profundă, îngrăşat cu fertilizatorii minunaţi ai blândeţii şi ai bunătăţii.

8. La fel ca Ioan, intelectul lumesc reprezintă o voce care strigă în pustie, căci lumea din care îşi extrage el conceptele sale nu este altceva decât un deşert. Dacă nu ar fi aşa, nici un spirit nu ar putea fi complet separat şi eliberat de Dumnezeu. În mod similar, intelectul exterior, care îşi extrage conceptele, ideile şi judecăţile parţial din acest deşert, dar parţial din revelaţiile directe şi indirecte primite din ceruri, reprezintă „o voce care strigă în pustie”, pregătind astfel calea pentru trezirea înţelegerii inimii.

9. Atunci când este echilibrat şi armonios, acest intelect exterior botează sufletul cu apa smereniei şi a obedienţei voluntare. În schimb, înţelegerea inimii - în care rezidă Spiritul etern născut din Dumnezeu - botează cu spirit (prin trezirea acestuia înlăuntrul ei), căci Spiritul lui Dumnezeu reprezintă adevărata lumină, adevărul cel mai plenar, iubirea, şi deci însăşi viaţa eternă.

10. Rezultă de la sine că intelectul exterior trebuie să piardă treptat din importanţă, iar în cele din urmă să fie chiar arestat şi decapitat, pentru ca adevărata înţelegere a inimii (care Mă simbolizează pe Mine) să poată înflori în interiorul fiinţei umane, crescând şi dând naştere unui copac glorios al vieţii eterne, în care rezidă recunoaşterea supremă. La fel de evident devine în aceste condiţii şi faptul că percepţia şi cunoaşterea exterioară nu sunt demne să lege nici măcar şireturile de la sandalele înţelegerii inimii, căci ele reprezintă lumina unei lămpi lipsite de semnificaţie prin comparaţie cu lumina orbitoare a soarelui la amiază.

11. Nu am de gând să mă refer acum la faptele tale pământeşti - în ce măsură au fost acestea corecte sau nu - căci ele au derivat în totalitate din intelectul tău exterior, în care vocea celui care strigă în pustie nu s-a putut face auzită, căci zgomotul deşertului - căruia îi corespunde lumea pasiunilor şi a exceselor - l-a acoperit complet pe adevăratul Ioan, respectiv doctrina Mea revelată. Când deşertul este zguduit de uragane şi de tunete puternice, vocea celui care strigă în pustie este

complet acoperită de aceste zgomote exterioare, caz în care Judecata şi moartea îşi pot servi prada nestingherite.

12. După Ioan am venit Eu, ca să salvez ceea ce mai putea fi salvat, dar nu am mers pe calea pregătită de Ioan, ci ca un fulger care străbate cerul de la Răsărit către Apus, aşa cum s-a întâmplat şi în cazul tău, mai recent. Oricine acceptă lumina acestui fulger va fi salvat, în schimb, cel care nu doreşte să o accepte va pieri, adică o va apuca pe o cale pe care îi va fi imposibil să îşi îndeplinească menirea prestabilită lui de către Dumnezeu.

13. Tu ai sesizat foarte corect lumina fulgerului, astfel încât Mântuitorul Însuşi a venit la tine, ghidându-te către calea cea dreaptă. De acum înainte va trebui însă să îţi urmezi în mod voluntar Salvatorul, fără a mai ridica obstacole în calea Lui prin intermediul intelectului tău exterior, căci în acest caz nu vei face altceva decât să îţi amâni singur atingerea destinaţiei finale.

14. Spune-Mi, ce intenţionezi să faci acum, după ce ţi-am clarificat semnificaţia acestui text, care se referă la Cel pe care ar fi trebuit să îl recunoşti de la bun început?”

15. După ce meditează o vreme, Robert îmi răspunde: „O, prietene, Fiinţă mai presus chiar de un simplu prieten! Abia acum încep să răsară cu adevărat zorii înţelegerii în mine! O, Doamne, Doamne! Cum poţi să-ţi pierzi timpul cu mine, care nu sunt decât un simplu păcătos!?

16. Ce mi-a blocat oare privirea, împiedicându-mă să Te recunosc? Iubirea mea atât de mare faţă de Tine mi-a spus de la bun început că Tu trebuie să fii ceva mai mult decât a înţeles intelectul meu; dar diavolul sau altcineva mi-a ţinut ochii acoperiţi în permanenţă cu un voal! Acum recunosc însă, în sfârşit, imensul abis care mă desparte de Tine şi nu mai pot spune altceva decât: «O, Doamne, Dumnezeul meu adorat! Ai milă de mine, sărman păcătos lipsit de minte!»„

Capitolul 40

Odată cu trezirea Spiritului lui Dumnezeu în inima sa, Robert începe o nouă viaţa. Un nou test al libertăţii, pentru atingerea unui nivel superior de cunoaştere.

1. Eu: „Dragă prietene şi frate! Adevăr îţi spun: păcatele tale îţi sunt iertate, căci te-ai smerit într-o măsură atât de mare încât ai renunţat complet la intelectul tău exterior, acceptând în schimb înţelegerea inimii. De aceea, de acum înainte nu vom mai discuta vreodată despre greşelile tale pământeşti!

2. Poţi spune că ai început acum o nouă viaţă, în care va trebui să treci însă printr-un alt test al libertăţii. Ţi se va da astfel posibilitatea să renunţi complet la vechiul om terestru şi să te reconstruieşti în întregime din Mine.

3. Până acum ai fost complet singur şi nu ai avut posibilitatea să-ţi sprijini piciorul pe un sol ferm. Acest sol plăpând pe care suntem aşezaţi amândoi corespunde doctrinelor acceptate de tine în calitatea ta de Catolic Nou şi care au fost preluate din Evanghelia Mea. Eu însumi ţi-am apărut şi am venit la tine exact aşa cum ţi-ai imaginat tu că exist, conform înţelegerii tale intelectuale anterioare, respectiv ca un învăţător înţelept din vechime. Nu am putut rămâne însă în această ipostază, ci M-am văzut nevoit să te conduc prin diferite doctrine, până când ai reuşit să Mă recunoşti singur ca fiind Cel care am fost din eternitate şi care voi rămâne de-a pururi!

4. Această recunoaştere nu îţi este însă suficientă. Pentru a obţine adevărata împărăţie a cerurilor, va trebui să îţi întăreşti această recunoaştere cu ajutorul iubirii celei mai sincere faţă de semenii tăi, şi implicit faţă de Mine!

5. De aceea, te voi duce acum într-un loc în care nu-ţi vor mai lipsi tovarăşii de toate felurile. Vei primi de data aceasta un sol substanţial sub picioare, inclusiv o locuinţă încăpătoare şi bine mobilată, şi asta într-o zonă cât se poate de pitorească. Îţi voi asigura de asemenea numeroşi servitori, care te vor asculta în toate.

6. Mulţi călători sosiţi de pe pământ îţi vor bate la poartă atunci când vor intra în această lume a spiritelor, făcându-ţi o vizită - prieteni şi duşmani deopotrivă. Ai grijă să îi primeşti pe toţi cu aceeaşi iubire sinceră, să le dăruieşti tot ce au nevoie, căci toţi sunt copiii Mei, şi implicit fraţii tăi. În acest fel, vei avea suficient timp la dispoziţie pentru a drege ceea ce ai stricat pe pământ, desigur, fără voia ta, ci doar dintr-o lipsă a adevăratei cunoaşteri spirituale. La momentul potrivit, voi veni din nou

să te văd, şi sper să îți pot spune: «Te-ai descurcat foarte bine cu această locuință micuță. A sosit timpul să primeşti însărcinări mult mai mărețe!»

7. Fereşte-te îndeosebi de furie, de dorința de răzbunare şi de iubirea impură, căci te avertizez, ocaziile de a manifesta aceste sentimente nedemne nu îți vor lipsi deloc. În acest fel, vei putea trece în scurt timp acest prim test al noii tale vieți şi abia atunci vei putea spune că ți-ai început adevărata viață eternă, trăită în beatitudine!

8. De asemenea, evită cu deosebire orice curiozitate, căci această calitate nu face ca spiritul să devină mai bun sau mai lucid, în schimb îl perverteşte cu uşurință, întunecându-l. Ori de câte ori simți că te părăseşte puterea, cere-Mi ajutorul, şi te asigur că acesta îți va fi trimis de urgență.

9. Acum ai aflat tot ce trebuie să ştii. Spune-Mi dacă oferta Mea te satisface, caz în care ne vom trezi pe loc în reşedința de care îți pomeneam!”

Capitolul 41

Robert: Doresc ca voința Ta să îmi conducă viața. Iubirea despre iubire.

1. Robert îmi răspunde: „O, Doamne, singura mea iubire, acum şi de-a pururi! Oricare ar fi intenția Ta în legătură cu mine, păcătosul cel mai nedemn care a existat vreodată, sunt absolut convins că ar fi lucrul cel mai bun pentru mine. Orice destin mi-ai pregăti, nu pot decât să-l consider un semn al grației şi compasiunii Tale nemăsurate față de mine! Cine sunt eu în fața Ta? Ce înseamnă firul de praf în fața Celui care a creat spațiile infinite prin puterea Sa, umplându-le apoi cu nenumăratele comori ale iubirii şi înțelepciunii Sale eterne? Voința Ta sfântă este însăşi viața mea! Cum să nu fiu mulțumit de destinul pe care mi l-ai pregătit, atât timp cât este pregătit de Tine? O, Doamne! Sfânt este numele Tău! Facă-se de-a pururi voia Ta, căci nu îmi doresc altceva decât să îmi transform viața în funcție de ea!

2. Te asigur că voi face plin de entuziasm tot ce îmi va sta în puteri, căci acest destin mi-a fost oferit de Tine, Dumnezeul meu şi unica mea iubire! Cum să nu consider acest destin sfânt şi cum să nu îmi satisfacă el iubirea față de Tine?

3. Desigur, faptul că mă vei abandona din nou, cel puțin în ceea ce priveşte această formă vizibilă, mă cam îngrijorează puțin, dar ştiu că aceasta este voia Ta sfântă. Ştiu însă că aceeaşi voie sfântă îmi va permite cândva să Te regăsesc, atunci când inima mea va fi mai demnă să Te primească decât este la ora actuală, când simte că ar putea muri de ruşine în fața sfințeniei Tale indescriptibile. Încă mă mai întreb cum de a putut fi atât de oarbă şi de stupidă să nu Te recunoască de la prima vedere, întâmpinându-Te ca pe o ființă oarecare!

4. O, Doamne, prostia mea îmi paralizează limba, astfel încât abia mai pot să-Ți vorbesc, o, Dumnezeule preasfânt. De aceea, facă-se voia Ta cât mai curând posibil!”

5. Eu: „Hei, hei, iubite frate...”.

6. Dar Robert Mă întrerupe: „O, Doamne! Numeşte-mă fir de praf şi nimic, dar nu-mi mai spune «frate», căci cum ar putea fi nimicul frate cu Tine”?

7. Eu: „Eu ştiu cel mai bine că ai putea fi fratele Meu, şi ştiu şi ce ai de făcut în acest sens! De aceea, nu mai face din țânțar armăsar! Constat că în inima ta tocmai a apărut un element nou. Cât despre testul libertății prin care trebuie să treci în noua ta viață, te asigur că nu vom fi atât de departe unul de celălalt pe cât îți imaginezi la ora actuală, căci atunci când cineva începe să înflorească, dând dovadă de o iubire atât de mare cum este cea de care dai dovadă tu acum, calea acestuia va fi scurtă şi lipsită de obstacolele orgoliului.

8. Ascultă, dragul Meu Robert, toate păcatele tale anterioare ți-au fost şterse. Eu însumi am ajuns să te iubesc indescriptibil de mult, ca răspuns la iubirea ta pentru Mine! Cum crezi în acest caz că te-aş putea părăsi vreodată? Nici vorbă de aşa ceva! Nu te teme!

9. De vreme ce Mă iubeşti atât de mult, nu numai că nu te voi părăsi, dar Mă voi muta chiar în noua ta reşedință împreună cu tine şi voi lucra alături de tine! În acest fel, voi avea grijă să înlătur inclusiv acele obstacole cu care ar fi trebuit să te confrunți, din necesitate. Căci multe îi sunt iertate celui care dispune de o iubire atât de mare!

10. Aşa cum îți spuneam, va trebui să asculți recomandările pe care ți le-am făcut mai devreme, dar alături de Mine! Spune-Mi acum, dragul Meu frate, dacă această ultimă ofertă ți se pare de preferat celei anterioare?”

Capitolul 42

Un frate adevărat. Parabola trasului la țintă. Întregul destin al omului depinde de iubirea sa față de Domnul.

1. „O, Doamne, îmi răspunde Robert după o vreme, cu ochii în lacrimi, ce uşurat m-aş simți dacă nu mi-ai mai spune «frate», mie, acest păcătos înrăit! Căci ştiu foarte bine că nu voi fi demn în întreaga eternitate de această grație imensă”.

2. Eu: „Bine, deocamdată încearcă să te obişnuieşti cu acest lucru. Oare nu te-am creat după chipul şi asemănarea Mea, lucru care a devenit acum vizibil, căci prin iubirea ta față de Mine te afli deja în Mine, la fel cum Eu Mă aflu în tine? Prin această iubire care ne uneşte, noi am devenit astfel una. Asta înseamnă un frate adevărat - această unitate născută din iubire. Deşi suntem ființe separate, acest lucru nu diminuează cu nimic frăția noastră cea mai intimă cu putință, respectiv unitatea noastră prin intermediul iubirii. Căci nu există decât o singură iubire şi o singură bunătate, aceste virtuți fiind în realitate una singură şi regăsindu-se în toți îngerii şi în toate spiritele binecuvântate, căci derivă şi sunt egale cu iubirea Mea şi cu bunătatea care rezultă din ea. Această unitate desăvârşită este definiția perfectă a «frăției»!

3. În acest fel, iubirea ta sinceră față de Mine face din tine fratele Meu bun. Exact la fel am procedat şi în vremea când M-am aflat pe pământ, numindu-i frați pe toți cei care M-au urmat prin faptele lor, nu doar dintr-o simplă curtoazie amicală, ci în deplinătatea adevărului. De aceea, te rog să nu te mai simți tulburat dacă te numesc fratele Meu, căci tocmai ți-am explicat de ce fac lucrul acesta!

4. Dar nu Mi-ai răspuns la întrebarea anterioară: preferi mai mult această a doua ofertă prin comparație cu prima?”

5. Robert: „O, Doamne, Părinte preasfânt şi preabun al tuturor oamenilor şi îngerilor, practic nu am ce să-Ți răspund, căci nu pot face nici o comparație între cele două oferte. Tot ceea ce hotărăşti Tu este din start ideal, căci Tu reprezinți bunătatea absolută. Totuşi, se înțelege de la sine că cea de-a doua ofertă îmi este infinit mai mult pe plac decât prima, căci nici o ființă care Te iubeşte atât de mult ca mine nu ar putea fi la fel de încântată indiferent dacă îi stai sau nu alături în forma Ta vizibilă!

6. De vreme ce bunătatea Ta este atât de nesfârşită, doresc să Te întreb ce aş putea face pentru a deveni mai demn de iubirea Ta, măcar cu un dram, decât am reuşit până în prezent?”

7. Eu: „Iubitul Meu frate! Îmi amintesc că pe pământ îți plăcea să joci un joc numit trasul cu puşca la țintă. Văd că îți spui în sinea ta: «Da, într-adevăr, am jucat respectivul joc în mai multe rânduri, şi chiar am câştigat nu de puține ori!» Bun, spune-Mi atunci cum crezi că ai câştigat? Eu ştiu că toți participanții la joc au intrat în competiție pentru acelaşi premiu, plătind o anumită sumă, dar cel care a câştigat cel mai frecvent ai fost tu!

8. Văd că acum îți spui: «Pentru că am avut norocul să lovesc ținta chiar în centrul ei. Chiar dacă cel care mi-a înmânat premiul nu a lovit la rândul lui centrul țintei, el a fost totuşi încântat că eu am reuşit acest lucru».

9. La fel se petrec lucrurile şi în cazul Meu! Eu sunt de-a pururi Cel care înmânează premii tuturor creaturilor Mele, dar mai ales celor care au devenit copiii Mei. În cazul de fată, ținta este inima Tatălui Meu, iar țintaşii sunt copiii Mei. Puştile cu care trag sunt chiar inimile lor, iar ținta, ca să Mă exprim altfel, sunt Eu însumi, împreună cu viața eternă cea mai perfectă, născută din Mine şi trăită alături de Mine!

10. Ce merite crezi că trebuie să aibă copiii care doresc să câştige marele premiu? Ascultă, tot ce trebuie să facă ei este să îşi «încarce» inimile şi să «tragă» chiar în centrul inimii Mele. Dacă îl vor nimeri, ei vor primi pe loc marele premiu. Acest joc este chiar mai uşor atunci când este practicat împreună cu Mine, căci Eu nu solicit nici o taxă anticipată, permițându-le tuturor să îşi încerce norocul şi să tragă.

11. Aşa cum pe pământ ai reuşit să ajungi de multe ori campion la trasul cu puşca, şi în această lume ai reuşit să nimereşti inima Mea chiar în centrul ei. Pe scurt, ai reuşit să îți încarci inima

cu unicul lucru pe care îl solicit Eu de la copiii Mei: iubirea autentică. Acest lucru îmi este suficient pentru a te iubi la rândul Meu din toată inima, căci acesta este unicul merit pe care îl recunosc Eu. Ce alte merite crezi că ar justifica graţia Mea? De vreme ce Eu sunt deja foarte mulţumit de tine, ce altceva crezi că ai putea face tu pentru a-Mi câştiga şi mai mult admiraţia şi graţia?

12. Cât despre felul în care vei reuşi să împărtăşeşti pe viitor această iubire născută din Mine cu ceilalţi fraţi ai tăi, aici vei mai avea încă de lucru, ceea ce nu înseamnă că vei reuşi astfel să dobândeşti vreun merit mai mare decât cel pe care l-ai dobândit deja la ora actuală. Noua ta atitudine va atrage după sine o perfecţiune mai mare a fiinţei, şi deci o mai mare beatitudine; cum s-ar spune, nu vei lucra pentru Mine, ci în propriul tău avantaj! De aceea, îţi propun să nu mai vorbim despre merite şi despre graţia Mea, căci oricum nu poţi face altceva decât să Mă iubeşti mai presus de orice altceva, acesta fiind de altfel singurul criteriu pe care îl cer de la tine şi de la toţi ceilalţi oameni.

13. Nu te mai gândi aşadar la acumularea de noi merite, căci Eu nu am nevoie de aşa ceva. Mai bine cască ochii şi vezi ce se întâmplă chiar în faţa ta!

14. Iată, ne aflăm încă în micuţa şi palida noastră lume, iar tu nu poţi vedea încă nimic altceva decât actuala perspectivă extrem de limitată. Când ai ajuns în această lume, ai presupus că ea este o cometă în plin proces de dezvoltare, care după câteva trilioane de ani pământeşti se va transforma într-o planetă. Ai crezut atunci că această lume s-a format ca urmare a forţei Mele gravitaţionale, care atrage către sine atomii din eterul nesfârşit din jur. Realitatea este însă cu totul alta.

15. Această planetă mică şi dezolant de săracă nu s-a format din Mine, ci din tine, ea corespunzând întru totul stării interioare în care ai ajuns în această lume. Viziunea Mea a fost cel mai bun lucru care s-a întâmplat pe ea. Fiinţa ta interioară este alcătuită exact ca această lume, cu tot cu imaginea Mea sărăcăcioasă şi palidă: ca un sol fragil şi slab, în care exist şi Eu undeva, dar ca un om obişnuit!

16. Acum că inima ta M-a recunoscut în sfârşit, aprinzându-se de iubire faţă de Mine, această lume penibilă se va transforma într-un univers mult mai stabil, mai mare, mai ferm şi mai frumos.

17. Dacă noua lume nu ţi-a apărut încă, acest lucru se datorează faptului că Eu îţi blochez deocamdată ecranul viziunii tale interioare, pentru ca lumina extrem de puternică a spiritului tău recent trezit să nu te orbească de tot, inundându-ţi prematur sufletul. În cel mai scurt timp voi destrăma însă acest ecran interior, la fel cum am făcut la vremea respectivă cu cortina din Templu, expunând astfel la vedere Sfânta Sfintelor. Vei putea vedea astfel o lume cu totul diferită, şi te asigur că vei rămâne cât se poate de uimit! De aceea, fii te rog atent!"

Capitolul 43

Noua şi glorioasa lume a lui Robert. Mulţumirile lui uluite şi iubirea sa arzătoare. „Această lume s-a născut din tine".

O parabolă a procreaţiei.

1. Robert priveşte în jur, în speranţa că va vedea o lume mai frumoasă şi mai mare, dar exact aşa cum i-am prezis, aceasta nu se grăbeşte să apară. Ducându-şi mâna la ochi, el priveşte în sus, în speranţa că va vedea această lume coborând din ceruri, conform prejudecăţii sale referitoare la coborârea Noului Ierusalim din ceruri. Noua lume nu apare însă nici din această direcţie.

2. După ce a aşteptat o vreme plin de speranţă fără să se întâmple nimic, el se întoarce din nou către Mine: „Stăpân suprem şi Creator al infinităţii, Părinte preaiubit! Deşi aproape că mi-au ieşit ochii din orbite, nu am reuşit să văd nici o lume nouă. Sunt convins că problema este legată de mine, dar nu-mi dau seama în ce constă ea. De aceea, Te implor din nou să-mi explici ce se întâmplă!

3. O, Doamne, dacă îţi face plăcere, scoate-Mi Tu vălul ce îmi acoperă ochii!"

4. Eu: „Ei bine, frate, îţi spun: «Epheta» («Deschide-te»). Ei, ce ai de spus, de unde a apărut această regiune, şi cum îţi place ea?"

5. Robert aproape că nu-şi mai poate stăpâni bucuria şi uimirea, privind cu nesaţ în toate direcţiile. Într-adevăr, ochii lui s-au deschis, permiţându-i să vadă o pajişte sublimă, dincolo de care se înalţă nişte munţi maiestuoşi, de o mare frumuseţe. Înaintea acestora se află câteva deluşoare verzi, la poalele cărora se văd aşezări umane. Robert se freacă la ochi de uimire, nevenindu-i să creadă că acest

peisaj încântător este adevărat. În imediata noastră apropiere se află o clădire mare, înconjurată de o grădină cu flori şi de o livadă cu pomi fructiferi. Cerul de deasupra este senin, de un albastru deschis, şi pe el se văd cele mai frumoase constelații de stele, cea mai mică dintre ele strălucind mai puternic decât Venus deasupra pământului în momentul ei de strălucire maximă. Din acest motiv, această regiune este scăldată într-o lumină mai puternică decât cea a soarelui la amiază pe pământ.

6. Robert nu se mai satură savurând sublimul peisaj, care este într-adevăr de o frumusețe care îți taie respirația. După ce îl admiră o vreme cu ochi nesătui, el cade la picioarele Mele, privindu-Mă în extaz. În cele din urmă, din piept îi ies următoarele cuvinte, însoțite de suspine:

7. „O, Tată, o, Doamne, Creator atotputernic al lumilor miraculoase! Cum Ți-aş putea mulțumi eu, care nu însemn nimic în fața Ta, şi ce laudă eternă aş putea să aduc slavei Tale? Cât de mare trebuie să fie înțelepciunea şi puterea Ta, ca să creezi o minunăție atât de mare cu o singură clipire din ochi.

8. Şi totuşi, Tu rămâi alături de mine, ca şi cum ai fi un om obişnuit... Această atitudine Te face încă şi mai demn de adorație, căci îți păstrezi înfățişarea exterioară a unui simplu om. Şi totuşi, atunci când vorbeşti, din gura Ta ies nenumărate lumi, sori, îngeri şi miriade de alte creaturi, una mai minunată decât alta!

9. O, Doamne! Cine Ți-ar putea înțelege vreodată natura şi iubirea, înțelepciunea şi puterea infinită? O, Dumnezeul meu, eu sunt cel mai josnic dintre păcătoşi, dar nu mă pot împiedica să nu Te iubesc din toată inima mea! Slăvitul meu Iisus, ce pământean ar putea înțelege vreodată că Tu eşti Ființa Supremă şi eternă, şi că nimeni altcineva nu este mai presus decât Tine?

10. Şi totuşi, Tu stai alături de mine, de un fost puşcăriaş executat de lumea exterioară! O, iubire din iubire! O, Doamne, o, Tată, o, Dumnezeule! Şi Tu îmi spui mie, celui condamnat de lumea exterioară, fratele Tău! Nu! Eşti mult prea mare, iar iubirea Ta întrece orice închipuire! O, dă naştere în mine unor puteri care să mă facă să Te iubesc încă şi mai mult, pentru bunătatea şi compasiunea Ta, cu strălucirea tuturor sorilor din univers!"

1l. Eu: „Dragul Meu frate! Mă bucură peste măsură faptul că Mă slăveşti astfel în inima ta, căci la urma urmei nu am făcut altceva decât să înlătur vălul de pe ochii tăi, dezvăluindu-ți o regiune mult mai frumoasă decât cele de pe pământ şi mult mai strălucitoare decât cea mai perfectă amiază deasupra Ținutului Promis!

12. Tu îmi slăveşti pe bună dreptate iubirea, înțelepciunea, puterea şi măreția creatoare. Te asigur că şi dacă M-ai slăvi cu limbile tuturor îngerilor din univers, nu ai reuşi să descrii nici măcar o părticică din măreția şi perfecțiunea Mea infinită.

13. Slava care îmi face însă cea mai mare plăcere este faptul că Mă iubeşti cu toată puterea inimii tale! **În calitatea Mea de Părinte, nimeni nu poate avea acces la Mine decât exclusiv prin iubire, lucru de care nu sunt capabili decât copiii Mei. Nimeni nu se va putea apropia vreodată de Mine prin înțelepciune.** Prin comparație cu înțelepciunea Mea supremă, înțelepciunea tuturor îngerilor şi spiritelor din creația Mea este precum o picătură de rouă față de imensul ocean eteric ce umple spațiile infinite.

14. De vreme ce tu Mă slăveşti însă plin de iubire, slava ta este cât se poate de corectă, deşi te asigur că nu este deloc necesară în cazul de față, căci tot ceea ce vezi acum este propria ta operă. Desigur, într-un fel se poate spune că este şi opera Mea, de vreme ce tu însuți eşti creat de Mine. Ceea ce vezi acum este însă opera ta, la fel ca diferitele lucruri pe care le-ai făcut pe pământ.

15. Văd că te întrebi: «Doamne, cum este posibil? Dacă toate acestea ar fi opera mea, cu siguranță că ar trebui să fiu conştient de felul în care am creat toate aceste minuni şi toată această măreție! Şi totuşi, nu am nici cea mai mică idee cum aş fi putut crea aşa ceva!»

16. Dar Eu îți spun: la prima vedere, aşa stau lucrurile, dar lucrurile nu sunt atât de simple. Pe pământ nu ai conceput copii, fiecare dintre ei fiind un miracol infinit mai mare decât tot ce vezi aici cu ochii? Ai ştiut cumva, în momentul actului simplist şi banal al procreației, că vei crea un miracol atât de mare, absolut incomprehensibil, în acord cu un plan prestabilit?

17. Şi totuşi, tu şi nu Eu ai fost cel care a creat (împreună cu soția ta) aceste miracole. Desigur, într-un fel se poate spune că şi Eu am asistat la întregul proces, căci Eu sunt cel care a planificat întreaga ordine cosmică, astfel încât actul procreației să conducă la apariția unei noi ființe umane. Totuşi, nici o creatură nouă nu ar putea apărea fără actul deliberat al procreației, care este meritul exclusiv al părinților respectivei creaturi.

18. De aceea, nu mai fii atât de uimit când îți spun că tot ceea ce vezi aici este opera ta, motiv pentru care îți şi aparține de drept! Te asigur că va veni un moment spiritual când vei înțelege în profunzime miracolul care tocmai s-a întâmplat. Dar deocamdată să trecem la altceva!”

Capitolul 44

Misiunea lui Robert în noua sa casă. Prima recepție. Întâmpinarea unor prieteni politici ajunşi în lumea spiritelor. Robert le dă sfaturi.

1. Eu continui: „După cum poți vedea, în imediata noastră apropiere se află o locuință foarte mare şi absolut magnifică. Aceasta este noua ta reşedință. Eu te voi însoți în permanență şi voi răspunde la apelul tău ori de câte ori Mă vei striga din inimă, ceea ce echivalează cu a-ți spune că «voi rămâne de-a pururi cu tine!»

2. Oricum nu vei fi niciodată singur, chiar dacă te voi mai părăsi din când în când, pentru câteva momente. Căci în această casă vei avea mult mai mulți tovarăşi decât ai putea găsi vreodată altundeva. De altfel, întreaga regiune este locuită, aşa cum poți sesiza cu uşurință. De aceea, de acum înainte nu va mai trebui să te temi vreodată de lipsă de companie.

3. Te avertizez însă din start că toate aceste congregații vor fi alcătuite în cea mai mare parte din oameni cu o natură radicală. De aceea, principala ta sarcină va fi să îi aduci pe aceşti radicali pe calea cea dreaptă pe care te-am adus Eu. Dacă vei reuşi în această lucrare, vei descoperi alte lucruri absolut uimitoare, în afara celor pe care le-ai descoperit până acum alături de Mine. Căci numai în acest fel vei putea intra în posesia comorii care îți aparține de drept, şi care îți va revela minuni la care nici nu ai visat până acum!

4. Mai presus de orice, va trebui să te asiguri că nu vei fi dispus niciodată să renunți la Mine de dragul celor pe care îi vei întâlni cât de curând aici! Căci aceştia nu Mă cunosc, iar credința lor este chiar mai insignifiantă decât era a ta atunci când ne-am întâlnit pentru prima dată. Dacă vei renunța la Mine înainte de vreme, le vei face mai mult rău decât bine acestor spirite. De aceea, fii foarte atent.

5. Acum urmează-Mă prin grădină, căci în holul de la intrare ne aşteaptă deja o companie foarte numeroasă!”

6. O iau înainte, iar Robert Mă urmează cu cea mai mare iubire, adorație şi smerenie posibile.

7. Ajungem în scurt timp într-o mare sală de recepție, unde suntem întâmpinați de o mulțime mare de oameni de ambele sexe, care strigă plini de entuziasm: „Vivat! Trăiască onorabilul Robert Blum, marele prieten al tuturor popoarelor din Europa! Ne închinăm ție, mare german care ai trăit în secolul al XIX-lea! Îți urăm de o mie de ori bun venit, măreț prieten al nostru şi lider curajos care te-ai împotrivit din răsputeri duşmanilor drepturilor omului! Te-am aşteptat multă vreme, dar tu nu ai dorit să îți faci până acum apariția, deşi ştiam foarte bine că ai ajuns aici cu mult înaintea noastră. Cât de grea este povara noastră, dorința noastră de a ne răzbuna sângele vărsat de acei barbari ce ne-au împuşcat ca pe nişte câini vagabonzi, numai pentru a-şi îndeplini ambițiile dictatoriale! Ceea ce ne-a lipsit însă până acum a fost un lider politic. Din fericire, acum ai venit, însoțit de cel inițiat în legile naturii şi bun cunoscător al lumii spiritelor. Haide, ajută-ne să ne organizăm în funcție de capacitățile noastre, iar apoi condu-ne către împlinirea dorinței noastre cea mai arzătoare, cea de răzbunare! Aceste fiare sălbatice îmbrăcate în haină umană vor avea mult de suferit, de îndată ce ne vom putea răzbuna pe ele!”

8. Robert răspunde astfel acestui salut zgomotos: „Prieteni, timpul ne va sfătui, învățându-ne să procedăm aşa cum este mai bine! Deocamdată, îngăduiți-mi să vă mulțumesc pentru salutul vostru cordial şi să-i aduc o binemeritată laudă lui Dumnezeu pentru faptul că mi-a îngăduit să vă întâlnesc pe toți aici! Mai întâi de toate, doresc să vă spun că la fel ca şi pe pământ, şi în această lume toate lucrurile necesită timp. Mărul nu cade din pom până când nu se coace. De ce să ne facem probleme înainte de timp, încercând să ne răzbunăm pe acele brute care pe pământ se considerau mai presus decât ceilalți oameni? Haideți mai bine să-i lăsăm să se bucure de bucuria lor mizerabilă încă o vreme, şi vă asigur că vor veni singuri la noi. Când ne vom trezi cu ei aici, ei bine, le vom spune câteva vorbe bine simțite! Cred că înțelegeți ce vreau să spun!”

9. Întreaga asistenţă ţipă în cor: „Da, da, te înţelegem! Ai fost întotdeauna un om foarte deştept, aşa că nu-i de mirare că ţi-ai păstrat inteligenţa şi în această lume în care noi nu ne putem încă descurca, neştiind prea bine nici măcar cum am ajuns aici şi unde ne aflăm de fapt.

10. Într-adevăr, regiunea este cât se poate de frumoasă - parcă ar fi un paradis terestru. Unicul lucru pe care l-am aflat însă ne-a fost comunicat de câţiva oameni prietenoşi, care ne-au spus atunci când am ajuns aici: «Această casă îi aparţine onorabilului Robert Blum, împreună cu tot ceea ce vedeţi cu ochii». «Chiar şi stelele de pe bolta cerească?» am întrebat noi. «Da, chiar şi stelele», ne-au răspuns cei doi bărbaţi, după care ne-au poruncit să aşteptăm în linişte aici, până când tu, proprietarul acestui domeniu magnific, vei ajunge la noi, însoţit de un alt mare şi bun Prieten. Ne-au mai spus că veţi avea voi grijă să ne explicaţi ce avem de făcut în această regiune.

11. Am făcut aşadar ce ni s-a spus - am aşteptat în linişte în casa ta. Când am văzut însă că ai sosit, împreună cu Prietenul tău, ne-am grăbit să îţi ieşim în întâmpinare, pentru a-ţi povesti problemele cu care ne confruntăm.

12. Acum fii bun şi spune-ne ce avem de făcut de fapt. Căci această lenevealǎ indolentă va face ca în timp chiar şi cea mai frumoasă regiune să pară plictisitoare. Pe scurt, ne punem toate speranţele în seama înţelepciunii tale şi a iubirii tale frăţeşti. Căci nici un Robert Blum nu se va mai naşte vreodată a doua oară! Vivat!”

13. Robert: „Foarte bine! Tot ceea ce veţi dori se va îndeplini. Îmi face o mare bucurie să constat că nu sunteţi mai puţin ascultători în această lume decât aţi fost pe pământ, lucru care vă va aduce mai multe fructe aici decât în lumea exterioară. Până una alta, daţi-mi voie însă să mă instalez în noua mea casă, pentru ca, în calitatea mea de proprietar, să mă pot îngriji de toate.

14. De acum înainte, aş dori să nu vă mai aud strigând: «Trăiască!», întrucât în această lume expresia sună oarecum stupid, de vreme ce suntem înzestraţi cu toţii cu o viaţă eternă şi indestructibilă, asupra căreia moartea nu mai are nici o putere. Ce rost mai are să ne gratulăm reciproc cu expresii precum: «Trăiască!», atât timp cât am primit, prin graţia lui Dumnezeu, această viaţă superioară?

15. Pe viitor doresc să strigaţi o urare diferită, şi anume: «Slăvit fie de-a pururi Domnul Dumnezeul nostru Iisus Hristos, cel pe care pe pământ L-am confundat cu un simplu om, dar care este de-a pururi unicul Dumnezeu şi Creator al infinităţii şi al tuturor miracolelor din aceasta!» Dacă veţi proceda în acest fel, veţi enunţa astfel bucuria voastră de a fi primit o viaţă perfectă, în timp ce orice laudă adusă mie nu vă va ajuta să progresaţi nici măcar cu un milimetru!

16. Vă reamintesc de asemenea că Robert Blum nu este un prost, aşa că are toate motivele să proclame acum acest lucru, deşi se îndoia el însuşi de el pe vremea când trăia pe pământ! Pe de altă parte, la fel ca în acele vremuri, Blum este şi rămâne prietenul vostru cel mai bun. Dacă veţi ţine cont de aceste premise, vă va fi uşor să acceptaţi învăţătura lui. Prieteni, credeţi în ceea ce vă spun, căci ştiţi foarte bine că nu sunt un om naiv, care acceptă cu uşurinţă orice i se spune, în special atunci când vine vorba de credinţă şi de religie!”

17. Întreaga adunare strigă la unison: „Ştim foarte bine acest lucru! De aceea, acceptăm necondiţionat tot ceea ce doreşti să ne înveţi, ştiind că Robert al nostru nu va confunda niciodată o vacă albă cu una neagră, nici chiar în noaptea cea mai întunecată cu putinţă. Tot ceea ce afirmi tu trebuie să fie adevărat. Pe vremea când trăiam cu toţii, tu ne-ai avertizat la Viena să nu ne apropiem de linia frontului, căci duşmanul era prea puternic, iar capacitatea de apărare a Vienei prea slabă. Atunci nu te-am crezut, spunându-ne în sinea noastră: «Oare s-a transformat şi Robert într-un laş?» Atunci, tu ai strigat cu putere la noi: «Blum nu se teme nici de o sută de mii de diavoli! Cu atât mai puţin se teme el de aceşti mercenari ticăloşi! De aceea, adunaţi-vă armele şi urmaţi-mă, ca să muriţi alături de mine!» Am făcut ce ne-ai spus şi am învăţat astfel pe pielea noastră cât de multă dreptate ai avut!

18. De data aceasta, te credem pe cuvânt fără să îl mai punem vreo clipă la îndoială. Rămâi liderul şi învăţătorul nostru, căci înţelepciunea ta o depăşeşte pe a noastră, chiar dacă am fi luaţi la un loc! Iar acum, instalează-te în noua ta locuinţă, iar apoi dă-ne ceva de făcut, în acord cu puterea de care dispunem!”

Capitolul 45

Pledoaria plină de ardoare făcuta de Robert în favoarea lui Hristos. Mulțimea vieneză.

1. Robert spune: „Dragii mei prieteni şi camarazi de arme, sunt fericit să constat că îmi acceptați din proprie inițiativă sfatul! Vă asigur că bunul meu Prieten vă va fi de mare asistență în această direcție, la fel cum mi-a fost şi mie. Atât cât îmi va sta în puteri, vă voi oferi şi eu cele mai bune sfaturi, care vă vor ajuta să obțineți cele mai mari beneficii în această lume a spiritelor în care viața este eternă şi indestructibilă şi în care ați ajuns după ce ați fost nevoiți să vă părăsiți trupurile fizice grosiere.

2. Desigur, vi se vor cere multe lucruri şi veți fi nevoiți să treceți prin destule încercări înainte de a atinge maturitatea deplină, astfel încât să vă puteți îndeplini menirea sublimă pentru care ați fost creați de către Inițiatorul suprem al oricărei existențe şi căreia El i-a predestinat pe toți pământenii, pe care îi numeşte copiii Săi.

3. Nu vă pierdeți însă speranța şi cultivați terenul din inima voastră printr-o iubire cât mai perfectă față de Tatăl nostru etern şi preasfânt! În acest fel, vom putea depăşi cu toții orice obstacol, atingând acea maturitate care ne va permite să ne apropiem de El întru spirit şi adevăr!

4. O, frații mei! Eu, prietenul vostru cel mai bun, Robert, vă spun: am descoperit în această lume minuni pe care pe pământ nu le-aş fi bănuit nici o clipă. Nici o limbă din univers nu poate descrie tot ce le pregăteşte Dumnezeu celor care îl iubesc mai presus de orice! Tot ce vedeți acum în fața ochilor nu echivalează nici măcar cu o picătură de rouă prin comparație cu oceanul nesfârşit. Vă asigur că ceea ce ne aşteaptă pe toți este infinit mai măreț!

5. Ascultați-mă, un înțelept de pe pământ a spus odată într-o stare de extaz: «Ce bogății, ce comori celeste nemăsurate sălăşluiesc în micuța inimă a singurului animal terestru care s-a ridicat în două picioare, numindu-se om! Dacă omul şi-ar putea concretiza toate ideile printr-un simplu «Facă-se!» creator şi divin, ce nu ar putea realiza el! Şi totuşi, toate aceste idei şi comori ale imaginației umane nu reprezintă decât o copie palidă a măreției şi profunzimii conceptului de Dumnezeu!»

6. Dacă acel înțelept a putut avea o viziune atât de măreață şi de sublimă asupra omului, dar mai ales asupra Divinității, cât de uşor ne va fi nouă să aprofundam astfel de idei fabuloase, cu atât mai mult cu cât prin grația lui Dumnezeu am transcens praful descompunerii, fiind chemați să intrăm în marea împărăție a lui Dumnezeu, în calitatea noastră de buni creştini!

7. Din nefericire, noi nu suntem nişte creştini atât de buni, ci mai degrabă nişte creştini formali. Pe când trăiam pe pământ, multora dintre noi ne era ruşine să ne numim creştini, principala responsabilitate în această direcție purtând-o Roma, dar şi propria noastră prostie. De acum înainte această situație se va schimba însă. Apartenența la religia lui Hristos va fi începând din acest moment cea mai mare onoare pentru noi!

8. Adevăr vă spun: ‚Hristos este totul în toate! El este alfa şi omega, începutul şi sfârşitul, cel dintâi şi cel din urmă! El este singura viață, singurul adevăr şi singura cale - pentru toți oamenii, pentru toate spiritele şi pentru toți îngerii! El ține în mâinile Sale toate cerurile, toate lumile şi toate ființele care trăiesc în ele. Prin credința în El şi în Cuvântul Lui noi putem deveni copiii inimii Sale părinteşti, devenind la rândul nostru totul în toate, în interiorul sferei Lui de influență. În afara Lui nu poate exista nimic de-a pururi, nici viața şi nici beatitudinea! - Mă credeți, dragii mei prieteni?"

9. Toți strigă la unison: „Da, te credem. Deşi nu putem înțelege pe deplin ceea ce spui, te credem fără nici o rezervă, ştiind că tu nu ne-ai învăța nimic dacă nu i-ai fi pătruns adevărul până în esența sa ultimă. Slăvit fie Dumnezeu pentru înțelepciunea cu care te-a înzestrat!

10. De altfel, spusele tale în legătură cu Hristos ne fac o mare bucurie. Ştii, ne-am gândit foarte mult şi noi la El, desigur, în secret. Din păcate, clericii catolici propovăduiesc o imagine profund deformată asupra Lui, condamnându-i la chinurile iadului pe toți cei care nu sunt de acord cu ei. De aceea, am preferat să păstrăm tăcerea asupra sentimentelor pe care i le purtam acestui spirit sublim, fiindu-ne ruşine să le recunoaştem deschis! Un lucru este cert: nici un om cu o inteligență cât de cât medie nu ar putea accepta vreodată imaginea creată despre Iisus Hristos de majoritatea preoților. Ce nevoie ar avea Hristos de numărarea mătăniilor, de litanii, exorcisme, adorarea relicvelor, de toate acele confesiuni fără măsură şi fără rost, de participarea obligatorie la mise, etc., numai pentru a fi convins să te accepte în ceruri?! Frate, astfel de dogme nu mai pot fi acceptate în secolul XIX, cu atât mai mult cu cât orice muncitor cu sudoarea frunții poate vedea cu uşurință cât de

greu le este acestor «slujitori ai lui Dumnezeu» să se întoarcă în altar din cauza grăsimii excesive pe care au acumulat-o, atunci când îşi țin misele lor.

11. Cât despre viziunea ta asupra lui Hristos, pe aceasta o acceptăm cu cea mai mare bucurie, căci ea corespunde întru totul iubirii noastre secrete față de El! Suntem întru totul de acord că un asemenea Hristos ar putea fi chiar una cu Dumnezeu, căci El este întruchiparea perfectă a bunătății, înțelepciunii şi atotputerii divine. Adevăratul Hristos trebuie să fi fost cu totul diferit de imaginea pe care i-au creat-o preoții catolici, pentru a le lua banii sărmanilor păcătoşi!

12. Hai, spune-ne, cum comentezi această convingere secretă a noastră? La fel, am dori să ştim şi opinia Prietenului tău, care până acum nu a scos încă nici un cuvânt: vom avea oare vreodată onoarea de a-L vedea pe adevăratul Hristos, fie şi numai de departe? Ştim foarte bine că acel Hristos despre care ne-ai vorbit tu nu se va revela niciodată în mod repetat unor oameni atât de păcătoşi ca noi, dar am dori să-L vedem măcar o dată, de la mare distanță. Dacă acest lucru ar fi posibil, bucuria noastră ar depăşi orice limite imaginabile”.

13. Robert: „Dragii mei prieteni, vă asigur că deşi reprezintă Ființa Supremă cea mai sfântă şi cea mai sublimă, Hristos continuă să fie şi în această lume ce a fost pe pământ: un om aparent la fel ca şi noi! El nu priveşte decât către cei umiliți şi dispreţuiți de lumea exterioară, şi îi consideră pe cei persecutați de aceasta prietenii şi frații Lui. În schimb, tot ce onorează şi slăveşte lumea exterioară îi apare ca o oroare a tuturor ororilor!

14. De aceea, bucurați-vă, prieteni, căci îl veți putea vedea şi iubi pe Hristos oricât de mult veți dori, şi asta nu doar o singură dată, ci de-a pururi. Credeți-mă pe cuvânt: Hristos se află deja mai aproape de voi decât ați putea crede vreodată! Dacă mi-ar permite, v-aş putea orienta deja privirile către locul în care se află şi L-ați putea vedea imediat. Deocamdată nu pot face însă acest lucru, pentru propriul vostru bine. De aceea, aveți răbdare până când vă veți maturiza pe deplin, iar atunci miracolul se va petrece. Sunteți satisfăcuți de această promisiune a mea?!”

15. Toți strigă într-un glas: „Pe deplin! Suntem cât se poate de fericiți! Ştim foarte bine că noi nu suntem vrednici să-L vedem încă mult timp de acum înainte, dar vom face tot ce ne va sta în puteri pentru a dobândi această virtute.

16. Pe vremea când trăiam în Viena, am fost nişte ticăloşi, aşa cum ştii prea bine! De aceea, nu putem solicita această grație înainte de vreme. Dacă preoții catolici ar avea dreptate măcar 1% cu predicile lor despre chinurile iadului, noi ar trebui să ardem chiar în cazanul central al acestuia. În schimb, dacă grația lui Dumnezeu şi a lui Hristos este mai mare decât cea proclamată de acei predicatori, nutrim încă speranța că vom putea fi mântuiți cândva! Vom avea însă nevoie de foarte mult timp şi de multă răbdare, aşa că suntem pe deplin satisfăcuți de promisiunea ta şi a Prietenului tău!”

Capitolul 46

Robert se interesează de trei dintre camarazii săi de arme.
Un portret al sufletului acestor prieteni «ai poporului». Robert îşi sfătuieşte tovarăşii să învețe virtutea iertării.

1. Robert spune: „Ştiam că va fi uşor să vă conving. Rămâneți pe cât posibil aşa cum sunteți acum. Păstrați-vă puritatea şi flexibilitatea inimii, şi în acest fel vă va fi uşor să vă atingeți menirea prestabilită de Dumnezeu!

2. Să vorbim acum despre o altă chestiune, prieteni: spuneți-mi, ce s-a întâmplat cu foştii noştri tovarăşi de arme, Messenhauser, Jellinek şi Dr. Becher? Am studiat cu atenție această adunare, dar nu i-am putut descoperi pe cei trei! Să înțeleg că au rămas în lumea exterioară? Spuneți-mi tot ce ştiți în legătură cu ei, după care vom intra în casă, însoțiți de acest Prieten foarte drag al meu”.

3. Câțiva din mulțime îi răspund: „O, prietene, cum poți să ne întrebi de aceşti trei ticăloşi? Ei nu fac parte dintre noi şi i-am sfătuit să nici nu se mai țină după noi! Chiar aveam de gând să le oferim o lecție remarcabilă în această lume a spiritelor!

4. Crezi cumva că aceşti trei «tovarăşi» ai noştri s-au luptat pentru noi cu sinceritate, aşa cum ai făcut tu? Ei bine, află că deşi se comportau ca şi cum întreaga lume s-ar afla la degetul lor mic, unicul lor interes era profitul lor lumesc. Dacă ar fi reuşit să o şteargă în Elveția sau într-o altă țară din

lume cu buzunarele pline, te asigurăm că nu le-ar mai fi păsat de soarta noastră! Puteau să ne mănânce câinii şi şobolanii în Viena - pentru ei era acelaşi lucru! Dat fiind însă că planurile lor au eşuat, nu au avut de ales, aşa că au rămas alături de noi, gata «să fure şi să se lase spânzuraţi» alături de noi!

5. Nu suntem chiar siguri în ceea ce îi priveşte pe ceilalţi doi, dar despre Messenhauser ştim sigur că făcea foarte mult zgomot numai pentru a-şi umple propriile buzunare! El a fost cel care ne-a furat muniţia şi le-a spus apărătorilor Vienei să se grupeze în acele avanposturi în care ameninţarea era minimă, în schimb, a «uitat» ca din întâmplare poarta deschisă chiar în direcţia din care au venit inamicii! O, ce perfid! Probabil că se gândea în sinea lui: «Aceşti vienezi stupizi cred că noi suntem eliberatorii lor, dar eu îi voi preda în mâinile lui Windischgrätz, încasând astfel răsplata binemeritată!» Ai dat însă greş, domnule Messenhauser! Nu te joci cu mareşalul! Acestuia nu i-a păsat nici o clipă de Messenhauser, trimiţându-l fără nici o ezitare în această lume cu prima ocazie. Ştim că a ajuns aici, dar habar nu avem unde se ascunde. Probabil că numai îngerii lui Dumnezeu ştiu acest lucru! Oricum, slavă cerului că nu se mai află printre noi...

6. La fel stau lucrurile şi cu Jellinek şi Dr. Becher, lucru care nu poate decât să ne facă fericiţi! Nu ştim nici despre ei mare lucru, decât că au şters-o englezeşte cu o rapiditate uimitoare atunci când a apărut mareşalul cu armatele lui şi că erau mari artişti ai limbii, ceea ce nu i-a împiedicat să ajungă de urgenţă în această lume a spiritelor, la fel ca şi noi. Există printre noi câţiva care au ajuns aici graţie eforturilor lui Jellinek şi Becher, dar nici aceştia nu mai ştiu nimic de cei doi.

7. Desigur, la ora actuală soarta lor nu ne preocupă prea tare, căci abia ne-am revenit după propria noastră moarte, dar dacă i-am mai reîntâlni pe cei trei ticăloşi, nu am ezita nici o clipă să le dăm o lecţie de box vienez! În clipa de faţă ne bucurăm că am scăpat de viaţa terestră atât de dureroasă, pe care nici un spirit onest nu şi-ar putea-o dori, dar ori de câte ori ne amintim de cei trei trădători lipsiţi de scrupule care ne-au înşelat încrederea fără nici o ruşine, încă ne mai fierbe sângele în vine.

8. Oricum, nu ne mai pasă de ei. Cu siguranţă, Dumnezeu le va da pedeapsa cuvenită. Dincolo de toate, tu trebuie să ştii cel mai bine ce fel de oameni erau cei trei pe pământ, căci ştim că te-ai întreţinut frecvent cu Messenhauser. Cam asta este tot ce ştim”.

9. Robert: „Dragii mei prieteni, regret sincer că cei trei nu se află printre voi, căci adevăr vă spun: în această împărăţie a păcii şi a iubirii eterne nu trebuie să judecăm pe nimeni, indiferent despre cine este vorba, căci noi nu putem dărui vreodată ceva dacă nu am primit la rândul nostru acel ceva de la altcineva. De aceea, nu-i putem condamna pe cei care au luat de la noi, ca şi cum ne-ar fi furat proprietatea; tot ce putem face este să considerăm că ei au împrumutat de la noi ceea ce am împrumutat la rândul nostru de la Altcineva. Marele Proprietar este singurul în măsură să îi judece pe alţii, căci toate îi aparţin Lui. De aceea, judecata Lui este singura în măsură să fie dreaptă.

10. De acum înainte vom urmări cu toţii să acţionăm aşa cum ne-a învăţat Domnul nostru Iisus Hristos! Respectiv, le vom răspunde duşmanilor care ne-au făcut rău şi ne-au blestemat, cu fapte bune şi cu binecuvântări, iar celor care ne urăsc le vom răspunde cu iubire. În acest fel, vom deveni copiii mult iubiţi ai Domnului Dumnezeului nostru, iar graţia Lui ne va însoţi în permanenţă!

11. Oare nu ne rugăm noi tot timpul: «Iartă-ne nouă greşelile noastre, la fel cum le iertăm şi noi celor care au greşit faţă de noi»? Atât timp cât vom face acest lucru, Domnul ne va ierta întotdeauna, indiferent cât de mari şi de frecvente ar fi greşelile noastre. Ce spuneţi de sugestia mea? Vă satisface ea?”

12. Toţi strigă la unison: „Întru totul! Suntem perfect de acord cu tine!”

13. Robert spune: „În acest caz, haideţi să intrăm în casă!”

Capitolul 47

Intrarea în casa lui Robert. Corespondenţa spirituala a etajelor. Mulţimea vieneză este avertizată. O comunicare cu Domnul prin intermediul inimii.

1. În continuare, Robert intră în casă, însoţit de Mine. Casa are trei etaje imense, la care se adaugă minunata terasă cu flori, de o frumuseţe maiestuoasă. Fiecare etaj este zugrăvit într-o altă culoare, după cum urmează: parterul este zugrăvit într-un verde deschis, de culoarea frunzelor, fiind ornamentat şi cu nuanţe de alb şi roşu; primul etaj este complet alb, dar prezintă câteva ornamente în

culorile galben şi albastru; etajul al doilea este zugrăvit în albastru deschis, cu nuanţe violet şi trandafirii; în sfârşit, ultimul etaj este zugrăvit complet în roşu, neavând nici un fel de ornamente.

2. Robert se minunează de aceste culori, aşa că Mă trage deoparte şi Mă întreabă: „O, Doamne, este normal ca aceste culori şi aceste structuri ornamentale să arate astfel, sau totul ţine doar de gustul zugravilor locali? Deşi în această lume stilul ornamental arată destul de bine, majoritatea europenilor l-ar considera mai degrabă exotic, chinezesc sau chiar absurd! De aceea, Te implor, oferă-mi o explicaţie, căci mi s-a făcut dor să îţi aud gura sfântă vorbind!"

3. Eu: „Dragul Meu frate, mai întâi de toate, doresc să-ţi atrag atenţia să nu Mi te mai adresezi în faţa acestei mulţimi decât în inima ta, astfel încât să nu îmi trădezi identitatea înainte de vreme! Dacă aceşti oameni M-ar recunoaşte la fel ca şi tine, aş fi nevoit să plec, căci credinţa lor este încă prea puţin fermă pentru a putea suporta prezenţa Mea în imediata lor apropiere. Dacă doreşti să-Mi spui totuşi ceva cu voce tare, numeşte-Mă exclusiv prieten şi frate, nu şi Domn! În acest fel, prietenii tăi vor putea progresa destul de rapid, ceea ce reprezintă la ora actuală dorinţa Mea cea mai arzătoare!

4. În ceea ce priveşte întrebarea pe care Mi-ai pus-o, ştiu că eşti foarte versat în acest limbaj al culorilor şi al florilor, aşa că înţelegi exact care este semnificaţia nuanţelor şi ornamentelor din această casă. Şi din acest punct de vedere întrebarea ta se dovedeşte inutilă, cu atât mai mult cu cât Mi-ai pus-o în faţa acestor oameni, care nu ştiu cine sunt Eu.

5. De aceea, te rog, pe viitor fii foarte atent cum Mi te adresezi, căci rişti să faci mai mult rău decât bine, cu toate bunele tale intenţii! Ştiu că te bazezi pe înţelegerea acestor prieteni ai tăi, fiind convins că ei se află foarte aproape de perfecţiune, cu condiţia să le faci pe plac, dar Eu îţi spun că te înşeli.

6. Ascultă, cunosc câţiva oameni din cei de faţă, precum şi alţii care se află încă pe pământ, şi care Mă cunosc mult mai bine decât tine. Din păcate, pentru ei Eu nu însemn nimic mai mult decât o haină veche şi uzată! Puterea iubirii lor faţă de Mine este atât de mică încât chiar şi cea mai neatrăgătoare fată le-o poate consuma până la ultima picătură, aşa că trebuie să Mă străduiesc foarte tare ca să nu fiu uitat de tot de aceşti «adepţi» ai Mei.

7. Cam la fel stau lucrurile şi cu aceşti prieteni ai tăi. Ei nu sunt altceva decât nişte hedonişti şi nişte eroi de două parale, gata să se laude cu faptele lor de vitejie, comise mai mult din gură decât în realitate. Dacă nu am face altceva decât să producem miracole pentru ei, distrându-i în permanenţă şi oferindu-le cât mai multe fetiţe cu care să-şi facă de cap, atunci ar rămâne cei mai buni prieteni ai noştri, ba chiar le-am deveni indispensabili. Dacă am încerca însă să le explicăm anumite lucruri mai serioase, ai rămâne uimit să constaţi cât de repede ne-ar întoarce spatele. Te asigur aşadar că vom mai avea mult de lucru cu ei. Dacă vom proceda însă cu înţelepciune, îi vom putea câştiga totuşi de partea noastră. Îţi spun cu toată sinceritatea că o parte dintre ei vor trebui să guste din «deliciile» primului iad, pentru a renunţa la dorinţele lor carnale covârşitoare. Până una alta, noi vom încerca tot ce ne va sta în puteri, urmărind totuşi să nu interferăm cu liberul lor arbitru. Dacă eforturile noastre nu vor da însă rezultate, vom fi nevoiţi să trecem la măsuri ceva mai extreme! Am preferat să te avertizez în această direcţie, astfel încât să nu Mă trădezi prin vreo expresie inconştientă. Mai presus de orice, încearcă să îi pui în gardă în ceea ce priveşte pericolul senzualităţii dezlănţuite şi consecinţele acesteia, după care ne va fi mult mai uşor să ne descurcăm cu ei. Voi discuta şi Eu cu ei, dar aşa cum îţi spuneam, ei nu trebuie să afle multă vreme de acum înainte cine sunt Eu.

8. Ascultă însă care este - pe scurt - semnificaţia diferitelor culori în care sunt zugrăvite etajele casei tale: verdele în care este zugrăvit parterul simbolizează starea natural-spirituală, al cărei impuls vital se exprimă printr-o stare de speranţă, manifestată prin iubire şi credinţă. Primul etaj simbolizează credinţa pură şi autentică manifestată printr-o constanţă blândă. Etajul al doilea simbolizează activitatea iubirii care se naşte din credinţa pură şi căreia îi corespunde culoarea cerului terestru, ce permite recunoaşterea activităţii pline de iubire a luminii de către toţi cei care au inima trezită. Din acest motiv, etajul al doilea este decorat inclusiv în nuanţa celei mai profunde înţelepciuni celeste (violet) şi a celei mai pure iubiri faţă de aproape (trandafiriu). În sfârşit, prin roşul aprins de o mare inocenţă, care aminteşte de o fecioară şi de iubirea cea mai sublimă, în care este zugrăvit, etajul al treilea simbolizează adevăratul rai, cel în care locuiesc Eu şi toţi cei care Mă iubesc pe Mine mai presus de orice altceva. Aşa se explică de ce acest etaj nu conţine decoraţiuni suplimentare, căci natura acestei culori conţine în sine perfecţiunea cea mai deplină, unica decoraţie de care are nevoie fiind Eu însumi.

9. Aceasta este, pe scurt, descrierea semnificației manierei în care este zugrăvită casa ta. De acum înainte nu mai pune întrebări pe această temă, căci pe măsură ce vei putea urca la etajele superioare, vei primi clarificări suplimentare referitoare la lucrurile pe care nu le poți înțelege încă.

10. Deocamdată ne vom instala la parter, unde ne vom pregăti pentru ascensiunea la primul etaj al casei. Haide aşadar să intrăm, însoțiți şi de ceilalți, dacă doresc acest lucru. Cei care nu doresc să ne însoțească pot face ce vor. M-ai înțeles?”

11. Robert îmi răspunde: „Da, Frate, şi voi face exact aşa cum m-ai învățat! Mi s-ar părea totuşi ciudat să existe oameni atât de încăpățânați şi de lipsiți de minte printre aceşti oameni altminteri destul de simpatici. Sincer să fiu, nimic nu m-ar uimi mai tare!”

12. Eu: „Da, dragul Meu frate, în această lume a spiritelor vei întâlni caractere dintre cele mai diverse, care nu vor înceta să te uimească! Vei constata de pildă că există mulți oameni frumoşi, îmbrăcați în haine din lână de un alb strălucitor, care în interior se vor dovedi nişte lupi, lei, hiene, urşi şi tigri de o rapacitate greu de imaginat!

13. Dar iată, am ajuns deja în interiorul casei tale, iar acestea sunt sălile de recepție de la parter. Cum ți se pare?”

Capitolul 48

Interiorul sublim ol casei. Mânia tui Robert văzând ce se întâmplă în grădină. Scene scandaloase ale căror protagonişti sunt vienezii. Domnul îşi asumă vindecarea sufletelor malefice.

1. Robert spune: „O, Prietene şi Frate binecuvântat! Interiorul casei mi se pare absolut sublim! Ar fi fost imposibil să-mi dau seama de afară cât de mare este strălucirea şi imensitatea spațiului din interior. Şi cât de frumoasă este priveliştea de la aceste ferestre înalte! Cât de glorioasă este grădina, ca să nu mai vorbim de frumusețea indescriptibilă a munților din zare! Şi cât de dulci sunt căsuțele ale căror coşuri fumegă pe dealurile din apropiere! Ah, această imagine depăşeşte orice imaginație umană legată de planul celest!

2. Vai de mine, ce mi-e dat însă să văd la prima fereastră? Ce este porcăria asta? Încă nu am mai văzut ceva atât de dezgustător! Priveşte, priveşte! Câțiva bărbați zgomotoşi tocmai dezbracă nişte femei uşoare, altminteri la fel de vesele ca şi ei! Ah, lucrurile au mers prea departe! Va trebui să-i dau afară din grădină pe aceşti nesimțiți!”

3. Eu îi răspund: „Iată, aceasta este o primă scenă care îți dovedeşte ce pot face «amicii tăi vienezi»! Ei au fost de acord cu tot ce le-ai spus cât timp te-ai aflat în afara casei, dar de îndată ce ne-am mutat în interior, au preferat să rămână afară şi să îşi facă de cap, bucurându-se de distracția lor favorită. Priveşte în jur şi observă câți vienezi ne-au urmat în interiorul casei. Nu-ți va lua mult timp să constați că suntem absolut singuri! Acele domnişoare înseamnă mult mai mult pentru ei decât noi şi instrucțiunile noastre, şi lucrurile nu se vor schimba multă vreme de acum înainte!

4. Dacă ai ieşi din casă şi le-ai ține o predică, ar fi din nou numai ochi şi urechi. Adevăr îți spun: cu greu poți găsi păcătoşi mai greu de convertit pe calea cea dreaptă decât hedoniştii căzuți în patima pasiunilor trupeşti, căci ei acceptă fără probleme tot ce le spui în exterior, dar numai atât timp cât aceste instrucțiuni nu interferează cu pasiunile lor desfrânate interioare. Dacă vei încerca însă să îi faci să îşi înfrâneze pasiunile, te vei minuna de câtă brutalitate şi încăpățânare pot da dovadă. De aceea, deocamdată îi vom lăsa să ajungă singuri la punctul de saturație, satisfăcându-şi plăcerile sordide, şi abia apoi vom ieşi şi îi vom întreba de ce nu ne-au urmat în casă. Te asigur că nu vei înceta să te minunezi de pretextele pe care le vor inventa.

5. Până una alta, voi face să li se alăture câteva domnişoare absolut apetisante. Abia atunci vei vedea până unde pot împinge obscenitatea! De aceea, fii atent!”

6. În acest moment, mulțimii li se alătură 12 tinere dintre cele mai planturoase. Din mulțime se aud strigăte de triumf, şi toată partea masculină se aruncă asupra lor precum tigrii.

7. Văzând această imagine a supremei nesimțiri, Robert aproape că se sufocă de furie, pregătindu-se să iasă afară şi să facă ordine, tunând şi fulgerând. Îl împiedic să facă însă acest lucru, aşa că rămâne la fereastră, scrâşnind din dinți.

8. După ce priveşte o vreme obscenităţile la care se dedau prietenii săi vienezi, ieşindu-şi din minţi de furie, Robert îmi spune: „O, Doamne, nu mai pot să suport. Mi-a trecut chiar şi starea de furie. Trebuie să recunosc că ai avut dreptate - aceste brute nu pot fi îmblânzite, aşa că îmi dau seama că m-am înfuriat degeaba.

9. Ştiu foarte bine că dacă ai dori acest lucru, Tu ai putea schimba într-o singură clipă situaţia, în măsura în care înţelepciunea Ta ar considera necesar. Şi totuşi, dând dovadă de o răbdare, o iubire şi o blândeţe infinite, Tu priveşti cu seninătate acest spectacol mizerabil, fără să manifeşti vreun semn de iritare. Luând exemplu de la Tine, îmi propun ca pe viitor să nu mă mai las condus de mânie nici dacă aş avea de-a face cu o mie de asemenea desfrânaţi!

10. Singurul lucru pe care nu pot să-l înţeleg este următorul: cum este posibil ca nişte oameni altminteri rafinaţi să cadă pradă unui viciu atât de murdar? Eu însumi am fost o persoană cu sângele aprins şi nu m-am sfiit din când în când să-i dau trupului meu tributul cuvenit. Din fericire, nu am depăşit niciodată pragul viciului, căci întotdeauna m-am ruşinat de comportamentul meu, spunându-mi: «Robert, ce eşti tu acum? Ar trebui să fii un om virtuos în toate, dar văd că nu eşti decât un animal! Ruşine să-ţi fie, Robert, măgarule! Nu eşti un bărbat adevărat, ci un sclav al farmecelor feminine. Cum poţi fi atât de slab? Mi-e scârbă de tine! Doar animalele nu îşi pot controla instinctele, căci nu dispun de conştiinţa necesară, motiv pentru care se tăvălesc prin băltoacă la fel ca şi porcii!»

11. Cam aşa îmi vorbeam ori de câte ori cădeam pradă slăbiciunilor mele (nu foarte des, de altfel), mai ales atunci când, la diferite ocazii oficiale, ciocneam cam multe pahare. Aceste slăbiciuni nu s-au transformat însă niciodată într-un viciu, în cazul meu!

12. În schimb, aceste animale nu par să-şi controleze în nici un fel pornirile instinctuale! Dar ce mă uimeşte cel mai tare sunt libidinoşii mai vârstnici! Priveşte-i pe cei trei de colo, ţapi bătrâni care îşi fac de cap cu o demoazelă sub acel curmal! Mă întreb cum de nu îi trăsneşte cerul! Oare chiar nimic nu-i poate opri pe aceşti diavoli?"

13. Îi răspund: „Ai puţintică răbdare! Am de gând să le mai trimit câteva tinere, încă şi mai voluptoase decât cele de dinainte, dar totuşi ceva mai reţinute şi mai caste. Vei vedea de ce sunt în stare prietenii tăi în legătură cu acestea".

14. Robert: „O, Doamne, nu trebuie să fii deloc omniscient ca să-ţi dai seama ce se va întâmpla. Aceşti desfrânaţi se vor dezlănţui mai rău decât până acum! Nici măcar nu am de gând să privesc acest spectacol sinistru. Spune-mi însă, Dumnezeule unic asupra cerurilor şi pământurilor, cum se vor sfârşi toate acestea? Oare nu vor obosi niciodată aceşti potlogari? Oare se vor transforma în nişte animale, în loc de spirite?"

15. Eu: „Linişteşte-te şi în curând îţi vei primi răspunsul. Deocamdată, rămâi un spectator tăcut, la fel ca şi Mine. Când voi permite ochilor tăi să se deschidă încă şi mai mult, vei înţelege cum trebuie procedat în astfel de cazuri pentru a converti aceste animale în oameni. Orice acţiune care nu derivă din iubire este automat supusă judecăţii iadului, care rezidă chiar în adâncurile sufletului respectiv. Să nu mai vorbim însă, căci demoazelele sunt pe punctul de a ajunge la eroii noştri!"

16. Robert priveşte o vreme pe fereastră, după care spune: „Doamne iartă-mă, trebuie să recunosc că aceste circa 20 de tinere nu arată deloc rău, din punct de vedere lumesc! Pe viaţa mea, primele trei din fruntea plutonului sunt îmbrăcate ca nişte balerine pariziene! Mă întreb ce dans le pregătesc acestor animale vieneze...

17. După părerea mea, apariţia a două duzini de urşi dansatori ar fi fost mult mai adecvată decât a acestor balerine drăguţe; înclin să cred că efectul de trezire al acestora asupra abrutizaţilor mei prieteni ar fi mult mai rapid decât cel provocat de curbele apetisante ale acestor balerine cu pieptul plin!

18. Dar ceea re mă minunează cel mai tare este controlul pe care şi-l impun aceşti vienezi în faţa marilor frumuseţi feminine, spre deosebire de reacţia lor anterioară, când le-au atacat ca nişte fiare însetate de sânge pe bietele femei! Poate că aceste regine ale frumuseţii i-au impresionat peste măsură, de vreme ce nu îndrăznesc deloc să se apropie de ele".

Capitolul 49

Grupul fostelor dansatoare intră în casa lui Robert, după ce au suferit foarte mult în lumea spiritelor, fetele solicită cu umilinţă puţină pâine şi un loc de odihnă.

1. Nici nu a terminat bine Robert cu monologul său interior că grupul celor douăzeci şi ceva de fete a intrat în casă, una câte una. După ce au făcut o plecăciune plină de grație, ele ne-au întrebat dacă în acest palat somptuos nu există cumva o scenă de teatru în care să dea un spectacol de înaltă coreografie.

2. Robert le răspunde: „Adevăratul Stăpân al casei se află lângă mine. De aceea, întrebați-L pe El. Eu nu am devenit proprietarul acestei case decât de foarte puțin timp, aşa că nu cunosc încă foarte bine ce conține ea şi ce nu. Totuşi, nu pot să nu remarc cu uimire că în această lume a spiritelor, în care singura grijă a spiritelor ar trebui să fie descoperirea Domnului Dumnezeul nostru şi adorarea Acestuia mai presus de orice, care le-ar putea ajuta să devină perfecte, voi sunteți preocupate de o asemenea artă scandaloasă! Pe de altă parte, dacă aceasta este voința şi plăcerea Domnului acestei case, atunci faceți după cum vă îndeamnă inima! Aşa cum vă spuneam mai devreme, lângă mine se află însuşi Domnul!"

3. Primele trei fete, cele din fruntea plutonului, îi răspund lui Robert: „Cum este posibil? Cei de afară ne-au spus că tu eşti proprietarul acestui palat, iar acum vii şi ne spui că adevăratul proprietar este prietenul tău!"

4. Robert: „Da, şi am să vă repet de o mie de ori dacă va fi cazul: acesta este adevăratul Domn al acestei case! Cine v-a spus altceva a fost un orb şi un prost! Dar cel mai bine este să îl întrebați chiar pe Proprietar, căci astfel vă veți convinge singure!"

5. Cele trei fete se întorc către Mine şi Mă întreabă dacă Eu sunt adevăratul stăpân al acestui palat.

6. Le răspund: „În lumea spiritelor fiecare este propriul său stăpân, respectiv proprietarul avuției sale. De vreme ce acest om este prietenul şi fratele Meu, rezultă implicit că el se află în posesiunea Mea, la fel ca şi toate lucrurile care îi aparțin. De aceea, eu sunt Domnul lui şi al întregii sale averi. Exact acelaşi lucru îl poate spune şi el în legătură cu Mine.

7. Faptul că sunt mult mai bine familiarizat cu structura acestei case se datorează faptului că Mă aflu în această lume a spiritelor de mult mai mult timp decât prietenul Meu, aici de față.

8. De aceea, vă pot spune că în acest palat nu se află nici o sală de teatru sau de spectacole, exceptând colțul din nordul extrem al casei, în care se află un fel de scenă pentru vorbitori, în interiorul căreia se află o gaură prin care toate spiritele impure, care nu sunt dispuse să accepte ordinea lui Dumnezeu se pot scufunda în iad, unde îşi vor putea continua activitatea rebelă! Dacă doriți să dați o asemenea reprezentație pentru oaspeții acestei case, atunci respectiva cameră a vorbitorilor, cunoscută şi sub numele de Hades, vă poate fi pusă imediat la dispoziție! Va trebui să fiți însă foarte atente să nu cădeți în gaura de care v-am povestit, căci odată ajunse în iad, vă va fi foarte greu să vă găsiți din nou drumul înapoi către această lume! M-ați înțeles?"

9. Prima dintre cele trei femei îmi răspunde: „Bine, dragă prietene, dar ceea ce spui tu este teribil! Cu siguranță, această scenă nu este deloc potrivită pentru spectacolul pe care dorim să-l dăm noi! Arta noastră este rafinată, nu decadentă! Mă întreb dacă nu am putea să dăm spectacolul în grădina de afară!"

10. Eu: „Într-adevăr, afară puteți dansa şi sălta oricât de mult doriți. Până una alta, nici Eu şi nici prietenul meu aici de față nu avem nici o obiecție în această direcție. De aceea, întoarceți-vă afară şi faceți ceea ce doriți să faceți! În interiorul acestei case vă va fi însă imposibil să dați un asemenea spectacol!"

11. O altă femeie din cele trei spune: „Dragă prietene, pe vremea când trăiam încă pe pământ ne-am descurcat foarte bine, căci eram idolii marilor oraşe. Toți cei care aveau posibilitatea să asiste la spectacolele noastre rămâneau încântați. Am câştigat astfel nu doar favoarea marilor lideri ai lumii, dar şi foarte mulți bani şi bijuterii. Când ne aşteptam însă mai puțin, trupurile noastre au căzut pradă unei boli fatale, şi astfel am murit, talentul nostru dispărând odată cu noi!

12. De atunci au trecut circa 30 de ani, iar noi nu facem altceva decât să bântuim fără rost prin această lume a spiritelor, pătimind teribil! Nimeni nu doreşte să ne primească în casele lor. La toate porțile la care am bătut ni s-a răspuns în acelaşi fel ca şi aici. Suntem rupte de foame, dar nu am dori să ne câştigăm pâinea muncind cu brațele, sau prin alte mijloace, încă şi mai odioase, căci suntem mult prea talentate pentru acest lucru. În mod particular, nu dorim să avem nimic de-a face cu mulțimea zgomotoasă de afară, care nu îşi doreşte altceva decât satisfacerea plăcerilor sale murdare,

cu atât mai mult cu cât pe vremea când trăiam pe pământ le-am negat chiar şi prinţilor asemenea favoruri. De când am ajuns în această lume, nimeni nu ne-a dat însă nici măcar o picătură de apă. De aceea, cred că îţi imaginezi cât de nefericite suntem şi cât de tare ne chinuim!

13. Nu ar fi posibil să ne primeşti totuşi în această casă în schimbul vreunui alt serviciu, dându-ne puţină pâine ca să ne potolim foamea care ne macină? Te implor din toată inima, în numele tuturor prietenelor mele!"

14. Eu: „Ei bine, dragele Mele dansatoare, acest lucru nu depinde numai de Mine, căci adevăratul proprietar al acestei case şi al întregii regiuni este acest prieten şi frate al Meu. Dacă el doreşte să vă ofere găzduirea de care aveţi nevoie, Eu unul nu numai că nu voi obiecta, dar voi fi cât se poate de fericit. De discutat, trebuie să discutaţi însă cu el!"

15. Vorbitoarea se întoarce atunci către Robert, dar acesta i-o ia înainte şi îi spune: „Draga mea dansatoare, la fel ca şi voi celelalte 23, până în prezent nu ştiam despre voi decât că aveţi picioarele mai flexibile decât ale altor oameni, dar acum constat că aveţi şi nişte nasuri de vulpi! Dacă era după mine, v-aş fi arătat uşa, dar de vreme ce Prietenul meu aici de faţă este de acord să vă îndeplinească cererea, vă primesc şi eu în casa mea, în numele lui Dumnezeu! De aceea, puteţi rămâne! În colţul acela există o măsuţă pe care se află nişte pâine şi nişte vin. Haideţi, mergeţi şi potoliţi-vă foamea. Apoi întoarceţi-vă la noi, iar noi vă vom da ceva de făcut. Va trebui să respectaţi întocmai sarcinile noastre. Haideţi, mergeţi şi faceţi aşa cum v-am spus!". Dansatoarele nu ezită nici o clipă şi îi îndeplinesc porunca lui Robert.

Capitolul 50

Mulţimea vieneză întreabă de dansatoare. Predica dură a lui Robert. Mântuirea sufletelor aflate pe marginea abisului.

1. Nu toată lumea era însă mulţumită de această şedere prelungită a dansatoarelor în interiorul casei. Desfrânaţii prieteni vienezi ai lui Robert de pildă abia aşteptau ca acestea să iasă din casă, aşa că au venit la poarta de la intrare şi au început să ţipe în bloc: „Cât timp vor mai rămâne aceste fetiţe cu picioare lungi în interiorul casei, alături de voi? Robert, se pare că le păstrezi numai pentru tine şi pentru prietenul tău! Frumos, n-avem ce zice: voi vă păstraţi bucăţelele cele mai fragede, iar noi trebuie să ne mulţumim cu cele urâte şi grase! Mda, mulţumim din inimă pentru acest tratament cu adevărat prietenesc şi plin de iubire! Ascultă, îţi propunem un târg: de vreme ce tu eşti Robert Blum, poţi păstra 12 dintre fetiţe. Dă-ni-le însă pe celelalte 12, căci dacă nu, vom începe să facem un vacarm asurzitor! Dacă nici aşa nu vom obţine ceea ce ne dorim, atunci vom face ţăndări tot ce ne va ieşi în cale!"

2. Robert le răspunde: „Hei, hei! Adevăr vă spun: atât timp cât există un Dumnezeu etern şi cât mă mai strigaţi încă pe numele meu pământesc, Robert, nici una din aceste dansatoare nu va ieşi afară din acest palat (locul în care trăieşte adevăratul Dumnezeu, Cel care le dăruieşte tuturor exact ceea ce merită), pentru a vă satisface vouă plăcerile desfrânate!

3. Le-am primit în casa mea ca pe nişte fiinţe înfometate şi umilite. În clipa de faţă sunt oaspetele mele şi se bucură de întregul meu respect, la fel ca orice alt spirit decent! Dacă doriţi să violaţi acest drept sacru al oricărei case de a-şi primi oaspeţii aşa cum doreşte, nu aveţi decât să încercaţi, şi vom vedea cine va avea câştig de cauză!

4. Din câte am văzut privind pe fereastră, sunt absolut convins că aţi întrecut deja orice măsură cu comportamentul vostru scandalos! Mu cunosc nici un singur animal terestru care să manifeste porniri instinctuale atât de bestiale precum cele pe care le-aţi manifestat voi de când aţi ajuns în împărăţia spiritelor! Constat acum că nu vă este de ajuns că aţi păcătuit până când aţi ajuns drept în centrul iadului, ca nişte diavoli ce sunteţi, că pasiunile voastre sordide le-au făcut pe aceste sărmane suflete feminine să se simtă mai nefericite ca oricând până acum, în loc să le ajutaţi, că aţi pătat acest pământ sacru, pur spiritual, cu instinctele voastre obscene şi diabolice; constat că toate aceste lucruri nu înseamnă aproape nimic pentru insaţiabilele voastre pasiuni trupeşti!

5. Aceste sărmane fiinţe, care au suferit de foame, de sete şi din cauza altor suferinţe mulţi ani la rând, în conformitate cu voinţa divină supremă, au fost primite acum chiar de Dumnezeu Însuşi! După 30 de ani care trebuie să li se fi părut o eternitate, aceste biete femei se bucură în sfârşit de

puţină pâine care le întremează organismele slăbite, mulţumindu-i cu lacrimi în ochi lui Dumnezeu, pe care nu L-au cunoscut practic până în prezent! Iar voi vreţi să le trageţi acum în jos, în iadul în care vă complăceţi!? Până unde puteţi împinge nesimţirea?

6. Ştiţi măcar cine sunt acele sărmane fete de colo, de care v-aţi bătut joc fără nici un scrupul şi care acum se tânguiesc de durere, zăcând pe jumătate moarte la pământ? Ei bine, acestea au fost chiar fiicele voastre pe vremea când aţi trăit pe pământ! Ele şi-au pierdut viaţa fie datorită unor boli naturale, fie în timpul bătăliei pentru Viena, şi au ajuns în această lume fără nici un fel de educaţie spirituală, fără să-şi dea seama unde se află şi cum au ajuns aici. Providenţa divină le-a ghidat în mod natural către voi, foştii lor părinţi pe pământ. Fericite şi nutrind speranţa că în acest fel îşi vor îmbunătăţi destinul lor tragic, ele s-au grăbit să vină încoace. Aici, v-au recunoscut şi au dorit să vă strângă la piept, strigându-vă din inimile lor curate, de copii: «Tată!», dar voi v-aţi aruncat asupra lor ca nişte hiene furioase, după care le-aţi batjocorit onoarea şi inocenţa în modul cel mai incestual cu putinţă. Degeaba v-au strigat ele: «Pentru numele lui Dumnezeu, noi suntem fiicele voastre. De ce ne trataţi în acest fel? Doamne! Iisuse Hristoase! Ce v-am făcut!?» Voi nu le-aţi auzit însă strigătele disperate, căci instinctele voastre blestemate şi diabolice v-au luat minţile, orbindu-vă mai rău decât dacă aţi fi fost nişte animale în călduri! Practic, aproape că le-aţi omorât pe bietele fete cu excesele voastre lubrice! O, ticăloşi demni de tot dispreţul! Priviţi-vă în faţă opera: cine ar putea-o descrie? Adevăr vă spun: limba mea nu mai găseşte nici un fel de cuvinte!

7. Când am ajuns aici însoţit de Prietenul meu şi v-am găsit pe toţi în casa mea, am fost copleşit de bucurie. Dar cel mai fericit am fost atunci când, după ce am rostit discursul meu, mi-aţi spus că dorinţa voastră cea mai arzătoare este să îl vedeţi pe Domnul Iisus Hristos, măcar de departe. V-am asigurat atunci că dacă îl veţi primi în inimile voastre cu o iubire arzătoare, purificându-vă din ce în ce mai mult prin intermediul acesteia, îl veţi putea vedea de-a pururi pe El, Domnul eternităţii. Mi-aţi răspuns atunci plini de bucurie, spunându-mi că nu vă veţi simţi multă vreme de acum înainte vrednici de o asemenea graţie! Aceste cuvinte mi-au produs o satisfacţie atât de mare încât mi-au dat lacrimile.

8. După ce am intrat însă în casă, împreună cu Prietenul Meu, i-am mărturisit Acestuia speranţele mele în ceea ce vă priveşte, dar gura Lui înţeleaptă mi-a vorbit astfel: «Nu te încrede peste măsură în aceste spirite, căci sufletele lor sunt excesiv supuse pasiunilor carnale! Adevăr îţi spun: multe dintre ele vor trebui să ajungă drept în iad, căci transformarea lor va fi extrem de dificilă!» O, cât de multă dreptate a avut! Vă spun un singur lucru: voi nu mai trebuie să ajungeţi în iad, căci vă aflaţi deja în mijlocul lui! Căci numai prin judecata iadului va mai putea reforma Dumnezeu sufletele voastre profund viciate, malefice, insaţiabile şi desfrânate!

9. V-am spus tot ce am avut de spus, şi fiecare din aceste cuvinte a fost aşezat în inima mea chiar de Dumnezeu. Cunoaşteţi acum care sunt faptele şi intenţiile voastre, inclusiv consecinţele lor. De aceea, nu aveţi decât să faceţi aşa cum doriţi! Sunteţi încă liberi, dar în foarte scurt timp judecata lui Dumnezeu vă va ajunge din urmă şi vă va da răsplata cuvenită! Acest lucru este valabil nu doar pentru voi, ci şi pentru acele suflete care păşesc încă pe pământ, dar nu au intenţia să asculte de avertismentele Iui Dumnezeu, şi care din păcate sunt foarte numeroase în aceste vremuri!

10. Dacă mi-aş fi deschis eu însumi într-o măsură mult mai mare sufletul şi urechile în faţa avertismentelor primite de la Dumnezeu, nu aş fi avut parte de nici o judecată. Din păcate, eu am ţinut întotdeauna cont numai de intelectul meu însetat de faimă şi de renume, motiv pentru care am fost supus eu însumi unei judecăţi extrem de severe. Pe vremea când trăiam pe pământ eram convins că nu doresc decât binele oamenilor sărmani. Chiar şi aşa, tot am ajuns în această lume pasibil de judecată, în aceste condiţii, mă întreb ce vi s-ar putea întâmpla vouă, care nu vă doriţi altceva decât să le faceţi rău celor din jurul vostru, deşi sunteţi pe deplin conştienţi de ceea ce faceţi!?”

11. Ca răspuns la acest discurs extrem de convingător al lui Robert, mulţimea de rebeli s-a oprit, trăgându-se înapoi, nimeni neavând curajul să rostească măcar un singur cuvânt. Singurele murmure care se mai auzeau erau ale acelora care afirmau că nu înţeleg schimbarea care s-a produs în Robert, vocea sa fiind mai ameninţătoare chiar decât tunetul!

12. O parte din cei aflaţi în mulţime au început chiar să aibă mustrări de conştiinţă, căindu-se plini de teamă pentru ceea ce au făcut.

13. Robert s-a întors atunci către Mine (în inima sa) şi Mi-a spus: „O, Tată preasfânt şi preaplin de iubire, iartă-mă dacă am fost prea dur cu aceşti prieteni vienezi ai mei! Tu ştii cel mai bine

că intențiile mele au fost bune şi că nu am dorit - prin cuvintele mele severe - decât să îi salvez pe aceşti oameni de judecata extrem de dură a iadului. După părerea mea, oricât de severă ar părea, o mustrare este incomparabil mai blândă decât chiar şi cea mai infimă scânteie din judecata infernală a iadului! Aşa se face că am tunat şi am fulgerat împotriva acestor frați ai mei, complet lipsiți de educație spirituală, lucru care se pare că a avut efecte considerabile asupra multora dintre ei!

14. O, Tată, binecuvântează cuvintele mele care au pătruns în inimile lor! Poate în acest fel ele vor avea efectele dorite de mine!"

15. Eu: „Dragul Meu prieten, frate, iar de acum înainte fiu! Adevăr îți spun: «Tu nu ai rostit nici măcar un singur cuvânt pe care să nu ți-l fi plasat Eu în inimă!» Eu am fost cel care a gândit şi a plasat în inima ta cuvintele pe care le-ai rostit! De aceea, nu trebuie să-ți reproşezi în nici un fel aparenta severitate față de aceşti oameni cărora le lipseşte complet educația spirituală. Aşadar, bucură-te!

16. Căci iată, spiritele care se află deja pe marginea prăpăstiei şi sunt pe punctul de a cădea trebuie prinse şi trase cu putere înapoi, aceasta fiind singura cale prin care pot fi salvate de la căderea în iad.

17. De altfel, te vei convinge tu însuți în cel mai scurt timp de efectele pozitive ale predicii tale în care ai tunat şi ai fulgerat împotriva acestor spirite! Evident, la început ele vor fi cât se poate de reținute, încercând să se prezinte pe sine ca fiind mai bune decât sunt în realitate. În cele din urmă însă, cele mai multe dintre ele vor începe să se transforme, iar minoritatea rămasă va fi nevoită să se adapteze la ceilalți, neavând nici o alta cale de ieşire.

18. Deocamdată, îți propun să le lăsăm să se odihnească puțin, pentru ca noul impuls spiritual să înceapă să fermenteze în ele. Când procesul de fermentație va fi suficient de avansat, la fel ca cel al vinului înainte de a distila coniacul cel fin, le vom pune în cazan, unde vor arde la focul iubirii noastre. Vom putea distila atunci cu uşurință esența lor spirituală, separând-o de învelişul terestru, între timp, îți propun să trecem la alte lucruri".

Capitolul 51

Trei dintre tovarăşii de arme ai lui Robert se prezintă în fața Domnului. Ei sunt transformați. Drept instrumente, sunt folosite trei dintre grațioasele dansatoare.

1. Eu (în continuare): „S-a vorbit aici de trei dintre prietenii tăi: Messenhauser, Jellinek şi Becher. Se pare că amicii tăi, aici de față, nu prea le poartă o simpatie deosebită. Deşi au fost excesiv de duri cu ei, probabil că au dreptate, într-o oarecare măsură, în sensul că aceşti oameni au fost ghidați de un cu totul alt spirit decât al tău. Privind lucrurile strict din perspectiva lumească, tu ai avut un țel nobil, pe care ai încercat să îl duci la îndeplinire. Cei trei prieteni ai tăi nu au avut însă un astfel de țel, întru totul respectabil din perspectiva lumească. În timp ce tu ai acționat ghidat de un impuls umanitar, cei trei au avut drept scop un autoritarism cât se poate de liberal, cu foarte mici diferențe de opinie. Nereuşind să îşi atingă țelul, singurul scop care le-a mai rămas a fost acela de a-şi umple punga cu o mică avere, pentru a putea scăpa apoi la adăpostul nopții de furia colegilor lor.

2. Norocul nu i-a ajutat însă. Primul dintre ei nu şi-a dat seama că globul de cristal al zeiței Fortuna nu îi permitea să se îmbogățească. De aceea, destinul lui Messenhauser a evoluat într-un sens cât se poate de defavorabil.

3. În ceea ce îi priveşte pe ceilalți doi, zeița Fortuna a fost încă şi mai refractară, deşi ei au făcut tot ce le-a stat în puteri pentru a-i câştiga grațiile. Ei s-au luptat cu arma condeiului, înfierându-i în fel şi chip pe aşa-numiții filistini reacționari. Nici unul dintre ei nu avea însă intenția să moară datorită rănilor produse de condei. Şi totuşi, zeița Fortuna s-a încăpățânat, impunându-le un destin deloc favorabil. Acest lucru i-a înfuriat, aşa că cei doi au renunțat la arma uşoară a condeiului, trecând la armele mai tăioase ale lui Marte. Nu au făcut însă decât să îşi înrăutățească şi mai mult destinul. Fortuna s-a enervat, aruncând numeroase fulgere la picioarele lor şi silindu-i să se ferească de ele. În acest fel, ei au renunțat la ardoarea cu care se închinaseră până atunci zeiței Fortuna.

4. După ce au căzut, cei trei eroi au părăsit scena lumii exterioare, care a fost locul lor de încercare, la fel ca în cazul tuturor oamenilor. Aşa cum s-a întâmplat şi în cazul tău, ei au rătăcit o vreme prin această lume nouă şi eternă, fără să uite să blesteme la infinit autoritățile lumeşti care le-au

trimis aici cu poşta rapidă. La ora actuală se află aşadar în această lume a spiritelor şi nu sunt deloc departe de locul în care ne aflăm.

5. Văd că îți spui în sinea ta: «Cu siguranță, acest lucru este adevărat, dar probabil că mai plutesc încă prin eterul care separă pământul de cer, sau poate - cine ştie? - se află undeva ascunşi, în apropiere de această casă...».

6. Dar Eu îți spun: ei nu se află nici în eter, nici în vreun loc din apropiere, căci natura locului în care ne aflăm este întru totul similară inimii tale. Şi totuşi, ei sunt prezenți prin amintirea plină de iubire pe care le-o porți, motiv pentru care se află chiar în această casă! Practic, o singură uşă îi separă de tine şi de Mine. Dacă vom deschide această uşă, îi vei întâlni exact aşa cum au părăsit pământul.

7. Totuşi, când voi deschide uşa nu trebuie să le vorbeşti direct, ci doar să-i asculți o vreme, alături de Mine, căci au anumite probleme de rezolvat între ei înşişi. Abia după ce vor lua o decizie vei putea să li te adresezi şi să li te arăți. Este foarte important să respecți cu strictețe ceea ce ți-am spus!

8. Dar mai întâi de toate îți propun să schimbăm câteva vorbe cu dansatoarele noastre, pregătindu-le astfel pentru ceea ce va urma. Te asigur că ne vom putea folosi de ele într-o manieră infinit mai constructivă decât îți imaginezi la ora actuală".

9. După acest scurt instructaj, ne îndreptăm amândoi către grupul de dansatoare, care ne întâmpină cu multă bucurie, mulțumindu-ne pentru bunăvoința noastră, dar mai ales pentru faptul că le-am protejat de intențiile nu tocmai curate ale grupului de afară. În continuare, dansatoarele îl imploră pe Robert să le ierte pentru că l-au considerat lipsit de inimă, în timp ce el s-a dovedit un om plin de iubire şi cât se poate de corect.

10. Fără să se îmbete cu aceste laude, Robert a prins ceva mai mult curaj, aşa că li se adresează dansatoarelor pe un ton de conversație, deşi poate puțin prea aspru: „Dragele şi sărmanele mele surori, nu vă grăbiți cu laudele şi cu mulțumirile, căci nu îl cunoaşteți încă pe adevăratul Dăruitor al tuturor darurilor sublime!

11. Puteți să mă credeți pe cuvânt atunci când vă spun că nu eu sunt cel care dăruieşte, ci altcineva. Eu însumi nu sunt decât un servitor nedemn al Acestuia, dar întru totul devotat Lui. Oricum, nu contează prea mult dacă îmi mulțumiți mie sau adevăratului Stăpân al acestei case, căci eu nu accept ceea ce nu îmi aparține, ci îi dăruiesc cu credință lucrul respectiv Domnului şi Stăpânului meu.

12. Să trecem acum la un alt subiect de discuție. Spuneți-ne, mai doriți încă să dați un spectacol în această casă, sau ați renunțat definitiv la această idee bizară?"

13. Dansatoarele îi răspund: „O, prieten preabun al celor sărmani! O astfel de dorință ni se pare acum cea mai mare nebunie! De fapt, noi nu doream să dăm acest spectacol decât cu unicul scop de a câştiga ceva bani şi de a ne potoli astfel foamea care ne macină. De vreme ce tu ai avut bunăvoința excesivă de a ne primi în casa ta chiar fără să dăm acest spectacol, ar fi o nebunie să ne mai gândim la el, şi asta cu atât mai mult cu cât ne-am convins că această artă terestră a noastră este privită cu oroare de ochii voştri cereşti şi puri! Dacă veți continua să ne acordați şi în continuare aceeaşi grație, cu siguranță nu vom mai pomeni nici un cuvânt despre această artă! De acest lucru poți fi absolut convins".

14. Robert: „Aceste cuvinte mă fac fericit! Consider că ați luat decizia cea mai justă. Mă întreb însă în ce măsură veți accepta totuşi să dați un mic spectacol, dacă vom avea vreodată nevoie de voi, pentru o cauză nobilă şi bună... Vă veți menține oare şi atunci hotărârea de acum?"

15. Dansatoarele: „O, prietene drag, te asigurăm că vom face tot ce ne veți cere, căci ne-am convins definitiv că dorințele voastre sunt cât se poate de nobile în intenția lor. De aceea, dacă ne veți cere acest lucru, vom dansa cu siguranță pentru voi. Căci de acum înainte, voința noastră este totuna cu voința voastră!"

16. Robert: „Foarte bine, în acest caz pregătiți-vă, căci ocazia se va ivi în cel mai scurt timp".

Capitolul 52

Efectul pozitiv generat de spiritul fui Robert.
Inima lui este zguduită de compasiunea Domnului.
Efectul pozitiv generat de simpatia lui.

1. Îi spun lui Robert: „Dragul Meu prieten, frate şi fiu! Trebuie să recunosc că inima ta este cât se poate de flexibilă, lucru care îmi provoacă o mare bucurie. Deşi pari să vorbeşti de la tine, în realitate Eu sunt Cel care vorbeşte prin tine. Acest lucru este extrem de pozitiv aici, în lumea spiritelor. Este foarte bine atunci când gura prietenului rosteşte cu voce tare binele şi adevărul din inima aproapelui său. Inima ta percepe cu cea mai mare acuratețe gândurile Mele, ascultând întru totul de voința Mea. Întregul proces este opera spiritului Meu, care s-a trezit plenar în interiorul tău.

2. Acest spirit pur, născut din Mine, pătrunde în profunzimile Mele ultime şi extrage de aici gândurile Mele, care corespund voinței Mele. Constat bucuros că acest proces te-a afectat şi pe tine într-o mare măsură, astfel încât ai ajuns să percepi ce gândesc şi ce doresc Eu, ca şi cum ai fi inițiat în tainele cele sfinte de mii de ani. Continuă în acest fel şi în cel mai scurt timp vei deveni instrumentul Meu perfect.

3. Acum că dansatoarele noastre ştiu ce au de făcut, vom deschide uşa de care îți vorbeam şi ne vom întâlni cu cei trei eroi vienezi, aflați în plină dezbatere.

4.Dar mai întâi de toate doresc să te întreb dacă le consideri pe dansatoare suficient de frumoase, sau crezi că ar trebui să le facem să arate încă şi mai frumoase".

5. Robert îmi răspunde zâmbind: „Doamne, cât de bun, de blând şi de plin de compasiune eşti Tu, mai presus de tot ce îşi imaginează oamenii despre Tine! Tu vorbeşti cu mine de parcă nu ai fi Domnul şi Stăpânul etern al universului, ci mai degrabă un prieten personal; ca şi cum ai avea cu adevărat nevoie de sfatul meu. Acest lucru mă face să Te consider mai măreț chiar decât dacă ai crea în fața mea noi universuri şi ceruri. Faptul că eşti un Domn şi un Dumnezeu atotputernic, capabil să creeze lumi întregi, mi se pare absolut normal, dar felul în care îmi vorbeşti mie, creatura Ta, cu aceeaşi încredere de parcă aş fi fratele Tău, cerându-mi sfatul şi părerea - mă umple de o adorație infinită față de Tine!

6. În ceea ce priveşte frumusețea acestor dansatoare, las această decizie pe seama Ta. După părerea mea, primul grup nu arată de loc rău. Celelalte oferă însă o imagine cam jalnică, iar rochiile lor zdrențăroase îmi amintesc de cele ale unor actrițe ambulante. Dacă le-ai putea îmbunătăți puțin imaginea, nu cred că acest lucru ar fi ceva rău, atât timp cât nu vor deveni astfel mai orgolioase. Până una alta nu par să se simtă deloc tulburate, deşi văd că se ascund undeva mai în spate".

7. Eu: „Foarte bine, dragul Meu Robert. Facă-se după cum doreşti. Dacă vei privi în colțul acela al camerei, vei vedea un dulap plin cu haine. Condu-le pe fetele cărora doreşti să le îmbunătățeşti imaginea până la el şi arată-le rochiile din interior; te asigur că le vor veni cât se poate de bine!"

8. Robert trece imediat la treabă, iar dansatoarele se dovedesc extrem de fericite, schimbându-şi imediat rochiile.

9. Văzându-le astfel îmbrăcate, în rochii mult mai elegante decât cele pe care le aveau anterior, Robert rămâne uimit în fața formelor lor pline, cu rotunjimi pline de grație. El se grăbeşte către Mine şi îmi spune: „Este incredibil. Nu numai că aceste rochii celeste le vin de parcă ar fi fost croite special pentru ele, dar constat că le schimbă până şi expresia facială. Cât de frumoase arată fețele lor acum, şi cât de albe şi de grațioase sunt brațele lor, care înainte mi se păreau cam zbârcite! Ce piepturi pline le ies din decolteu, ca să nu mai vorbim de picioarele lor zvelte! O, nici un păcătos de pe pământ nu are şansa de a avea parte de o asemenea priveliştе! De altfel, acest lucru mi se pare de-a dreptul salvator, căci dacă aş fi văzut cât timp mă aflam pe pământ asemenea picioare, m-aş fi aruncat asupra lor ca un lup turbat! Aici, alături de Tine, nu fac decât să le contemplu frumusețea, fără ca în mine să se trezească nici o poftă.

10. Din păcate, cele care înainte păreau mai frumoase pălesc acum prin comparație cu acestea. Mă tem că va trebui să le îmbunătățeşti şi acestora imaginea!"

11. Eu: „Cred că ai dreptate! Du-te înapoi şi deschide acelaşi dulap! Vei constata că şi de data aceasta va fi plin cu rochiile necesare!"

12. Robert se grăbeşte să le dea vestea cea bună celorlalte dansatoare, care aleargă bucuroase către dulapul fermecat, îmbrăcându-se la rândul lor cu frumusețea celestă.

13. Robert rămâne uluit în fața frumuseții divine care îi apare în fața ochilor, nemaiputându-şi desprinde privirile de la ele. El se întoarce către Mine şi îmi spune: „O, Doamne, nici chiar cel mai perfect dintre spirite nu ar putea realiza ceea ce pentru Tine pare să fie atât de uşor! Of, cât de frumoşi

sunt aceşti îngeri! Cât de cerească este grația lor, prospețimea şi splendoarea care par să emane din privirile lor! Ce mai, trebuie să recunosc că sunt uşor ispitit să le fur acestora un sărut! Mă tem însă că nu am dreptul să fac aşa ceva... Oricum, nimeni nu poate contesta faptul că sunt de o frumusețe divină! Ei bine, dragii mei vienezi, înclin să cred că atunci când le veți vedea pe aceste dansatoare, o veți lua puțin razna! Putem să mergem acum să ne întâlnim cu cei trei eroi?"

14. Eu: „Da, haide să ne întâlnim cu ei!"

Capitolul 53

Demagogii Messenhauser, Jellinek şi Becher în lumea de dincolo. Opiniile lor despre Dumnezeu, despre iad şi despre soartă.

1. De îndată ce ajungem în fața uşii, aceasta se deschide de la sine.

2. Îi vedem imediat pe cei trei stând la o masă rotundă, pierduți în gânduri şi răsfoind diferite documente şi dosare, ca şi cum ar căuta ceva extrem de important.

3. După ce caută o vreme în zadar, Messenhauser începe să vorbească, oarecum agitat: „Întotdeauna am spus că acest document extrem de important, care ne-ar dovedi nevinovăția, s-a pierdut sau poate chiar a fost distrus în timpul acelui eveniment nefericit! La ce mai folosesc aceste cercetări? Dacă nu se va găsi un geniu autentic care să încerce să ne salveze din această închisoare, mă tem că suntem pierduți. Ar fi o nebunie să aşteptăm o grațiere din partea acestor ticăloşi care ne-au încarcerat. Ştim cu toții foarte bine că ne aflăm în mâinile unor diavoli, nici mai mult nici mai puțin, care nu ştiu ce înseamnă compasiunea şi grația! Veți vedea că nu va trece mult timp până când un procuror militar va intra şi ne va citi condamnarea la moarte, cu o voce neutră, de parcă nu ar avea de-a face cu nişte ființe umane, ci cu nişte viermi care se târăsc prin praf şi care pot fi călcați în picioare fără mustrări de conştiință. Ascultați-mă pe mine: ne vor împuşca!"

4. Jellinek ia la rândul lui cuvântul: „Dragul meu prieten Messenhauser, lucrul de care te temi s-a întâmplat deja! Realitatea pe care o trăim seamănă cu un delir, dar nu este un vis! Îmi amintesc foarte bine că am stat în fața plutonului de execuție şi că am fost împuşcat. Imediat după ce am murit, m-am trezit în această închisoare, care nu se deosebeşte prea mult de cea de pe pământ, şi te-am întâlnit aici. La scurt timp, a sosit şi amicul Becher. Este evident că trăim cu toții un fel de viață spirituală a sufletului în lumea de dincolo, aşa că teama ta că vom fi împuşcați din nou nu are nici un temei!

5. Ceea ce mă impresionează pe mine în această stare cu totul ieşită din comun este altceva: această incertitudine referitoare la locul în care ne aflăm şi la ceea ce se va întâmpla cu noi în continuare. Pentru numele diavolului, dacă predicile preoților cu privire la focul iadului nu erau cu totul absurde, înseamnă că situația în care ne aflăm nu este deloc de invidiat! Atât ne-ar mai lipsi: o condamnare eternă din partea unei Ființe atotputernice. Singurul gând care mă linişteşte cât de cât este acela că dacă există într-adevăr, Ființa divină trebuie să fie infinit mai bună decât toți oamenii de pe pământ luați la un loc. Cu siguranță, ea este mai bună decât mareşalul Windischgräz, care ne-a executat fără să-i tresară măcar un muşchi de pe față, de parcă nu am fi fost ființe umane. O, dacă ne-am putea răzbuna pe acest tigru însetat de sânge, şi asta într-un mod cât mai terifiant cu putință... Nimic nu mi-ar da o satisfacție mai mare decât acest lucru, nu sunteți de acord?"

6. Becher îi răspunde: „Întru totul, frate. Se pare că ai dreptate în tot ceea ce spui. Prietenul Messenhauser continuă să se simtă captiv la nivel terestru, ca şi cum s-ar mai afla încă într-o închisoare din Viena, aşteptându-şi execuția, dar eu sunt întru totul de acord cu tine. Din păcate, acesta este adevărul gol goluț: ne-au împuşcat, deşi nu aş putea preciza exact ziua în care s-a întâmplat acest lucru, căci în această lume în care nu există zi şi noapte am pierdut orice concept asupra timpului. Oricum, nu mai contează - din punct de vedere terestru am murit cu toții, aşa că este inutil să mai vorbim despre acest lucru.

7. Şi totuşi, continui să nu cred în iad, şi dacă există într-adevăr un Dumnezeu, acesta nici nu ar avea cum să existe. Pe de altă parte, dacă nu există un Dumnezeu, nu văd de ce ar exista iadul! Una peste alta, conceptul de Dumnezeu este mult prea pur, prea elevat şi prea plin de înțelepciune şi de iubire pentru ca din el să poată deriva vreodată un concept atât de impur şi de imperfect cum este

iadul. La fel, dacă nu există un Dumnezeu, ci doar nişte puteri mecanice, deşi conştiente, care acționează în univers, atunci mă întreb cum ar fi putut crea acestea un iad bine organizat!”

8. Jellinek ia din nou cuvântul: „O, acest lucru este uşor de imaginat! Dacă există un Dumnezeu, lucru de care nu ne putem îndoi, ne putem întreba pe bună dreptate cum a fost posibil ca această Ființă excesiv de bună şi de plină de iubire să fi creat un om ca Windischgräz, spre exemplu? După părerea mea, acest om-tigru este întru totul reprezentativ pentru iadul care există pe pământ, lucru care nu îl împiedică să fie creatura aceleiaşi Divinități perfecte. Pe de altă parte, dacă nu ar exista o Divinitate, mă întreb cum ar fi putut crea forțele naturale inconştiente un model de talia lui Windischgräz? După cum puteți constata, atât binele cât şi răul există indiferent dacă acceptăm sau nu conceptul de Dumnezeu, răul predominând de departe în creație. Din ambele scenarii nu putem deduce altceva decât că iadul există. În aceste condiții, nu văd de ce nişte inocenți ca noi nu ar putea ajunge după moarte în iad, aşa cum pe pământ am ajuns în mâinile unei ființe ca Windischgräz. Ce spuneți de acest raționament?”

9. Messenhauser: „Eu cred că ai întru totul dreptate! Am înțeles şi eu, în sfârşit, că am fost împuşcat, la scurt timp după acel om cu inima bună, Robert Blum. De când ne aflăm în această lume, am remarcat câteva lucruri.

10. Priviți masa pe care se aflau hârtiile noastre atât de importante! Dintr-o dată, acestea au dispărut! Trebuie să recunoaştem că acest lucru este cel puțin uimitor! Constat de asemenea că există o uşă deschisă, deşi mai devreme nici unul dintre noi nu îşi dăduse seama că această încăpere ar avea măcar o asemenea uşă. Şi în sfârşit, constat cu uimire că închisoarea noastră s-a transformat într-o cameră destul de confortabilă, înzestrată cu ferestre şi decorată cu tot felul de obiecte!

11. Toate aceste evenimente mă fac să cred că ne aflăm într-un fel de vis sau într-o lume a spiritelor. Singurul lucru care nu îmi este clar este ce se va întâmpla cu noi în această lume.

12. Frate Jellinek, spuneai mai devreme că răzbunarea împotriva lui Windischgräz te-ar face extrem de fericit. Ei bine, eu nu pot fi de acord cu acest lucru. Dimpotrivă, tind să devin din ce în ce mai fatalist. Când trăiam pe pământ, soarta ne-a rezervat destule lucruri bune şi destule lucruri rele, în egală măsură. Poate fi condamnat un tigru pentru ceea ce este? Poate fi condamnată o plantă otrăvitoare pentru efectele ei asupra omului care o înghite? Acelaşi lucru l-am putea spune şi în ceea ce îl priveşte pe Windischgräz - el nu a fost decât un instrument orb al sorții, care l-a transformat în ceea ce este. Într-un fel, am putea spune că este demn de milă, aşa cum suntem şi noi, victimele sale.

13. De bine de rău, noi am trecut prin această soartă teribilă, slavă cerului, pe când el mai are încă de luptat. Cine ştie dacă soarta lui când va ajunge în această lume va fi mai bună decât a noastră! «Mie mi-a venit rândul astăzi; vouă vă va veni mâine!» În ultimă instanță, nu contează dacă trăieşti pe pământ o sută de ani sau numai zece; nici dacă trupul îți este devorat de viermi după ce ai murit într-un baldachin sau în tranşeele în care ai fost executat. Din câte încep să îmi dau seama, nu felul în care mori contează, ci locul în care ajungi după moarte!

14. Eu unul constat că nu am murit de tot, ci continui să trăiesc, continuând să fiu acelaşi Messenhauser! Nu am nici o durere, nu mi-e foame şi nu mi-e sete. Mă bucur că mă aflu în compania voastră, a prietenilor mei, şi peste toate, această cameră devine din ce în ce mai luminoasă şi mai frumos decorată... Ce ne-am putea dori mai mult? Dacă această viață în lumea de apoi va continua în această manieră, nu putem decât să ne felicităm reciproc, căci pe pământ nu-mi amintesc să fi avut vreodată parte de o soartă mai bună, sau de griji mai puține. Şi cine ştie ce ne mai aşteaptă în viitor; eu unul înclin să cred că situația se va îmbunătăți din ce în ce mai mult. De altfel, chiar dacă s-ar înrăutăți, nu trebuie decât să ne amintim cât de des am oscilat între bine şi rău pe vremea când trăiam pe pământ, împinşi de soartă încolo şi încoace.

15. De vreme ce nu putem schimba situația în care ne aflăm, cred că cel mai bine ar fi să luăm lucrurile aşa cum sunt, renunțând la dorințe deşarte, căci acestea nu s-au împlinit niciodată pe pământ, şi nu văd de ce s-ar împlini în această lume. Sunteți de acord cu mine!?”

Capitolul 54

Jellinek demonstrează existența lui Dumnezeu pornind de la exemplul naturii, dar ajunge la concluzia că omul nu poate înțelege Divinitatea dincolo te aspectul natural al creației.

1. Jellinek: „Sunt de acord cu tot ce ai spus, mai puțin cu conceptul de destin sau de soartă. În această privință am unele îndoieli!”

2. Messenhauser: „În ce sens? Fii puțin mai concret”.

3. Jellinek: „Ai răbdare, dragul meu Messenhauser. Lucrurile nu sunt deloc simple, dar voi încerca totuşi să-ți demonstrez că nu există un destin.

4. Ascultă, din câte îmi aduc aminte, pe vremea când trăiai pe pământ nu prea ai fost preocupat de ştiinţă. Ca să spun aşa, erai satisfăcut cu tabla înmulțirii, dar nu ai fost niciodată preocupat de «matematicile superioare»! Erudiția nu te-a preocupat niciodată cu adevărat, aşa că nu este de mirare că natura interioară a lucrurilor ți-a scăpat de cele mai multe ori. În acest fel, ordinea profundă care stă la baza întregii realități ți-a scăpat cu desăvârşire, la fel ca şi efectele ei sublime. Nu ai fost preocupat decât de aparența exterioară a lucrurilor, care pare de regulă haotică sau aleatorie. În realitate, sub această aparență se ascund întotdeauna principii ordonate, care acționează cu o mare precizie.

5. Ai văzut vreodată o casă apărând din nimic, aleator sau haotic? Văd că îți spui: «Nu», şi nu pot decât să îți dau dreptate... Dacă soarta nu poate crea nici măcar o casă, cum crezi că ar fi putut crea ea o întreagă planetă, pe care există nenumărate minuni ale creației, cea mai mică dintre ele având la bază principii ale unei înțelepciuni desăvârşite, ceea ce exclude din start orice posibilitate a unei opere oarbe a sorții? Frate, constat că îmi dai dreptate, fapt care mă satisface pe deplin! De aceea, ascultă în continuare raționamentul meu!

6. Să luăm de pildă exemplul uimitoarei structuri a plantelor! De mii de ani, acestea renasc în forma lor primordială, mereu aceeaşi, caracteristică speciei lor, fără să devieze de la ea nici măcar cu un singur atom! Imaginează-ți cât de complexă trebuie să fie structura unei simple semințe, ca să fie capabilă să îşi extragă din sol substanțele nutritive de care are nevoie, încolțind şi multiplicându-se apoi de nenumărate ori. Ca să nu mai vorbim de natura ei supranaturală... Cine poate înțelege calculele divine care fac ca o singură sământă să conțină în sine mecanismul care îi permite să se multiplice apoi la infinit?

7. Dacă luăm o ghindă şi o plantăm în pământ, în scurt timp din ea va începe să crească un întreg stejar. Ani la rând, acesta va continua să producă nenumărate ghinde. Dacă am planta toate aceste ghinde, am obține o pădure alcătuită din milioane de stejari. La rândul lor, aceştia ar produce un număr incalculabil de ghinde, şi tot aşa, la infinit! Deşi acest mecanism este invizibil, fiind ascuns de privirea noastră obişnuită, nimeni nu poate contesta că el există. Spune-mi, crezi că acest mecanism uluitor este simplul rezultat al sorții oarbe?”

8. Messenhauser răspunde: „Frate Jellinek, trebuie să recunosc că eşti un teozof desăvârşit! Deşi atât de simplu, raționamentul tău referitor la ghinde şi stejari s-a dovedit impecabil, spunându-mi mai multe decât ar fi reuşit cele mai savante discursuri. M-ai convins pe deplin că soarta (în înțelesul ei aleator şi haotic) nu poate exista, aşa că nu mai trebuie să îmi aduci şi alte dovezi suplimentare. Îmi pun însă o altă problemă:

9. Sunt de acord că trebuie să existe un Dumnezeu înzestrat cu o putere şi cu o înțelepciune supremă, care stă la baza întregii creații. Din punct de vedere intelectual şi rațional, nu mai pot contesta acest lucru. Mă întreb însă cine este această Ființă Divină şi unde se află Ea? Poate fi Ea văzută şi înțeleasă de către ființele create de Ea? Îmi amintesc că pe vremea când eram elev am fost nevoit să învăț la şcoală povestea Bibliei şi am găsit într-una din cele cinci cărți ale lui Moise un pasaj în care scria: «Nimeni nu îl poate vedea pe Dumnezeu, continuând să trăiască în acelaşi timp!» Se spunea că Moise a primit acest mesaj de la un nor de foc, când i-a cerut Divinității a cărei voce o auzea să se manifeste inclusiv vizual în fața lui. Trebuie să recunosc că nici acum nu cred decât pe jumătate în existența lui Dumnezeu. În ceea ce priveşte însă prezența plenară a Divinității în omul numit Iisus Hristos, ei bine, prieteni, vă mărturisesc că nu am crezut niciodată în acest lucru şi că nu cred nici acum în această afirmație.

10. Nu contest faptul că doctrina pură a lui Iisus conține în sine cele mai nobile şi mai autentice principii referitoare la natura omului, pe care nimeni nu le poate nega vreodată. Cât despre faptul că inițiatorul acestei doctrine extrem de nobilă ar fi însuşi Dumnezeu în ipostaza Sa întrupată, care a sintetizat şi a predicat principiile morale ideale pentru natura omului, ei bine, astfel de afirmații îmi depăşesc de departe capacitatea de înțelegere şi credința!

11. Doctrina este perfectă, dar la baza ei ar putea sta foarte bine un simplu om, de vreme ce nu include decât principiile cele mai nobile ale naturii morale a omului. Nu este neapărat necesar ca ea să provină de la o Ființă Divină. Dacă fiecare inițiator al unei doctrine religioase sau ortodoxe ar fi una cu Dumnezeu, atunci pământul ar fi plin cu tot felul de Divinități! Chiar şi Euclid, descoperitorul geometriei, ar trebui să fi fost un fel de Dumnezeu! La fel şi cel care a descoperit instrumentele de grădinărit, care mi se par de o importanță inestimabilă! Ce să mai vorbim de cei care au descoperit ştiința numerelor, sau cea a navigației, precum şi mii de astfel de lucruri extrem de utile pentru om? De vreme ce nici unul dintre aceştia nu a pretins însă să fie adorat de umanitate, mi s-ar fi părut normal ca nici inițiatorul moralei ideale să nu aibă asemenea pretenții exagerate! De altfel, după ştiința mea El nici nu a emis astfel de pretenții ridicole, necerând nimănui să îl zeifice. Probabil, cei care L-au transformat într-un Dumnezeu au fost oamenii simpli şi superstițioşi din acele vremuri, dat fiind că El îi întrecea cu mult în inteligență. Asta nu înseamnă că trebuie să credem şi noi în această afirmație naivă, considerându-L pe Iisus un Dumnezeu. Cel mai bine este să acceptăm că a fost un simplu om, la fel ca şi noi, chiar dacă de o calitate umană impecabilă. Eu cred că mai devreme sau mai târziu, umanitatea îşi va da seama că infinitul nu poate deveni finit; altfel spus, că Dumnezeu va rămâne de-a pururi Dumnezeu, la fel cum omul limitat va rămâne pentru totdeauna un om limitat.

12. Nu cred însă că trebuie să ne pierdem timpul demonstrând în prea multe cuvinte ceea ce toți savanții contemporani acceptă deja. Mai bine să ne întoarcem la întrebarea mea anterioară: cine este această Divinitate (a cărei existență nu mai pot să o contest) şi unde se află Ea? Ei bine, prieteni, doresc să aflu opiniile voastre în această privință!”

13. Jellinek spune: „Într-adevăr, dragul meu frate Messenhauser, ne-ai pus o întrebare încuietoare. Nimeni nu cred că îți va putea răspunde vreodată la ea, căci pentru ca o ființă limitată să poată înțelege natura infinită a lui Dumnezeu, ea ar trebui mai întâi de toate să îl limiteze, lucru care - evident - este imposibil. Singurul mod în care ne putem apropia cât de cât de natura infinită a lui Dumnezeu este prin folosirea comparațiilor din natură, cum ar fi cazul exemplului meu anterior cu ghinda! De aceea, îți propun să trecem la un alt subiect, căci dacă ne vom crampona de acesta, mă tem că nu vom avansa niciodată prea mult”.

14. Becher îl completează şi el: „Ai întru totul dreptate! Definirea conceptului de Divinitate ar fi ca şi cum am încerca să golim apa mării în cochilia unei scoici. De aceea, cel mai bine este să renunțăm la această discuție care nu poate conduce la nici o concluzie, şi să ne concentrăm pe un alt subiect, cum ar fi soarta bunului nostru prieten Robert Blum în această lume, sau cea a marelui nostru duşman de pe pământ. Oare pe unde or rătăci aceştia? Mă întreb dacă duşmanul nostru nu ni se va alătura cumva în curând, caz în care ar trebui să ne pregătim să îl întâmpinăm aşa cum se cuvine!”

15. Jellinek: „Frate dragă, sunt întru totul de acord cu tine să ne preocupăm de soarta amicului nostru Robert, dar în ceea ce îl priveşte pe Windischgräz, aş prefera să nu mai am nimic de-a face cu acest tigru uman şi să nu îl mai văd vreodată! Dar mi se pare că aud voci dincolo de acea uşă... Haideți să ne ridicăm de la această masă şi să vedem ce se întâmplă afară!”

Capitolul 55

Călătoria pe calea descoperirilor. Ezitările şi precauțiile eroilor noştri. Domnul apare în fața lor, însoțit de Robert.

1. Cei trei se ridică de la masă şi se îndreaptă cu grijă către uşa deschisă. Ca şi cum s-ar trezi dintr-un vis, ei descoperă dincolo de micuța încăpere în care au stat atâta vreme o altă cameră, mult mai spațioasă şi mai magnifică. Neştiind la ce să se aştepte în această lume nouă, cei trei îşi ițesc pe rând capetele prin uşa întredeschisă, convinşi că vor avea parte de evenimente dintre cele mai memorabile.

2. După ce scrutează cu privirile camera în care ne aflăm Eu şi Robert (deşi oarecum la distanță şi dincolo de raza lor vizuală), precum şi cele 24 de dansatoare, Jellinek le şopteşte celorlalți doi:

3. „Prieteni, nu mi se pare că ar exista ceva periculos în această încăpere. Dimpotrivă, mi se pare că văd într-unul din colțuri o măsuță pe care se află o sticlă îmbietoare de vin şi câteva bucăți apetisante de pâine. De vreme ce nu par să existe alte amenințări, nu văd de ce ne-am sfii să intrăm în

această încăpere şi să ne potolim simțurile. După toate aparențele, această cameră are chiar menirea de a ne satisface papilele gustative în această existență spirituală. În aceste condiții, cred că puțină îndrăzneală nu ar avea cum să ne strice. Ce ziceți?”

4. Messenhauser îi răspunde: „Frate Jellinek, sunt sută la sută de acord cu tine, deşi, spre ruşinea mea, trebuie să recunosc că atunci când vine vorba de asemenea călătorii pe calea necunoscutului îmi place să fiu întotdeauna ultimul! În acest fel, în cazul unei eventuale retrageri în pripă, aş putea - evident - să fiu primul!”

5. Jellinek: „Bine, dragul meu frate, dar mi se pare că eşti însuşi regele laşilor! Mă întreb cum ai rezistat pe pământ, în calitatea ta de comandant de armată? Abia acum încep să mi se lămurească lucrurile: dacă ai fi dat ordine direct de pe câmpul de luptă, nu din biroului comandantului suprem, cine ştie dacă Viena ar mai fi căzut? Dar să nu reînviem morții! Măcar de dragul onoarei tale actuale, încearcă să nu mai fii atât de laş!”

6. Messenhauser: „Dar, dragul meu prieten şi frate, de vreme ce constat că îți arogi rolul de Napoleon, de ce nu vrei să joci chiar tu rolul de cercetaş pentru mine şi pentru Becher? Dacă tot te simți la fel de curajos ca marii eroi ai antichității, îți propun să fii tu liderul nostru! Cât despre mine, curajul nu a fost niciodată punctul meu forte. O singură calitate am avut întotdeauna: chiar dacă nu am avut curajul unui erou, de moarte nu mi-a fost teamă niciodată, lucru valabil inclusiv în situația de față. Totuşi, această încăpere îmi dă oarecum fiori pe şira spinării, la fel cum se tem copiii de fantome în anumite camere. Trăiesc un sentiment straniu, ca şi cum urmează să se întâmple ceva iminent, care ne va schimba pentru totdeauna cursul vieții! Vom vedea imediat dacă acest sentiment se va adeveri sau nu, de îndată ce vom trece pragul acestei uşi. Intuiția mă face să cred că urmează să se petreacă lucruri mărețe şi nu pot decât să sper că acest presentiment îmi va scuza lipsa de curaj în fața voastră”.

7. Jellinek: „Într-adevăr, dragă prietene, situația arată cu totul altfel, aşa cum ne-o prezinți acum. Trebuie să recunosc că şi pe mine mă încearcă aceiaşi fiori de care vorbeai mai devreme. Un spirit măreț nu trebuie să se lase însă tulburat de astfel de fleacuri! Când mă uit la sticla aceea care îmi face cu ochiul şi când văd pâinea aceea albă şi bine coaptă, îmi lasă gura apă - iar stomacul meu înfometat vă poate confirma acest lucru prin ghiorăiturile sale - ei bine, tot ce pot spune este că aş prefera să mă aflu aşezat la acea masă, şi nu în compania voastră patetică! Mă întreb ce m-ar mai putea reține aici... De aceea, curaj! La atac! «Un atac îndrăzneț înseamnă o luptă pe jumătate câştigată»!”

8. După aceste cuvinte, Jellinek se apropie cu îndrăzneală de pragul uşii, cu intenția să îl treacă şi să se îndrepte către masa bine garnisită cu bucate. Chiar când îşi pune însă piciorul pe prag, calea îi este blocată de Robert şi de Mine, care ne facem subit apariția în fața lor. Robert li se adresează pe vocea lui cea mai severă: „Hei, opriți-vă! Cine este acolo? Nu mai faceți nici un pas înainte de a vă identifica, prezentându-vă inclusiv intențiile!”

9. În fața acestei apostrofări severe, Jellinek dă puțin înapoi, dar îl recunoaşte imediat pe Blum, aşa că strigă uimit: „Oh, oh, zău dacă nu este chiar Blum! Robert! Pe unde ai umblat până acum? Ei, asta-i culmea! Te îmbrățişăm şi te sărutăm de o mie de ori! - Spune-mi, chiar nu ne recunoşti? Suntem noi: Messenhauser, Becher şi cu mine, Jellinek!”

10. Robert îi răspunde: „Mda, într-adevăr! Sunt chiar tovarăşii mei de suferință şi de arme, personificați exact aşa cum i-am văzut ultima dată pe pământ! Ei bine, aflați că ştiam de mult timp că sunteți oaspeții mei în această casă, chiar dacă voi nu ştiați încă acest lucru. Vă asigur că temerile voastre de adineauri erau întru totul neîntemeiate şi ridicole. Haideți, veniți şi bucurați-vă. Ne vom aşeza cu toții la masa de colo. Frate Messenhauser şi tu, frate Becher, încă vă mai este teamă să treceți acel prag?”

11. Messenhauser şi Becher îi răspund într-un glas: „Te salutăm cu drag, mult stimate frate şi prietene! Te vom urma oriunde ne vei conduce - cu atât mai mult dacă destinația noastră este acea masă încărcată cu bucate apetisante, care ne fac cu ochiul, căci stomacurile noastre sunt cât se poate de goale!”

12. După care se grăbesc cu toții să-l îmbrățişeze şi să-l sărute pe Robert. După acest moment emoționant, ne îndreptăm cu toții către masă.

Capitolul 56

Inima lui Jellinek se aprinde de iubire pentru prietenul lui Robert. Vinul celest. Toastul lui Jellinek şi răspunsul Domnului

1. În timp ce ne îndreptăm către masă, Jellinek Mă priveşte cu o simpatie infinită şi Mi se adresează: „Dragă prietene al fratelui nostru Blum, crezi că aş putea să Te cunosc mai bine? Îmi pari o persoană infinit de bună, aşa că nu mă surprinde că te afli în compania nobilului nostru prieten”.

2. Eu: „Te asigur că viitorul îți va revela tot ceea ce îți este încă nelămurit acum. Vino cu Mine la masa Domnului şi întăreşte-ți mai întâi trupul şi spiritul, pentru ca să poți înțelege mai clar anumite lucruri pe care dacă ți le-aş dezvălui acum, te-ar uimi prea tare. De aceea, vino cu Mine, dragul Meu prieten şi frate Jellinek!”

3. Jellinek: „O, prietene, vocea ta îmi pare extrem de prietenoasă! Fiecare din cuvintele tale îmi fac inima să tresalte într-o manieră fără precedent. Aproape că aş putea paria pe umanitatea mea că eşti un înger din ceruri! Da, da, aşa trebuie să stea lucrurile: cu siguranță, eşti un înger din ceruri. Un singur lucru doresc să-ți spun: eu nu mai am de gând să mă despart de tine, căci oricât de drag mi-ar fi prietenul meu Robert Blum, simt pentru tine o iubire absolut inexplicabilă, care mă copleşeşte, şi care a devenit şi mai mare după ce mi-ai vorbit! De aceea, îți propun să ne aşezăm la masă şi să bem în cinstea noii noastre prietenii eterne! Mă îndoiesc că în această lume ar putea exista un Windischgräz sau alții de aceeaşi teapă cu el, care să ne asedieze şi să ne tulbure linişte...”.

4. Eu: „Într-adevăr, nu ai nici un motiv să te temi, nici acum, şi nici de acum înainte! Dar haide să ne aşezăm la masă, căci constat că ceilalți închină deja în sănătatea noastră”.

5. Messenhauser se îndreaptă deja către Jellinek cu un pocal de cristal plin cu un vin excelent, pe care i-l întinde şi îi spune: „O, frate Jellinek, te asigur că acest vin este de o mie de ori mai bun şi mai parfumat decât cel mai bun vin pe care l-am băut vreodată pe pământ! Haide, goleşte acest pocal, în sănătatea tuturor prietenilor şi duşmanilor noştri! - Chiar şi în sănătatea lui Windischgräz! Cine ştie, poate că va veni o zi când până şi acel instrument orb al dictatorilor de pe pământ se va trezi la sentimente mai bune”.

6. Jellinek ia bucuros pocalul şi spune: „Dragă prietene! Aceste cuvinte ale tale îmi fac o plăcere mai mare decât toate acele dezbateri inutile pe care le-am avut împreună în micuța cameră de dinainte, ce semăna perfect cu o celulă de închisoare, şi în care tu, frate Messenhauser, aşteptai disperat, nu cu mult timp în urmă, să primeşti ordinul de execuție!

7. Ascultați-mă însă! Am luat decizia să îl adopt ca prieten intim al inimii mele pe amicul gazdei noastre, Robert Blum. De aceea, vă rog să mă iertați dacă nu mă voi atinge de această licoare divină până când nu va sorbi El mai întâi din acest pocal!”

8. Toți cei de față acceptă cu veselie cererea lui Jellinek, care îmi dă pocalul şi îmi spune, cu o ardoare plină de iubire: „Dragă prietene, înconjurat parcă de o aură divină! Nu ezita să primeşti acest pocal din mâna unui sărman păcătos - şi a unui trădător terestru! Dacă aş avea o comoară mai de preț decât aceasta, ți-aş dărui-o cu cea mai mare bucurie, în semn de respect şi devoțiune! Din păcate, nu am nici un fel de aur sau argint. De aceea, îți dăruiesc unicele lucruri pe care le posed la ora actuală: acest pocal şi o inimă plină de căldură, care te salută ca pe prietenul ei cel mai de preț. Te implor, primeşte acest pocal pe care ți-l ofer! Ştiu că gestul meu este îndrăzneț - să îți ofer Ție, care trebuie să fii un înger din ceruri, acest pocal în semn de prietenie şi devoțiune; dar pur şi simplu nu pot să mă abțin, căci Te iubesc din toată inima, mai ales după ce Ți-am ascultat cuvintele pline de prietenie, de iubire şi de înțelepciune. Nu te uita că sunt un spirit impur şi nevrednic, închide ochii Tăi cereşti şi spune-Ți: «Sărmanul, atâta poate şi el!» Ştiu foarte bine că va mai trece mult timp până când voi învăța să mă port aşa cum se cuvine cu un spirit de calibrul Tău, dar Te asigur că limba mea nu rosteşte decât cuvintele pe care i le dictează inima! Ei bine, ce zici, prietene, pot spera că nu Te-am ofensat cu acest gest al meu?”

9. În semn de răspuns, iau pocalul din mâna lui Jellinek, cu un gest cât se poate de amical, sorb din el, iar apoi îi spun lui Robert: „Frate, în acel dulap se află o altă sticlă, plină chiar cu vinul sufletului Meu, într-o formă personificată. Te rog, du-te şi adu-o aici, pentru a-i arăta astfel noului Meu amic cât de mult îi prețuiesc prietenia!”

10. Robert se grăbeşte să îmi asculte instrucțiunile şi se întoarce cu o sticlă care străluceşte ca diamantul, pe care Mi-o înmânează, vizibil emoționat.

11. După ce iau sticla din mâna lui, umplu din nou cu vin pocalul, pe care i-l înmânez lui Jellinek, spunându-i: „Iată, dragul Meu prieten şi frate, ia acest pocal, bea din el şi convinge-te cât de plăcută şi de dragă îmi este prietenia ta! Ei, ce mai spui acum despre păcatele tale? Ce om mai poate considera drept păcătos pe cineva a cărui inimă este plină de o asemenea iubire? Adevăr îți spun: în fața Mea, apari acum ca fiind complet purificat de păcate. Iubirea ta față de Mine ți-a şters complet numeroasele păcate pe care le-ai săvârşit pe pământ! Chiar dacă mai ai unele datorii față de lumea exterioară, aş fi un prieten indiferent dacă nu ți-aş şterge complet aceste datorii, eliberându-te de ele! Aşadar, îndrăzneşte, frate Jellinek, şi bea această cupă în onoarea prieteniei noastre eterne!"

12. Mişcat până la lacrimi, Jellinek spune: „O, prieten divin! Cât de mare este bunătatea şi grația Ta! O, dacă mi-aş putea sfâşia pieptul, mi-aş smulge inima din el şi aş aşeza-o în pieptul Tău! Bine, dă-mi această cupă".

13. Jellinek ia cupa, bea din ea, după care spune: „O, nu, frate divin şi angelic! Dacă prietenia Ta este asemenea acestui vin, înseamnă că nu eşti doar un simplu înger, ci chiar bunul Dumnezeu, în toată plenitudinea Lui! Căci în întreaga infinitate nu cred că poate fi găsită o licoare cu un efect atât de sublim asupra inimii şi a spiritului! Fraților, gustați şi voi şi spuneți-mi dacă nu am dreptate!"

Capitolul 57

Efectele vinului celest. Întrebări legate de Hristos şi de divinitatea Lui. Răspunsul lui Robert. Proverbul favorit a lui Jellinek.

1. Robert, Messenhauser şi Becher ciocnesc cupele şi beau, uluiți peste măsură de savoarea divină a acestui vin celest.

2. Messenhauser spune: „Doamne, ce vin! Frate Blum, este minunat în casa ta. Ne-ar plăcea să ne stabilim aici! Dacă eşti de acord, haide să nu ne mai despărțim niciodată. Ori de câte ori va apărea vreun păcătos prin aceste părți, îți propun să îl primim în mijlocul nostru şi să îl omenim, aşa cum ai procedat tu cu noi, chiar dacă este vorba de cel mai crunt duşman al nostru de pe pământ!"

3. Robert îi răspunde: „Prietene Messenhauser, ai rostit cuvinte frumoase şi pline de demnitate. Este evident că ele au izvorât din inima, şi nu din intelectul tău. Răspunsul meu este următorul: «Dacă Windischgräz însuşi ar apărea la uşa mea, cerându-mi găzduire, ei bine, te asigur că va avea parte de o primire mult mai bună decât soarta pe care ne-a rezervat-o el pe pământ»...

4. Toți strigă la unison: „Noroc! Aşa să fie! Un bun creştin răspunde întotdeauna cu bine la răul făcut, şi asta cu toată sinceritatea inimii. Cine mai simte încă o stare de ranchiună şi o dorință de răzbunare nu va fi un spirit perfect încă mult timp de acum înainte, în schimb, cine spune: «Iartă-i, Tată, căci nu ştiu ce fac!», aşa cum a procedat marele şi înțeleptul învățător al iudeilor când aceştia L-au crucificat, va avea cu siguranță parte de o mare libertate interioară a spiritului! Cu adevărat, putem spune că un asemenea om este una cu Dumnezeu! Iar acest lucru spune totul despre divinitatea manifestată prin Hristos.

5. Ne întrebăm unde s-ar putea afla acest Iisus (a cărui existență terestră nu o mai putem pune la îndoială) în lumea spiritelor. Cu adevărat, El a fost cel mai mare prieten al umanității! Amice Blum, nu ai avut nici o ocazie până acum să afli mai multe în legătură cu acest om atât de deosebit?"

6. Robert: „Dragii mei prieteni, vă dau cuvântul meu de onoare că El a fost primul spirit cu care m-am întâlnit în această lume!"

7. Plăcut surprinşi, cei de față doresc să afle mai multe: „Cum aşa? Cum s-au întâmplat lucrurile? În ce regiune s-a petrecut acest eveniment? Ce ți-a spus El? Haide, frate, fii atât de bun şi povesteşte-ne tot!"

8. Robert: „Dragii mei prieteni, avem acum alte lucruri de făcut, aşa că va trebui să amânăm pentru altădată răspunsurile la întrebările voastre. Un singur lucru vă pot spune deocamdată: că El îmi va face cât de curând o altă vizită, aşa că îl veți putea cunoaşte la rândul vostru".

9. Jellinek: „Bine, dar nu ne poți spune cel puțin dacă ai reuşit să discuți cu El despre divinitatea Lui, pe care atât de puțini oameni i-o recunosc, şi în ce măsură a confirmat El autenticitatea acestei credințe?"

10. Robert: „Ba da, dragii mei prieteni, am vorbit pe larg despre acest subiect. Deşi nu vă pot spune prea multe, întrucât nivelul vostru de înțelegere este încă foarte redus, vă pot spune totuşi că

Iisus Hristos este singurul Dumnezeu adevărat, de la începuturile eternităţii! El este Creatorul tuturor lumilor şi cerurilor! Deocamdată nu vă pot spune mai multe, dar vă asigur că veţi afla tot ceea ce vă interesează atunci când va veni El!"

11. Jellinek: „Prieten drag, nu ţi-am cerut aceste dovezi de dragul intelectului meu, ci doar dintr-o pornire a inimii. Ca să fiu sincer cu tine, dacă Iisus ar veni şi mi-ar face un semn cu mâna, L-aş urma pe dată, uitând complet de voi toţi! Îl consider cel mai bun şi mai perfect dintre toţi oamenii, aşa că îl iubesc deja mai mult decât pe tot restul umanităţii luate la un loc. Imaginează-ţi în aceste condiţii ce aş simţi dacă aş afla că El este chiar Dumnezeu! Te asigur că nu mi-ar mai păsa de alte amănunte, căci, aşa cum se spune: „«Dumnezeu este iubire; ori de câte ori îţi simţi inima copleşită de iubire, gândeşte-te că Dumnezeu se află în ea!» Ei bine, acesta este barometrul pe care îl folosesc eu pentru a stabili prezenţa lui Dumnezeu într-o anumită persoană. De vreme ce inima mea este atât de copleşită de iubirea faţă de Hristos, singura concluzie pe care pot să o trag este că Acesta este una cu Dumnezeu, căci altfel cum L-aş putea iubi atât de intens? La fel de intens îl iubesc şi pe acest frate celest, aici de faţă, aşa că bănuiesc că poartă în inima lui o mare iubire divină! Ce zici, am dreptate?"

12. Robert: „Întru totul! Numai inima îl poate înţelege pe Dumnezeu. Intelectul nu are şi nu va avea niciodată această putere. - Dar acum să trecem la alte lucruri, dragii mei prieteni. Vă asigur că nu ne vom îndepărta prea mult de subiectul nostru actual, iubirea.

13. Ascultaţi-mă! Iubirea este într-adevăr singura dovadă a Divinităţii şi a existentei Ei imposibil de contestat. Aşa cum ştim însă prea bine, în creaţie există şi un sex feminin, plin de gingăşie, care pune de multe ori stăpânire pe inimile noastre, într-o măsură atât de mare încât uităm complet de iubirea mult mai pură faţă de Dumnezeu! Ce credeţi, Dumnezeu există în egală măsură şi în această iubire, prin excelenţă senzorială?"

14. Jellinek: „Evident! Dacă gingăşia lui Dumnezeu nu s-ar manifesta prin femeie, cine ar putea-o iubi? Nu este însă mai puţin adevărat că această iubire este foarte uşor de pervertit!"

15. Robert: „Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă v-aş prezenta acum mai multe exemplare feminine, absolut superbe şi minunat costumate, şi care, peste toate, ar manifesta o dispoziţie cât se poate de prietenoasă faţă de noi? Mai ales tu, Jellinek, mă întreb cum ai reacţiona? Căci îmi amintesc foarte bine că, pe vremea când trăiam pe pământ, aveai o anumită slăbiciune faţă de sexul feminin, în special faţă de dansatoare!"

16. Jellinek: „Frate, deşi trebuie să recunosc că m-ai lovit în punctul meu slab, îţi pot spune cu mândrie că la ora actuală aş fi dispus să renunţ la zece mii de dansatoare, una mai frumoasă decât alta, pentru un singur fir de păr al lui Hristos, căci iubirea faţă de Dumnezeu este cu siguranţă mai mare decât cea pentru o dansatoare, oricât de frumos ar fi împodobită ea. Iubirea faţă de o femeie nu poate prevala decât în inima celui care nu crede deloc în Dumnezeu, sau, la extrema opusă, în inima celui care îl recunoaşte pe Dumnezeu în iubita sa, pe care o ia de soţie cu binecuvântarea Divinităţii. Dacă însă L-aş putea vedea direct pe Dumnezeu în persoana lui Hristos, recunoscându-L şi putând să mă adresez Lui, atunci te asigur, frate, că nu aş mai avea ochi pentru nici o dansatoare din lume! Desigur, în absenţa lui Hristos, nişte forme feminine opulente ar reuşi să trezească în inima mea anumite sentimente...".

17. Robert: „Frate, ai dori să-ţi prezint câteva asemenea dansatoare?„

18. Jellinek: „Fie! Dacă există astfel de spirite în această lume, nu ai decât să ni le prezinţi, pentru a vedea ce reacţie vom avea în faţa lor!"

Capitolul 58

Testul la care îşi supune Robert prietenii. Răspunsurile corecte ale lui Jellinek şi Messenhauser.

1 . Ca răspuns la afirmaţia lui Jellinek, Robert se îndreaptă către partea din spate a încăperii, unde, aşa cum spuneam mai devreme, stau ascunse după o cortină cele 24 de dansatoare. Când ajunge la ele, el le şopteşte acestora, astfel încât să nu fie auzit decât de ele: „A sosit timpul, dragele mele! Haideţi, ieşiţi la iveală şi daţi un mic spectacol în faţa celor trei oaspeţi ai noştri. Urmăriţi să ne oferiţi o reprezentaţie cu adevărat artistică, fără a face în vreun fel de ruşine casa în care vă aflaţi!"

2. Dansatoarele se pregătesc să îl asculte, dar înainte de a ieşi de după perdea, una dintre ele îi spune lui Robert: „Te rugăm un singur lucru: dacă formele noastre opulente vor părea excesiv de provocatoare, am dori să nu ne acuzi pe noi de acest lucru! Dacă există riscul de a vă provoca o stânjeneală cât de mică ție şi oaspeților tăi, atunci am prefera să nu apărem deloc în fața voastră, căci nu dorim să provocăm nici cel mai mic rău în această casă în care ne-ai primit cu atâta căldură sufletească, învățându-ne să fim la rândul nostru mai bune!”

3. Robert: „Dragele mele surori, aceste cuvinte mă bucură nespus, căci îmi dau seama că intențiile voastre sunt dintre cele mai nobile. Nu vă temeți, căci nobilul meu Prieten, pe care L-ați cunoscut deja, va avea grijă ca nimeni să nu pățească ceva cu adevărat rău! De aceea, avansați fără teamă şi vă asigur că dansul vostru nu va avea nici un fel de efect nedorit asupra oaspeților noştri. Dimpotrivă!”

4. Auzind aceste cuvinte, dansatoarele ies de după perdea şi încep un mic spectacol artistic, făcând tot felul de mişcări grațioase, cu fețele luminoase şi cu un zâmbet pe buze. Întors printre amicii lui, Robert îl întreabă pe Jellinek: „Ei bine, frate, cum îți plac dansatoarele din casa mea? Ai văzut vreodată, pe pământ, o perfecțiune atât de mare?”

5. Jellinek le priveşte pe fete cu cea mai mare concentrare posibilă, după care recunoaşte, oftând: „Ah, dragă frate, trăiesc exact aceleaşi sentimente ca şi pe pământ! Ca să fiu sincer până la capăt, trebuie să-ți spun că aceste spectacole nu mi-au plăcut niciodată prea mult. Dimpotrivă, ori de câte ori mergeam la teatru, părăseam sala de spectacole cu un fel de melancolie, pe care nu reuşeam să mi-o explic. Abia acum pot spune că am înțeles în sfârşit despre ce este vorba, iar această lumină a înțelegerii îmi produce o bucurie mai mare decât întregul spectacol. Motivul este cât se poate de simplu: toate aceste mişcări şi contorsionări ale membrelor mi se par complet inutile. Spune-mi: la ce foloseşte această artă? Îți răspund tot eu: la nimic! În ipostaza lor cea mai nobilă, toate celelalte arte - muzica, poezia, pictura şi sculptura - au efecte sublime asupra sufletului uman, fiind capabile să îl înalțe, ba chiar să transforme un om brutal într-o ființă cu adevărat sensibilă, prin trezirea adevăratei iubiri în inima sa. Dacă analizăm însă arta dansului, chiar şi în ipostaza sa cea mai pură, constatăm că sentimentele pe care le aprinde ea în sufletul bărbaților sunt inevitabil dintre cele mai impure. După ce asistă la un asemenea spectacol, senzualitatea şi dorințele trupeşti ale acestora se aprind şi se multiplică de o mie de ori.

6. Deşi acest factor explică într-o oarecare măsură sentimentul de melancolie care mă cuprinde ori de câte ori asist la un spectacol de dans, nu el reprezintă principala cauză a stării mele sufleteşti. Adevărata cauză a depresiei care mă cuprinde în fața unor astfel de performanțe artistice este aceea că, dincolo de magia falsă a spectacolului, întotdeauna mi se pare că recunosc în aceste dansatoare nişte îngeri căzuți!

7. De câte ori nu mi-am spus pe pământ: «Ce nu ar putea face această fată pentru inima mea! Din păcate, fiind un înger căzut, ea nu ar putea recunoaşte niciodată noblețea unei inimi care nu şi-ar dori nimic altceva decât să o vadă înălțată din nou la valoarea ei de înger real, mai presus de această condiție sordidă. Dumnezeul ei este însă Mamona lumii exterioare, iar în orbirea ei, ea dăruieşte în schimbul inimii primite doar picioarele ei sublime, care trezesc în sufletul bărbatului sentimentele cele mai aprinse. Ce-i pasă ei de inimile bărbaților către care trimite săgeți otrăvite cu fiecare pas al său?»

8. Aşa gândeam ori de câte ori părăseam un spectacol de balet pe pământ, iar aceste gânduri îmi amărau inima. Ți se pare cumva că greşeam? Ei bine, află că exact la fel gândesc şi în această lume a adevărului, aşa că cu greu m-ai putea cuceri vreodată cu ajutorul unor asemenea fete, care din fericire tocmai şi-au încheiat numărul. Cred că îmi vei da dreptate, aşa cum se pare că îmi dă şi sublimul tău prieten, care pare extrem de mişcat de cuvintele mele. De aceea, dragul meu prieten Blum, te asigur că cele 24 de artiste pe care mi le-ai prezentat, cu tot cu cele 48 de picioare ale lor, altminteri absolut splendide, nu îmi vor distrage nici măcar cu un dram iubirea mea față de Iisus! Dimpotrivă, ele nu au făcut decât să o amplifice, căci această iubire este infinit mai pură! Te asigur că tot ce simt pentru aceşti sărmani îngeri căzuți nu este decât o imensă compasiune. Mi-aş da cu cea mai mare plăcere jumătate din viață dacă aş putea să le înalț în acest fel de la actualul lor statut, de îngeri căzuți, la cel de ființe umane adevărate! Dar să nu mai vorbim despre acest subiect, căci mă întristează prea tare! Mai bine spuneți şi voi, Messenhauser şi Becher, ce părere aveți despre spectacolul la care tocmai ați asistat".

9. Cei doi îi răspund într-un glas: „Spectacolul nu a fost deloc rău, dar ni s-a părut oarecum comic! Pe pământ, astfel de excentricităţi ale stupidităţii umane sunt întrucâtva acceptabile, dar aici, în împărăţia spiritelor, asemenea aberaţii ni se par mai degrabă nelalocul lor! Imaginaţi-vă cum ar fi să ne întoarcem acum pe pământ şi să le spunem prietenilor noştri că am asistat la un balet celest! Ce hohote de râs am stârni! Robert, mai bine spune-ne cum se face că ai făcut rost în această împărăţie a spiritelor de un adevărat serai alcătuit din două duzini de dansatoare. Le-ai angajat? Sau trebuie să înţelegem că acesta este raiul Noii Biserici Catolice, la care ştim că ai aderat pe pământ? Oricum ar fi, de acum înainte scuteşte-ne de prezenţa îngerilor Noii Biserici Catolice şi mai bine mai adu-ne o sticlă din acest vin cu adevărat celest! O singură picătură din acest vin face mai mult decât toate cele 48 de picioare la un loc!" Zâmbind, Robert desface o altă sticlă.

Capitolul 59

Domnul vorbeşte despre fraza frecvent invocată, dar prost înţeleasă: „Scopul scuză mijloacele"

1. Jellinek se întoarce către Mine şi Mă întreabă în ce măsură Mi-a plăcut această reprezentaţie artistică.

2. Îi răspund: „Dragă prietene, trebuie să îţi mărturisesc cu sinceritate că în astfel de cazuri, Eu sunt preocupat mai degrabă de scop, decât de mijloace. Se întâmplă de multe ori ca mijloacele să pară ciudate, dar scopul să fie cât se poate de nobil şi de bun, din toate punctele de vedere. Aici, în această împărăţie a spiritelor, rezultatul optim justifică întotdeauna mijloacele care au condus la obţinerea lui. În sine, spectacolul artistic nu contează prea mult, dar dacă este realizat cu o intenţie dintre cele mai nobile, atunci merită să fie realizat.

3. Mai întâi de toate doresc însă să vă ofer câteva explicaţii legate de această afirmaţie des invocată, pe care au inventat-o iezuiţii, astfel încât să desluşim împreună semnificaţia ei spirituală, care merită să fie înţeleasă şi pusă în practică. De aceea, ascultaţi-Mă! Afirmaţia sună astfel: «Scopul bun justifică întru totul mijloacele folosite pentru atingerea lui!» - dar vă propun să luăm câteva exemple pentru a vedea în ce măsură este ea adevărată:

4. Să spunem că un fiu care trăieşte pe pământ are un tată ce a avut ghinionul să îşi rupă un picior în timp ce lucra pământul. Rana este gravă şi nu poate fi vindecată decât de către un chirurg priceput. Vă întreb însă ce ar face fiul (care îşi iubeşte tatăl mai presus de orice) dacă tatăl său şi-ar pierde piciorul din cauza furiei unui alt om, care i-l taie cu un topor ascuţit. Cu siguranţă, el l-ar prinde pe criminal şi l-ar pedepsi pentru tot restul vieţii sale. Şi totuşi, tatăl său nu ar suferi mai mult din cauza acestui act de rea voinţă decât dacă ar fi nevoit să suporte operaţia făcută de chirurg pe piciorul său inflamat, fără nici un fel de anestezic. După cum puteţi constata, avem de-a face cu o situaţie aparent similară, la baza căreia stau însă intenţii (cauze) diferite. În mod evident, a nu ţine cont de aceste cauze sau intenţii ar însemna să nu înţelegem nimic din realitatea în care trăim. În sine (fără o cauză nobilă care stă la baza ei), operaţia de tăiere a piciorului ar fi o oroare fără seamăn, dar dacă la baza ei stă o intenţie nobilă, ea devine dintr-o dată o binecuvântare. Astfel, fiul îi va fi de-a pururi recunoscător chirurgului care i-a salvat tatăl de la moarte, conştient că fără această operaţie, tatăl său ar fi murit din cauza infecţiei. Dar să luăm un alt exemplu!

5. Ce i-aţi face voi cuiva care v-ar scoate un dinte din gură cu ajutorul unui pumn? Cu siguranţă, l-aţi târî la tribunal şi i-aţi cere daune substanţiale pentru durerea pe care v-a provocat-o. În schimb, dacă aveţi o durere de măsele, cum procedaţi? Vă duceţi de bunăvoie la dentist, ba chiar îl şi plătiţi pentru a vă scoate măseaua stricată! Nimeni nu v-ar recomanda însă o persoană care scoate dinţii sau măselele altor persoane din pură plăcere sau doar pentru a se amuza. Desigur, cu totul alta este situaţia în cazul unui dentist bun, căci scopul pe care îl urmăreşte el este întotdeauna nobil, chiar dacă mijloacele folosite se dovedesc de multe ori dureroase. Cred că nu puteţi nega acest lucru: în cazul de faţă, mijloacele folosite sunt justificate de scopul cel nobil! Dar să mai luăm un exemplu!

6. Uciderea unui seamăn este considerată dintotdeauna unul dintre cele mai mari păcate pe care le poate comite un om. Să luăm, de pildă, exemplul unui tată care se plimbă prin pădure însoţit de fiul său. Convins că a dat lovitura, un tâlhar sare asupra tatălui şi încearcă să îl sugrume. În toiul luptei, fiul îşi ia arma de vânătoare şi îl ucide pe ticălos. Spuneam mai devreme că uciderea unui alt

om reprezintă unul dintre cele mai mari păcate. Îl putem considera însă pe fiul care l-a ucis pe tâlharul care a încercat să-i omoare tatăl un păcătos? Evident, nu! Văd că aţi ajuns cu toţii la aceeaşi concluzie de bun simţ: uciderea unui alt om reprezintă unul dintre cele mai mari păcate numai dacă este folosită ca un mijloc pentru a atinge un scop malefic. Dacă la baza ei a stat o cauză nobilă, această acţiune poate fi considerată la fel de nobilă şi de sacră ca şi cauza însăşi, mai ales dacă se poate demonstra că acesta era singurul mijloc prin care se putea obţine efectul respectiv.

7. La fel ca în cazul acestor trei exemple se petrec lucrurile şi în privinţa tuturor celorlalte acţiuni pe care le săvârşeşte un om sau un spirit. Dacă, după o examinare atentă, se dovedeşte că acesta era singurul mijloc eficient de a obţine un anumit rezultat nobil, putem spune fără a greşi că mijlocul folosit este sfinţit şi justificat întru totul, datorită rezultatului obţinut.

8. În acest context, dragul Meu prieten, va trebui să accepţi inclusiv dansul acestor balerine, căci ele au dansat pentru un scop nobil, care a şi fost atins de altfel, aşa cum îţi vei da seama în cel mai scurt timp. Spune-Mi, ce crezi: ar trebui să le alungăm pe aceste dansatoare, sau să le invităm să ciocnească alături de noi o cupă din acest vin minunat?"

9. Jellinek îmi răspunde: „O, dacă aşa stau lucrurile, atunci nu pot decât să îţi dau dreptate! Veniţi, aşadar, fete drăgălaşe, şi petreceţi alături de noi!"

Capitolul 60

Dansatoarele încearcă sa obţină mai multe explicaţii în legătură cu Dumnezeu. Robert le sfătuieşte: „Căutaţi lumina din interior".
Orice căutare exterioară ascunde un pericol

1. Auzind această invitaţie, dansatoarele se înclină cu respect, după care cea dintâi dintre ele spune: „O, prieteni minunaţi, sunteţi prea buni faţă de noi! Dintre toate artele, cea pe care o practicăm noi este cea mai puţin demnă de consideraţie din partea unor spirite de talia voastră. De aceea, nu putem înţelege cum puteţi fi atât de buni cu noi, sărmane fete păcătoase! Dacă ne-am afla încă pe pământ, un astfel de comportament din partea unor oameni sinceri şi buni ne-ar crea o mare obligaţie. În această lume nu suntem însă decât nişte spirite sărmane, care nu au nimic de oferit şi care nu dispun decât de ceea ce au primit din preaplinul bunătăţii voastre fără măsură. De aceea, nu va putem oferi nimic în schimbul acestei bunătăţi nelimitate, cu excepţia iubirii şi respectului din inimile noastre. Dacă totuşi ne primiţi la masă cu voi în aceste condiţii, nu putem decât să ne alăturăm vouă cu cea mai mare bucurie posibilă. Dacă însă iubirea noastră insuficient de pură nu vă este pe plac, îngăduiţi-ne să plecăm şi să ne ducem crucea, plătind pentru păcatele noastre pământeşti!"

2. Jellinek: „Dragele mele, vă implor, nu fiţi mai catolice decât Papa! Cum ar putea respinge Dumnezeu iubirea, considerând-o o crimă? Ce fel de oameni ne consideraţi, ca să respingem iubirea voastră? Haideţi, veniţi alături de noi şi sorbiţi o cupă din acest veritabil vin al vieţii! Nu vă sfiiţi, căci noi nu ne dorim nimic altceva decât iubirea voastră, pe care sunteţi atât de dispuse să ne-o împărtăşiţi. Cu această ocazie, sper că v-aţi lămurit ce anume aşteptăm din partea voastră: exclusiv iubirea cea mai pură şi prietenia voastră!"

3. Auzind cuvintele lui Jellinek, fetele ni se alătură cu cea mai mare bucurie, spunând la unison: „Suntem servitoarele voastre. Voinţa voastră pură şi nobilă va fi de acum înainte singura poruncă de care vom asculta. Dorim totuşi să vă cerem o favoare cu totul specială: pe vremea când ne aflam încă în lumea exterioară nu am avut ocazia să aflăm prea multe lucruri despre Fiinţa Divină supremă; de aceea, am ajuns în această lume complet oarbe, cel puţin în această privinţă, care ar trebui să reprezinte principala prioritate a cunoaşterii şi credinţei umane.

4. Pe pământ am fost romano-catolice şi am participat la toate ritualurile pe care ni le-a cerut biserica. Din păcate, toate posturile, confesiunile şi împărtăşaniile noastre nu ne-au ajutat să ne apropiem de Dumnezeu nici măcar cu un singur milimetru. Am murit apoi de-a lungul unui interval de 10-15 ani şi ne-am reîntâlnit aici, ca din întâmplare. Cert este că ne aflăm exact în aceeaşi stare de ignoranţă în care ne aflam atunci când am pătruns în această lume. Nu L-am cunoscut pe Dumnezeu cât timp am trăit pe pământ şi nu îl cunoaştem nici acum. Şi totuşi, suntem de părere că numai un Dumnezeu excesiv de bun, de înţelept şi de atotputernic ne-ar fi putut dărui această existenţă!

5. Nu dorim să dăm dovadă de o lipsă de respect, dar apelăm la voi ca la nişte prieteni foarte buni şi vă rugăm să ne oferiți câteva explicații pentru a ne face o părere mai justă despre Dumnezeu. Dacă veți face acest lucru, ne veți dărui multă fericire.

6. Pe când trăiam în lumea exterioară, Divinitatea ne era întotdeauna prezentată în aşa fel încât să nu ne putem face nici o idee despre adevăratul Dumnezeu. De pildă, ni s-a spus că El este alcătuit din trei persoane, fiecare fiind un Dumnezeu în Sine, de unde nu poate rezulta decât că există trei zei supremi! Şi totuşi, aceşti trei zei se pare că nu sunt propriu-zis zei, ci alcătuiesc împreună unul şi acelaşi Dumnezeu! Pe de altă parte, fiecare din cele trei zeități are propria sa funcție bine stabilită. De pildă, Dumnezeu Fiul nu poate face decât ceea ce aşteaptă de la El Dumnezeu Tatăl! În sfârşit, ni s-a spus că Tatăl şi Fiul sunt unul şi acelaşi! Cât despre Duhul Sfânt, nici nu mai ştii ce să crezi: este El mai presus decât Tatăl şi Fiul la un loc, sau mai prejos de aceştia? După toate aparențele, se pare că El derivă din amândoi şi este simbolizat sub forma unui porumbel! - Ce să mai vorbim de miliardele de prescuri consacrate, despre care ni s-a spus că toate sunt una cu Dumnezeu! Ce părere îți mai poți face în aceste condiții despre natura adevăratului Dumnezeu?* De aceea, vă rugăm, nu respingeți rugămintea noastră, căci avem nevoie de aceste explicații, pe care ni le dorim mult mai mult decât acest vin!”

7. Robert se serveşte cu o cupă din vinul divin, după care le spune dansatoarelor: „Dragele mele surori, pentru numele lui Dumnezeu, Domnul şi Creatorul infinității, luați o cupă din acest vin şi sorbiți-o cu toată încrederea! Vă asigur că spiritul acestui vin nu seamănă deloc cu cel al vinului terestru, despre care Pavel spunea că poartă în sine spiritele lipsei de castitate şi ale poftelor desfrânate. Spiritul acestui vin reprezintă spiritul iubirii cele mai profunde şi mai pure față de Dumnezeu, fiind astfel echivalent cu o lumină curată şi sfântă. Cu ajutorul acestei lumini, veți descoperi cât de curând - chiar în ființa voastră - răspunsul pe care doriți să îl obțineți de la noi.

8. Dorința voastră este cât se poate de curată, şi nici un înger nu i-ar putea găsi vreun defect. Nu căutați însă niciodată împlinirea ei în exterior, ci numai în interiorul inimii voastre, căci în acest fel veți fi binecuvântate de-a pururi! Dacă ați primi răspunsul dorit de la noi, ați dispune astfel de o explicație venită din afară, care v-ar oferi un oarecare avantaj, dar numai din punct de vedere exterior, în timp ce în interior v-ar produce un mare rău, care nu va fi deloc uşor de vindecat.

9. O doctrină care este pur exterioară nu le poate fi de folos decât spiritelor preocupate exclusiv de lumea materială. Ea poate realiza într-adevăr o adevărată revoluție în aceste spirite, silindu-le uneori cu forța să accepte adevărurile sale, până când acestea ajung la spiritul lor interior. Aşa se petrec de pildă lucrurile cu spiritele naturii, sau chiar cu sufletul natural al omului, care nu este preocupat decât de recolta exterioară, în care îşi găseşte o mare plăcere. De cele mai multe ori această recoltă este afectată însă de un dezastru: în timp ce spiritul persoanei admiră plin de încântare recolta obținută prin semințele pe care le-a semănat în lumea exterioară, pierzând astfel contactul cu adevăratul său sediu interior, situat într-o micuță încăpere a inimii, şi anticipând o recoltă extrem de bogată, spiritele malefice (reziduale) ale naturii din sufletul respectiv se grăbesc să se adune, unindu-şi forțele pentru a pătrunde în camera secretă a spiritului, cu scopul de a-i bloca acestuia întoarcerea (lucru pe care îl şi reuşesc de cele mai multe ori). Când adevăratul spirit îşi pierde sălaşul, el nu mai are de ales şi încearcă să îşi găsească un sălaş nou, trăind printre spiritele naturii (din interiorul sufletului), ca un fel de servitor al unui stăpân. Furat de toate posesiunile sale, incapabil să plătească o chirie pentru sediul care înainte îi aparținea de drept, el este furat de noul proprietar de tot ce i-a mai rămas, ba ajunge chiar sclavul şi servitorul netrebnic al acestuia, care face cu el tot ceea ce doreşte! În consecință, spiritul se vede nevoit să se asocieze cu cele mai impure spirite ale naturii, scufundându-se în viciu, lucru care nu poate conduce decât la moartea spirituală a omului. Adevăratul stăpân din inima sa este acum Satan, care l-a transformat într-un sclav al celor mai infernale pasiuni şi dorințe.

10. De aceea, nu mai căutați cu atâta aviditate cunoaşterea exterioară, care nu foloseşte la nimic dacă spiritul nu o primeşte cu cea mai mare smerenie posibilă, schimbându-şi imediat întreaga viață în acord cu ea - sarcină extrem de dificilă pentru orice spirit. Nu uitați că însuşi regele Solomon, cel mai înțelept dintre iudeii vremii sale, a căzut, în pofida înțelepciunii sale. Spiritul său lăuntric s-a simțit suficient de puternic pentru a-şi părăsi sediul vieții din inima sa, aventurându-se printre spiritele naturii, cu scopul de a le controla prin înțelepciunea sa. El a făcut acest lucru înainte de a atinge o maturitate spirituală deplină (care trebuie să vină întotdeauna din interior, şi niciodată din exterior), drept care a devenit prizonierul spiritelor naturii din sufletul său, impure şi lipsite de castitate, care nu

i-au mai permis să se întoarcă în casa sa, pe care au transformat-o într-un sediu al tuturor viciilor, obscenităților și idolatriei! La rândul lui, Iuda și-a trădat învățătorul, pe Domnul și Dumnezeul său, întrucât a ascultat doctrina mântuirii exclusiv cu urechile spiritelor sale exterioare, care își aveau sediul în intelectul său, căzând astfel pradă tuturor dorințelor acestora. Din acest motiv, el a ratat adevărata viață a spiritului, care nu se poate trezi decât în sediul cel mai intim al acestuia, din interiorul inimii, și i-a deschis larg porțile sufletului său lui Satan, care l-a luat imediat în posesiune. Consecințele sunt binecunoscute, așa că nu mai trebuie să le repet.

11. De aceea, beți acest vin chiar acum, căci el va trezi în voi iubirea justă față de Dumnezeu, întărindu-vă spiritul și făcându-l să crească. După ce va invada toate sectoarele ființei voastre (dominate de spiritele exterioare ale naturii), fără a-și părăsi însă sediul primordial, veți găsi în acest spirit tot ceea ce acum încercați să aflați dintr-o sursă exterioară. M-ați înțeles?”

(* - Despre Sfânta Treime vezi „Cine este Dumnezeu, cine este Lucifer, ce este omul?”, n.r.)

Capitolul 61

Dansatoarele îi confirma lui Robert că l-au înțeles. Lupta împotriva spiritelor impure ale naturii din interiorul omului.

Etapele perfecțiunii. Cel Preaînalt.

1. Dansatoarele îi răspund lui Robert: „O, prieten înțelept, profund inițiat în cunoașterea celor mai ascunse secrete ale naturii umane! Te-am înțeles cât se poate de bine! Viziunea pe care ne-ai oferit-o este cât se poate de clară, deși fără lămuririle tale nu am fi bănuit niciodată că așa stau lucrurile. Cum ți-am putea mulțumi pentru bunătatea ta?

2. Pe vremea când trăiam pe pământ am cunoscut nenumărați oameni cu o educație superioară, cinstiți și respectați de toți ceilalți pentru cunoașterea lor elevată în domeniul religiei. Unii dintre ei dădeau chiar impresia că sunt iluminați, prin cuvintele sau prin faptele lor. Și totuși, toți veneau la noi și ne făceau propuneri dintre cele mai murdare. Ce mai, ajunseserăm să ne gândim că dacă acestea sunt consecințele înaltelor virtuți creștine atunci mai bine să nu avem nimic de-a face cu acestea! În acele vremuri, toate aceste lucruri ni se păreau mistere imposibil de rezolvat, dar acum vederea ni s-a limpezit și totul s-a lămurit în sfârșit, căci abia acum am aflat care este originea tuturor acestor rele. De aceea, haide, dă-ne vinul vieții, și te asigurăm că vom bea până la ultima picătură din această cupă a umilinței!”

3. Robert le trece cupa, iar dansatoarele beau pe rând din ea, umplându-se de bucurie.

4. Jellinek, Messenhauser și Becher sunt uimiți să constate noua înțelepciune a lui Robert. După câteva momente de surpriză, ei i se adresează acestuia: „Frate, e prea mult! Știi că te-am privit întotdeauna ca pe un om înțelept, dar nu am bănuit niciodată că înțelepciunea ta poate atinge astfel de profunzimi! Și totuși, instinctele ne spun că această înțelepciune nu a izvorât direct din tine. Oricum, nu contează! Important este că ai aprins în noi o lumină care ne permite să privim și să judecăm lucrurile dintr-o perspectivă complet nouă.

5. Abia acum înțelegem de ce au trebuit să danseze în fața noastră aceste dansatoare! Este evident că rolul lor a fost să tenteze spiritele noastre impure, încercând să le scoată afară din sediul spiritului nostru, pe care l-au ocupat pe nedrept, astfel încât acesta să își poată recupera rapid adevărata locuință de drept”.

6. Robert: „Așa este! Ați înțeles aproape perfect, dar raționamentul vostru este încă șubred. Cum credeți voi că spiritul vostru ar fi reușit de unul singur să își curețe sediul vieții de spiritele impure, reocupându-și astfel locul de drept?

7. Eu unul vă spun că lucrurile s-au petrecut exact pe dos. Din fericire pentru voi (și pentru mine, de altfel, căci și eu am trecut prin exact aceeași situație), spiritele voastre reale se aflau deja în sediul lor de drept, căci în caz contrar nu ați fi putut ajunge niciodată în această casă, ci v-ați fi trezit într-un loc lipsit de lumina și de căldura vieții.

8. Spiritele voastre reale nu erau decât înconjurate și asaltate de spiritele impure ale naturii, fiind atât de sufocate de acestea încât abia mai reușeau să se miște și să vadă ceva dincolo de ele, motiv pentru care nici voi nu ați putut ieși din cămăruța în care v-ați aflat multă vreme și din care nu ați văzut nimic din ceea ce se petrece în această casă.

9. Din păcate pentru voi, spiritele voastre au fost înconjurate de un număr suficient de mare de spirite impure ale naturii, astfel încât nu ați putut vedea lucrurile într-o lumină clară, ci doar ca printr-un fel de ceață. Dat fiind că aceste spirite ale naturii care înconjoară spiritul real, sufocându-l şi încercând în permanență să îl atragă în sfera lor de influență, se nasc din iubirea trupească, ele seamănă într-o oarecare măsură (deşi într-un mod pervers) cu spiritul adevăratei iubiri, născută din Dumnezeu, din inimile voastre. De aceea, ele sunt incredibil de greu de eliminat din adevăratul sediu al vieții, căci se agață cu disperare de această viață, spre deosebire de toate celelalte categorii de spirite. Cea mai mare teamă a lor este aceea de a-şi pierde viața care le permite să se bucure de asemenea plăceri nesfârşite.

10. Aceste spirite ale naturii, extrem de încăpățânate, nu pot fi convinse să părăsească sediul real al spiritului divin decât printr-o tentație cu totul ieşită din comun, astfel încât spiritul divin să îşi poată lărgi în sfârşit teritoriul, devenind astfel din ce în ce mai liber şi mai strălucitor. Ceva mai devreme, sublimul meu Prieten aici de față ți-a spus ție, frate Jellinek, că nu trebuie să te intereseze atât de mult mijloacele, cât scopul bun care poate fi atins prin intermediul lor. Ei bine, tocmai ți-am dezvăluit care a fost acest scop în cazul vostru. Mai ai acum ceva de obiectat în privința mijloacelor?

11. Aş mai dori să remarc în treacăt că, deşi scopul pentru care au fost folosite a fost unul sublim, aceste fete nu sunt încă nişte îngeri plini de puritate, dar vom avea noi grijă să le ajutăm să devină astfel!

12. Cât despre mine şi aşa-zisa mea înțelepciune, trebuie să vă mărturisesc că nu mă aflu decât cu o singură treaptă înaintea voastră, dar scara care duce către destinația eternă este infinită. Din această perspectivă, cu greu mai putem vorbi de vreo diferență între noi, exceptându-L, desigur, pe Prietenul şi Fratele nostru aflat lângă tine, frate Jellinek. Acesta se află la o distanță atât de mare în fața noastră pe această scară a înțelepciunii încât nu cred că o să-L putem ajunge vreodată din urmă! De ce spun acest lucru? Ei bine, veți înțelege din ce în ce mai clar pe măsură ce îl veți cunoaşte mai bine.

13. Până una alta, avem încă foarte multe de făcut, căci sunt probleme urgente pe care trebuie să le rezolvăm, în caz contrar, nu vom reuşi să ne mişcăm într-o libertate deplină prin această casă”.

Capitolul 62

Înapoi la gălăgioasa mulțime vieneză. Vindecarea miraculoasa a acestor eroi ai pasiunilor trupeşti. Robert îi invită să intre în casă.

1. Robert continuă: „Priviți prin această fereastră minunata grădină care înconjoară casa noastră şi spuneți-mi ce vedeți în ea”.

2. Cei trei se apleacă pe fereastră şi privesc ce se întâmplă afară, după care se dau un pas înapoi, şocați. Jellinek spune: „Fraților, ce se întâmplă, pentru numele lui Dumnezeu? Ce sunt aceştia: oameni, animale sau diavoli? Nu m-aş fi aşteptat niciodată să întâlnesc o asemenea imagine în imediata apropiere a acestei case. Oare nu sesizează nimeni altcineva cât se hidos este acest tablou, desprins parcă din mitologia păgână cea mai sordidă şi reactualizat în fața noastră?! Frate, te implor, blochează uşa de la intrare, căci mă tem că aceste animale ne vor devora cu tot cu păr şi cu oase”.

3. Robert: „Hei, revino-ți şi nu te teme! Aceasta este doar o primă impresie. Realitatea arată ceva mai bine. Această înfățişare sălbatică derivă exclusiv din convingerea pe care au avut-o pe vremea când trăiau în Viena, şi pe care şi-au păstrat-o inclusiv în această lume, că i-ați trădat, predându-i lui Windischgräz! De îndată ce se vor convinge că lucrurile s-au petrecut cu totul altfel, îți vor apărea din nou cu o față umană. În realitate, acestea sunt spiritele vienezilor care şi-au pierdut viața în dezastruoasa bătălie din octombrie, când au fost învinşi de armata împăratului. Ei cred că acest lucru nu ar fi fost posibil dacă Messenhauser nu i-ar fi trădat. De îndată ce se vor convinge că acest lucru nu este adevărat, vom putea să-i salvăm, cu ajutorul lui Dumnezeu. Iar dacă printre ei se vor mai găsi unii care să respingă învățătura noastră, Domnul va avea grijă, prin omnipotența Lui, să separe aceşti țapi încăpățânați de oile cele bune!

4. De aceea, vă propun să le dăm drumul în casă şi să încercăm să-i aducem pe calea cea dreaptă, în acord cu voința Domnului! La urma urmei, avem cu toții o mare responsabilitate pentru stadiul în care au ajuns, căci noi i-am adus aici prin discursurile şi directivele noastre. De aceea, ne

revine acum aceeaşi responsabilitate de a încerca să îi readucem pe calea cea dreaptă. Urmaţi-mă aşadar în mijlocul lor, în numele Domnului!”

5. Însoţit de Messenhauser şi Becher, Robert iese în grădină, îndreptându-se către vienezi şi către prostituatele epuizate şi fiicele violate ale acestora. Îi urmez la rândul Meu în grădină, însoţit de Jellinek, pentru a ne întâlni cu mulţimea aflată într-o stare vizibilă de disconfort.

6. Când Robert îi întreabă cum se mai simt, toţi răspund la unison: „Groaznic. Ne simţim părăsiţi şi nenorociţi! Ajută-ne să scăpăm de această viaţă de câine şi te asigurăm că vom respecta calea pe care ne-o vei indica, indiferent care ar fi aceasta! Speranţa noastră este că nu te vei dovedi a fi însuşi diavolul! Gândeşte-te la experienţele prin care am trecut de când ne aflăm în această lume terifiantă a spiritelor, atât de murdară şi de plină de păcate. Este foarte adevărat că şi noi am exagerat, dar suntem cu toţii nişte animale şi niciodată nu am fost altceva, căci nimeni nu ne-a învăţat să fim mai buni. Principalii vinovaţi sunt de bună seamă liderii liberali pe care i-am avut pe pământ. Aşa se face că ne-am complăcut în sportul preferat pe care îl practica strămoşul nostru Adam împreună cu Eva. Curios este însă altceva: de necrezut, dar ne-am îmbolnăvit cu toţii de boli venerice! Ce blestem poate fi mai mare decât să te îmbolnăveşti în lumea spiritelor?! Of, dacă ne-ar putea ajuta cineva! Te rugăm, fii atât de bun şi ajută-ne într-un fel sau altul, sau, în caz contrar, anihilează-ne. Căci ar fi de o mie de ori mai bine să nu mai existăm deloc decât să trăim în circumstanţe atât de respingătoare!

7. Şi încă ceva! Spune-ne cine sunt cei care te însoţesc, îl cunoaştem deja pe unul dintre ei, aşa-numitul Domn al casei - un om cu adevărat nobil şi divin, dar nu ştim cine sunt ceilalţi trei! Fii atât de bun şi spune-ne cine sunt ei!”

8. Robert le răspunde: „Sărmanii mei prieteni bolnavi, chiar sunteţi atât de orbi încât nu îi recunoaşteţi pe Messenhauser, Becher şi Jellinek?”

9. Câţiva dintre vienezi strigă: „Ce?! La naiba! Tâlharii aceia? Ne-ar fi fost mai uşor să ne imaginăm moartea decât că vom avea din nou de-a face cu ei, în special cu trădătorul de Messenhauser! Norocul lui că ne simţim atât de slăbiţi, căci altfel am fi ştiut noi să-i mulţumim aşa cum se cuvine pentru felul în care ne-a condus la Viena! Fiindu-ne însă imposibil să îi aplicăm manual pedeapsa cuvenită, ne vom mulţumi să îi dorim verbal acestui criminal odios tot ceea ce nu îşi doreşte el însuşi! - Ei, asta pune capac la toate! Chiar că ne aflăm în paradis...”.

10. Robert: „Spuneţi-mi, vă simţiţi cumva mai bine, acum că i-aţi terfelit pe prietenii mei?” Vienezii îi răspund: „Nu tocmai! Dar trebuia să le spunem acestor oameni adevărul în faţă, căci l-au meritat! Tu ar trebui să înţelegi cel mai bine acest lucru!”

11. Robert: „Ascultaţi-mă! Haideţi să uităm trecutul! Nici unul dintre noi, cu excepţia sublimului meu Prieten aici de faţă, nu poate spune că nu a greşit niciodată! Eu cred mai degrabă că ne-am scăldat cu toţii într-un adevărat ocean al păcatelor, nici unul dintre ele nefiindu-ne străin. Ar fi o prostie să afirm că cei trei tovarăşi ai mei sunt în întregime inocenţi. Cu siguranţă, au comis şi ei păcatele lor, dar nici noi nu am fost tocmai nişte îngeraşi! Nu cred că ar însemna nici o bătaie de cap pentru Maestrul etern al vieţii să decidă care dintre noi suntem cei mai potriviţi pentru iad, dacă ar fi să vină Ziua Judecăţii! De vreme ce nici unul dintre noi nu este mai vrednic decât ceilalţi în faţa lui Dumnezeu, cred că ar trebui să încetăm să ne mai acuzăm reciproc în această lume. Cel mai bine ar fi să ne strângem mâinile într-un fel de amnistie generală, să ne iertăm toate greşelile anterioare şi să fondăm în această împărăţie a vieţii o colonie în care să nu existe decât prieteni şi fraţi! În acest fel, fructele pe care le vom culege în viitor vor fi mult mai dulci decât dacă vom continua să ne judecăm unii pe ceilalţi, în condiţiile în care fiecare dintre noi trebuie să poarte deja pe umerii săi povara unei judecăţi considerabile! Ei, ce spuneţi de această propunere făcută cu inima curată şi cu bună intenţie?”

12. Toţi strigă la unison: „Da, desigur, ai perfectă dreptate! Din păcate, boala ne chinuieşte cumplit, iar un om cu trupul sau sufletul bolnav nu poate lua decizii corecte. Cât despre un vienez bolnav de o boală venerică, nici chiar un porc nu s-ar asocia cu el!”

13. Robert: „Hei, hei! Să lăsăm deocamdată acest lucru! Haideţi mai bine în casă, căci acolo vom găsi cele necesare pentru a vă vindeca! În această lume a spiritelor nici o boală nu poate fi vindecată din exterior, de către un medic, ci exclusiv din interior. De aceea, este absolut necesar să intraţi în casa mea, în care veţi găsi tot ceea ce vă este necesar! De aceea, urmaţi-mă!”

14. Auzind aceste cuvinte, toţi se ridică, inclusiv femeile, şi se târăsc către casă, fiecare sprijinindu-se de ceilalţi, până când ajung în marele salon de primire cu care suntem deja familiarizaţi şi în care pot intra fără probleme mii de oaspeţi.

Capitolul 63

Oaspeții dau ochii cu dansatoarele. Conversații. Eroii Baricadelor.

Nota editorului englez: paginile care urmează conțin în textul original mai multe dialoguri în cel mai pur argou vienez, aşa cum vom vedea mai târziu, chiar din explicațiile Domnului. Expresiile nu au un „echivalent” de dicționar şi sunt complet lipsite de vreo logica gramaticală, motiv pentru care este imposibil sa încercăm să le traducem ca atare într-o altă limbă, mai puțin semnificația concretă la care se refera. De aceea, nu ne-am dat osteneala să traducem decât câteva paragrafe într-un argou englezesc, cu titlu de exemplu, după care am renunțat la orice efort în această direcție, întrucât expresiile de argou şi dialectele locale sunt greu de înțeles chiar şi pentru locuitorii aceleiaşi țări. Spre exemplu, germanii din nord nu se înțeleg aproape deloc cu cei din Swabia (Germania de Sud).

1. După ce intră cu toții în salon, unul dintre ei le observă subit pe dansatoare: „Ei bine, ați scăpat, frumoaselor! În starea în care ne aflăm, nu mai dorim să avem nimic de-a face cu voi!” Altul, de lângă el, spune: „Hei, pe cinstea mea, dar bune bucățele mai sunt! Fragede şi apetisante, să le mănânci cu totul! Doamne, dacă nu eram bolnav, îi spuneam vreo două vorbe celei din mijloc, să mă țină minte!”

2. Vecinul îi ia vorba din gură: „Hei, Franz, fii cuminte! Ai uitat că nu ne mai aflăm în lumea exterioară?” Primul îi răspunde: „Chiar deloc! Oriunde ne-am afla însă, trebuie să recunoşti că sunt nişte bucățele pe cinste! Ar trebui să fiu de piatră ca să rămân indiferent în fața lor!”

3. Al treilea spune: „Hm, mă întreb ce s-ar întâmpla dacă Franz s-ar ciocni de una din ele, aşa - ca din întâmplare!” Franz îi răspunde: „La naiba! Ce tâmpenii spui! Ai uitat că acum suntem în cer? Sau crezi cumva că am ajuns în iad?” Celălalt: „Nu prea cred, căci ar trebui mai întâi să fim condamnați de o instanță cerească, şi abia apoi am ajunge în cazanul cu smoală. Cert este că acest lucru nu s-a întâmplat încă! Nu prea mi-e clar unde ne aflăm, dar un lucru mi-e limpede - nu suntem în nici un caz în iad! Nu văd nici un suflet blestemat arzând în cazanul cu smoală! Mă întrebam însă de ce să nu punem mâna pe gagici în lumea spiritelor, unde sunt mult mai uşor de prins decât în lumea materială... Nu-mi dați dreptate?”

4. Primul: „Ba da, ba da, ai perfectă dreptate! Prefer însă să stau în banca mea şi să nu fac nimic!” Celălalt: „Bine, bine, n-am zis să faci ceva! Mi-am pus doar problema... Mintea are dreptul să viseze, nu? Asta nu înseamnă că trebuie să trecem automat la fapte. La urma urmei, am murit cu toții şi am ajuns în lumea spiritelor! Asta înseamnă că trebuie să ținem ciocu mic şi să ascultăm ce ni se spune, fără să gândim, să spunem sau să facem altceva decât ne spune Blum. Altfel, mă tem că o să dăm de belea!” Franz: „Cred că acum ai nimerit-o! Se pare că nu eşti chiar atât de prost cum pari”.

5. Arată apoi cu degetul către două dintre balerine: „Priveşte-le şi pe alea de colo. Astea l-ar corupe şi pe dracu, dacă ar ajunge în iad, ha, ha, ha! Mm, ce bucățele! Bănuiesc că aşteaptă să fie condamnate, de parcă nu ar fi deja blestemate! Ha, ha, ha! Nu-ți vine să te repezi asupra lor?” Celălalt: „Tacă-ți fleanca, țap bătrân ce eşti! Nu te mai afli pe pământ, unde nu-ți scăpa nici o studentă... Ah, fetițo, ce ți-aş face, dacă m-ai lăsa! Te-as duce drept în raiul lui Hristos, unde te-ar invidia chiar şi fecioarele binecuvântate! Priveşte-o şi pe aia, căreia îi plezneşte decolteul! Dacă şi-ar propune, asta ne-ar putea duce pe toți drept în iad! Hei, puicuțo, ai grijă să nu ajungi în iad, dacă o să-ți întinzi prea tare aripile de liliac!”

Dragă cititorule, cam aşa discută aceste haimanale vieneze ori de cate ori se strâng într-un grup mai mare. Cred ca ți-ai făcut o idee, aşa că pe viitor nu vom mai insista asupra limbajului lor, ci doar asupra substanței ideilor pe care le schimbă între ele.

6. Un alt vienez li se alătură celor trei, spunând pe un ton dramatic: „Prieteni, amintiți-vă unde ne aflăm! Gata, s-a terminat cu desfătările lumeşti! Ne aflăm acum în împărăția spiritelor, care este cât se poate de serioasă şi în care trebuie să ne comportăm la rândul nostru cât se poate de respectabil, dacă nu dorim să fim aruncați pe loc în focul iadului! Mu uitați că în această lume nu există nici un fel

de grație sau iertare divină”. O prostituată cu o gură extrem de spurcată, aflată şi ea în preajmă, îi răspunde: „Hei, nu te ambala aşa, cap pătrat! Ce ți se pare nefiresc în faptul că Dumnezeu nu are nici un pic de milă față de un butoi ambulant cu bere ca tine?” „Hei, ce tot spui acolo, vaco ce eşti? O, te asigur că vom găsi o coadă pentru acest topor chiar şi în această lume a spiritelor! Oare chiar nu se găseşte nici un om curajos şi demn care să-i rupă gâtul acestei nesimțite?” Cealaltă: „O, nu-ți face probleme. Dacă ar fi să-l alegem pe cel mai mare porc dintre toți cei de față, cu siguranță tu ai fi regele nostru! Mă tem însă că sarcina te depăşeşte! La urma urmei, cine te crezi, butoi ambulant cu bere ce eşti? Cred că vorbeşti aşa pentru că îți lipsesc cumplit berăria şi fetițele cu care erai obişnuit la Viena! Linişteşte-te însă, căci fetițele tale te vor urma în scurt timp, iar Domnul se va milostivi atunci de tine!”

7. Primul: „Prieteni, haideți să o lăsăm singură pe această nesimțită, care murdăreşte tot ce atinge cu limba sa veninoasă, la fel ca o vacă cu coada murdară de bălegar!” Cealaltă: „O, mă tem că nu eşti cu nimic mai curat decât mine, chit că ți-ai spălat toată viața cerul gurii cu mii de butoaie de bere! Acest lucru valorează cu siguranță mai mult decât cele câteva sute de spovedanii pe care le-ai făcut la preoții tăi iezuiți! Dacă aş fi un înger al Domnului, aş şti eu cum să te fac fericit! E simplu: aş transforma Dunărea într-un fluviu de bere şi te-aş aşeza la gura ei de vărsare în Marea Neagră, cu o păpuşică lângă tine... Sunt convins că nu ți-ai mai încăpea în piele de fericire!”

Capitolul 64

Vienezul este mustrat de Robert. Femeia certăreață, care are de fapt o inima bună, îl încurajează, dar în zadar.

1. Simțindu-şi onoarea terfelită, vienezul nostru se îndreaptă către Robert, dornic să-l informeze ce fel de spirite nedemne îi pângăresc prin prezența lor sublima casă din împărăția cerurilor. El îl întreabă dacă nu le-ar putea da afară din casă, trimițându-le în altă parte...

2. Robert îi răspunde: „Stimatul meu prieten, lucrurile nu se petrec astfel în această lume! Vezi tu, când trăiam pe pământ am încercat să obțin drepturi egale pentru toți oamenii. A fost imposibil să realizez acolo ceea ce mi-am dorit; din fericire, am această posibilitate aici, în această lume, şi consider acest lucru un dar sublim din partea Celui Preaînalt, Creatorul tuturor cerurilor şi lumilor. De aceea, dacă doreşti să obții fericirea eternă în această lume guvernată de constituția extrem de liberală a lui Dumnezeu, îți recomand să nu-ți supraestimezi niciodată propria valoare umană. Gândeşte-te că toți cei de față au drept Creator şi Părinte pe acelaşi Dumnezeu. Dacă vei proceda astfel, vei ajunge să îi iubeşti sincer pe aceşti oameni, care îți vor răspunde cu aceeaşi iubire. În această lume, fericirea depinde de un singur lucru: iubirea. În acest fel, nu vei mai fi nevoit să apelezi la judecata onoarei, căci toate acțiunile tale vor fi justificate de ceea ce simți în inima ta şi vor fi confirmate de inimile fraților şi surorilor tale! În treacăt fie vorba, nu ar mai trebui să te preocupi de casa mea şi de cei care locuiesc în ea, căci am avut eu grijă de acest lucru! Sincer să fiu, trebuie să îți mărturisesc că dacă ar fi să aleg între tine şi ea, aş prefera-o pe această femeie! La urma urmei, ea nu este altceva decât o vieneză cu gura spurcată, dar cu inima bună. În schimb, tu eşti un filozof al curții la pensie, care aşteaptă să fie tratat cu «Excelența voastră»», fără să ții cont că în această lume suntem cu toții frați şi surori. Mai bine întreabă-te cine merită într-o mai mare măsură respectul meu în această lume: tu sau această vieneză, care cel puțin este sinceră?”

3. Vienezul se înclină până la pământ în fața lui Robert şi îi spune pe un ton dramatic: „Dacă acesta este limbajul folosit în această casă şi tratamentul aplicat oamenilor de onoare, atunci te rog să îmi acorzi permisiunea să ies afară din ea; căci aici miroase a vulgaritate şi a hoit!”

4. Robert: „Dragă prietene, în această casă nu există nici o închisoare. Singurele cătuşe cu care te-aş putea reține înăuntru sunt cele ale iubirii! Dacă nu doreşti să accepți acest «lanț», atunci eşti liber să pleci, la fel cum ai fost liber să intri... Doar nu te-a forțat nimeni să vii aici. Nu doresc să adaug decât că dacă vei dori vreodată să pătrunzi din nou în această casă a iubirii, îți va fi extrem de dificil, căci la primul pas pe care îl vei face afară te vei rătăci şi nu-ți vei mai găsi cu uşurință drumul înapoi. Acum ştii exact unde te afli, aşa că nu depinde decât de tine ce decizie doreşti să iei în ceea ce te priveşte”.

5. Vienezul dă înapoi, neştiind ce să facă. Femeia i se alătură însă, spunându-i: „Hai, capul sus! Nu mai fii atât de orgolios! Uite, am renunțat la sarcasmele mele... Singurul lucru care mă deranja era faptul că nu îl creditai pe bunul nostru Dumnezeu cu nici un pic de grație şi de bunătate. Intențiile mele au fost de fapt cât se poate de bune, dar tu te-ai repezit asupra mea cu furie, făcându-mă în fel şi chip, ba chiar dorindu-mi să fiu pedepsită. Din fericire, domnul Blum este ceva mai inteligent decât noi amândoi, aşa că nu ai reuşit să-l convingi, ba chiar te-ai făcut de râs! Haide, calcă-ți pe orgoliu şi rămâi! Te asigur că totul se va termina cu bine. La urma urmei, cu toții suntem oameni supuşi greşelii. Haide să dăm dovadă de puțină răbdare unii față de ceilalți. Dacă ne era atât de uşor să fim ofensați pe vremea când trăiam pe pământ, cu atât mai uşor este acest lucru aici, în lumea spiritelor! De aceea, treci cu vederea şi alătură-te din nou grupului. Bătrânul Franz, care ți-a lustruit toată viața papucii, va avea grijă să te bine-dispună din nou. Ei, ce zici, mai eşti supărat pe mine?"

6. Vienezul îi răspunde: „Nu, nu sunt supărat pe tine, căci acest lucru nu m-ar onora deloc. Prin comparație cu mine, tu nu însemni nimic! Nu intenționez însă să mă alătur grupului vostru, căci vulgaritatea voastră îmi repugnă. Prefer să mă alătur grupului demnitarilor. Nu ai decât să te întorci singură!" Femeia: „Ai grijă să nu te dea şi ăştia afară din cercul lor select, țap bătrân şi îngâmfat ce eşti! Cine te crezi, de fapt? Eu sunt o vieneză simplă, dar în nici un caz o diavoliță. Dacă însă compania mea îți repugnă atât de tare, nu ai decât să îți găseşti o alta! De pildă, poți încerca la grupul de colo, alcătuit din cele 24 de dansatoare! Hai, du-te şi încearcă-ți norocul! Te vei convinge astfel cât de mare este adevărata ta valoare!"

7. După care femeia se întoarce la grupul ei, iar vienezul se scarpină în nas, pretinzând că nu a auzit nimic din cele spuse de guraliva noastră eroină.

Capitolul 65

Vieneza şi țiganul pus pe hanță. Eroina noastră apelează la Jellinek, care o trimite la Domnul.

1. Vieneza se întoarce aşadar la grupul anterior. Franz îi spune: „Ei bine, păpuşico, ia spune, cum au mers lucrurile cu eroul nostru cu umerii lați? L-ai pus la punct, în stilul tău direct, specific vienezelor cu gura mare?" Eroina: „Mă tem că da! Tipul încă se mai crede un fel de «Înălțimea sa»! Ei bine, vor avea ceilalți grijă să îl aşeze la locul care i se cuvine. Eu una l-am avertizat! Dacă l-ați fi auzit pe domnul Blum cum l-a expediat, v-ați fi prăpădit de râs! Eu una nu doresc nimănui vreun rău, nici chiar acestui cap-pătrat, dar tipul spune atâtea prostii încât mi-aş dori ca Domnul să îi mai scurteze puțin aripile! Sunt convinsă că i-ar fi de folos!" Franz: „Hei, păpuşico, aşa-mi placi! Te avertizez însă că dacă o să te iei de mine aşa cum te-ai luat de tembelul ăla, nu te văd bine! Deocamdată, totul este însă în regulă. Mă înțelegi?"

(P.S. Cititorul a remarcat cu siguranța că am renunțat să mai folosim argoul vienez, pe care aceşti revoluționari needucați îl folosesc în continuare în textul original)

2. Eroina noastră: „Hei, doar nu suntem țigani, să ne certăm şi să rămânem certați timp de şapte ani. Vienezii se ceartă, dar se împacă la loc, şi rămân cei mai buni prieteni. Apropo de țigani: am avut odată o altercație cu unul şi trei ani mai târziu încă era gata să mă sfâşie de vie, dacă ar fi putut!" Franz: „Fetițo, nu mai vorbi atât de tare, căci nu ştii cine te poate auzi! Nu ştii că țiganii au cele mai lungi degete şi cele mai fine urechi, motiv pentru care sunt întotdeauna cei mai buni hoți, dar şi cei mai utili informatori ai poliției?"

3. Auzind aceste cuvinte, un țigan din apropiere, solid şi colțos, se apropie de cei doi şi li se adresează (uitându-se în special la Franz): „Ascultă, blestematule! Cine ziceai că are cele mai lungi degete şi cele mai fine urechi? Oi fi eu doar un spirit, dar nu mi-am pierdut încă auzul! Retrage-ți cuvintele, căci altfel s-ar putea s-o pățeşti!" Vieneza: „Aoleu, Franz, acum să te văd cum ieşi din această încurcătură! Nici nu ai pomenit bine numele lupului, şi acesta a şi venit în fugă! Mă tem însă că acest lup îți va veni de hac; s-ar putea chiar să te înghită cu totul, la cât de furios este!" Țiganul: „Tacă-ți fleanca, sau o să am eu grijă să ți-o închid! Chiar crezi că țiganii sunt proşti? Te asigur că sunt nişte oameni cât se poate de cumsecade, în timp ce tu nu eşti decât o târfă! M-ai înțeles,

guralivo?” Vieneza: „Dragul meu Franz, cu ăsta ne-am găsit naşul! Dacă nu am fi într-o casă respectabilă, aş face un scandal până la cer, chiar dacă m-ar costa viața mamei mele! Dar aici nu pot face nimic! Haide mai bine s-o întindem, până nu se îngroaşă gluma!”

4. Însoțită de alți vienezi, eroina noastră se îndreaptă rapid către Jellinek şi cu Mine, şi fără să stea pe gânduri, se năpusteşte asupra lui Jellinek: „Hei, hei, domnule doctor, aproape că nu te-am recunoscut! Te salut cu respect! Ce mai faci, şi ce învârti pe aici?”

5. Jellinek îi răspunde: „Te asigur că mă simt cât se poate de bine, infinit mai bine decât pe pământ! Dorința mea cea mai arzătoare este ca şi voi să atingeți această stare de beatitudine pe care o trăiesc eu; de pildă, să nu vă mai certați între voi, aşa cum faceți acum. Renunțați odată la acest obicei prost, căci altfel nu veți putea cunoaşte liniştea în această lume a spiritelor. Învățați de la noi cum trebuie să procedați pentru a vă cultiva răbdarea față de slăbiciunile fraților voştri. În acest fel, veți ajunge să vă înțelegeți mult mai bine unii pe ceilalți, iar această atitudine vă va aduce beneficii infinite! Dacă veți continua însă să vă amenințați şi să vă loviți sub centură, va mai trece încă mult timp până când iubirea celestă va putea pătrunde în inimile voastre, iar un spirit nu poate cunoaşte fericirea în afara acestei iubiri.

6. Renunțați aşadar la certurile voastre prosteşti şi deschideți-vă inimile. În acest fel, veți putea fi ajutați în cel mai scurt timp. În caz contrar, veți mai fi nevoiți să suferiți încă multă vreme de acum înainte, căci ajutorul care vă va putea fi acordat va fi la fel de superficial cum este iubirea şi prietenia voastră! Gândeşte-te la faptul că în fața lui Dumnezeu suntem cu toții egali. Nici un spirit nu poate avea un alt avantaj asupra unui seamăn al său, cu excepția smereniei şi iubirii din inima sa, pentru Dumnezeu şi pentru toți frații săi. M-ai înțeles?”

7. Vieneza: „Cât se poate de bine! Din păcate, cu câteva cuvinte nu vei potoli această mulțime de haimanale! Mult mai indicată ar fi o vindecare miraculoasă. Oare nu este posibilă o asemenea vindecare în această lume a spiritelor? Ştii, de fapt noi nu avem atât inimile rele, cât gurile spurcate!”

8. Jellinek: „Ei bine, vom vedea ce se poate face pentru voi, dar va trebui să faceți şi voi niscaiva eforturi, controlându-vă puțin limba! Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe acest om de lângă mine, căci El poate face foarte multe lucruri! Dacă El se va decide să vă ajute, atunci veți fi cu adevărat vindecați!”

9. Vieneza: „Domnule Jellinek, spune-mi, te rog, acest domn înțelege argoul nostru vienez? Are o față atât de plăcută, şi o privire atât de bună! Mi-aş dori tare mult să îi adresez câteva cuvinte, dar nu ştiu dacă mă va înțelege!”

10. Jellinek: „O, te asigur că înțelege şi vorbeşte toate limbile din lume. Dar cel mai bine înțelege limbajul inimii, şi este un specialist în a citi pe fața omului ceea ce doreşte acesta să îi ascundă. Dacă nu mă crezi, încearcă, şi te vei convinge în scurt timp că am dreptate”.

11. Vieneza: „Hei, ce spui acolo? Dacă poate face aşa ceva, înseamnă că e oarecum înrudit cu bunul nostru Dumnezeu! De altfel, ce rost mai are să mai discuți cu el, dacă ştie totul dinainte?! Oricum, am să încerc, să vedem ce iese. Mai bine spune-mi numele lui, ca să ştiu cum să mă adresez lui”.

12. Jellinek: „Mă tem că m-ai lovit în punctul meu cel mai vulnerabil. Bănuiala mea este că avem de-a face cu un spirit măreț şi atotputernic, trimis să ne consilieze şi să ne învețe calea cea dreaptă care duce către Dumnezeu. Asta este tot ce îți pot spune deocamdată. Cât despre numele Lui şi locul pe care îl ocupă în fața lui Dumnezeu, ştiu la fel de puține lucruri ca şi tine! Un lucru este însă sigur: El este singurul care vă poate ajuta, căci numai El are puterea de a face acest lucru”.

13. Vieneza: „Hei, hei, parcă s-a aprins o luminiță în inima mea. Ce zici, domnule Jellinek, oare nu ar putea fi acesta unul dintre apostoli? Poate chiar Petru sau Pavel? Ce spui, nu am dreptate?”

14. Jellinek: „Draga mea, nu pot exclude nici o posibilitate. Dar cel mai bine este să i te adresezi direct, şi vei afla astfel tot ceea ce te interesează. În ceea ce mă priveşte, mi se pare că este prea sigur de El ca să fie Petru sau Pavel. Înclin să cred că este cineva mai presus de cei doi, poate un fel de arhanghel... Oricum, cel mai bine este să îi vorbeşti direct, şi astfel te vei lămuri cât de curând!”

Capitolul 66

Eroina noastră se adresează Domnului. Sfatul Mântuitorului: „Mărturiseşte-ți deschis problemele şi nu te sfii să îmi ceri ajutorul”. Povestea unei femei căzute.

1 . Urmând sfatul lui Jellinek, eroina vieneză Mă priveşte o vreme, după care Mi se adresează: „Iartă-mă, stimatul meu domn, dacă te deranjez cu o întrebare. Vezi dumneata, domnul Jellinek m-a sfătuit să fac acest lucru, spunându-mi că eşti un spirit atotputernic, dispus oricând să ajute pe cineva aflat la nevoie. De aceea, fii atât de bun şi ajută-ne pe noi, această mulţime vieneză, dacă îţi stă în puteri! Priveşte, stimatul meu domn! Noi suntem oameni simpli şi proşti, cărora le lipseşte totul, aşa că am avea mare nevoie de un ajutor divin. Vezi dumneata, cât timp am trăit în lumea exterioară, noi am crescut ca nişte fiare sălbatice, fără nici un fel de educaţie, aşa că nu este de mirare că am ajuns în această lume păstrându-ne aceeaşi statut. Peste toate, mai suntem şi bolnavi. Certurile noastre sunt la fel de stupide ca un război religios care durează 30 de ani! De aceea, fii atât de bun şi fă din noi nişte spirite mai bune şi mai inteligente decât suntem acum, iar comportamentul nostru se va schimba considerabil în bine!"

2. Eu: „Desigur, vă pot ajuta, şi voi începe chiar cu tine! Dar mai întâi de toate trebuie să îmi mărturiseşti cu toată sinceritatea ce anume nu este în regulă cu tine. Dacă te doare undeva, trebuie să-Mi spui unde şi cum se face că ai contractat boala respectivă. Dacă ţi se pare că eşti proastă, trebuie să-Mi mărturiseşti cu toată sinceritatea ce anume te face să crezi acest lucru. În acest fel, voi şti ce pot face pentru tine, la fel ca şi pentru ceilalţi colegi ai tăi din acest grup. Haide, gândeşte-te conştient la starea în care vă aflaţi şi la suferinţele pe care le trăiţi, după care spune-Mi cum crezi că aţi ajuns în această stare! Cât despre Mine, voi face tot ce va fi necesar pentru a vă ajuta să vă simţiţi mai bine!"

3. Vieneza: „O, Doamne! La grea încercare mă supui! Ar dura o eternitate să îţi povestesc tot ce este de povestit! Crede-mă, am luat odată parte la o astfel de confesiune, dar nu-ţi poţi imagina ce întrebări mi-a putut pune confesorul meu de atunci! Chiar şi cel mai depravat dintre oameni ar fi roşit până în vârful unghiilor dacă l-ar fi auzit! De altfel, dacă ţi-aş povesti acum tot ce am făcut în viaţa mea, cred că te-ai cutremura... Oricum, nu m-ar deranja acest lucru, dacă nu ar fi atât de mulţi oameni prezenţi, dar de faţă cu aceştia nu pot face nimic, căci aş muri de ruşine. Ce-ar fi să încercăm altfel? încearcă să ghiceşti care sunt nevoile mele. Haide, ar fi de-a dreptul amuzant!! Fii atât de bun şi încearcă-ţi norocul cu mine - poate voi scăpa în acest fel fără a mă simţi atât de stânjenită!"

4. Eu: „Bine, draga Mea, dar cum se face că nu ţi-a fost la fel de ruşine atunci când ai comis respectivele păcate? Din câte îmi dau seama, nici atunci nu ţi-a lipsit compania altor oameni... Mi se pare chiar că nu de puţine ori ţi-ai petrecut noaptea în compania a cel puţin 12 tineri, complet dezbrăcată, spunând lucruri sordide şi lăsându-te atinsă de ei în feluri pe care nu doresc să le evoc - şi asta fără să-ţi fie deloc ruşine! Cum se face că ai devenit subit atât de sfioasă? Îmi amintesc de pildă de o altă ocazie, când ai băut câteva pahare în plus şi când ai avut un comportament atât de indecent încât chiar şi cei mai depravaţi dintre cei care au asistat la scena respectivă au rămas şocaţi! Au mai fost şi alte întâmplări de acest fel, destul de multe, în care te-ai dat în spectacol fără nici o ruşine, astfel încât nu cred că onoarea ta ar fi foarte terfelită dacă Mi-ai mărturisi deschis, de faţă cu toată această mulţime, ce anume te tulbură şi cum crezi că ai ajuns în această stare de degradare prin propriile tale greşeli".

5. Şocată, eroina noastră îmi răspunde: „Vai, mi-ai spus-o! Văd că te pricepi de minune să le întinzi capcane oamenilor! Ai putea terfeli onoarea oamenilor cât să le ajungă pentru o viaţă întreagă! Dacă nu mi s-ar părea că eşti extrem de bine intenţionat, nu ţi-ar veni să crezi ce ar fi acum la gura mea! Îţi citesc însă în priviri că intenţiile tale sunt cât se poate de onorabile, aşa că nu ţi-o voi lua în nume de rău! Ca să fiu sinceră până la capăt, nu mă simt chiar atât de stânjenită în faţa celorlalţi. Ruşinea mă cuprinde doar în faţa ta. În ceea ce le priveşte pe aceste pramatii vieneze, nu m-ar deranja deloc să spun tot adevărul în faţa lor. Dacă îmi vei îngădui însă să descriu mai voalat lucrurile, cred că aş putea să-mi mărturisesc câteva păcate".

6. Eu: „Foarte bine. Ceea ce contează este să nu-Mi ascunzi nimic. Mă înţelegi?"

7. După ce îşi drege puţin glasul, emoţionată, eroina noastră îşi începe confesiunea: „Ei bine, dacă nu se poate altfel, atunci ascultă-mă cu inima deschisă şi cu bunăvoinţă! Pe când aveam 14 ani, mi-am pierdut virginitatea. Dacă nu mă înşeală memoria, cel care mi-a făcut acest serviciu a fost un anume Tony Pratenhuber. Ca să fiu sinceră, băiatul era foarte frumuşel, şi întrucât îmi făcea curte, mi-am zis în sinea mea: «Oricum, nu o să rămâi fecioară de-a pururi! Mai devreme sau mai târziu tot va trebui să o faci, aşa că de ce nu ai face-o cu el?» Şi uite-aşa, l-am lăsat să mă defloreze. Ne-a plăcut amândurora, aşa că am repetat experienţa cât am putut de des. Măcar de-aş fi rămas însărcinată, cu

siguranță nu m-aş fi pervertit într-un asemenea hal... Din păcate, mi-a fost imposibil să concep un copil, caz în care Tony m-ar fi luat cu siguranță de soție. Convins că sunt stearpă, acesta m-a părăsit însă şi şi-a luat o altă nevastă! M-am gândit atunci, disperată: «Nu contează dacă iubesc sau nu! Oricum voi ajunge în iad!» Aşa că am început să trăiesc cât se poate de libertin, împingând de multe ori lucrurile până dincolo de limitele admise! Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl, iar mama mea, Dumnezeu să o binecuvânteze, nu era cu nimic mai bună ca mine! Ducând acest mod de viață, nu este de mirare că am contactat tot felul de boli venerice, infectându-i la rândul meu pe alții. Din fericire, a existat un homeopat care m-a ajutat de fiecare dată să mă vindec, dar şi acestuia trebuia să-i plătesc într-un fel sau altul, şi îți poți imagina că nu ne rugam împreună...

8. Mai târziu, când situația s-a înrăutățit în Viena, medicul respectiv s-a implicat în revoluție, ajutându-i pe rebeli. Fiind eu însămi o fată incisivă, n-am putut sta deoparte, aşa că mi-am găsit în scurt timp sfârşitul. Şi uite-aşa, am ajuns în această lume a spiritelor, suferind pentru că am fost prea lipsită de prejudecăți pe pământ! Cam asta e povestea mea şi cred că am spus cam tot ce era de spus. Acum ştii cine sunt, de ce boală sufăr şi cum am ajuns să mă îmbolnăvesc. De aceea, te implor, în numele lui Iisus Hristos, să mă ajuți dacă poți!”

9. Eu: „Bine, sunt satisfăcut de sinceritatea ta, aşa că voi vedea cum te pot ajuta. Doresc să-ți spun însă, la fel de sincer, că numai inima ta bună şi lipsa de educație de care ai avut parte (pentru care nu te poate învinovăți nimeni) te-au salvat de iad! Dacă inima ta ar fi fost doar puțin mai răutăcioasă sau dacă educația de care ai avut parte ar fi fost cu ceva mai bună, te-ai fi trezit direct în iad, nu în această lume, şi ai fi suferit acolo de cele mai cumplite chinuri! Căci stă scris: «Prostituatele şi adulterii nu vor intra în Împărăția lui Dumnezeu!» Din motivele explicate mai sus nu voi fi însă foarte sever cu tine, încercând să te ajut aşa cum pot! Mai întâi de toate doresc însă să ştiu ce crezi despre Mântuitorul Iisus?”

10. Eroina vieneză: „O, pe El îl iubesc mai presus de orice! Să nu uităm că El a fost cel care a salvat-o pe femeia adulteră, pe Maria Magdalena, pe care nu a condamnat-o, în pofida vieții ei păcătoase. La fel a procedat şi cu samaritenii! De aceea, înclin să cred că dacă m-ar vedea şi dacă l-aş ruga fierbinte, nu m-ar anihila nici pe mine...”.

11. Eu: „Bine, draga Mea, în acest caz voi vorbi în secret cu El, căci trebuie să-ți mărturisesc că nu se află prea departe de acest loc. Cine ştie, poate te va ierta şi pe tine, aşa cum a procedat cu Maria Magdalena... Aşteaptă-Mă aici, în linişte!”

Capitolul 67

Comentariile Domnului referitoare la motivele pentru care a acceptat să vă reveleze mărturisirea aparent ofensatoare a femeii.

1. Doresc să înțelegeți că această mărturisire aparent ofensatoare a femeii de mai sus a fost făcută *ad verbatim*, întrucât aşa se petrec lucrurile în lumea spiritelor, atunci când aici ajung spirite inferioare, care pătrund în această împărăție păstrându-şi obiceiurile, limbajul, viciile şi nivelul de educație pe care le-au avut pe pământ. Intenția Mea a fost să îi aduc cititorului care crede în această Revelație dovezi cât mai palpabile ale faptului că după ce îşi părăseşte corpul fizic, omul nu se schimbă în nici un fel, păstrându-şi aceleaşi obiceiuri, acelaşi limbaj, aceleaşi păreri, înclinații, viziuni, pasiuni, şi acelaşi mod de a acționa. Altfel spus, spiritul ajuns în această lume de dincolo nu diferă cu nimic de omul care a fost pe pământ - atât timp cât nu s-a născut a doua oară, întru spirit.

2. Această stare în care ajunge spiritul imediat după moartea corpului fizic este numită „spiritualitate naturală”, în timp ce starea de „spiritualitate pură” nu poate fi atinsă decât de spiritele plenar trezite (născute a doua oară).

3. În cazul spiritelor naturale, care sunt caracterizate de o anumită naivitate, unica diferență între viața trăită în lumea fizică şi cea trăită în lumea spiritelor este legată de locul în care ajung acestea în lumea de dincolo, care depinde foarte mult de natura lor interioară. Această modelare a lumii în funcție de caracterul celui care ajunge în ea este extrem de eficientă pentru trezirea spiritului respectiv, dar nu şi în cazul spiritelor mai sărmane, care au fost lipsite pe pământ de condiții naturale şi spirituale care să permită evoluția lor (cum ar fi educația, etc.). De pildă, spiritele care au beneficiat pe pământ de tot felul de bogății şi de bunuri terestre, de care s-au ataşat şi de care nu se mai pot

despărți, la fel cum nu se poate despărți un polip de fundul mării, se trezesc în lumea de dincolo într-un mediu similar cu cel de care tocmai s-au despărțit. Ele rătăcesc în această stare naturală secole la rând (după calculele voastre terestre), fiindu-le imposibil să se înalțe pe un nivel superior până când în ele nu se naşte dorința sinceră de a experimenta o stare mai apropiată de perfecțiune.

4. Cred că ați înțeles acum de ce am descris atât de detaliat scena de mai sus, cu toate amănuntele ei sordide. De aceea, vă propun să ne întoarcem la scena propriu-zisă, în care eroina noastră aşteaptă cu nerăbdare, dar şi cu anxietate, decizia lui Iisus Hristos (pe care i-am promis-o Eu însumi) în ceea ce o priveşte. Nu trebuie să uitați nici faptul că această scenă se petrece în lumea spiritelor chiar în această perioadă de timp, influențând astfel direct şi substanțial evenimentele de pe pământ! Din toate aceste conversații atât de triviale vă puteți da seama cu uşurință cam care este nivelul locuitorilor actuali ai pământului şi ce tip de evenimente se petrec la ora actuală pe această planetă, inclusiv care vor fi consecințele lor, lucru care va deveni evident din desfăşurarea ulterioară a acestei scene. Scopul acestor explicații a fost acela de a nu vă simți ofensați, căci exact aşa s-au petrecut şi se petrec lucrurile în lumea spiritelor, iar acest aspect trebuie bine înțeles. Dar să revenim la scena noastră!

Capitolul 68

Eroina care aşteaptă răspunsul lui Iisus fi vienezul cu nasul pe sus. Acesta este mustrat de Domnul. În inima eroinei Helena se produce miracolul iubirii.

1. Extrem de nerăbdătoare, eroina noastră se apropie cu o oarecare sfială de Mine şi Mă întreabă dacă am vorbit deja cu Domnul Iisus despre ea, eventual prin cine ştie ce semne secrete cunoscute numai de Mine.

2. În ceea ce îl priveşte pe certărețul de dinainte, care şi-a găsit imediat câțiva tovarăşi la fel ca el printre ceilalți vienezi, acesta s-a înfuriat foarte tare văzând că acea femeie „de condiție proastă”, după cum o numea el, şi-a permis să se apropie şi să Mă deranjeze pe Mine, unul din demnitarii casei! De aceea, s-a apropiat de ea, împreună cu întregul său grup, spunându-i: „Mă întreb cât timp ai să-l mai deranjezi pe Domnul acestei case cu prostiile tale, femeie netrebnică! Oare chiar nu ai nici un fel de maniere?”

3. Femeia îi răspunde: „Hei, cap-pătrat! Ce treabă ai tu cu ce fac eu? Valea, porc vienez ce eşti, dacă nu doreşti să-ți spun pe şleau cine eşti! Ia uită-te la el! E mai mare vezica lui decât el, şi are tupeul să îmi spună mie cum să mă comport! Cine te crezi? Crezi că dacă în lumea exterioară aveai dreptul să porți sigiliul cu sabia imperială, fiind un demnitar la pensie, în această lume eşti cu ceva mai bun ca noi? Of, cap-pătrat, te asigur că în cel mai scurt timp vei fi prăjit la foc mic... Norocul tău că Domnul Hristos nu se află aici în clipa de față! Sunt convinsă că i-ar fi făcut mare plăcere să vadă un bou ca tine, arogant şi lipsit de bun simț! Haide, valea, dispari de aici cu ochii tăi de crocodil şi cu picioarele tale de țap, sau voi avea eu grijă să-ți fac vânt”.

4. Indignat la culme, vienezul se întoarce către Mine şi îmi spune: „Bine, dragă prietene, dar cum îi poți permite acestei creaturi odioase să folosească un asemenea limbaj trivial, pentru numele lui Dumnezeu?! Personal, sunt un om cu o anumită reputație şi nu accept ca aceasta să îmi fie terfelită de o asemenea făptură inferioară! Este adevărat că ne aflăm în lumea spiritelor, în care nu mai există diferențe de statut social, dar diferențele date de inteligență şi de educația superioară nu dispar nici chiar aici. De aceea, aceste ființe inferioare ar trebui să fie ținute în frâu până când ating un anumit nivel de educație şi civilizație, astfel încât să poată comunica cum se cuvine cu cei din societatea superioară! Te implor, dragă prietene, pune la respect această creatură penibilă”.

5. Eu: „Dragă prietene, îmi pare rău, dar nu îți pot satisface cererea, pentru un motiv cât se poate de simplu, verificat de când lumea, şi anume că tot ceea ce aşa-zisa ta lume superioară consideră a fi bun, frumos, nobil şi demn de admirație se dovedeşte în fața lui Dumnezeu o oroare fără seamăn! Dumnezeu este acelaşi pentru toată lumea, şi nu are nici cel mai mic respect pentru oamenii de lume care nu prețuiesc nimic altceva decât poziția oficială sau bogăția, etichetându-i pe toți ceilalți drept pramatii bune de nimic! De cele mai multe ori, ceea ce pe pământ pare inferior şi mărunt, fiind adeseori disprețuit, ocupă un loc de cinste în fața lui Dumnezeu! În aceste condiții, trebuie să îți mărturisesc că Eu, care sunt un prieten intim al lui Dumnezeu, o prefer de un milion de ori mai mult

pe această «creatură» pe care tu o dispreţuieşti la maxim decât pe voi toţi la un loc, nobilii Mei prieteni - dacă vă pot spune aşa, căci ştiu că voi nu acceptaţi ca oricine să vă numească «prieteni»! De fapt, fără să-ţi dai seama, i-ai întins acestei sărmane creaturi o mână de ajutor nesperată, căci de acum înainte am să o ţin mult mai aproape de Mine, dându-i o educaţie pe care i-o vor invidia chiar şi îngerii! În cel mai scurt timp se va bucura astfel de o poziţie cât se poate de înaltă, fiind una din cele mai de preţ podoabe ale acestei case! Cât despre voi, oamenii de «onoare», veţi vedea cât de curând ce vă rezervă viitorul! Mă tem că acest destin nu vă va fi deloc pe plac! Oricum, dacă ţineţi la pielea voastră, vă sfătuiesc să nu o mai deranjaţi vreodată pe această sărmană femeie, căci de acum înainte ea îmi aparţine întru totul!” Mă întorc apoi către eroina noastră şi îi spun: „Ei, ce zici, draga Mea «Maria Magdalena», eşti satisfăcută de această decizie a Mea?”

6. Femeia îmi răspunde: „O, Doamne, şi încă cum! Tu eşti de zece milioane de ori mai bun decât toţi aceşti netrebnici cu nasul pe sus la un loc, care îi consideră pe oamenii nevoiaşi un fel de animale de povară. Nu sunt supărată pe ei, dar mă deranjează să văd cum îi tratează pe ceilalţi, de parcă nici nu ar exista! Fie ca Domnul să îi ierte, căci cu siguranţă nu ştiu ce fac!”

7. Vienezul nu se lasă nici el mai prejos: „Hei, fraţilor! Dacă aşa stau lucrurile în această lume a spiritelor, atunci putem spune că am primit o binemeritată răsplată pentru eforturile pe care le-am făcut pe pământ în vederea unei vieţi mai bune după moarte. Cel puţin, pe vremea când trăiam pe pământ, orice om învăţat, cu o anumită poziţie socială şi cu o anumită influenţă, avea posibilitatea să se apere de atacurile acestor viermi ai pământului, protejându-se împotriva lor. Aici însă ţi se urcă în cap, ba se pare chiar că în scurt timp vom fi nevoiţi să considerăm ca pe o mare favoare o privire din partea acestei târfe cu obrajii roşii! Ca să pună capac la toate, acest om care pare să deţină o poziţie înaltă în această lume preferă de departe acest măr stricat unora ca noi, ba ne spune chiar că o să-l ridice la ceruri, ca să ne facă în ciudă! Asta ne mai lipsea! Ce să mai vorbim de pretenţiile tipului, care susţine că este prieten intim cu bunul Dumnezeu! Judecând după gusturile lui şi văzând că o preferă pe această creatură inferioară, roşie în obraji, cu sânii care îi explodează din decolteu şi cu fundul cât o baniţă, mă tem că această aşa-zisă Divinitate trebuie să fie de o cruzime şi de o perversitate inimaginabilă! Această târfă musteşte de pasiune desfrânată, iar el vrea să o educe şi să o transforme. într-o podoabă a acestei case! Îţi vine să urli la cer! Nu vi se pare amuzantă toată povestea?”

8. Femeia îmi spune: „Ascultă ce blasfemii! Cred că ar trebui să-i spui vreo două, dar în aşa fel încât să înţeleagă despre ce este vorba!”

9. Eu: „Nu-ţi bate capul! Lasă-i să râdă şi să continue cu blasfemiile lor! În scurt timp vor vedea singuri ce dobândă vor primi în schimbul acestor blasfemii! De altfel, ca să le dăm un motiv şi mai mare de dispreţ, te rog ca de acum înainte să nu Mi te mai adresezi cu «dumneata», ci cu «Tu». De asemenea, încearcă să renunţi la aceste expresii de argou, care nu-ţi fac cinste, şi să vorbeşti într-o germană curată. Vei vedea că atunci când te vor auzi, sarcasmele lor vor exploda şi mai tare, amuzându-i la infinit! Încearcă acum să vorbeşti o limbă germană ceva mai rafinată!”

10. Femeia simte petrecându-se în ea o transformare. Este inundată de o senzaţie incredibilă de bunăstare interioară, care îi modifică într-un sens favorabil inclusiv forma exterioară. Uimită şi fericită de această transformare a fiinţei sale, dar mai ales de faptul că nu mai simte nici un fel de durere datorată bolii, ea Mă priveşte bucuroasă şi îmi spune: „O, prieten sublim coborât din ceruri, cât de bine mă simt alături de Tine! Tot ce era aspru în fiinţa mea s-a desprins de la mine ca solzii! Însuşi modul meu de a gândi şi limbajul meu s-au schimbat, la fel cum se transformă o omidă într-un fluture splendid! Cât despre durerile pe care le simţeam înainte, acestea au dispărut la fel cum se topeşte zăpada în faţa razelor fierbinţi ale soarelui! O, cât de bine mă simt în sfârşit! Şi cui trebuie să-i mulţumesc pentru acest miracol? Ţie, Doamne, Ţie! Ţie, Măreţ şi sublim prieten al Celui Preaînalt!

11. De vreme ce mi-ai arătat mie, cea mai josnică dintre păcătoase, o graţie atât de mare, pe care nu o merit în nici un fel, spune-mi ce trebuie să fac? Cum trebuie să mă comport pentru a-Ţi putea mulţumi aşa cum se cuvine?”

12. Eu: „Mult iubita Mea Helena (acesta este numele ei celest), noi doi suntem chit! Inima ta Mă iubeşte la infinit, la fel cum te iubeşte pe tine inima Mea! Ce altceva ai putea face? Dă-mi mâna ta, în semn de iubire faţă de Mine, iar apoi sărută-Mă cu ardoare pe frunte! Cât despre ceea ce se va întâmpla în continuare, lasă totul pe seama Mea!”

13. Helena aproape că s-a aprins de-a binelea de iubire, aşa că nu s-a lăsat mult rugată şi M-a prins de mână, după care M-a sărutat pe frunte, cu o ardoare şi o iubire greu de egalat.

14. Scena îi emoționează la culme pe Robert, Messenhauser şi Becher, dar mai ales pe Jellinek, în ochii cărora apar lacrimi. După ce Mi-a atins fruntea cu buzele, transformarea Helenei devine şi mai evidentă, trupul ei căpătând frumusețea şi noblețea unei ființe celeste. Doar hainele ei au rămas umane, dar chiar şi acestea arată acum mult mai albe şi mai curate decât înainte. Robert se apleacă şi Mă întreabă în şoaptă dacă doresc să-i aducă un rând de haine speciale Helenei, care să o pună şi mai mult în valoare pe această floare atât de rară! Îi răspund: „În scurt timp, când îți voi spune Eu să faci acest lucru!”

Capitolul 69

Reacția vienezului cu nasul pe sus în fața transformării Helenei. Diferența dintre vis şi realitate. Parabola lui Olaf referitoare la curtarea unei femei.

1. Între timp, vienezul cu nasul pe sus şi amicii săi observă şi ei transformarea Helenei. Unul dintre aceştia chiar îl trage de mânecă pe vienez, spunându-i: „Prietene, ai văzut? Creatura aceea, care înainte semăna cu un coş de gunoi plin de mizerii şi murdărie, este acum complet transfigurată! Este o adevărată plăcere să te uiți la ea în aceste condiții. Mă întreb dacă ciudatul tovarăş al lui Blum nu este un fel de mag egiptean, sau ceva de genul acesta!”

2. Vienezul îi răspunde: „Mda, am observat şi eu că s-a întâmplat ceva cu femeia, dar ştii, când o asemenea creatură se aprinde de iubire, obrajii i se îmbujorează şi pieptul pare să-i iasă în afară, transformându-se astfel într-o ființă aproape frumoasă. Am cunoscut pe pământ destule femei care acasă la ele păreau de-a dreptul hidoase, dar care plimbându-se duminica alături de iubiții lor şi îmbrăcate cu hainele lor bune erau de nerecunoscut. Iubirea este singurul fenomen care poate săvârşi un asemenea miracol, înfrumusețând o femeie, atât pe pământ, cât şi în această lume. Dacă îi iei această iubire, vei constata că fața ei se urâțeşte imediat”.

3. Celălalt: „La prima vedere aş fi zis că ai dreptate, dar se pare că lucrurile continuă să evolueze. Mai întâi, acea femeie a fost complet transfigurată, căpătând o frumusețe nefirească, după care a început să vorbească în cea mai pură şi mai nobilă limbă germană, ca şi cum nu ar fi vorbit niciodată dialectul vienez. Cred că nu o să-mi spui că tot iubirea a stat inclusiv la baza acestei transformări. Cu siguranță, a existat un principiu mai înalt, pe care nu îl putem înțelege deocamdată. Priveşte-i cu atenție frăgezimea obrajilor, delicatețea fără seamăn a brațelor şi a gâtului, frumusețea neasemuită a părului ei blond, armonia trăsăturilor faciale şi îmbujorarea cu adevărat celestă a obrajilor ei! Haide, recunoaşte: aceasta nu este o transformare obişnuită!”

4. Privind cu atenție, vienezul cârcotaş se vede nevoit să îi dea dreptate amicului său, căci faptele nu pot fi negate. Din grup se aude însă o altă voce, care le spune celor doi: „Prieteni demni de tot respectul meu, nici unul dintre voi nu are dreptate în cazul de față! După părerea mea, această transformare are o bază cât se poate de naturală. Să nu uităm că ne aflăm în lumea spiritelor, în care viața devine un fel de vis lipsit de orice fel de realitate intrinsecă. Trăim cu toții într-un fel de fantezie, a cărei plăcere în clipa de față este de a ne pune nişte ochelari prin care percepem realitatea cu totul altfel, nu aşa cum este ea de fapt. Aceste imagini nu au mai multă substanță aici decât aveau pe pământ cele pe care le puteam vedea atunci când priveam prin aşa-numita lanternă magică. Ați înțeles acum cum stau lucrurile în această lume onirică?”

5. Primul vienez: „Prietene, explicația ta este interesantă, dar are un punct slab. Dacă lumea în care ne aflăm este un simplu vis, atunci explicația ta face parte integrantă din el, nefiind cu nimic mai reală decât celelalte fenomene. Sau vrei să spui că explicația ta este singura reală în această lume onirică? Îmi amintesc că pe vremea când trăiam pe pământ aveam deseori vise cât se poate de vii, dar ce diferență există între acestea şi realitatea în care ne aflăm acum, în care ne păstrăm cu toții luciditatea!

6. În visele mele rămâneam întotdeauna într-o stare de pasivitate, în timp ce în această lume sunt pe deplin activ din punctul de vedere al lucidității şi al conştiinței. În visele mele îmi era imposibil să mă interiorizez, iar dacă mi se părea că îmi amintesc ceva important, amintirea era întotdeauna vagă şi incompletă, în schimb, în această lume îmi amintesc chiar şi cele mai mici detalii ale întregii mele vieți terestre, până la cele mai infime detalii! Spune-mi, prietene, chiar crezi că această realitate este un simplu vis?

7. În vise nu am simțit niciodată durerea intensă, foamea sau setea, iar formele ființelor care îmi apăreau în aceste stări onirice erau întotdeauna efemere şi schimbătoare, înlocuindu-se reciproc cu o asemenea repeziciune încât de regulă nu mai rămânea nimic din aparițiile precedente. Imaginile se succedau una după alta, într-o manieră aparent miraculoasă, dar niciodată în secvențe logice. Fenomenul este incontestabil fascinant pentru un observator tăcut, dar nu poate fi comparat cu nici un chip cu ceea ce ni se întâmplă acum.

8. Priviți cât de logice sunt discursurile lui Blum şi ale prietenilor săi! Cât de consistentă şi de corectă din punct de vedere arhitectural este forma acestei case, şi cât de impresionant este fiecare detaliu din ea!

9. Cum ar putea fi toate acestea un simplu vis? Nu, prietene, eu nu cred că trăim într-un vis, ci în realitatea cea mai concretă şi mai sfântă care poate exista! De fapt, înclin să cred că cu cât vom deveni mai conştienți de această realitate şi de legile ei, acceptându-le şi înclinându-ne în fața lor, cu atât mai bine ne va merge în această lume. În acest context, transfigurarea subită a acelei creaturi capătă pentru mine o semnificație cu totul nouă! Ce spuneți de raționamentul meu?"

10. Vienezul cârcotaş: „Prietene, ai perfectă dreptate. Nu pot decât să fiu de acord cu tine. Ceea ce nu înțeleg totuşi este cum se face că spiritele se lasă cuprinse de pasiune, într-un sens sau în altul (favorabil sau defavorabil) inclusiv în această lume. De pildă, mie tot nu mi-a trecut supărarea pe acea creatură care s-a transformat între timp într-o ființă de o frumusețe celestă. La fel şi pe acel prieten şi iubit al ei, la care am căutat înțelegere, dar de la care nu am primit în schimb decât mustrări şi acuze. Pe scurt, m-am simțit ofensat până în străfundurile ființei mele, lucru pe care un om de onoare nu îl poate niciodată trece cu vederea. De fapt, acest lucru mă intrigă cel mai tare: că inclusiv în această lume a spiritelor, despre care se presupune că este alcătuită după principiile cele mai înalte ordini divine, sufletul se poate simți rănit, ofensat şi chiar furios de moarte! Explică-mi, te rog, acest lucru, şi îți voi rămâne recunoscător de-a pururi!"

11. Cel căruia i s-a adresat, pe numele său Max Olaf, îi răspunde: „Prietene, explicația este cât se poate de simplă! Ce înseamnă o ofensă? Nimic altceva decât o mustrare pentru aroganța noastră naturală. După părerea mea, aroganța este acel sentiment al sufletului care consideră că originea sa divină îi aparține numai lui, nu şi celorlalți, pe care îi priveşte ca fiind inferiori lui, ba chiar nişte viermi ai pământului! Dacă cineva sau ceva încearcă să se împotrivească acestei idei favorite a sufletului, sugerându-i acestuia că se află pe picior de egalitate cu el, sufletul percepe această opoziție ca pe ceva dureros, un fel de obstacol care îl răneşte, căci îşi dă seama că ceilalți nu îi recunosc calitățile ieşite din comun pe care şi le atribuie el însuşi. De altfel, această poziție a sufletului mi se pare cât se poate de inconsistentă şi de ilogică; în realitate, dacă doreşte să se bucure de adevăratele beneficii ale originii sale divine, sufletul ar trebui să meargă exact pe calea opusă!

12. Pe pământ, cei care se consideră superiori au la dispoziție tot felul de mijloace pentru a-şi impune cu forța opiniile în fața celorlalți, confirmându-şi astfel singuri că orgoliul lor este justificat. În această lume, în care nu mai există bani şi nobilime, baionete şi puşti, etc., rezultatele acestei vanități a sufletului (care nu are nici o justificare reală) devin dintr-o dată dureros de evidente, căci este fundamental greşit ca o creatură să se considere superioară unei alte creaturi egală cu ea. De fapt, este o adevărată nebunie!

13. Logica şi experiența ne învață că cei mai fericiți oameni sunt cei care nu aşteaptă nimic de la semenii lor. De aceea, este absurd să încerci să îți atingi fericirea urmărind un ideal care este imposibil de atins! Spune-mi: ce efort crezi că merită să cultive omul care doreşte să atingă starea de fericire - efortul de a-şi îndeplini toate dorințele sufletului, care proliferează în interiorul acestuia mai rapid ca buruienile, sau efortul de a reduce aceste dorințe la un minim absolut necesar?"

14. Cârcotaşul: „În mod evident, cel din urmă, căci cu cât omul are nevoie de mai puține lucruri pentru a fi fericit, cu atât mai uşor îi va fi să devină astfel!"

15. Max Olaf: „Absolut corect! Exact aşa stau lucrurile, şi aşa vor rămâne ele pentru totdeauna.

16. În acest caz, haide să acționăm în consecință, iar astfel de creaturi nu ne vor mai deranja vreodată. Ce zici, am dreptate sau nu?"

Capitolul 70

Situația maritală a cârcotaşului. Generalul dispus să îl ajute.

1. Cârcotaşul: „Frate Max, ai vorbit foarte bine! Ai rostit cuvinte adevărate şi pline de viață. Aşa cum ştii, eu am fost un mic nobil de țară, la fel ca şi tine. Părinții mei nu au făcut niciodată parte din pătura avută a societății, aşa că nu mi-au putut da o educație mai bună decât au primit ei înşişi. Am ajuns să fac parte din rândurile armatei dintr-o simplă întâmplare. Din fericire, am fost băiat bun şi disciplinat, aşa că mi-am câştigat rapid simpatia colonelului meu. Acesta m-a trimis la colegiul militar, unde am învățat rapid să citesc, să scriu şi să calculez. Am devenit astfel unul dintre cei mai bine pregătiți membri ai regimentului, avansând rapid la gradele de fruntaş, caporal, sergent, iar apoi ofițer. Desigur, dată fiind poziția şi calitățile mele, nu am rămas indiferent nici la farmecele sexului frumos.

2. Din nefericire, am avut neşansa să cunosc fata unui mare aristocrat, cu ocazia unui bal pentru corpul ofițerilor pe care l-a dat acesta. Fata mi-a plăcut, dar se pare că eu i-am plăcut chiar mai mult. Pe scurt, s-a îndrăgostit lulea de mine şi nu a făcut nici un secret din acest lucru! Prin comparație cu baronul, eu eram fiul unui simplu fermier extrem de sărac, neajungând ofițer decât grație unor avantaje fizice, mai degrabă decât unor merite personale. De aceea, familia fetei nu mă privea cu ochi buni. Pe de altă parte, iubirea nu este niciodată interesată de avere sau de rangul social!

3. Şi astfel, m-am lăsat prins până peste cap în această poveste de dragoste, unica preocupare a mea şi a iubitei mele fiind să ne căsătorim cât mai curând. Dar cum puteam face acest lucru? Cum să obținem consimțământul aristocratului, inclusiv zestrea firească pe care trebuia să i-o acorde acesta fiicei sale? Am încercat tot ce mi-a stat în puteri ca să obțin simpatia tatălui. În consecință, mi s-a interzis politicos să mai calc în casa lor! Ce credeți că s-a întâmplat în continuare?

4. Colonelul meu, care mă iubea ca pe un fiu, m-a sfătuit să îmi părăsesc serviciul, să călătoresc în Anglia şi să încerc să obțin acolo o poziție militară impresionantă. Fiind el însuşi un om bogat, mi-a dat fără nici o rezervă banii de care aveam nevoie pentru acest demers. I-am urmat sfatul. Ca să nu lungesc vorba, în numai o jumătate de an m-am înrolat în marina britanică şi am ajuns căpitan pe un vas de război care a primit comanda de a naviga în India Orientală. Curajul nu-mi lipsea deloc, iar în curând am devenit unul dintre cei mai buni cunoscători ai artei navigației.

5. În cel mai scurt timp, m-am distins ca ofițer de marină şi am devenit comandant de navă. Mi-am îndeplinit riguros toate obligațiile care mi-au fost atribuite, aşa că am primit o sumedenie de decorații. După circa patru ani m-am întors în Anglia foarte bogat şi am fost înnobilat. Am obținut inclusiv şase luni de concediu, pe care le-am folosit, desigur, ca să îmi rezolv chestiunea căsătoriei.

6. Când am ajuns din nou în patria mea, mi-am găsit încă în viață părinții şi rudele, slavă cerului, după care m-am grăbit să îmi revăd celălalt părinte, pe colonelul meu, ajuns între timp general-maior. Reîntâlnirea a fost emoționantă. Prima mea grijă a fost să mă achit de datoria financiară la el, dar generalul nu a acceptat banii din aur pe care i-am aşezat pe masă, spunându-mi: «Iubitul meu prieten, ştii că nu am fost căsătorit niciodată şi că nu am copii. De aceea, te consider unicul meu fiu, bucuria vieții mele, şi implicit moştenitorul întregii mele averi. Consideră aceşti bani un simplu dar şi nu mai pomeni niciodată de ei!»

7. Nu cred că mai trebuie să menționez că această declarație m-a mişcat până la lacrimi. Cine ar fi putut rămâne indiferent în fața unei astfel de declarații, din partea unui om atât de nobil? După ce am discutat pe îndelete, m-a întrebat dacă baroneasa din cauza căreia am plecat nu mi-a scris niciodată, sau dacă nu am încercat să iau eu legătura cu ea. I-am răspuns că i-am scris de trei ori, dar nu am primit nici un răspuns. M-am gândit totuşi să-i fac o vizită şi să îi cer baronului mâna fiicei sale, asta ca un semn de prețuire pentru el însuşi (pentru general), ştiind cât de apropiat era de familia fetei.

8. Într-adevăr, generalul-maior a rămas foarte încântat să audă care sunt planurile mele, dar nu mi-a ascuns faptul că tatăl fetei era încă şi mai greu de satisfăcut decât înainte în ceea ce îi privea pe pretendenții la mâna fiicei sale. Era un aristocrat extrem de bigot, aşa că nu era deloc interesat de avere sau de meritele personale ale pretendenților, ci doar de rangul prin naştere al acestora. Altfel spus, trebuiau să facă parte din marea nobilime. De pildă, a respins el însuşi titlul de conte, pentru simplul motiv că ar fi devenit astfel primul conte al liniei genealogice, în timp ce acum era ultimul baron al unei lungi astfel de linii genealogice.

9. Nu cred că mai trebuie să precizez ce impresie penibilă mi-a făcut această declarație. Ajunsesem eu însumi un nobil, dar cum puteam să demonstrez că am cel puțin 16 generații de strămoşi nobili? Generalul-maior nu şi-a pierdut însă speranța, fiind convins că aş putea încă să îl impresionez pe bătrânul aristocrat, dacă i-aş povesti numeroasele aventuri prin care am trecut pe mare, bătăliile cu monştrii marini şi cu armatele duşmane, furtunile pe care le-am înfruntat, etc. Bătrânului îi plăceau la nebunie asemenea poveşti, aşa că mai aveam totuşi o şansă să-i câştig inima!

10. Am urmat sfatul prietenului meu şi am fost într-adevăr primit de bătrânul aristocrat într-un mod ceremonial, ceea ce mi s-a părut un semn bun.

11. Lucrul care m-a impresionat cel mai tare era faptul că Emma, fiica bătrânului şi iubita mea, părea să strălucească de fericire, purtându-mi aceeaşi iubire ca la început. Mi-a spus că a primit într-adevăr scrisorile mele, dar a fost nevoită să-mi răspundă exclusiv prin lacrimile şi prin tăcerea inimii sale. La fel ca prima oară, am făcut tot ce mi-a stat în puteri pentru a-l convinge pe bătrânul aristocrat să îmi acorde mâna fiicei sale, dar în zadar! Pe scurt, după trei luni nu eram cu nimic mai avansat ca la prima mea vizită în acea casă.

12. Ce era de făcut? M-am consultat cu prietenul meu, generalul. După o vreme de reflecție, acesta mi-a spus: «Nu aş vrea să-ți dau un sfat prost, dar cred că va trebui să recurgi la o tactică mai dură. Fata are deja 26 de ani, aşa că este pe deplin matură şi poate decide singură în ceea ce o priveşte. Dacă are curajul să se mărite cu tine fără consimțământul tatălui ei, atunci nu mai ezita nici o clipă! Mi se pare că ți-a făcut ea însăşi o astfel de sugestie, aşa că s-ar putea să fie cât se poate de deschisă față de această posibilitate. Dacă planul va da greş, iar căsătoria nu se va putea încheia în Austria, atunci nu veți avea de ales şi va trebui să fugiți imediat în Anglia, pentru a vă căsători acolo. Desigur, veți fi urmăriți de autorități, dar lasă asta în seama mea. Voi avea personal grijă ca urmăritorii să nu vă prindă. În rest, cred că te vei descurca singur».

13. Evident, mi-a plăcut foarte mult acest plan îndrăzneț, aşa că am trecut imediat la punerea lui în aplicare. Într-adevăr, căsătoria nu s-a putut încheia în Austria, țară în care obstacolele erau prea mari, aşa că am fugit împreună în Anglia, căsătorindu-ne chiar pe puntea fregatei mele, care ne-a transportat acolo. Cel care a oficiat căsătoria a fost capelanul vasului. Aşa cum aveam să aflu mai târziu de la prietenul meu, am fost urmăriți, dar a avut el grijă să îi direcționeze greşit pe urmăritori. Şi astfel, am reuşit să mă căsătoresc cu fata viselor mele într-un mod absolut legal (cel puțin din punct de vedere oficial)”.

Capitolul 71

Norii se adună asupra căsniciei cârcotaşului. Mireasa îşi revelează adevărata natură.

1. Cârcotaşul continuă: „La vremea aceea viața mi se părea un paradis terestru, căci îmi îndeplinisem scopul pentru care am luptat atât de mult. În cel mai scurt timp însă, nori grei au început să se adune asupra acestui paradis iluzoriu.

2. Mult iubita mea Emma era tot mai chinuită de remuşcări pentru faptul că şi-a părăsit tatăl, devenind din ce în ce mai tristă cu fiecare zi care trecea, regretând pasul făcut şi blestemând clipa în care m-a cunoscut. I s-a făcut apoi dor de casă, slăbind din ce în ce mai mult şi făcându-mă să devin chiar îngrijorat în ceea ce priveşte starea ei de sănătate. Am încercat tot ce mi-a stat în puteri pentru a-i schimba starea sufletească, dar în zadar! În aceste condiții, nu am avut de ales decât să părăsesc Anglia şi să mă întorc cu ea la Viena, ca un om particular de afaceri.

3. Ajunşi în capitala Austriei, am încercat mai întâi de toate să obținem iertarea tatălui Emmei, dar am aflat că acesta trecuse în lumea celor drepți, probabil mai mult de supărare decât datorită unei boli!

4. Pentru Emma, aceasta a fost ultima picătură. Rudele ei i-au reproşat amarnic moartea tatălui ei, acuzând-o direct de crimă şi spunându-i că, atunci când a murit, acesta şi-a întins disperat mâinile, strigând-o!! Toate aceste povesti au îmbolnăvit-o şi mai tare pe Emma, iar eu am ajuns să cheltuiesc o adevărată avere pe medici, în cele din urmă s-a făcut bine, dar a continuat să fie extrem de capricioasă, cerându-mi nu de puține ori sacrificii pe care abia reuşeam să le acopăr financiar, dar pe care i le-am îndeplinit până la ultima, cu cea mai mare blândețe şi înțelegere. După numai doi ani, au murit şi rudele ei, astfel încât soția mea, devenită între timp mamă a două fete, a moştenit o avere

considerabilă. O vreme, am sperat că Emma va deveni astfel mai fericită şi mai binevoitoare faţă de mine.

5. Abia după ce a semnat actele moştenirii am aflat însă cine era în realitate soţia mea şi cât de mult însemnam eu pentru ea! Aparenta ei instabilitate emoţională a dispărut ca prin farmec, fiind înlocuită de o goană nebună după plăceri şi lux orbitor. Practic, Emma mea nu îşi mai refuza nimic.

6. I-am spus cu timiditate că o astfel de viaţă nu este tocmai nobilă şi că m-a făcut mult mai nefericit decât o făcusem vreodată eu pe ea, că în Anglia aş fi ajuns până acum amiral, dacă nu aş fi renunţat la serviciul militar pentru a veni la Viena împreună cu ea, datorită iubirii pe care i-o purtam. I-am spus toate aceste lucruri cu lacrimi în ochi, dar unicul rezultat pe care am reuşit să-l obţin a fost să dezlănţui un adevărat iad. S-a repezit ca o furie în camera ei, mi-a semnat un cec în valoare de 200 de florini (guldeni) şi mi-a spus: «Iată, domnul şi soţul meu (născut în familia unor crescători de porci!), la atât s-au redus cheltuielile tale cu mine. Acum părăseşte te rog această reşedinţă şi caută-ţi pe alta! Nu ai decât să le iei şi pe cele două fete cu tine, căci nu sunt dispusă să cresc două puşlamale pe care, în orbirea mea, le-am conceput împreună cu un ţăran! Adio şi n-am cuvinte! Acum suntem chit!»

7. După care mi-a trântit uşa în faţă, lăsându-mă consternat, în timp ce micuţele mele copile plângeau şi mă strângeau în braţe. După circa două ore am încercat să intru din nou în camera ei, dar nu mi s-a permis. Valetul personal al Emmei mi-a spus că este dorinţa baronesei să părăsesc de îndată casa. I-am spus acestuia să o anunţe pe doamna că nu am nevoie de banii şi de casa ei, şi că voi continua să îmi trăiesc viaţa şi să îmi cresc fetele folosindu-mă de averea mea legal dobândită!

8. M-am grăbit aşadar să ajung în camera mea, chemându-mi personalul. Le-am poruncit servitorilor să îmi strângă imediat lucrurile, căci trebuie să părăsim în grabă casa. «Cine nu se va conforma, va fi dat imediat afară!» Servitorii mei au făcut feţe lungi şi au căscat ochii mari de uimire, dar mi-au îndeplinit imediat porunca.

9. În timp ce eram ocupat cu împachetarea, cineva a bătut la uşa mea. Cine credeţi că era? Bunul meu prieten, generalul-maior, care tocmai atunci venise la Viena cu nişte probleme pe care le avea de rezolvat! «Hei, ce faci aici? m-a întrebat el. Te muţi?» I-am povestit imediat totul, explicându-i că vina nu îmi aparţine deloc!

10. La început, generalul nu ştia dacă să râdă sau să plângă. Abia după o vreme şi-a adunat gândurile şi mi-a spus: «Bietul meu prieten, linişteşte-te! Dacă aceasta este adevărata faţă de soţiei tale, mai bine bucură-te că ai scăpat de ea în această manieră onestă! Păstrează însă cecul pe care ţi l-a dat, de dragul copilelor tale, căci nu este înţelept să renunţi la o sumă atât de mare numai de dragul orgoliului!»

11. Imediat după ce am primit acest sfat de bun simţ din partea generalului, valetul Emmei a năvălit în cameră şi mi-a spus: «Doamna doreşte să ştiţi că nu acceptă cu nici un chip să primească înapoi banii pe care vi i-a trimis! În schimb, dacă suma vi se pare insuficientă, este dispusă să o mărească!» Mi-am muşcat buzele de furie, incapabil să mai rostesc vreun cuvânt. În locul meu a luat cuvântul generalul, care i-a spus valetului: «Comunică-i doamnei că prin comparaţie cu sacrificiile pe care le-a făcut acest om pentru ea, suma de 200 de florini nu înseamnă mai mult decât o simplă pomană pentru un cerşetor. Nu aşa se plăteşte onoarea unui ofiţer de rangul acestui domn! De aceea, spune-i doamnei să bage adânc mâna în cufărul cu bani şi să-i aloce adevărata recompensă pe care o merită soţul ei (un om fără egal, aşa cum nu va mai întâlni vreodată altul), pentru faptul că i-a călcat în picioare onoarea aşa cum a făcut-o! Spune-i doamnei că eu, prinţul N.N., tatăl adoptiv al acestui om care a devenit fiul meu preaiubit, sunt cel care solicit acest lucru de la ea! Spune-i de asemenea să nu mai îndrăznească niciodată să se afişeze în lume purtând numele soţului ei! Mă înţelegi?» Valetul i-a răspuns: «Da, înălţimea Voastră!» «Atunci, dispari din ochii mei!», a tunat generalul. Valetul s-a înclinat până la pământ, după care a şters-o ca din puşcă.

12. După o vreme, uşa s-a deschis şi baroneasa şi-a făcut năvalnic apariţia, frângându-şi mâinile şi implorându-ne iertarea, mie şi generalului. Ne-a adus tot felul de argumente, vorbind de temperamentul ei aprins şi de faptul că s-a pripit, ca de obicei.

13. Generalul a lăsat-o să termine, după care i s-a adresat cu detaşare: «Doamnă, l-am cunoscut foarte bine pe bigotul tău părinte şi te cunosc foarte bine şi pe tine! Aşchia nu sare departe de trunchi, aşa că nu mă aştept ca tu să fii foarte diferită de tatăl tău. Deşi fostul tău soţ nu este fiul meu fizic, l-am rugat pe împărat să-mi acorde dreptul să îl adopt sub titlul de conte şi să-i las

moştenire averea mea, lucru pe care maiestatea sa l-a acceptat, ştiind că nu am copii. Dacă aş muri mâine, ar deveni prinț, mă înțelegi? Chiar dacă alți membri ai nobilimii vor face presiuni asupra împăratului să nu accepte să îi acorde acest titlu nobiliar, el va rămâne oricum fiul meu şi unicul moştenitor al întinsei mele averi! Drept urmare, el nu are nevoie nici de casa, nici de averea ta! M-ați înțeles, doamnă?” Baroneasa i-a răspuns: «O, înălțimea Voastră şi dragă tată-socrule! Sunt dispusă să îți dăruiesc întreaga mea avere, cu condiția să mă ierți şi să nu mi-l răpeşti pe soțul meu mult iubit!»

14. Generalul: «Aha, fetițo! Acum că ai aflat că acest «crescător de porci», după cum îi spuneai până nu demult, urmează să devină moştenitorul meu, ai început din nou să simți pentru el o iubire fără seamăn! Nu cred că îți va mai merge a doua oară! De aceea, întoarce-te în camera ta, căci am lucruri importante de discutat cu fiul meu». Emma a continuat însă să îi implore iertarea, cu o ardoare şi mai mare, jurând pe tot ce avea mai scump pe lume că ar fi preferat de o mie de ori să fie ea însăşi o crescătoare de porci pentru tot restul vieții decât să mă părăsească fie şi numai pentru un singur minut! «Bine, i-a răspuns generalul, vom vedea imediat care este adevărul! Mă simt îndrituit să îți testez sinceritatea, şi vom vedea cum vei trece acest test!» «Fă orice doreşti cu mine, înălțimea Ta, dar nu voi accepta să mă despart de soțul meu mult iubit decât dacă voi muri!» Generalul: «Bine, vom vedea cât de curând, draga mea baroneasă! Ți-am dat deja testul de care îți vorbeam, şi nu l-ai trecut! Acum îmi iubeşti fiul, dar numai pentru că a devenit moştenitorul meu. Ei bine, acesta a fost testul: ți-am spus această minciună ca să văd cum vei reacționa, şi imediat te-ai îndrăgostit 'spontan' de el. Mare naivitate! Ți-am spus că va deveni moştenitorul meu numai pentru a-ți face dovada lipsei tale de noblețe: când nu ai mai văzut în el un simplu crescător de porci, ci un prinț, ai devenit subit foarte smerită! Ce ai zice însă dacă ți-aş spune că totul a fost o minciună, special concepută pentru a-ți testa iubirea față de soțul tău, şi că acesta (deşi îmi este într-adevăr la fel de drag ca un fiu, fiind un om minunat) nu este totuşi decât un fiu de țăran?»

15. Auzind această veste proastă, Emma s-a schimbat imediat la față, țipând: «Cum!? Aşa se vorbeşte cu fiica baronului N.N.? Aşa deci! Soțul meu nu este un prinț, ci un simplu țăran, devenit recent un gentleman englez! O, ce ruşine sunt nevoită să suport! Eu, o baroneasă cu o familie veche de generații, să fiu tratată ca o simplă muritoare de rând! Hei, valetule!» Valetul: «Ce doreşte doamna?» Emma: «Grăbeşte-te în camera mea şi adu-mi documentele de pe masa mea, ca să pot 'repara' onoarea acestui țărănoi ofensat!» Generalul: «Acest lucru nu va mai fi necesar, doamnă! Ştiam că te vei descurca chiar mai prost la cel de-al doilea test decât la primul. Eşti cine eşti, şi aşa vei rămâne toată viața. Sper că înțelegi ce vreau să spun! Cât despre acest fiu al meu, el este un om cu adevărat nobil, în pofida originii lui simple! De aceea, dispari din ochii noştri!»

16. Auzind aceste cuvinte, Emma se întoarce din nou la 180 de grade, spunând: «Înălțimea Ta, spui că mi-ai încercat astfel sentimentele, dar nu ții cont de faptul că aş fi putut juca teatru, pentru a mă convinge la rândul meu de iubirea reală a acestui bărbat. Căci trebuie să îți mărturisesc că domnul şi stăpânul meu s-a purtat în ultimul an şi jumătate cu o răceală inexplicabilă față de mine, care m-a făcut să mă simt complet nefericită. I-am făcut numeroase aluzii în acest sens, spunându-i că nu mai par să însemn pentru el ceea ce însemnam odată! Dar domnul conte aici de față a ştiut de fiecare dată să găsească o mie de pretexte, care mai de care mai rizibil. Se pare aşadar că undeva exista o problemă!

17. Acum sunt bogată, aşa că dispun de mijloacele necesare pentru a testa inima soțului meu. De aceea, am dat tot felul de petreceri şi de baluri, lăsându-mă curtată de bunăvoie de alți cavaleri şi încercând astfel să detectez o urmă cât de mică de gelozie din partea lui. Dar eforturile mele s-au dovedit în zadar! Mi s-a părut chiar că îi face plăcere să vadă alți bărbați făcându-mi curte în locul lui! Mult timp, m-am simțit umilită, dar răceala dintre noi a continuat să crească, iar soțul meu a uitat cu desăvârşire calea către dormitorul nostru comun. De aceea, m-am decis să îl supun astăzi acestui test suprem, pentru a vedea ce se ascunde cu adevărat în inima lui!

18. Nici acest test nu s-a dovedit însă un succes. De aceea, văzând că am pierdut pentru totdeauna iubirea lui, sunt dispusă să accept această situație, în numele lui Dumnezeu!

19. Acesta este adevărul deplin, înălțimea Ta. Atât timp cât eram o dezmoştenită a sorții, m-a iubit cu o ardoare greu de înțeles, dar de îndată ce am dovedit unica moştenitoare a unei mari averi, între noi s-a terminat totul. Nu numai că a renunțat să mă mai mângâie, dar a început chiar să pară enervat de această nouă situație, spunându-mi adeseori în față: 'Banii tăi sunt un blestem pentru

această casă!' De aceea, o las pe înălțimea Ta să judece singur în ce măsură sunt o păcătoasă atât de mare pe cât pare să creadă, împreună cu fiul său adoptiv!»

Capitolul 72

Pretenția Emmei. Generalul devine consilier marital. Feuda căsniciei.

1. Generalul i-a răspuns Emmei: «Draga mea noră! Dacă aşa stau lucrurile, atunci situația se schimbă. De aceea, te rog să mă ierți. Voi avea grijă să îmi dojenesc fiul!» Emma: «Înălțimea ta, tot ce îmi doresc eu este dragostea dintâi! Dacă voi regăsi această iubire în inima lui, îi voi ierta totul, fără nici o rezervă!» - După care, generalul s-a întors către mine şi mi-a spus: «Ei bine, fiul meu, ascultă-mă, dacă este adevărat că soția ta ți-a făcut probleme numai din cauza ta, atunci va trebui să îți îndrepți greşeala! Emma nu pare să aibă decât o singură pretenție: iubirea ta dintâi. De aceea, nu-i refuza această dorință!»

2. Eu i-am răspuns: «Iubitul meu tată! Iubirea mea față de Emma nu s-a diminuat în nici un fel de la prima noastră întâlnire şi până astăzi. Nu este vina mea că ea mi-a căutat nod în papură, deşi nu greşisem cu nimic față de ea. Dacă nu i-am făcut un scandal îngrozitor, mânat de gelozie, acest lucru s-a datorat exclusiv sensibilității mele înnăscute. Pot să-ți spun însă că în sinea mea am simțit o mare amărăciune. Cât despre marea ei bogăție, trebuie să-ți mărturisesc că aceasta nu m-a impresionat niciodată în mod deosebit. De fapt, ca să fiu sincer până la capăt, imensa avere a Emmei mi-a creat chiar o stare de disconfort, ştiind că cu cât o casă este mai mare, cu atât mai multe sunt ocaziile de a păcătui! (Întorcându-mă apoi către Emma): Ascultă, dacă ai fi dăruit săracilor sumele de bani pe care le-ai cheltuit cu petrecerile tale, am fi fost amândoi infinit mai fericiți! Dar tu ți-ai dorit să mă impresionezi şi să mă intimidezi în acest fel, iar această intenție a ta nu a fost una lăudabilă, căci cu greu ai putea găsi un soț mai răbdător decât mine!»

3. De data aceasta, Emma nu s-a mai ostenit să îmi dea vreun răspuns, chemându-şi nerăbdătoare valetul. Când acesta a venit, ducând cu el un pachet greu, ea a țipat la el, spunându-i să lase pachetul pe masă. După care mi-a aruncat o privire caustică, spunându-mi: «Doresc să-mi îndrept greşeala şi ofensa pe care ți-am adus-o, ca să te înveselesc din nou». La care eu i-am răspuns: «Draga şi buna mea Emma! Te iubesc mult prea mult ca să îți port chiar şi cea mai mică ranchiună! De altfel, nu eu ți-am cerut aşa ceva, ci tatăl meu, care a avut de altfel intențiile cele mai bune. De aceea, ia-ți înapoi hârtiile şi redevino acea Emma care m-a urmat în Anglia cu câțiva ani în urmă şi pentru care mi-am pus în pericol viața de o mie de ori!»

4. Emma a rămas oarecum uimită. După o vreme în care a păstrat tăcerea, ea a spus (cu o indiferență studiată): «Dacă tot mă iubeşti, fă-mi favoarea şi ocupă-te de aceste documente, căci, după cum ştii prea bine, o femeie nu se pricepe la bani!» Eu: «Asta este altceva! De aceea, sunt absolut de acord să îți fac acest serviciu! Va trebui să ne strângem însă mâinile în semn că am redevenit prieteni, iar apoi să îmi dai acel sărut după care tânjesc de atâta vreme! Haide, Emma, fă-mă din nou fericit!» - Emma: «Avem destul timp pentru astfel de dulcegării! O femeie nu trebuie să fie niciodată prea liberală, dacă doreşte să îşi păstreze căsnicia. Doresc de asemenea să îți reamintesc ceea ce ți-am spus de atâtea ori până acum, şi anume că nu mai doresc să fiu numită Emma, ci aştept să mi se spună pe primul meu nume creştinesc, Kunigunde! De ce mi te adresezi spunându-mi tot timpul Emma, şi nu Kunigunde, un nume cu adevărat nobil, încă din antichitate, cu care au fost botezate inclusiv mama şi bunica mea? Dacă mă iubeşti cu adevărat, atunci adresează-mi-te aşa cum trebuie, pe numele meu adevărat!»

5. Aşa cum este firesc, această condiție pusă în numele iubirii m-a făcut să râd. La fel şi pe general. De aceea, i-am spus Emmei: «Dar, draga mea soție, am făcut acest lucru din cel mai pur respect față de tine! Sunt convins că ai auzit şi tu că circulă un cântecel comic despre Edward şi Kunigunde, cântat în vodeviluri şi care stârneşte hohote mari de râs din partea publicului. Ori de câte ori mă adresez ție pe numele de Kunigunde, în minte îmi vin versurile acelui cântec stupid, dar amuzant. De altfel, numele de Emma mi se pare infinit mai frumos decât cel de Kunigunde. Totuşi, dacă insişti ca de acum înainte să fii numită Kunigunde, sunt cât se poate de fericit să îți spun astfel, pentru numele lui Dumnezeu!» Ea mi-a răspuns cu sarcasm: «Da, da, ştiu, oamenii îşi bat joc de toate lucrurile care nu le sunt pe plac!» Eu: «Ce tot spui? Te asigur că nu am nici cea mai mică intenție să

îmi bat joc de tine, căci te iubesc mai presus de orice. Singura mea dorință este să punem capăt acestei controverse şi să ne dăm mâinile în semn de împăcare deplină! Asta dacă nu cumva îmi mai ascunzi şi alte lucruri?»

6. Emma: «O, foarte multe lucruri!» - Eu: «Şi care ar fi acestea, scumpa mea Em... o, te rog de o mie de ori să mă ierți! Doream să spun Kunigunde! Haide, Kundie, spune-mi tot ce ai pe inimă!»

7. După această invitație a mea, deşi atât de laconică, ea s-a ridicat furioasă în picioare şi a bătut din picior, făcând obiectele din sticlă din cabinetul meu să se zgâlțâie, după care mi-a spus un «Nu» tăios şi a izbucnit în lacrimi. A urmat apoi o pauză prelungită, după care mi-a adresat o serie nesfârşită de invective care l-ar fi făcut să roşească până şi pe cel mai înrăit veteran al unei crâşme. În final, mi-a strigat furibundă: «S-a terminat! Nu mai doresc să aud vreodată de tine! Ți-ai primit plata, iar acum suntem chit! Nu suport să fiu insultată de un vagabond, fiul cine ştie cărei țărănci! Poate să te facă împăratul conte de o mie de ori - prin comparație cu mine, care sunt o baroneasă de viță veche, nu însemni absolut nimic, înțelegi? Față de mine tu nu însemni nimic! De aceea, dispari din fața ochilor mei!»

8. «Cu fata asta nu cred că vom ajunge nicăieri, a spus şi generalul, întrucât este complet nebună! Cel mai bine ar fi să uiți de ea, fiul meu, şi să nu-ți mai bați capul cu ea! Cine ştie, poate că timpul o va ajuta să se transforme. Oricum, ia hârtiile cu tine, căci s-ar putea să vină o vreme în care să-ți folosească. Bănuiala mea este că în cel mai scurt timp Emma îşi va risipi complet averea!»

9. În acel moment a intrat în cameră şi valetul meu, care mi-a spus că tocmai a aflat de o reşedință goală, cât se poate de frumoasă. «Foarte bine, a spus generalul, haide să terminăm cu împachetarea». Valetul: «Domnule, toate lucrurile sunt împachetate, cu excepția celor din această cameră! De asemenea, cărăuşii trebuie să sosească dintr-o clipă în alta!»„

Capitolul 73

Povestea căsniciei vienezului cârcotaş continuă.
Criza de nervi a Emmei şi o nouă conversație.

1. Cârcotaşul: „I-am spus atunci valetului: «Foarte bine! Ai procedat corect». Acesta mi-a răspuns: «O asigur pe Excelența Voastră că se va simți cât se poate de bine în noua sa reşedință, deşi aceasta nu este situată în centrul oraşului, ci într-o suburbie. Este însă o reşedință absolut splendidă, superb mobilată şi care nu costă aproape nimic!»

2. Generalul: «În ce suburbie se află, şi la ce etaj?» Valetul: «Din motive evidente (şi indică spre soția mea), aş prefera să nu vă comunic acum adresa exactă. Oricum, se află la etajul al doilea. Mă iertați pentru discreție, dar atunci când te retragi din fața duşmanului, nu trebuie să precizezi unde te duci!» Generalul: «Bănuiesc că ai luptat şi tu împotriva duşmanilor pe câmpul de luptă, de vreme ce cunoşti atât de bine acest lucru!» Valetul: «Am luptat cu două tipuri de duşmani, înălțimea Voastră! Pe de o parte ca sergent pe câmpul de luptă, în mijlocul grenadelor, bombelor şi gloanțelor, iar pe de altă parte împotriva unui duşman mai abstract, respectiv a soției mele! În cazul din urmă, deşi nu am avut de-a face cu bombe, grenade şi gloanțe, am fost nevoit să mă confrunt cu nenumăratele ei blesteme! Am răbdat timp de cinci ani la rând, cu o răbdare de înger, dar nu a fost chip să mă înțeleg cu ea. De aceea, am fost nevoit să mă retrag în fața acestui al doilea tip de duşman, căutându-mi un serviciu, pe care l-am şi găsit cât de curând - chiar aici! Dacă excelența sa, consoarta stăpânului meu şi doamna acestui domeniu va dori vreodată să ia lecții de la fosta mea soție, pot să-i comunic că va avea parte de o profesoară dintre cele mai bune!»

3. Auzind aceste cuvinte, Emma, care stătea la fereastră, din ce în ce mai mânioasă, s-a repezit la valetul meu, scoțându-şi mănuşile ca să îl pălmuiască. Valetul a parat însă lovitura, spunându-i cu ironie: «Vai, nu trebuie să vă dați osteneala, doamnă! Dacă doresc să fiu pălmuit, pot să apelez la prima prostituată care îmi iese în cale! Mă tem că fața mea nu este suficient de nobilă pentru a fi atinsă de mânuşițele dumneavoastră distinse! Vă rog să vă îndepărtați de mine, sau s-ar putea să vă invit la un dans care vi s-ar părea cam ciudat! M-ați înțeles, doamnă baroneasă?!» Emma aproape că s-a sufocat de furie, strigând ca scoasă din minți: «Piei din fața mea, canalie! Dispari chiar acum, animalule! Ticălos demn de dispreț! Cum îți permiți să îmi vorbeşti astfel mie... o baroneasă dintr-una din cele mai vechi linii de aristocrați!! Dispari chiar acum, sau altfel chem poliția!»

4. Valetul: «Vai, dar nu este deloc necesar, stimată doamnă baroneasă, într-o jumătate de oră vom dispărea pentru totdeauna din faţa nobililor dumneavoastră ochi, slavă cerului! Şi nu vă mai înfuriaţi atât de tare, căci s-ar putea ca nervii dumneavoastră delicaţi să cedeze!» Baroneasa a început să urle şi mai tare, ca smintită: «Spuneţi-i să tacă din gură impertinentului, sau îi voi arăta eu ce înseamnă să insulţi o baroneasă! Îi voi arunca drept în capul acela de maimuţă tot ce îmi va cădea în mâini!» Un alt servitor i s-a adresat atunci valetului: «Hei, potoleşte-te, dacă nu vrei să avem cu toţii parte de un mic preludiu la Ziua Judecăţii de Apoi! Haide mai bine să plecăm». Eu: «Da, haide s-o ştergem cât mai repede. În ceea ce mă priveşte, aş prefera mai degrabă să zbor decât să merg la pas!»

5. Nici nu am rostit bine aceste cuvinte, când Emma s-a repezit asupra mea, strigând: «Nu, nu! Ce ţi-am făcut de mă părăseşti, şi asta în bătaia de joc a servitorilor tăi impertinenţi? Ascultă, mi-am ieşit puţin din minţi, recunosc, numai Dumnezeu ştie de ce... De fapt, nu mi-a fost bine deloc, aşa că din cauza bolii te-am tratat puţin cam sever. Acum însă parcă mi s-a luat o pânză de pe ochi. Îmi dau seama că v-am insultat grav pe tine şi pe domnul general! Nu înţeleg însă cum de nu v-aţi dat seama că sărmana ta soţie Emma nu se afla în deplinătatea facultăţilor sale fizice şi mintale? O, dragul meu soţ! Fă orice doreşti cu mine, pedepseşte-mă dacă eşti de părere că merit acest lucru, dar nu mă părăsi!»

6. După aceste cuvinte, a căzut la pieptul meu, strângându-mă convulsiv în braţe. Servitorii mei au rămas cu gurile căscate, întrebându-mă ce trebuie să facă: să continue cu mutarea, sau să se întoarcă? Emma le-a spus: «întoarceţi-vă chiar acum şi voi plăti eu pentru chiria noii reşedinţe, din contul meu, ca o garanţie a bunelor mele intenţii!»

7. Generalul: «Ei bine, dacă aşa stau lucrurile, doresc să îmi exprim simpatia faţă de soţia ta, care chiar mi se pare bolnavă. Desigur, în aceste condiţii, un gentleman, un bărbat şi un soţ nu îşi poate părăsi soţia suferindă. În clipa de faţă am ceva urgent de rezolvat, dar te asigur că mă voi întoarce la tine peste două ore. Te rog să îmi pregăteşti o cameră, căci intenţionez să rămân la tine pentru vreo două zile». După care generalul şi-a luat rămas bun, iar servitorii au început să despacheteze, nu foarte încântaţi de ultima evoluţie a evenimentelor. Emma însăşi părea complet transformată, părând să fi uitat complet cele întâmplate mai devreme! Trebuie să vă mărturisesc că mă simţeam eu însumi uşor intrigat. Să se fi transformat Emma într-un timp atât de scurt dintr-un demon într-un înger?!"

Capitolul 74

Surprizele se ţin lanţ. Nobilul cârcotaş descoperă nişte cunoştinţe vechi. Sfatul bun al lui Olaf.

1. Max Olaf ia din nou cuvântul: „Dragul meu prieten, povestea căsniciei tale începe să devină extrem de neplăcută! De aceea, îţi propun să ne oprim aici, cu atât mai mult cu cât îmi este cât se poate de familiară, dat fiind că eu însumi am fost în lumea exterioară acel colonel, iar mai târziu general, care a făcut din tine dintr-un om simplu şi lipsit de educaţie o personalitate a nobilimii vieneze (chiar dacă în această lume a spiritelor mi se spune Max Olaf)! Cât despre acest prieten, aici de faţă, care a încercat mai devreme să ne convingă că transformarea acelei creaturi feminine dintr-o femeie de nimic într-un adevărat înger al cerului a fost un simplu vis, ei bine, el a fost pe pământ baronul şi tatăl acelei fete care a devenit soţia ta împotriva voinţei lui. Doreşti cumva să ştii şi cine este soţia ta în această lume a spiritelor, femeia cu care te-ai luptat pe pământ timp de mai bine de 20 de ani? Ei bine, priveşte-o pe acea creatură hidoasă, pe jumătate dezbrăcată şi slabă ca paiul, care se uită la tine cu ochi temători din spatele baronului! Ce zici de acest final surprinzător al poveştii vieţii tale? Eşti mulţumit de felul cum s-au terminat lucrurile?"

2. Vienezul cârcotaş: „Doamne, ce şoc! Ei bine, trebuie să recunosc că lucrurile evoluează cu totul neaşteptat! După toate aparenţele, se pare că drama vieţii mele va continua în această lume, unde urmează actul doi! Ce zici, bunul meu prieten!?"

3. Max Olaf: „Dragă prietene, sunt din ce în ce mai convins că va trebui să apelăm şi noi la acel Domn al casei, dacă dorim să avem parte de o continuare mai fericită a acestei drame individuale! Trebuie să îţi mărturisesc că în timp ce îţi ascultam în tăcere povestirea, nu mi-a scăpat faptul că în încăperea în care ne aflăm s-au produs anumite transformări care m-au impresionat la

culme. De pildă, înfăţişarea femeii cu care te-ai certat mai înainte s-a schimbat din nou, devenind de-a dreptul angelică. Cu cât iubirea ei faţă de acel om interesant pare să devină din ce în ce mai mare, cu atât mai frumoasă şi mai înţeleaptă devine ea! Mai mult decât atât, se pare că nu este deloc singură în fericirea ei. Constat că foarte multe persoane care până recent stăteau la fel de nefericite ca şi noi s-au apropiat şi s-au ataşat de acel om, schimbându-şi instantaneu înfăţişarea, hainele şi sentimentele!

4. Prietene, privind aceste lucruri dintr-o perspectivă lumească, nu le pot numit altfel decât miracole!

5. Priveşte de pildă scena de colo, pe care se află cele 24 de dansatoare; acestea arată deja de-a dreptul celeste! Iar dincolo, aşezaţi la masa aceea pe care se află pâine şi vin, se află democratul Robert Blum, Messenhauser, pe care îl cunoaştem cu toţii, doctorul Becher şi editorul Jellinek! Priveşte ce demnitate sfântă emană din privirile lor şi cât de profund a devenit limbajul lor! Cât de distins şi de nobil este comportamentul lor!

6. Dar mai presus de orice, cel care reprezintă centrul atenţiei tuturor este acel om minunat, care îi face practic curte femeii transformate, căci văd că nu discută decât despre iubire cu ea. Toată lumea se uită la el, şi orice şi-ar dori, toţi apelează imediat exclusiv la el. La rândul lui, el nu pare să le refuze nimic, iar voinţa lui se realizează instantaneu, ca şi cum ar avea puteri supranaturale. Deşi comportamentul lui este cât se poate de simplu şi de nepretenţios, nu pot să contest că are o graţie înnăscută şi celestă. Privindu-l atât de mult timp, trebuie să vă mărturisesc că am devenit eu însumi extrem de ataşat de el, iubindu-l cu aceeaşi iubire cu care îţi iubeşti cel mai bun prieten!

7. Dorinţa mea cea mai arzătoare a devenit aceea de a alerga la ei şi de a-l mângâia la fel cum procedează un comandant de armată cu steagul duşmanului pe care a reuşit să îl cucerească şi care atestă victoria sa deplină! Spune-mi, prietene, nu simţi o dorinţă asemănătoare? Dar voi, baronule care interpretezi visele şi fiica ta, Kunigunde-Emma?”

8. Vienezul cârcotaş: „În ceea ce mă priveşte, trebuie să recunosc că încep să simt exact la fel ca tine. Nu ştiu însă dacă putem spune acelaşi lucru şi în privinţa fostului meu socru şi a Emmei. Poate ea ar putea să simtă ceva, căci în ultimele zile de viaţă a dat dovadă de o oarecare religiozitate. În ceea ce îl priveşte pe domnul baron aici de faţă, nu îmi dau seama ce gândeşte şi cum simte acesta. Un lucru este cert, şi anume că în această lume a spiritelor nu va ajunge prea departe dacă şi-a păstrat convingerile anterioare referitoare la superioritatea descendenţei sale nobile!”

9. Baronul: „Dragul meu ginere care mi-ai furat unica fiică! Te sfătuiesc să îţi faci mai întâi curăţenie în propria ogradă! Dacă mi-aş propune să le revelez celor de faţă tot ce ai făcut şi ce ai spus pe pământ, te asigur că nu ţi-ar fi uşor! Ţi-am iertat însă atitudinea ta din acele vremuri, aşa că acum suntem chit. Dacă totuşi mai păstrezi un oarecare avantaj asupra mea în această lume ce seamănă teribil de bine cu cea onirică, atunci ai decenţa şi fă dovada bunătăţii tale, pe care nu mi-ai arătat-o deloc în timpul vieţii pe pământ, când mi-ai răpit unica fiică, luându-mi astfel unicul motiv pentru care mai trăiam. Căci acolo Emma era întreaga mea viaţă, iar tu mi-ai furat-o! Te-am iertat deja pentru acest lucru, aşa că nu mai pune întrebări prosteşti legate de sentimentele noastre! Mai bine ne-ai ajuta pe mine şi pe sărmana mea fiică, în măsura în care acest lucru îţi stă în vreun fel în puteri!”

10. Max Olaf: „Ai vorbit foarte bine, prietene, şi ai perfectă dreptate. Ginerele tău este gata să vă ajute, căci bunăvoinţa nu i-a lipsit niciodată. Singurul lucru care ne lipseşte în această lume este capacitatea de a face acest lucru. Sper însă ca Dumnezeu să îl ajute măcar pe unul dintre noi, pentru ca acesta să îi ajute la rândul lui pe ceilalţi!”

11. Baronul: „Îţi mulţumesc din inimă pentru aceste cuvinte! Adevărul este că eu şi cu Emma avem o nevoie disperată să fim ajutaţi. Timp de 20 de ani, care mi s-au părut cât 2000, am rătăcit prin această lume într-un pustiu desăvârşit. Până astăzi, nu am simţit nici cea mai mică alinare, nici cel mai mic ajutor, nici măcar o luminiţă cât de mică! Tu eşti prima fiinţă care şi-a propus să mă ajute de când mă aflu aici, în acest vis care seamănă mai degrabă cu un fel de coşmar. O, prietene, sper să duci la bun sfârşit ceea ce ai început, iar răsplata pe care o vei primi va fi însăşi viaţa şi inima mea!”

12. Max Olaf: „Dragi prieteni, şi tu, draga mea Emma! Urmaţi-mă cu credinţă către acel om minunat, care tocmai converseză cu doctorul Jellinek. Odată ajunşi în faţa lui, mă voi închina şi îi voi solicita ajutorul în numele meu, dar şi al vostru! Dacă îl voi convinge să ne ajute, atunci nu am nici cea mai mică îndoială că acest ajutor va veni şi va fi cât se poate de consistent! Va trebui însă să ne controlăm la sânge comportamentul în faţa lui, după câte am observat studiindu-i pe ceilalţi. Căci oricât de bun ar fi, înţelepciunea lui este pe măsură, iar gândurile noastre îi sunt cunoscute înainte

chiar ca noi să fi avut timpul necesar să cumpănim mai profund asupra lor. De aceea, trebuie să fim cât se poate de sinceri, fără prefăcătorii şi ipocrizie, căci privirii sale ascuțite nu îi scapă nimic! Veniți aşadar cu mine, şi poate ne vom găsi salvarea alături de el!"

13. Cârcotaşul: „Frate, ce-ar fi să te duci mai întâi tu la el şi să-i vorbeşti în numele nostru, al tuturor? Ca să fiu sincer, mi-e puțin frică de el, nu ştiu nici eu de ce!"

14. Baronul şi Emma rostesc aceeaşi rugăminte, aşa că generalul Max Olaf le răspunde: „Dragi prieteni, voi face tot ce-mi va sta în puteri ca să vă ajut! De aceea, fruntea sus, căci intuiesc că mă voi întoarce la voi cu un răspuns pozitiv!"

Capitolul 75

Rugămintea lui Olaf de dragul prietenilor săi. Promisiunea Domnului – Pescarul de suflete. Încăpățânarea şi orbirea cârcotaşului.

1. După aceste cuvinte, Max Olaf se îndreaptă către Mine, se înclină până la pământ şi îmi spune: „Mult iubite prietene, de o noblețe şi o înțelepciune fără seamăn! Nimic din toate miracolele care s-au întâmplat în preajma ta nu mi-au scăpat. Am observat astfel că totul pare să se învârtă în jurul tău! Cel puțin în interiorul acestei case, tu pari să fii fundamentul tuturor lucrurilor, şi după toate aparențele, fericirea sau nefericirea noastră pare să depindă numai de tine. Din câte am observat, cine a câştigat grația ta, a câştigat totul! De aceea, având încredere în bunătatea ta fără margini, mi-am luat libertatea să te implor din străfundurile inimii mele să îți reverşi binecuvântarea şi grația asupra acelor trei oameni de colo, cei doi bărbați şi acea sărmană femeie! Există încă o mare doză de păcate terestre care ne acoperă pe toți trei, de apăsarea cărora cu greu putem scăpa în această lume a spiritelor, dar îți mărturisesc în numele lui Dumnezeu că avem cu toții cele mai bune intenții din lume, aşa că vom face tot ce ne va sta în puteri ca să ne corectăm comportamentul şi atitudinea, astfel încât să devenim vrednici de grația ta".

2. Eu: „Mult iubitul Meu prieten şi frate, îți spun un singur lucru: adu-i pe cei trei la Mine! Căci ce părinte nu îşi apleacă urechea la cererea unuia care vine să îi implore grația pentru propriii săi copii? Ascultă-Mă: nici chiar cel mai aspru părinte de pe pământ nu ar face aşa ceva; cu atât mai puțin aş putea proceda Eu în acest fel, căci în Mine sălăşluieşte în toată plenitudinea ei iubirea Tatălui Ceresc! De aceea, grăbeşte-te şi adu-i la Mine pe toți cei care doresc să fie în preajma Mea!"

3. Cu inima plină de bucurie, Max Olaf îmi spune: „O, prietene, ştiam eu că paşii care m-au condus către tine nu vor fi în zadar! Îți mulțumesc anticipat în numele lor, căci îi văd deja plângând de fericire! O, ție îți mulțumesc, Doamne!"

4. Eu: „Bine, dragul Meu prieten şi frate, dar am aşteptat ca în tot acest timp să ascult de la tine şi o cerere făcută în numele tău; şi totuşi, nu am auzit nimic în această direcție. Nu simți şi tu dorința de a deveni mai fericit decât eşti în clipa de față?"

5. Olaf: „O, prieten celest, de o bunătate infinită! Ascultă-mă: natura mea mă face să mă bucur mai mult atunci când îi văd pe cei dragi fericiți decât când sunt fericit eu însumi! La fel s-au petrecut lucrurile şi când trăiam pe pământ. De aceea, uit întotdeauna să am grijă de mine, căci mă preocupă mai degrabă bunăstarea celor din jur! Te implor aşadar, mult iubite prietene, să nu fii supărat pentru că m-am mărginit să îți implor grația exclusiv pentru prietenii mei, căci am uitat cu totul de mine, ca şi cum eu nu aş conta deloc prin comparație cu cei în numele cărora am venit să intervin pe lângă tine! Ce-i drept, aş avea şi eu câteva nevoi personale, dar prefer să îi văd mai întâi fericiți pe cei din jur!"

6. Eu: „Ascultă, dragul Meu prieten şi frate! Ştiam foarte bine cum este alcătuită inima ta, care se află într-o armonie perfectă cu a Mea. De aceea, scopul Meu atunci când ți-am pus acea întrebare nu a fost acela de a afla de la tine ce anume îți doreşti cu adevărat, ci doar de a te pregăti sufleteşte pentru o grație pe care deocamdată nu ai putea-o înțelege. Voi avea însă personal grijă să te ajut să înțelegi cât de curând despre ce este vorba! De aceea, du-te şi adu-i la Mine pe cei care sunt atât de aproape de inima ta! Mai mult decât atât, împovărează-ți inima şi cu alte ființe, căci adevăr îți spun: toți cei pe care îi vei aduce la Mine vor fi primiți! Înțelegi ce îți spun? Da, văd că înțelegi!"

7. Max Olaf se înclină adânc în fața Mea, după care se întoarce la ai lui, care îl aşteaptă cu o nerăbdare vizibilă. De îndată ce ajunge printre ei, baronul se şi grăbeşte să îl întrebe cum l-am primit.

8. Max Olaf: „Dragii mei, adevăr vă spun tuturor: am fost primit cât se poate de favorabil! Nu numai că vă va primi pe voi, dar îi va primi în egală măsură şi pe toți ceilalți din grupul nostru care vor dori să ne însoțească! De aceea, vă propun să îi întrebăm pe toți cei din această mulțime dacă doresc să ni se alăture!"

9. Baronul: „O, dragă prietene, priveşte-le şi pe cele două femei din spatele Emmei - ele sunt celelalte două fiice ale mele! Şi mai în spate se află soții lor, urmați de câțiva servitori credincioşi. Crezi că ar putea fi primiți şi aceştia, dacă ne-ar însoți?" Max Olaf îi răspunde: „Adu-i chiar acum aici! Toți cei care vor veni cu noi vor fi acceptați, căci am primit cuvântul Lui divin în acest sens! Aş dori să mai strângem însă câteva persoane".

10. Cârcotaşul ia şi el cuvântul: „Ascultă, prietene, am o idee: îți propun să îi întrebăm în bloc pe toți cei pe care îi cunoaştem dacă doresc să vină cu noi. Cei care ne vor răspunde ne vor putea urma. În schimb, ceilalți vor trebui să rămână, căci nu cred că avem dreptul să luăm pe cineva cu forța".

11. Max Olaf: „De bună seamă că nu avem de gând să forțăm pe nimeni, dar aş dori să le explicăm mai întâi de ce dorim să ne însoțească, pentru binele lor! Ți se pare că există vreo coerciție în această explicație?" Cârcotaşul: „Depinde cum priveşti lucrurile. De pildă, o explicație mai superficială nu va avea nici un efect major asupra lor; în schimb, una prea fundamentată poate fi considerată foarte bine o coerciție, căci este legată de ideea de autoritate. Cum s-ar spune, voința unui om convins prin asemenea mijloace nu mai poate fi considerată liberă".

12. Max Olaf: „Prietene, mă tem că exagerezi cu această interpretare. Dacă tu numeşti coerciție ceva ce îi ajută pe oameni să îşi schimbe ideile, opiniile şi concluziile, înseamnă că orice formă de educație este o formă de coerciție! Eu cred, dimpotrivă, că rostul educației este tocmai acela de a le impregna elevilor liberul arbitru care le lipseşte, făcându-i să adopte idei şi concepte diferite, chiar contradictorii, după primele impresii, exclusiv senzoriale, pe care şi le fac singuri. Cred, aşadar, că educația este ceva bun, nu ceva rău. Dacă spiritul uman poate ajunge la maturitate (deci la o stare autentică de libertate interioară) exclusiv cu ajutorul unui sistem obligatoriu de educație, nu văd de ce în lumea spiritelor o explicație detaliată ar pune în pericol liberul arbitru al omului! De aceea, dragul meu prieten, nu-ți mai bate capul cu asemenea aspecte filozofice! Dacă totuşi lucrurile se vor sfârşi prost, îmi voi asuma singur întreaga responsabilitate în fața Celui care mi-a dat cuvântul Lui divin, spunându-mi că îi va primi la El pe toți cei pe care îi voi aduce cu mine. În aceste condiții, voi începe prin a arunca plasa credinței în mijlocul acestui banc de peşti, în speranța că voi prinde cât mai mulți dintre ei. Dacă voi prinde o captură bogată, cu atât mai bine! Dacă nu, vom fi nevoiți să ne mulțumim cu ce avem!"

13. După aceste cuvinte, Max Olaf începe să le vorbească oamenilor, încercând să-i convingă să vină la Mine şi aducându-le tot felul de argumente în această direcție, îşi găseşte astfel circa 20 de adepți, în timp ce ceilalți mormăie: „Dacă vom avea chef să venim şi noi, ne vom găsi singuri drumul! Nu e nevoie să fim conduşi de moşul ăsta plin de fumuri!"

14. Max Olaf se întoarce aşadar cu captura lui, spunând bucuros: „Priviți, prieteni, am avut o captură bună! Haideți acum să mergem la Acela care ne poate ajuta să ne vindecăm şi să ne simțim mai bine! Căci mi-a dat cuvântul Lui divin în această privință!"

15. Cârcotaşul: „Dragă prietene, nu înțeleg ce tot o ții cu cuvântul lui «divin»! Cum crezi tu că un spirit uman, fie el şi desăvârşit, ar putea avea un cuvânt divin? Chiar îl consideri un fel de Apolo?"

16. Max Olaf: „Da, chiar asta cred, şi nu mă sfiesc să recunosc deschis în fața ta acest lucru! Cuvintele pe care mi le-a adresat nu au căzut pe nisip, ci au prins imediat rădăcini în profunzimile vieții mele! Înțelegi în ce constă această putere? Eu mi-am întrebat inima, iar spiritul din ea mi-a răspuns: «Aşa este! Crezi cu toată convingerea! El este Acela pe care îl iubeşti mai presus de orice, şi nu mai există nimeni în afara Lui!» Dar să nu mai vorbim inutil, ci mai bine să mergem la El! Binecuvântați vor fi cei care mă vor urma!"

17. Cârcotaşul: „Ba te rog să mă scuzi, prietene, altminteri cât se poate de stimabil! Dacă aceasta este premisa de la care pornim, eu nu te pot urma! Să consideri un om ca fiind Dumnezeu cel unic!? Ei bine, asta e prea mult pentru mine! Nu am nimic cu înțelepciunea lui remarcabilă, îi recunosc puterea uluitoare şi bunătatea nemărginită, căci uite ce a făcut din acea femeie primitivă! Dar aş dori să încetezi cu pretenția că el ar fi una cu Divinitatea, despre care se ştie că i-a spus lui

Moise: «Nu trebuie să ai un alt Dumnezeu» şi «Nimeni nu îl poate vedea pe Dumnezeu fără să moară, căci Dumnezeu este un foc care arde totul». Chiar şi înţeleptul evreu Iisus, pe care ştiu că l-ai considerat de asemenea una cu Dumnezeu, a spus, mi se pare că în Ioan: «Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu, dar cine aude şi primeşte cuvântul Lui, trăind în acord cu acesta, va primi astfel Duhul Sfânt, care va locui în el»! El nu spune însă nicăieri că un spirit uman, fie el şi născut din Dumnezeu, poate fi pus pe picior de egalitate cu Divinitatea Supremă, al cărei sălaş este lumina eternă şi absolut inaccesibilă pentru noi! De vreme ce afirmi asemenea aberaţii în legătură cu acel mag care a transformat-o pe femeia aceea, ei bine, eu nu pot veni cu tine la el!”

18. Max Olaf: „Dragă prietene, fă după cum doreşti! Chiar tu ai fost acela care mi-a demonstrat mai devreme că nu trebuie să forţez pe nimeni, aşa că nu voi mai încerca să te conving de ceea ce nu doreşti cu nici un chip să crezi”.

Capitolul 76

Cinstitul lustragiu. Mierl nu este întâmpinată cu bucurie. Rufele murdare, ale cârcotaşului sunt expuse în văzul tuturor.
Spiritul ofensat al aroganţei părăseşte grupul.

1. Între timp, Franz, despre care am vorbit mai sus şi care pe pământ fusese lustragiul cârcotaşului nostru, s-a îndreptat către acesta şi i-a spus: „Deşi în această lume suntem cu toţii la fel, doresc totuşi să-i spun Înălţimii Voastre: Înălţimea Ta, nu te-ai schimbat deloc faţă de felul în care erai pe pământ, fapt care pur şi simplu nu mi se pare normal, mă înţelegi? În lumea fizică ai fost un om puternic, bogat peste măsură, în special datorită soţiei tale. Toate acestea s-au terminat însă, căci acum ne aflăm în lumea spiritelor, nu ştiu dacă mă înţelegi... Aici, toată lumea trebuie să se smerească. Domnul s-a milostivit de noi şi ne-a dăruit o oarecare luminiţă. Cred că nu ar trebui să ne batem joc de ea. Haide, vino cu noi, căci nu are ce rău să-ţi facă! Uite colo, până şi draga ta Mierl se află aici! Ştii tu, ţiitoarea pe care o aveai, pe lângă soţia dumitale! Nu cred că ar trebui să ratezi această întâlnire, mă înţelegi?”

2. Cârcotaşul îi dă replica, indignat: „Of, e imposibil să scapi vreodată de rufele murdare pe care le porţi după tine! Se pare că mă aflu în purgatoriu, aşa că iadul nu are cum să fie prea departe. Parcă şi-ar fi băgat dracul coada! Proasta aia de Mierl se află aici, la fel ca şi soţia mea, cu care m-am unit în faţa lui Dumnezeu! Asta-i culmea! Cum este posibil aşa ceva? Doar nevastă-mea a murit cu doi ani înaintea mea, iar eu credeam că după ce a oftat atâta după Dumnezeu în ultimii ani de viaţă şi după ce s-a stins atât de liniştită, pluteşte deja pe vreun norişor din rai pe undeva... Şi cu toate acestea, uite-o colo, ba chiar arată de o mie de ori mai nefericită decât în lumea exterioară, cu puţin înainte de moarte! Şi peste toate, a mai apărut şi metresa mea, care are o limbă mai ascuţită decât a unui şarpe. Asta mi-ar lipsi, să merg la acel om nobil într-o asemenea companie, după ce tocmai mi-a spus că trebuie să mă mai smeresc! Noroc că am mirosit pericolul, aşa că mă voi feri să merg în faţa acelui magician şi a femeii primitive pe care a transformat-o într-o zână! Doamne, ce lume sordidă! Este imposibil să nu dai peste cineva nesuferit aici! Dacă asta nu înseamnă să îţi duci crucea şi să fii blestemat, atunci nu ştiu ce ar putea însemna acest lucru! Cine ştie dacă nu vor apărea şi celelalte iubiri trecătoare ale mele de pe pământ... La urma urmei, aici te poţi aştepta la orice nenorocire!”

3. Deşi cârcotaşul a rostit aceste cuvinte în barbă, ele au fost auzite de toţi cei din jur, inclusiv de către soţia lui, care a venit la el şi i-a spus în şoaptă: „Johann, am ştiut tot ce mi-ai ascuns cât timp am trăit împreună pe pământ. Acesta a fost de altfel unul din motivele pentru care ne-am înţeles atât de prost în ultimii ani. Ţi-am iertat însă toate greşelile! Haide, fă un mic sacrificiu în faţa lui Dumnezeu şi a mea, soţia ta terestră care a sacrificat atâtea lucruri din pură iubire pentru tine, inclusiv dragostea pe care i-o purta tatălui ei. Nu te teme de mine, căci nu doresc să-ţi reproşez nimic. Haide, urmează-L pe Acela pe care pe pământ pretindeai că îl vei urma până la capăt! De câte ori nu m-ai acuzat de aroganţă aristocratică? Şi totuşi, în această lume a umilinţei, tu te dovedeşti de o mie de ori mai arogant decât am fost vreodată eu şi rudele mele! Cum este posibil acest lucru?”

4. Cârcotaşul dă un pas înapoi, limitându-se să murmure ceva în barbă, dar fără să spună nimic.

5. Apare apoi Mierl, care îi spune Emmei: „Îi cer de o mie de ori iertare excelenței voastre pentru afacerea amoroasă pe care am avut-o cu soțul ei. În general vorbind, am fost o fată bine crescută şi cuminte, până când l-am întâlnit pe soțul domniei voastre, care a făcut presiuni asupra mea, jurându-se pe viața lui că mă va lua de soție, lucru pe care, în naivitatea mea, l-am crezut! Ticălosul a continuat însă să mă ducă cu vorba ani la rând, şi în cele din urmă a uitat să mai pomenească de căsătorie. De altfel, habar nu aveam că este căsătorit! Abia în această lume am aflat adevărul. Oricum, am să am eu ac de cojocul lui! Nu o va uita prea curând pe draga lui Annamierl, pe care a înşelat-o cu atâta nesimțire!"

6. Mierl se întoarce apoi către cârcotaş, spunându-i: „Ei bine, tâlharule, om de nimic, sergent ieşit la pensie, sau ce Dumnezeu ai fost pe pământ! Cine te crezi? Ai putea avea bunul simț să-i răspunzi doamnei tale, pe care ai înşelat-o cu atâta seninătate pe pământ! Haide, vorbeşte dacă mai ai curaj, maimuțoiule! Îmi amintesc câte gogoşi îmi spuneai pe pământ, cum că eşti necăsătorit şi că ai foarte mulți bani... Dacă erai un domn adevărat şi un om de onoare, aşa cum ne-ai amețit pe toți aici, nu te-ai fi comportat atât de nedemn pe pământ! Dacă nu mi-ar crăpa obrazul de ruşine, i-aş povesti eu doamnei tale cam ce sporturi practicam împreună! Stai puțin, să apuc să-i povestesc doamnei mai multe! Simt că încep să mă ambalez, acum, când constat ce soție cumsecade ai avut!"

7. Auzind aceste cuvinte, Max Olaf se grăbeşte către cârcotaş, căruia îi spune, întrerupând-o pe Mierl: „Ei bine, dragă prietene, se pare că ne-ai ascuns câteva episoade semnificative din viața ta pe pământ! Sincer să fiu, nu mi-aş fi imaginat niciodată asemenea lucruri despre tine. Aşadar, acestea ți-au fost credința şi iubirea față de buna ta soție? O, câine ce eşti, care ne-ai înnebunit pe toți cu onoarea ta! Abia acum înțeleg de ce ți-e atât de teamă să te mai apropii de femeia cu care te-ai certat înainte: probabil ți-e teamă să nu iasă la iveală niscaiva secrete în plus despre viața ta amoroasă ascunsă de pe pământ... Nu mă mai mir că refuzi să mă însoțeşti la Acela care te cunoaşte mai bine decât te-am cunoscut vreodată eu! Prietene, dacă acesta este statutul tău marital, atunci insist chiar eu să nu mă însoțeşti la acel om preasfânt între oameni, de o puritate absolută! Ar fi înainte de toate o dovadă de lipsă de respect din partea mea să-i prezint un asemenea fariseu al virtuții umane, capabil să o înşele şi pe maică-sa! De acum înainte, nu ai decât să faci ce doreşti, dar eu unul voi evita compania ta.

8. Biată Emma! Dacă aş fi ştiut ce fel de bărbat ai avut pe pământ, nu te-aş fi defăimat niciodată! Dar mai bine haide să ne prezentăm cu toții în fata marelui şi sfântului prieten al umanității, şi va avea El grijă să te recompenseze pentru toate nedreptățile pe care ți le-am făcut eu! Cât despre acest mizerabil, nu are decât să se ducă oriunde doreşte!"

9. Baronul: „Vai, nu aş fi crezut niciodată aşa ceva despre acest om! Se pare că vechiul proverb nu este totuşi lipsit de temei: «Cine se naşte de proastă condiție rămâne de proastă condiție!» Oricum, ce s-a întâmplat s-a întâmplat. Deşi nu are nici un rost să-l judecăm noi, cert este că nu are ce căuta în compania noastră în această lume! (întorcându-se apoi către cârcotaş): Haide, pleacă din mijlocul nostru şi evită-ne de acum înainte! Adevăratul tău loc este acolo, în mijlocul proletariatului! Cine ştie, poate vei găsi acolo câteva zeițe cu care te-ai distrat de minune în timpul orgiilor tale terestre!"

10. Cârcotaşul nu renunță însă la orgoliul său nici acum, continuând să cârtească: „Sigur, toată lumea are ceva de spus în această lume! Văd că de petrecerile neveste-mi nu mai pomeneşte nimeni nimic, deşi nu mi se pare că au fost chiar nişte seminarii de studiu a lui Ignatius de Loyola! Şi fiindcă veni vorba, nimeni nu are dreptul să-mi dea mie ordine! Oricum, nu am nevoie de nici un purtător de cuvânt. Pe viitor nu voi mai tolera asemenea critici din partea nimănui! Dacă îşi va mai permite cineva să îmi spună ceva, voi şti eu cum să procedez! Apropo, nu e nevoie să-mi mai vorbiți de faptul că nu mă potrivesc în selecta voastră companie, căci am ajuns să-i mulțumesc eu însumi lui Dumnezeu pentru că m-a scăpat de voi şi de toate prostiile voastre, într-o manieră cât se poate de convenabilă pentru mine! Am văzut deja mai încolo câteva cunoştințe extrem de agreabile, aşa că mă grăbesc către ele, convins că voi avea parte de o companie infinit mai plăcută decât voi, fosile aristocrate lipsite de bun simț!"

11. După aceste ultime cuvinte, cârcotaşul îşi părăseşte grupul şi se îndreaptă către cunoştințele sale. Emma încearcă să-l oprească, dar el o repede şi o dă la o parte.

12. Max Olaf îi spune: „Lasă-l să plece! Fiecare trebuie să îşi ducă crucea pe care o merită! Cât despre noi, ne vom ruga Domnului să continue să îşi reverse asupra lui grația Sa! Haideți aşadar să ne îndreptăm către Mântuitorul umanității!”

Capitolul 77

Intervenția lui Olaf în fața Domnului. Acceptarea Divinității lui Iisus şi abandonarea în fața voinței Sale.

Săturarea sufletelor sărmane

1. Cei circa 20 de oameni care au acceptat să îl însoțească pe Max Olaf se îndreaptă apoi către Mine. După ce se înclină adânc în fața Mea, liderul lor spune: „Doamne şi prieten sublim. Ca răspuns la solicitarea Ta plină de grație, am adus cu mine acest mic detaşament!

2. Până la urmă, unul dintre ei a renunțat să mai vină, căci din grup fac parte anumite persoane pe care le cunoaşte din vremea când trăia pe pământ şi care îl fac să simtă mustrări de conştiință. Sper însă să nu fie un suflet complet pierdut din această cauză. Ştiu sigur că Tu eşti Domnul real al acestei case, şi dacă l-ai primit aici înseamnă că nu poate fi un suflet complet pierdut! De altfel, cât timp a trăit pe pământ el nu a fost niciodată un suflet cu adevărat rău, în esența lui. Singura lui problemă au fost pasiunile trupeşti. Din păcate, a dispus de o avere însemnată, care i-a permis să îşi satisfacă toate poftele, fără să îşi înfrâneze vreuna. Deşi acest mod de viață nu i-a făcut cinste, mă întreb totuşi ce poate fi făcut în privința lui. Răul a fost deja comis, dar eu mai sper încă în manifestarea acelor circumstanțe care să îl transforme, ajutându-l să se smerească. Cât despre judecarea şi pedepsirea lui, acestea mi se par întrucâtva prea dure şi oarecum nemeritate!

3. Acestea nu sunt însă decât gândurile mele, Doamne, cu care nu doresc să Te influențez în nici un fel! Căci adevăr îți spun: o, Doamne, prieten sublim, facă-se voia Ta mai presus de orice!”

4. Eu: „La rândul Meu, îți spun că gândurile tale sunt cât se poate de corecte, şi implicit extrem de utile. Se vor petrece într-adevăr anumite evenimente care îl vor ajuta pe acel spirit să atingă o mai mare maturitate interioară, şi astfel să devină mai bun. Nu doresc să comentez în nici un fel pe marginea lipsei lui de castitate în lumea terestră, deşi acest mod de viață ar fi suficient pentru a-l priva de viața eternă. Mult mai dramatică mi se pare însă aroganța lui înnăscută, pe cât de penibilă, pe atât de distructivă! În această privință, mă tem că perspectivele cu care se confruntă sunt infinit mai triste decât ai putea bănui. Este destul de uşor să iei măsuri pentru recanalizarea energiilor senzoriale, dar în această lume nimic nu poate fi făcut împotriva aroganței fără a limita implicit şi liberul arbitru al spiritului respectiv! Vom vedea însă dacă mai este ceva de făcut cu acesta.

5. Ce doreşti însă să fac pentru voi, cei care ați venit să Mă vedeți? Haide, vorbeşte-Mi deschis!”

6. Max Olaf: „Doamne, fă cu noi ceea ce consideri că este necesar, ținând cont şi de bunătatea Ta infinită! Eu ştiu că înțelepciunea Ta o depăşeşte cu mult pe a noastră, că bunătatea Ta este nelimitată şi că simpla Ta voință ar fi de ajuns pentru a transforma un univers întreg într-un pumn de țărână!”

7. Eu: „Dar, dragul Meu prieten, dacă ar fi să Mă iau după cuvintele tale, aş zice că Mă consideri Ființa Supremă! De unde ți-a venit o asemenea idee? Nu ştiai că nimeni nu îl poate vedea pe Dumnezeu fără să moară instantaneu?”

8. Max Olaf: „Doamne, am ajuns la această concluzie datorită Cuvântului Tău Divin! Limba unui spirit obişnuit nu ar putea rosti niciodată cuvinte atât de pline de adevăr, de înțelepciune, iubire şi putere ca ale Tale! Sunt cât se poate de conştient de faptul că Divinitatea, în aspectul Său de Ființă Primordială, nu poate fi văzută de nimeni fără să moară! Dar tot Ea i-a vorbit lui Moise, iar peste câteva sute de ani s-a adresat oamenilor în toată plenitudinea Ei prin intermediul Fiului Omului, Iisus Hristos. Acesta a spus: «Eu şi Tatăl suntem una. Cine M-a văzut pe Mine, L-a văzut pe Tatăl». Devreme ce Iisus a afirmat aşa ceva, iar discipolii Săi au avut posibilitatea să îl vadă fără să-şi piardă viața, nu văd de ce ar trebui să ne imaginăm Divinitatea exclusiv ca pe o lumină eternă complet inaccesibilă nouă. Mai mult, mi se pare de necontestat faptul că Tu eşti acel Domn Iisus, care ne-a lăsat această doctrină! De aceea, mi se pare corect să am această credință. De altfel, cu cât mă uit mai

mult la Tine cu privirile, dar şi cu inima mea, cu atât mai greu îmi este să cred că mi-aş putea pierde viața. Sunt înclinat mai degrabă să cred că o voi câştiga! Ce zici, am dreptate, sau nu?"

9. Eu: „Văd că ai opinii cât se poate de ferme. De aceea, voi accepta deocamdată înalta ta părere despre Mine, iar mai târziu voi avea grijă să îți lămuresc inclusiv aspectele de care încă te mai îndoieşti. Până atunci, doresc să te asigur de iubirea şi de prietenia Mea eternă!

10. Dar, spuneți-Mi, nu vă este foame şi sete?"

11. Toți răspund în cor: „O, prieten celest, ne este atât de foame şi de sete încât pe pământ am fi murit de o mie de ori! Dacă ne-am putea întări puțin sufletul, am prinde din nou puteri, iar sentimentele noastre s-ar schimba radical! De aceea, fii atât de bun şi ajută-ne să ne satisfacem această foame şi această sete!"

12. Le fac un semn lui Robert, Jellinek, Messenhauser şi Becher să împartă cu aceste suflete sărmane pâinea şi vinul de pe masă, iar cei patru se conformează.

13. Noii recruți îmi mulțumesc şi Mi se închină de o mie de ori, în timp ce mănâncă şi beau din bucatele şi din vinul de pe masă. După ce se satură cu toții, Max Olaf îmi spune: „O, Doamne, nu mai am nici cea mai mică îndoială în fața Ta! Tu eşti El, şi nimeni altcineva în afara Ta nu mai poate fi una cu El, în eternitate! Ție îți datorăm întreaga noastră devoțiune, iubire şi slavă!"

14. Aceste cuvinte sunt repetate în cor de toți cei de față. Robert zâmbeşte fericit văzând că aceste suflete confuze au fost readuse pe calea cea dreaptă. Doctorul Becher şi Messenhauser sunt şocați să constate că Max Olaf a recunoscut Divinitatea lui Iisus înaintea lor. Cât despre Helena, aceasta se prăbuşeşte la picioarele Mele.

Capitolul 78

Grija față de cei parțial orbi. Anunțul referitor la Consiliul Suprem celest. Măreția, simplitatea şi bunătatea Domnului.

1. Le cer tuturor să nu îmi divulge în fața celorlalți identitatea pe care le-am revelat-o prin grația Mea! Toată lumea înțelege şi păstrează tăcerea, căci inimile lor se deschid din ce în ce mai mult în fața luminii.

2. Cel mai greu îi este să păstreze tăcerea Helenei, dar Jellinek îi spune: „Dragă soră, nu ai decât să arzi în interior până când te consumi de tot, dar controlează-ți comportamentul exterior, de dragul celor cu inima încă oarbă, astfel încât să nu cadă pradă judecății. După cum mi-a revelat în secret Domnul, vom ține în continuare un consiliu suprem. Vom face acest lucru într-o discreție absolută, astfel încât cei care nu au aflat cât de aproape se află de Domnul vieții să nu observe ce se întâmplă. De aceea, te rog, controlează-te şi păstrează tăcerea".

3. Helena: „Ce tot spui acolo? Ce consiliu suprem? O, Doamne, o, Doamne, trebuie să fie ceva extrem de important!"

4. Jellinek: „Într-adevăr, va fi un eveniment extrem de important! Adevăr îți spun: vai celor aroganți, dictatorilor, criminalilor şi ucigaşilor de oameni, şi vai celor care stau pe tronurile lor! Tocmai am văzut într-o viziune un mare număr de îngeri de foc care s-au repezit către pământ cu săbiile lor aprinse. Din mijlocul lor s-a auzit o voce: «Răbdarea Mea a luat sfârşit! Nu mai beneficiați de protecția Mea, căci cei puternici nu îşi caută protecția la Dumnezeu, ci în armele lor, în timp ce cei slabi plâng şi scrâşnesc din dinți, dar nici ei nu se orientează către Dumnezeu, singurul de la care poate veni ajutorul dorit. De aceea, nu veți mai beneficia de mila Mea!» Acesta va fi subiectul central al acestui consiliu, căci toate puterile cerului s-au pus în mişcare. După cum poți constata, ai acum un dublu motiv să păstrezi tăcerea!"

5. Helena: „Da, da, voi avea grijă să mă abțin, dar mă întreb care va fi sfârşitul acestei poveşti... Vai, ce teribil, ce groaznic!"

6. Jellinek: „Într-adevăr, draga mea soră Helena, de această dată lucrurile se vor desfăşura altfel decât la Viena, unde am luptat amândoi de aceeaşi parte a baricadei, de dragul libertății! De data aceasta lupta se va da în adevăratul sens al cuvântului, iar oamenii vor avea de ales «între viață şi moarte», adică «între rai şi iad». Domnul infinității, Creatorul atotputernic, se află aici, în mijlocul nostru, iar miriadele de slujitori celeşti care îl însoțesc pretutindeni nu au cum să fie departe, deşi noi nu îi vedem încă. Îți dai acum seama cât de importantă devine astfel această încăpere, în care Domnul

tuturor cerurilor şi al tuturor universurilor va ține un Consiliu în mijlocul prietenilor Săi, de hotărârile acestui Consiliu depinzând întregul viitor al cosmosului, pentru întreaga eternitate! Ei, ce ai de spus, acum că ai aflat ce se întâmplă cu adevărat?”

7. Helena: „Ascultă, dragă prietene, eu nu sunt în măsură să înțeleg întreaga importanță a acestui loc. În absența semnelor puterii divine, îmi este greu să accept că în El poate să existe o asemenea autoritate supremă! Cum poate El să surprindă cu o singură privire întreaga infinitate, de la cel mai mic atom şi până la cel mai mare univers? Văd că stă aici, în mijlocul nostru, ca şi cum noi am fi singurele ființe care îl preocupă! Este atât de simplu, de nepretențios şi de bun cu toată lumea, încât mă simt copleşită! O, prietene, câtă compasiune trebuie să existe în inima Lui!

8. Şi încă ceva, cât de mare este diferența dintre El - Stăpânul atotputernic şi etern al întregii infinități, şi conducătorii de pe planeta pământ! Smerenia Lui este infinită şi nu am asistat niciodată la un singur moment în care să îl văd că încearcă să se ridice mai presus decât creaturile Sale! În schimb, mai-marii pământului nu ştiu ce înseamnă compasiunea şi umilința, după cum ştii prea bine. Ei doresc să fie cei mai mari şi să dispună singuri de toate bogățiile pământului, iar după ei - potopul! Diavolul nu are decât să-şi facă de cap! Cu asemenea lideri, mă aştept ca în cel mai scurt timp pământul să se transforme într-un veritabil iad, din care nici un muritor nu va mai putea dobândi vreodată viața eternă!”

9. Jellinek: „Ai perfectă dreptate! Pe de altă parte, cred însă că Elohim poate face lucruri pe care nici cel mai înțelept dintre spirite nu şi le poate imagina. Vei vedea acest lucru observând evenimentele care se vor derula, căci întreaga putere a infinitului sălăşluieşte în măreția iubirii Sale. De vreme ce întreaga putere, măreție şi slavă sălăşluiesc în iubirea Sa, nu trebuie să ne temem de aceste consilii supreme, chiar dacă pentru noi ele par incredibile. Gândeşte-te: tot ce realizează atotputerea iubirii nu poate fi altfel decât bun, chiar dacă în lumea exterioară această realizare capătă o aparență teribilă şi înspăimântătoare”.

10. Helena: „Dragă prietene, îți mulțumesc din suflet pentru aceste explicații! Trebuie să recunosc că mi-ai luat o piatră foarte grea de pe inimă! Dar, spune-mi, când urmează să înceapă acest consiliu suprem?”

11. Jellinek: „În cel mai scurt timp, draga mea soră! Majoritatea vienezilor, cei care nu au primit încă lumina celestă, sunt conduşi deja de către Blum într-o cameră alăturată. La consiliu nu vom participa decât noi, cele 24 de dansatoare, Blum, Messenhauser, Becher, Max Olaf cu grupul său de 20 de persoane, precum şi acel englez pe jumătate împreună cu alți 24 de aristocrați, care se află în partea din spate a salonului.

12. Priveşte acolo: tocmai şi-au făcut apariția dintr-o cameră alăturată 12 bărbați cu o înfățişare extrem de înțeleaptă, urmați de alți şapte. Probabil vor participa şi aceştia la marele consiliu. În sfârşit, te rog să remarci că acest salon tinde să devină din ce în ce mai spațios şi că în mijlocul lui a apărut deja o mare masă rotundă. Aşadar, totul este pregătit. Să ne bucurăm, căci conferința este pe punctul de a începe”.

13. După ce primeşte aceste instrucțiuni de la Jellinek, Helena, plină de remuşcări, aproape că se prăbuşeşte de tot la picioarele Mele, incapabilă să mai scoată vreun cuvânt de teamă. O prind însă de braț, spunându-i: „Iubita Mea fiică Helena, ce e cu această față lungă? De ce anume te temi atât de tare? Stai liniştită, căci sunt lângă tine! Cum te poți teme alături de Mine?”

14. Helena: „O, Elohim, dragul meu Învățător! Cine s-ar putea teme de Tine, care eşti prietenul tuturor? Pe de altă parte, când omul îşi aminteşte de Divinitatea Ta înnăscută, de care nici un păcătos nu se poate apropia fără să moară, este imposibil ca el să nu se teamă puțin, la gândul că Te-ai putea mânia în fața nenumăratelor noastre păcate, distrugându-ne pe toți într-o singură clipă! Până să aflu cine eşti cu adevărat, nu mă temeam atât de tare de Tine! Te consideram un om înțelept şi bun, prieten apropiat al lui Elohim, care ar putea interveni pe lângă Acesta în favoarea mea. Ce şoc a însemnat însă pentru mine să aflu că Tu eşti de fapt Elohim însuşi! O, vai nouă, cum să nu ne temem? Iar peste toate, văd că ai convocat acest consiliu suprem, care va fi probabil Ziua Judecății de Apoi... Cum să nu mă tem, ştiind cât de păcătoasă apar în fața Ta?”

15. Îi răspund Helenei pe un ton cât mai blând: „Aşadar, de asta ți-e frică! Ei bine, dacă te temi atât de tare de Mine, trebuie să înțeleg că nu Mă mai iubeşti la fel de mult? Ce Mă voi face Eu dacă vei rupe legătura noastră de prietenie sub pretext că Eu sunt Cel Atotputernic? Helena, spune-Mi dacă Mă mai iubeşti la fel de mult ca înainte, când Mă considerai doar un fel de Petru sau Iosif!”

16. Oarecum uşurată, Helena îmi răspunde: „O, Elohim şi iubitul meu Învăţător! Ce întrebare poţi să-mi pui! Dacă Te îngrijorează iubirea mea pentru Tine, pătrunde în inima mea şi vezi dacă mai există loc în ea şi pentru iubirea faţă de altcineva! Eu nu Te iubesc decât pe Tine, aşa că nu trebuie să Te temi că această iubire ar putea înceta vreodată. Teama mea se naşte numai din păcatele cu care mă prezint în faţa Ta!”

17. Eu: „Ei, ei, draga Mea Helena, se pare că până la urmă ne vom înţelege. Haide, îmbrăţişează-Mă şi sărută-Mă din nou, aşa cum ai făcut mai devreme!”

18. Helena îşi şterge ochii de lacrimi, după care îmi spune cu vocea tremurând de iubire: „Hm, nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare, date fiind sentimentele pe care Ţi le port, dar cum rămâne cu sfinţenia şi cu atotputerea Ta?”

19. Eu: „O, nu ţine cont de ele! Fă ceea ce îţi porunceşte inima şi te vei convinge astfel că sfinţenia şi atotputerea Mea nu îţi vor muşca nici măcar vârful nasului!”

20. În faţa acestei încurajări, teama o părăseşte complet pe Helena, care se aruncă la pieptul Meu şi îl sărută. După o vreme, ea spune: „O, Elohim, o, Elohim! Ce bine mi-ar părea dacă aş putea rămâne la pieptul Tău pentru eternitate! Cum este însă posibil, iubitul meu Învăţător Elohim, să îţi conteşti astfel propria esenţă (n.n. teribilă)? Aşa ceva nu mi-aş fi imaginat niciodată pe pământ! Tu eşti atât de blând, de bun şi de amabil cu noi toţi! Cine nu se topeşte de iubire pentru Tine nu poate fi om!”

21. Eu: „Ei, se pare că ne-am împăcat din nou, şi acest lucru îmi face cea mai mare plăcere! Haide, vino şi aşează-te la masa rotundă a consiliului! Te voi aşeza chiar lângă Mine şi aştept de la tine să ne spui părerea ta în legătură cu pământul: ce putem face pentru a salva această planetă de toată răutatea care există pe ea?”

22. Helena: „Nu, nu, aşa ceva este imposibil! Eu - să îţi dau Ţie vreun sfat?! Mă tem că lumea s-ar duce de râpă...”.

23. Eu: „Hei, draga Mea Helena, te asigur că nu îţi vom cere sfatul cu forţa. Dacă prin minte îţi va trece însă vreo idee sclipitoare, nu te sfii să Mi-o împărtăşeşti la ureche. Chiar dacă nu vei îndrăzni să vorbeşti cu voce tare, voi avea Eu grijă să le-o transmit celorlalţi membri ai consiliului”.

24. Helena: „O, mult iubitul meu învăţător Elohim! Cine Te priveşte şi Te ascultă vorbind atât de simplu şi de direct n-ar crede că Tu eşti însuşi Elohim cel Atotputernic! Şi totuşi, Tu eşti El, iar de acest lucru îmi dau seama acum mai bine ca oricând! O, iubirea mea pentru Tine s-a aprins atât de puternic încât simt că aş putea exploda! Sper că nu o să-mi reproşezi acest lucru, căci pur şi simplu nu mă pot abţine! Cum se face că eşti atât de bun, de simplu, de blând şi de modest?”

25. Eu: „Poţi să Mă iubeşti oricât de mult doreşti! Acest lucru nu Mă deranjează absolut deloc. Te asigur însă că oricât de mare ar fi iubirea ta pentru Mine, iubirea Mea pentru tine o întrece cu mult! Nu contează însă. Este normal ca Elohim să aibă o capacitate mai mare de a iubi decât spiritele pe care le-a creat, tocmai pentru că este infinit!”

26. Helena: „Te implor, nu mai fii atât de bun cu mine, căci simt că aş putea muri din iubire pentru Tine!”

27. Eu: „O, nu-ţi face probleme în această privinţă! Chiar dacă ar fi să leşini de iubire, te asigur că dispun de întăritorul necesar pentru a te readuce din nou la viaţă. Haide mai bine să ne îndreptăm către masa rotundă a marelui consiliu. Vino aşadar cu Mine şi aşează-te chiar lângă Mine”.

28. Helena Mă urmează cu sfială şi se aşează lângă Mine, roşie de ruşine, în timp ce toată lumea îşi ocupă locurile. După o vreme, se obişnuieşte şi ea cu situaţia, aşteptând cu nerăbdare începerea marelui sfat.

Capitolul 79

Începe venerabilul consiliu. Întrebarea Domnului: „Ce se va întâmpla cu pământul?” Iau cuvântul Adam, Noe, Avraam, Isac şi Iacov.

1. După ce, o vreme, toată lumea păstrează tăcerea, Helena Mă întreabă: „Doamne, cine va vorbi primul? Cine este bărbatul atât de venerabil care stă aşezat lângă mine, de cealaltă parte faţă de Tine?”

2. Îi răspund în şoaptă: „Draga Mea, Eu voi fi cel care va începe discuția, de îndată ce voi simți că toată lumea este pregătită. Cât despre bărbatul care stă lângă tine, acesta este patriarhul Adam, care arată exact aşa cum a trăit pe pământ, acum circa 6000 de ani, fiind primul om creat de Mine. Lângă el se află Noe, apoi patriarhul Avraam, urmat de Isac şi de Iacov. Urmează apoi Moise şi David. Cei 12 înțelepți care urmează după ei sunt cei 12 apostoli ai Mei (inclusiv Matia - Faptele Sf. Ap.1:26). În spatele lor stau alți doi apostoli: Pavel şi Iuda, cel care M-a trădat. Pe ceilalți îi cunoşti. Acum cred că te-ai lămurit în privința companiei în care te afli.

3. Cât despre sarcina acestui consiliu, aceasta îți va deveni evidentă la sfârşitul discuțiilor. Acum fii atentă, căci toți cei de față s-au liniştit din punct de vedere emoțional, aşa că voi începe să vorbesc. Chiar dacă voi rosti uneori cuvinte dure, nu trebuie să te temi, inclusiv dacă îşi vor face apariția anumite viziuni nu tocmai plăcute. Dacă te vei simți speriată, apucă-Mă de braț şi vei fi imediat întărită!"

4. Mă adresez apoi adunării cu următoarele cuvinte: „Ei bine, copiii Mei! Prietenii Mei! Eu, Părintele vostru, al tuturor, Dumnezeul, Domnul şi Creatorul tuturor lumilor, vă întreb: cum vă place ce se întâmplă la ora actuală pe planeta pământ? Şi ce doriți să fac cu această planetă?"

5. Adam îmi răspunde primul: „Doamne, Tu, care eşti iubirea eternă! Pământul nu s-a aflat niciodată într-o situație mai nefericită ca acum, dar nici grația Ta nu a fost vreodată mai mare! De aceea, procedează în acord cu această grație! Priveşte, oceanul pământului, care reprezintă ochiul planetei, a orbit. Aprinde acest ochi cu flacăra Ta şi luminează astfel abisul, pentru a-i speria pe toți monştrii care trăiesc în el, făcându-i să piară de spaimă, ca o răsplată pentru faptele lor malefice! Aşa văd lucrurile eu, primul om creat pe această planetă".

6. Ia apoi cuvântul Noe: „Doamne, m-am rugat întotdeauna Ție cu mare credință, păstrându-mi nezdruncinată credința şi iubirea față de Tine! Acum circa 4000 de ani, fratele meu Mahel a privit în jos de pe înălțimile sacre şi şi-a propus să facă o călătorie la Hanoh, locul în care Drohut şi Fungar-Hellan semănau teroarea în inimile oamenilor*. M-ai chemat atunci şi m-ai instruit să îmi construiesc o arcă suficient de încăpătoare pentru a-mi salva familia şi animalele pământului, care au fost conduse către arcă prin puterea Ta.

7. Am făcut aşa cum m-ai învățat, Doamne, iar viitorul mi-a revelat cât de bine am procedat ascultându-Ți sfatul. La vremea respectivă, umanitatea era complet decăzută, făcând numai fapte rele, care profanau creația ieşită din mâinile Tale. Şi totuşi, nici chiar în acele zile aceste fapte malefice nu se petreceau haotic, ci în acord cu o anumită ordine prestabilită şi foarte riguroasă; minciunile, aroganța şi pornirile dictatoriale ale oamenilor nu erau nici pe departe atât de copleşitoare cum au ajuns să fie astăzi, influențând întreaga umanitate care trăieşte pe pământ.

8. Într-adevăr, oamenii erau cruzi şi în acele vremuri, iar o parte din faptele lor nu şi-ar putea găsi un echivalent nici chiar în zilele noastre, dar oamenii moderni s-au transformat în hiene şi în tigri, comițând cruzimi care fac să se cutremure întregul univers. În acele vremuri Tu ai trimis un potop teribil asupra muritorilor, înecându-i astfel pe toți făcătorii de rele. Mă întreb cum o să procedezi acum, Doamne... Din fericire, cunosc foarte bine măreția iubirii Tale, inclusiv faptul că ai regretat atunci faptul că ai fost nevoit să îneci aproape întreaga umanitate, căci printre cei care au pierit atunci au fost numeroşi copii ce sugeau încă la pieptul mamei lor. Mă întreb aşadar dacă vei mai purifica odată, printr-un foc puternic, acest pământ care a ajuns de o mie de ori mai murdar decât era în acele timpuri, făcându-l astfel demn să primească din nou pe suprafața lui picioarele Tale sfinte".

9. După ce Noe şi-a încheiat discursul, a luat cuvântul patriarhul Avraam, care Mi-a cerut permisiunea să vorbească. I-am răspuns: „Vorbeşte, căci tu eşti cel căruia i-am făcut cândva promisiunea, iar aceasta trebuie respectată!"

10. Avraam: „Doamne, în fața Ta, un singur an nu diferă cu nimic de 10.000 de ani, căci timpul şi spațiul au izvorât din Tine, iar Tu Te afli mai presus de ele. Trecutul cel mai îndepărtat şi viitorul pe care nimeni nu îl poate bănui sunt pentru Tine istoria unei singure zile! Natura Ta este iubirea, iar înțelepciunea Ta este bunătatea! Sentimentele Tale sunt la fel de catifelate ca lâna, iar inima Ta este la fel de blândă ca o briză plăcută de seară. Calea Ta este compasiunea, dar şi dreptatea inimii.

11. Atunci când m-am certat cu fratele meu pentru pământul din țara Canaanului, Tu mi-ai încercat inima şi ai descoperit că aceasta este plină de îngăduință. De aceea, ai trezit în sufletul meu dorința de a mă împăca cu Lot, căruia i-am spus: «Frate, alege după placul inimii, căci acest ținut este

nesfârşit. De ce să ne certăm pentru posesiunea lui? Dacă doreşti, poţi să te desparţi de mine, iar dacă preferi, poţi rămâne aici! Dacă te vei îndrepta către apus, eu o voi lua către răsărit, astfel încât pacea şi unitatea să domnească între noi şi între cei care ne vor urma. Pe de altă parte, dacă doreşti să rămâi, nu ai decât să îmi indici direcția în care doreşti să o apuc, iar eu voi respecta voința ta. Cert este că împreună nu mai putem trăi, căci tu nu doreşti pacea!»

12. Lot a ascultat cuvintele mele şi mi-a răspuns: «Frate, doresc să merg către apus. Aceasta este opțiunea mea. Cât despre cine va rămâne şi cine va fi nevoit să plece în celelalte direcții, către miazănoapte, către răsărit sau către miazăzi, tu eşti cel care trebuie să decidă! Indiferent pe ce cale o vei apuca, nu îl uita însă pe Lot». Ne-am binecuvântat apoi unul pe celălalt şi ne-am îndreptat fiecare în direcția aleasă: el către asfințit, iar eu către răsărit.

13. Cei care l-au urmat pe Lot au construit Sodoma şi Gomora, devenind din ce în ce mai sălbatici. I-am trimis mesageri lui Lot, avertizându-l că încalcă voința Ta, dar în zadar. O parte dintre ei au fost ucişi, iar cei care s-au întors mi-au adus veşti dintre cele mai neplăcute. Mi-ai încercat atunci din nou inima şi Ți-ai dat seama că aceasta este curată în fața Ta. De aceea, mi-ai trimis mesageri celeşti care m-au informat în privința intențiilor Tale legate de Sodoma şi de Gomora. Auzind aceste veşti teribile, eu m-am întristat şi Te-am rugat să îi salvezi măcar pe cei drepți, dar ochiul Tău a cercetat acel popor şi nu a găsit nici un om drept, cu excepția lui Lot. Şi într-adevăr, pe acesta l-ai salvat, Doamne! Cât despre Sodoma şi Gomora, acestea au fost distruse de focul trimis de sus!

14. După ce cele două oraşe, împreună cu populația lor şi cu animalele care trăiau acolo, s-au scufundat în mlaştină, ştiu că inima Ta a privit cu compasiune către ele, întristându-se în fața teribilei judecăți la care a fost nevoită să le supună. Ai făcut atunci un legământ cu mine, promițând umanității o mare grație.

15. Până în prezent, Ti-ai respectat întru totul această promisiune. Nu este mai puțin adevărat că o promisiune a Ta este eternă, deci depăşeşte momentul prezent. O, Doamne! Adu-Ţi aminte de legământul şi de promisiunea pe care mi-ai făcut-o, acum mai mult ca oricând, căci umanitatea se află într-o stare de agitație maximă! Tu îi cunoşti pe duşmanii copiilor Tăi şi ştii cât de mare este lăcomia şi încăpățânarea lor! Priveşte cât de mult s-au înmulțit lupii, hienele şi tigrii pe această sărmană planetă, făcând ravagii printre turmele Tale de miei, pe care îi sfâşie cu colții lor ascuțiți! O, Doamne! Procedează din nou ca pe timpul Sodomei şi Gomorei, şi prinde aceşti lupi, aceste hiene şi aceşti tigri, sacrificându-i pentru toate faptele rele pe care le-au făcut şi pentru toate chinurile la care i-au supus pe copiii Tăi! Cruță în schimb sângele celor drepți, şi mai ales pe cel al copiilor Tăi!"

16. În continuare, se ridică Isac, care spune: „O, Doamne! Eu sunt prima frunză care a crescut pe marele copac al vieții, în acord cu promisiunea pe care i-ai făcut-o părintelui meu Avraam. Sărmanul copac era în acele timpuri izolat şi gol, căci el era copacul vieții din grădina iubirii, iar pământul era ocupat numai de progeniturile şarpelui! Doamne, Tu ai privit atunci cu compasiune către copacul uscat al copiilor Tăi, pe care i-ai regenerat de la rădăcină către vârf, dându-i un nou impuls vital! Şi iată, eu am fost prima frunză verde care a crescut pe el.

17. Văzând această primă mlădiță vie a speranței, Avraam a fost copleşit de fericire, dar a fost plăcerea Ta, Doamne, să îi suprimi această bucurie şi să îi încerci credința. I-ai poruncit aşadar să mă ucidă şi să mă sacrifice arzându-mă pe rug. Ai făcut acest lucru numai pentru a-i arăta şarpelui cât de mare este credința fiului Tău, Avraam! Când Avraam şi-a demonstrat credința, ascultând cuvântul Tău, l-ai învățat să dea drumul unui țap prin tufişurile muntelui, ca o imagine vie a lui Satan şi a dorinței lui de a domina pământul. Într-adevăr, țapul şi-a prins imediat coarnele în tufişurile dese, semn al încăpățânării, neascultării, aroganței şi dorinței sale avide de dominație. Tata a prins apoi țapul, l-a înjunghiat şi l-a pus în locul meu pe altarul sacrificial care ardea.

18. O, Doamne, procedează şi astăzi la fel ca atunci: condu țapul lumii exterioare către tufişuri şi fă-l să îşi încurce coarnele în acestea. Aşează-l apoi pe altarul de foc, ca simbol al pocăinței. Deşi țapul părea doar un simbol al acelor vremuri, la fel cum eu eram doar un simbol al venirii Tale în lume şi al celei de-a doua creații care avea să apară în urma marii Tale acțiuni de mântuire, trebuie să recunoaştem că țapul a crescut totuşi fără măsură, ajungând să împungă cu coarnele sale chiar şi cerurile Tale. De aceea, aprinde acum altarul sacrificial pe pământ! Prinde acel animal neruşinat, care şi-a încurcat coarnele în tufişurile dese ale pasiunilor lumeşti, iar apoi înjunghie-l şi aruncă-l în focul sacrificiului!

19. O, Doamne, nu mai ezita, căci lăcomia nesăţioasă a acestui animal va devora în curând toate frunzele verzi din copacul vieţii. Respectă-Ţi promisiunea, Tată preasfânt, căci iată, a sosit timpul, iar copiii Tăi ne asurzesc cu strigătele lor: «Părinte preasfânt, ridică-Ţi mâna dreaptă! Ia în ea toporul dreptăţii Tale şi ucide animalul care începe să atace cu coarnele sale chiar şi împărăţia cerurilor.» Amin!"

20. În continuare, ia cuvântul Iacov: „O, Doamne, Tu Te-ai luptat cu mine, nelăsându-mă să îmi continui călătoria. Când m-am revoltat împotriva Ta, Tu m-ai lovit şoldul, făcându-mă să şchiopătez pentru tot restul vieţii! Această lovitură nu mi-a făcut însă nici un rău, căci eu m-am luptat cu Tine din iubire. Toţi copiii mei au avut însă acelaşi semn din naştere, purtând urmele luptei noastre şi suferind din cauza lui. Din păcate, această suferinţă a ajuns astăzi aproape insuportabilă. De aceea, te implor, Doamne, eliberează-i pe aceşti copii de consecinţele trecutului: de urmările loviturii pe care mi-ai dat-o atunci, şi de durerea care derivă din ea!

21. Am aspirat timp de 14 ani la graţiile divinei Rahila, dar Tu mi-ai dat-o de soţie pe urâta Lea. Am acceptat fără să crâcnesc, deşi am fost nevoit să suport apoi persecuţiile Rahilei, timp de alţi 14 ani. Abia atunci ai fost de acord să o iau de soţie, dar cu condiţia să rămână gravidă, aşa că am fost nevoit să-i înlocuiesc pântecul, ca să poată primi sămânţa mea, dându-i viaţă. O, Doamne, am acceptat şi de această dată înţelegerea cu Tine, deşi mi-a fost foarte greu.

22. Te implor, renunţă acum la această severitate! Ia fertilitatea Leei şi dăruieşte-i-o Rahilei, pentru ca pământul să scape de progeniturile şarpelui, iar pe solul său să nu mai păşească decât copiii cereşti ai Rahilei. Sau lasă-i pe Iosif şi pe Veniamin să se nască simultan din pântecul Rahilei, şi opreşte izvorul Leei!"

(*- Vezi şi „Casa Domnului" de Jakob Lorber, n.r.)

Capitolul 80

Domnul potoleşte nerăbdarea Helenei. Iau cuvântul Moise şi David. Intervenţia Helenei şi cuvântul final al lui David.

1. Helena îmi şopteşte la ureche: „Bine, Doamne, scumpul meu Iisus, dar nu spuneai că Tu vei fi primul vorbitor? Văd că toată lumea ia cuvântul, dar Tu nu faci nici un comentariu; mai mult, nu am văzut nici una din acele apariţii în legătură cu care m-ai avertizat. Ce trebuie să înţeleg din toate acestea? Te implor, explică-mi ce se petrece".

2. Eu: „Draga Mea Helena, ai puţintică răbdare, căci toate lucrurile îţi vor deveni clare în cel mai scurt timp. Oricum, nu uita că Eu am fost cel care a deschis conferinţa, punându-le celor de faţă o întrebare extrem de importantă. Acum este rândul lor să răspundă, căci au datoria să îşi aducă o contribuţie la această discuţie. De îndată ce vor termina, voi lua din nou cuvântul.

3. De altfel, nu contează prea mult când voi lua cuvântul, căci Eu sunt întotdeauna primul vorbitor, iar discursul Meu este întotdeauna întâiul, pentru simplul motiv că Eu sunt Cel Dintâi! Înţelegi ce îţi spun? Haide, linişteşte-te şi ascultă cu atenţie discursul lui Moise! Cât despre apariţii, acestea se vor produce mai târziu, când voi lua Eu cuvântul. Priveşte, Moise s-a ridicat deja în picioare; haide să-l ascultăm!"

4. Helena pare să se fi calmat cât de cât. Moise îşi începe discursul cu o atitudine demnă: „Doamne, când poporul Tău pătimea sub tirania egiptenilor, Tu m-ai trezit pe mine şi m-ai transformat în eliberatorul poporului Tău. Am trăit la curtea Faraonului, aşa că ştiam totul despre planurile brutale pe care le avea acesta în privinţa poporului Tău. Furia lui s-a manifestat prin uciderea tuturor întâilor născuţi, dar nu s-a potolit deloc. M-am rugat de multe ori în acele vremuri, în secret, să îţi eliberezi în sfârşit poporul de tirania jugului său greu - dar pe vremea aceea nu îţi aplecai atât de uşor urechile la rugăciunile celor care Te iubeau!

5. Văzând că furia regelui devine din ce în ce mai mare şi nemaisuportând să asist la o nouă schingiuire a unui israelit, l-am dezarmat pe călău, l-am ucis şi l-am îngropat în nisip. Aflând ce s-a întâmplat, Faraonul a dispus căutarea şi uciderea mea, dar am reuşit să scap, fugind la mideeni. Aici, am fost primit şi adăpostit de preotul Reguel, care avea şapte fiice. Aşa se face că în scurt timp m-am trezit soţul uneia dintre ele, pe numele ei Zippora. Tatăl fetei m-a numit atunci păzitor al turmelor fratelui său, Jethro!

6. Odată, pe când păzeam turmele lui Jethro la poalele muntelui Horeb, mi-a apărut unul din îngerii Tăi, care m-a chemat într-un loc în care ardea un tufiş. Am auzit atunci vocea Ta, care mi-a poruncit să îmi scot sandalele din picioare, căci pământul pe care mă aflam era sfânt. Mi-ai poruncit apoi să plec în Egipt şi să îți eliberez poporul. Mi-ai dat în acest scop şi un baston, cu ajutorul căruia am putut să îl înving pe Faraon, a cărui inimă ai împietrit-o de şapte ori, căci a refuzat să Te recunoască.

7. O, Doamne, la ora actuală conducătorii mari şi mici ai pământului au inimile mult mai împietrite decât o avea Faraonul. Ei nu se mai limitează doar la sacrificarea întâilor născuți pentru întărirea puterii lor, dar trimit oamenii cu miile pe câmpurile de luptă, punându-i să se omoare unii pe ceilalți într-o manieră infinit mai brutală decât o făceau păgânii ignoranți de altădată. Şi totuși, aceştia sunt botezați în numele Tău şi cunosc perfect Cuvântul Divin şi porunca Ta: «Să nu ucizi!» Asta nu îi împiedică însă să continue cu crimele lor, căci au devenit orbi şi surzi, şi nu mai aud vocile disperate ale sărmanilor lor frați şi nu mai văd greaua suferință a celor năpăstuiți!

8. O, Doamne, cât timp vei mai putea suporta să contempli aceste orori? Ridică-Te, Doamne, chiar acum, aşa cum ne-ai promis cândva! Dă-mi înapoi bastonul cu care l-am învins pe Faraon, eliberându-Ți astfel poporul! Eu, credinciosul Tău Moise, sunt gata să cobor din nou pe pământ şi să-i lovesc cu el pe toți cei răi şi intransigenți, eliberându-Ti copiii de greul lor jug! O, Doamne, ascultă-l pe bătrânul Tău slujitor Moise, dar şi plânsetele copiilor Tăi chinuiți! Sfințească-se numele Tău şi facă-se voia Ta, acum şi de-a pururi, precum în cer, aşa şi pe pământ!”

9. După Moise se ridică David, care spune: „Doamne, Spiritul Tău mi-a vorbit odată mie, servitorului Tău, spunându-mi: «Aşează-te la dreapta Mea până când îi voi doborî pe toți duşmanii tăi la picioarele tale!» Doamne, tot ce mi-ai revelat atunci s-a împlinit, dar constat că duşmanii Tăi nu sunt complet subjugați, iar aroganța şi roadele ei malefice nu au dispărut de pe pământ, ci dimpotrivă! Deşi Spiritul Tău mi-a revelat atunci toate aceste lucruri - ele nu s-au îndeplinit! Umanitatea nu s-a schimbat deloc: nouă zecimi din ea este rea, şi numai o zecime este bună!

10. Văzând că poporul Tău păcătuieşte neîncetat, cerându-Ți peste toate un rege, Tu le-ai dat oamenilor regele dorit, dar cu mânie. Constat că această mânie a Ta continuă şi astăzi, fără să se potolească deloc, căci toate popoarele au astăzi regi, inclusiv cele păgâne, şi toți aceşti regi sunt imaginea perfectă a aroganței nesățioase şi a orgoliului cel mai odios!

11. O, Doamne, când vei ridica oare cumplitul blestem pe care l-ai aruncat asupra planetei pământ, introducând din nou străvechea şi sfânta constituție a patriarhilor? Vezi şi Tu cum se târăsc neruşinații profitori, complet lipsiți de scrupule, la picioarele despoților, tămâindu-i şi lăudându-i în fel şi chip, numai pentru a obține beneficii personale. Dacă cineva îndrăzneşte să îi spună regelui adevărul curat, el este condamnat la moarte, deşi orice rege are nevoie de adevăr într-o mai mare măsură decât de lumina ochilor. Toți cei care încearcă să proclame adevărul pe pământ sunt condamnați instantaneu pentru înaltă trădare, fiind expediați de urgență pe lumea cealaltă.

12. O, Doamne! Şi pe vremea domniei mele existau multe lucruri rele pe pământ, dar nici pe departe atât de rele ca astăzi! Cel puțin, eu îi prețuiam pe înțelepții care îmi spuneau adevărul; dar astăzi toate lucrurile s-au întors cu susul în jos! Cei înțelepți sunt persecutați de parcă ar fi nişte fiare sălbatice; în schimb, mincinoşii şi lichelele sunt decorați şi au parte de toate onorurile!

13. Doamne, lucrurile nu mai pot continua în acest fel! Trimite-i în iad pe cei a căror natură este pur malefică, dar nu lăsa iadul să se instaleze cu drepturi depline pe pământ! Te implorăm cu toții să pui în sfârşit capăt domniei iadului pe această sărmană planetă oropsită de milenii! Dăruieşte-le oamenilor regi aşa cum am fost eu, pentru ca oamenii să nu se transforme complet în nişte diavoli, profanându-Ți numele! Căci cine Te laudă pe Tine în iad, şi ce diavol Te slăveşte pe Tine?! Haide, ridică-Te, Doamne, şi nimiceşte-Ți duşmanii! Facă-se voia Ta! Amin”.

14. Încântată la culme de discursul revoluționar al lui David, Helena nu se mai poate stăpâni, ridicându-se veselă în picioare şi aplaudându-l la scenă deschisă pe antevorbitor: „Bravo, bravo, domnule David! Ai fost într-adevăr un rege cât se poate de înțelept cât timp ai trăit pe pământ. Dacă ar mai exista şi astăzi asemenea regi, supuşii lor ar trăi într-o fericire continuă! Regii de astăzi nu mai ştiu însă ce înseamnă omul şi care este adevărata lui valoare; ei se consideră zei pe pământ, impunându-le oamenilor nu doar nişte impozite exorbitante, ci chiar să-i adore la scenă deschisă, în timp ce alții se comportă ca nişte animale rapace! Domnule David, nu este deloc greu să îți imaginezi ce simt sărmanii oameni care sunt conduşi de astfel de lideri! Eu sper din toată inima ca Domnul

nostru atotputernic şi Tatăl nostru preasfânt şi preaplin de iubire Iisus să îi pună la locul lor pe aceşti conducători nedemni, care cred că ei sunt Dumnezeu pe pământ, în timp ce supuşii lor sunt nişte simpli viermi! Am dreptate sau nu?”

15. David îi răspunde cu prietenie Helenei: „Dragă Helena, deşi eşti o descendentă foarte tânără a poporului meu, nu pot să nu recunosc că ai perfectă dreptate şi să nu-ți laud înțelepciunea, căci dorința ta este cât se poate de dreaptă şi de justă.

16. Regii nu trebuie să dispară de pe pământ, dar ei trebuie să coboare de pe tronurile lor aurite în mijlocul popoarelor lor, devenind ei înşişi oameni printre oameni şi împărțind în rândul populației adevărata dreptate! La rândul lor, popoarele au datoria să nu le ceară regilor lor decât ceea ce este drept şi bun, fără să exagereze în nici un fel. Din păcate, hățurile sunt strânse acum de ambele părți, aşa că este greu să dezamorsezi situația fără ca ele să se rupă! Regii au tendința să îşi subjuge popoarele, iar popoarele să îşi alunge regii.

17. Singurul care mai stă astăzi între regi şi popoarele lor, fiind capabil să restabilească ordinea prin mijloace care nouă ni se par misterioase, este Domnul nostru, Iehova-Savaot! Marea operă îi aparține numai Lui! Acesta este adevărul, draga mea”.

18. Helena: „Aşa este! Eşti într-adevăr un rege foarte înțelept. Ce mai, ai perfectă dreptate!”

Capitolul 81

Discursul dur al lui Petru referitor la Biserica romano-catolică.
Răspunsul înălțător al lui Pavel referitor la grația divină.

1. Următorul vorbitor care se ridică este Petru, care ia cuvântul în numele tuturor apostolilor: „O, Doamne, iubirea mea şi viața mea! În Roma, străvechea capitală a păgânilor, domneşte astăzi un tiran. Domnia lui a durat aproape o mie de ani, iar tirania lui include elemente păgâne şi iudaice, amestecate cu doctrina Ta sfântă. Acest tiran îşi spune Papă şi se consideră reprezentantul Tău pe pământ. Mai mult, el numeşte tronul pe care stă scaunul «meu», şi se consideră el însuşi succesorul meu!! Pretinde că dispune de întreaga putere a Duhului Tău Sfânt, dar ori de câte ori este supus unor presiuni lumeşti din partea celor pe care îi conduce, nu apelează niciodată la această putere, ci doar la ceilalți lideri politici ai pământului. Acest papă se află la ora actuală în încurcătură şi o invocă deschis pe Maria - chipurile, unica lui susținătoare - pentru protejarea şi restaurarea regatului lui. Evident, el nu refuză nici ajutorul celorlalte puteri terestre, deşi se face că protestează împotriva lor, ca lumea să creadă că dispune de o protecție mai mult decât suficientă din ceruri, aşa că nu mai are nevoie şi de cea lumească. Când, în sfârşit, acceptă totuşi ajutorul puterilor terestre, el sugerează că acestea sunt inspirate discret de atotputernica regină celestă, pentru a salva astfel Biserica lui Dumnezeu de capcanele iadului! - Ei bine, Doamne, ce spui Tu de atâta ipocrizie?

2. Fratele Pavel a creat această biserică, punându-i bazele pe principiile adevărului şi purității, care s-au menținut timp de câteva secole în forma lor primordială. În ultimii aproape o mie de ani, această comunitate s-a transformat însă într-o organizație păgână şi malefică, care nu urmăreşte nimic altceva decât să obțină tot mai mult aur şi argint, tot mai mult prestigiu, dar mai ales o putere dictatorială asupra tuturor popoarelor pământului. Pentru a-şi atinge scopurile, ea îşi trimite misionarii educați după principiile sale perfide în toate colțurile lumii! - Spune, Doamne, chiar nu ai de gând să pui odată capăt acestor abuzuri îngrozitoare?

3. Priveşte, popoarele care au acceptat să fie legate la ochi prin această credință în aşa-zisa fiică a cerului (n.n. biserica romano-catolică) i-au smuls în sfârşit acesteia masca strălucitoare. Ea încearcă la ora actuală să aline lacrimile, dar pe obraz îi curg propriile sale lacrimi. Doamne, facă-se voia Ta! După părerea mea, această poveste stupidă a durat prea mult! Sunt de părere că ar trebui să o scoți pe această creatură din cartea vieții, transferându-i numele în cartea morții!

4. Căci dacă îi vei permite să prindă puteri, ea nu numai că nu va transforma pe nimeni, dar va îmbrăca hainele strălucitoare ale unei prostituate, pentru ca cei care cred în Tine să fie ispitiți de pântecul ei masiv şi senzual, închinându-se ei, astfel încât în final nu vei avea de ales decât să procedezi la fel ca în cazul Sodomei şi Gomorei.

5. Nu este mai puţin adevărat că această super-prostituată a născut numeroşi copii minunaţi, bucurându-se astfel de răbdarea Ta infinită şi de compasiunea Ta timp de mai bine de o mie de ani, motiv pentru care eu şi fraţii mei ne-am bucurat peste măsură.

6. La ora actuală ea a rămas însă din nou însărcinată, datorită marii ei depravări, aşa că nu va mai putea naşte decât foarte puţini copii minunaţi. De aceea, eu cred că a sosit timpul ca ea să îşi primească răsplata cuvenită. Facă-se însă voia Ta sfântă, şi nu a mea, acum şi de-a pururi, şi în vecii vecilor, amin!"

7. Îi spun lui Pavel: „Frate Pavel, spune-ne şi tu în ce măsură eşti de acord, în calitatea ta de fost învăţător al păgânilor, cu aceste discursuri şi cu aceste sugestii? Căci părerea ta referitoare la păgâni are importanţa ei bine stabilită. Aşa cum ţi-am promis cândva, de tine depinde acum judecarea naţiunilor pământului!"

8. Pavel se înclină în faţa Mea şi spune: „O, Doamne, i-am abordat pe păgâni din toate unghiurile şi le-am predicat cuvântul Tău, pe care l-au primit cu mare bucurie, devenind astfel părtaşi la graţia Ta, chiar dacă erau născuţi din părintele tuturor minciunilor şi al aroganţei. Să nu uităm că cei care l-au crucificat pe Înaltul mesager al lui Dumnezeu, fără să-L recunoască, au fost chiar copiii lui Avraam! De aceea, Te întreb: cine merită într-o mai mare măsură graţia Ta, păgânii sau descendenţii lui Avraam? Ce avantaj mai au astăzi evreii în faţa păgânilor? Este oare meritul lor că Dumnezeu le-a vorbit cândva liderilor lor, sau este graţia pură a lui Dumnezeu? La urma urmei, câţi evrei mai cred astăzi că Dumnezeu le-a vorbit strămoşilor lor? Din păcate, justiţia sau meritele nu mai pot fi găsite astăzi pe pământ, nici în rândul evreilor, nici în cel al păgânilor. Singurul care este drept şi just este Domnul Dumnezeul nostru! Cât despre oameni, indiferent dacă sunt evrei, păgâni sau creştini, cu toţii sunt ipocriţi şi nedemni în faţa lui Dumnezeu!

9. Pe de altă parte, de vreme ce injustiţia păgânilor se închină în faţa justiţiei lui Dumnezeu, pe care o slăveşte, cum ar mai putea fi judecaţi aceştia? Te mai poţi mânia Tu pe ei, Doamne? Nu pot să-mi imaginez nici o clipă aşa ceva, căci atunci ai deveni nedrept, Tu, Dumnezeul dreptăţii, iar acest lucru ar fi imposibil! Cine ar mai putea susţine această lume dacă Dumnezeu însuşi ar adopta căile omului?

10. Ce merit avem noi dacă strigăm: «Doamne, ia seama la nedreptatea creaturilor Tale?» Cu siguranţă, nici unul! Noi ştim foarte bine că toţi oamenii sunt păcătoşi în faţa lui Dumnezeu, întrucât stă scris: «Nimeni nu este drept în faţa lui Dumnezeu!» Dat fiind că ştim acest lucru, cum ţi-am putea cere noi Judecata de Apoi a celorlalţi, de vreme ce noi înşine nu suntem fără de păcat în faţa Ta?

11. Spune-mi: cu ce merite se poate lăuda în faţa Ta femeia frumoasă care îţi stă acum alături? Ce virtuţi a acumulat ea în faţa lui Dumnezeu? Dacă ea se află acum la dreapta Ta, acest lucru se datorează exclusiv graţiei Tale! La rândul meu, ce merite am avut eu, după ce i-am persecutat atâta vreme pe cei care credeau în Tine? Nici unul, căci eu am fost o personificare a răului şi a nedreptăţii. Dar Tu, Doamne, nu ai privit păcatele mele, ci m-ai chemat la Tine, ca şi cum aş fi fost un om drept. Din fericire, eu am ascultat chemarea vocii Tale, iar graţia Ta m-a mântuit! Cine Te poate acuza pe Tine de injustiţie pentru că mi-ai absolvit păcatele prin graţie?

12. Care dintre voi poate spune în faţa lui Dumnezeu că are o inimă înţelegătoare şi înţeleaptă? Vă răspund eu: «Nici unul!» Cu toate acestea, fiecare dintre cei de faţă a încercat să îl convingă pe Domnul să impună o Judecată de Apoi! Care dintre noi poate spune că nu s-a despărţit cândva de Dumnezeu, devenind astfel o oroare în ochii Lui? Adevăr vă spun: nici unul dintre noi nu este cu ceva mai bun decât ceilalţi oameni! Şi totuşi, toţi cei care au vorbit înaintea mea au încercat să îl convingă pe Dumnezeu: «O, Doamne, priveşte marea răutate care domneşte la ora actuală pe pământ şi pedepseşte-i pe oameni!»

13. Gândiţi-vă, ce am face noi dacă Domnul s-ar ridica astăzi şi ne-ar vorbi la fel cum s-a adresat evreilor din Ierusalim, atunci când i-au adus femeia adulteră?! Nici măcar unul dintre noi nu i-ar putea spune: «Doamne, am practicat întotdeauna binele şi nu am comis niciodată vreun păcat!» Numai un nebun ar putea spune aşa ceva, aşa cum a procedat fariseul din templu care L-a lăudat pe Dumnezeu pentru că i-a permis să devină atât de virtuos! Noi ştim însă că Domnul nu a acceptat lauda sa de sine, ci a ascultat rugăciunea celuilalt păcătos, colectorul de impozite!

14. De vreme ce cunoaştem cu toţii aceste lucruri, cum se face că îi cerem Domnului să acţioneze în acord cu ideile noastre, de parcă am fi mai înţelepţi decât El? Ce virtuţi avem noi, pe care nu le-am primit direct de la El? De ce ne lăudăm cu ele, cum şi cum ar fi ale noastre, nu ale Lui,

strigându-i la ureche şi asurzindu-L: «Priveşte, priveşte, Doamne!», ca şi cum ar fi orb şi surd, sărac cu duhul şi slab de înger?! Spuneți-mi, prieteni, am păşit noi vreodată pe o cale care să nu fi fost schițată mai întâi de degetul Lui?

15. De vreme ce tot ce avem noi vine de la El, de vreme ce nu putem fi nimic decât întru şi prin El, cum putem spune atunci: «Doamne, fă să se îndeplinească ce ne-ai promis cândva şi anihilează-i pe toți făcătorii de rele de pe pământ!»? Personal, această atitudine mi se pare o impertinență!

16. Gura omului a fost întotdeauna un mormânt deschis! Limba lui a rostit întotdeauna minciuni, iar picioarele sale l-au condus numai către vărsarea de sânge! Căile omului sunt inevitabil presărate cu obstacole, accidente, încercări, suferințe şi dureri de toate felurile imaginabile. Nici un muritor nu a cunoscut vreodată adevărata cale a păcii în toate profunzimile ei, căci teama de Dumnezeu este percepută de el ca un fel de vis!

17. Noi ştim foarte bine că legea este valabilă numai pentru cei care se supun ei, nu şi pentru cei care se situează deasupra ei, sau care nu au auzit niciodată de ea! De aceea, noi suntem şi vom rămâne de-a pururi datornicii lui Dumnezeu! Trupul nu poate fi justificat prin lege în fața lui Dumnezeu, oricât de corect ar acționa şi oricât de mult ar respecta această lege! Căci legea nu poate conduce decât la recunoaşterea păcatului, dar cel care recunoaşte acest păcat este născut el însuşi din păcat, deci este una cu el.

18. În aceste condiții, noi am primit o revelație nouă, prin care ni s-a spus că umanitatea poate ajunge la acea puritate care îi este plăcută lui Dumnezeu fără să mai respecte legea. Atunci de ce strigăm cu toții în cor: «Doamne, judecă-i şi pedepseşte-i pentru păcatele lor, şi şterge-le numele din cartea vieții!» Am văzut că toți cei de față şi-au încheiat cuvintele cu un răsunător: «Facă-se voia Ta!», dar acest lucru nu justifică ce se află în inimile lor! - Adevăr vă spun: personal, aş prefera să văd moartea cu ochii decât să îi spun Domnului: «Doamne, fă cutare sau cutare lucru!» Oare noi am fost cei care i-am dăruit Domnului mintea Sa, sau El a fost cel care ne-a înzestrat pe noi cu o minte? Şi totuşi, noi vorbim de parcă El ar avea cu adevărat nevoie de părerea noastră! Aş înțelege un asemenea comportament din partea unor copilaşi care încă mai sug la pieptul mamei lor, dar noi, locuitorii cerului, ar trebui să ştim care este locul nostru real şi care este al Domnului!

19. Cine doreşte să judece păcatul ar trebui să fie el însuşi fără de păcat, căci nici un păcătos nu poate judeca un altul. De vreme însă ce toți oamenii sunt nişte păcătoşi în fața lui Dumnezeu, şi deci incapabili să împartă dreptatea, după ce criterii pot ei judeca?

20. Noi am acumulat, într-adevăr, anumite merite, care sunt autentice în fața lui Dumnezeu, dar acestea nu rezultă din recunoaşterea sau nerecunoaşterea păcatului, nici din respectarea legii, ci din credința în El şi din iubirea noastră pură față de El! Altfel spus, aceste merite sunt rodul grației şi compasiunii divine!

21. În fața lui Dumnezeu nu există diferențe între oameni, căci toți sunt la fel de păcătoşi şi nici unul dintre ei nu poate sta demn în fața Divinității! Abia după ce sunt primiți de Dumnezeu ca urmare a credinței lor devin ei drepți şi lipsiți de păcat, dar acest merit nu le aparține lor, ci exclusiv grației lui Dumnezeu, care derivă direct din marea Lui operă a mântuirii. Aşa cum noi nu L-am ajutat pe Dumnezeu să creeze imensa Lui creație, noi nu putem face nimic pentru a-L ajuta să mântuiască această lume! Noi nu putem juca nici un rol în această a doua creație, reînnoită, mai bună şi mai frumoasă decât prima, întrucât noi înşine suntem cei mântuiți... Cum putem pretinde în aceste condiții că putem participa la judecata lui Dumnezeu (domeniul exclusiv al Acestuia), de vreme ce am fost noi înşine iertați de păcate şi mântuiți?

22. **Ştiți voi care este Scaunul Judecății lui Dumnezeu? Acesta este Hristos, în care sălăşluieşte de-a pururi plenitudinea Spiritului Divin!** Din fericire pentru umanitate, Scaunul Judecății lui Dumnezeu a devenit un scaun al grației prin opera Lui, care îi permite să îşi arate compasiunea fată de oricine doreşte!

23. Care sunt în schimb meritele noastre? Ce lege ne poate permite nouă să îi judecăm pe alții? Se poate vorbi oare de o lege în afara păcatului, sau de un păcat în afara legii?

24. Aşa cum spuneam mai devreme, noi dispunem într-adevăr de anumite merite şi de o anumită puritate în fața lui Dumnezeu, dar acestea nu au nimic de-a face cu legea, ci exclusiv cu grația Lui, care ne-a permis să participăm alături de El la opera mântuirii, direct proporțional cu credința noastră în El! Aceste merite şi această puritate nu ne dau însă dreptul să stăm alături de El pe

Scaunul Judecății, căci în fața Lui noi suntem aceiaşi păcătoşi care am fost cândva, chiar dacă ne aflăm aici ca spirite mântuite.

25. De vreme ce am acumulat aceste merite în fața lui Dumnezeu ca urmare a credinței noastre în El, şi nu a respectării legii, putem spune oare că această credință aboleşte legea? Nici vorbă! Dimpotrivă, credința întăreşte legea şi o face să devină vie. Invers însă, lucrurile stau altfel: legea nu stimulează credința, ci o ucide, dacă nu a căpătat mai întâi de toate viață prin această credință!

26. Adevărata viață a credinței este iubirea, iar legea cea vie este ordinea iubirii! Atunci când credința este justă, întreaga ordine devine divină, în schimb, atunci când credința este falsă, iubirea devine la rândul ei falsă, iar ordinea ei este anihilată!

27. Ce spirit poate fi binecuvântat dacă are parte de o credință falsă, izvorâtă dintr-o doctrină falsă? **Adevăr vă spun: cei care cred cu sinceritate într-o doctrină, fie ea şi falsă, au parte de o credință autentică, aşa că vor avea parte de grație! În schimb, vai celor care propovăduiesc doctrine false, căci ei sunt adevărații făcători de rele şi cei care încalcă ordinea divină!** Nici chiar pe aceştia nu îi putem judeca însă noi, ci numai Domnul!

28. Când cel mai mare şi cel mai pur dintre spirite s-a luptat cu Satan pentru trupul lui Moise, lucru pe care tu îl cunoşti foarte bine, frate Moise, atotputernicul spirit nu l-a judecat pe Satan, ci i-a spus: «Domnul te va judeca». Dacă nici chiar un înger de talia lui Mihail nu a îndrăznit să îl judece pe Satan, cum îi putem judeca noi pe frații noştri, sau cum îi putem cere Domnului să îi judece El? O, nu avem nici un drept să facem aşa ceva!

29. După părerea mea, Domnul a luat deja toate măsurile necesare, fără să mai aştepte în nici un caz părerile noastre! De aceea, toate aceste discursuri sunt complet inutile. În schimb, dacă El ne va spune: «Faceți cutare şi cutare», atunci va trebui să acționăm cu toții în acord cu voința Lui! Căci cuvântul Domnului înseamnă o sarcină deja îndeplinită în inimile noastre.

30. Îți mulțumesc, Doamne, pentru că ai plasat aceste cuvinte în gura mea! Sper ca ele să aducă cele mai bune roade asupra pământului, dar şi în ceruri! Slăvit fie numele Tău de-a pururi! Amin”.

31. Eu: „Pavel, tu eşti brațul Meu drept şi ochiul Meu drept. Eu te-am ales pe tine să îmi fii armă, iar acest rol îl vei păstra pentru eternitate. Ai avut perfectă dreptate în tot ce ai spus, iar lucrurile stau exact aşa cum le-ai numit tu!

32. Asta nu înseamnă însă că nu trebuie să le cerem părerea şi acestor nou veniți. Abia la sfârşit vom formula deciziile corecte.

33. Robert Blum, este rândul tău să vorbeşti! Te întreb şi pe tine: ce trebuie să facem cu această planetă care s-a scufundat de tot în sângele celor nevinovați? Cum putem să-i tragem la răspundere pe cei puternici, inclusiv pe cei care te-au executat pe tine?”

Capitolul 82

Blum şi Jellinek îşi spun părerea. Răspunsul Domnului.

1. Robert: „O, Doamne, personal, nu mai am nici un cont de reglat cu pământul, această planetă pe care trăiesc oamenii cei orbi şi în esență răi! Dacă ar fi totuşi să-Ți adresez o cerere, aceasta ar fi: «Iartă-i, Doamne, căci nu ştiu ce fac! Trimite în inimile lor pacea, smerenia şi iubirea, căci numai în acest fel va putea redeveni pământul - altminteri, o planetă atât de frumoasă - o mamă iubitoare, sărutându-i cu iubire şi dăruindu-le acea plenitudine a vieții născută din grația şi compasiunea Ta!» Aceasta este singura rugăminte pe care Ți-o adresez în legătură cu pământul, Doamne.

2. Nu doresc să insist însă cu această rugăminte, Doamne, căci pornesc de la premisa că cererile şi dorințele mele sunt la fel de imature în fața Ta cum sunt eu, posesorul lor! Eu cred că cel care încearcă să facă mai mult decât poate nu este decât un naiv, dar cel care îşi îngroapă crucea, în loc să o ducă în spinare, nu merită nici măcar să fie pedepsit, căci este un om slab şi nevolnic! În schimb, dacă cineva descoperă ceva bun şi frumos în inima sa şi încearcă să scoată la lumină această comoară, în beneficiul tuturor fraților săi, atunci consider că această acțiune a sa este bună şi nobilă.

Căci intenția bună şi consecințele sale benefice nu pot izvorî decât din adevărata iubire față de aproape - prima poruncă pe care le-ai dat-o Tu, Doamne, oamenilor!

3. Desigur, nu exclud posibilitatea ca ceea ce consider eu a fi bun pentru semenii mei să aibă consecințe opuse. Spre exemplu, dacă văd un om bolnav şi am un remediu care întotdeauna a dat rezultate în astfel de boli, ce pot face eu dacă sărmanul suferind îmi cere ajutorul? Iubirea mea față de acest frate care suferă mă determină să încerc să îl ajut. De aceea, îi dau remediul, dar, spre surpriza mea, starea lui de sănătate se deteriorează şi mai mult. Trebuia oare să îi refuz remediul, sub pretext că acesta i-a făcut rău? Nici vorbă! Acest rezultat nu ar trebui să mă împiedice ca şi pe viitor să încerc să fac tot ce îmi stă în puteri pentru a face ceea ce conştiința mea consideră că este bine! Roadele acțiunilor mele nu depind însă de mine, ci de voința Ta, Doamne! De aceea, eu nu pot fi făcut răspunzător pentru rezultatele lor. Cam aşa am procedat şi pe vremea când am trăit pe pământ, la Viena, şi când am încercat să îmi ajut concetățenii oprimați. Din păcate, rezultatele acțiunilor mele nu au fost cele scontate de mine. Cu toate acestea, consider că nu am greşit în nici un fel, căci eu le-am dorit acestora numai ceea ce am crezut că era cu adevărat bun pentru ei!

4. În mod similar, înclin să cred că există şi la ora actuală numeroşi oameni care fac ceea ce consideră ei că este bine. Trebuie oare aceştia executați dacă faptele lor nu aduc roadele scontate de ei? Nu cred, Doamne! Mai bine dăruieşte-le lumina cea justă şi trezeşte inimile lor, astfel încât să fie mântuiți de rău!

5. Ştiu că există pe pământ şi foarte mulți oameni încăpățânați, ale căror creiere au fost spălate de ideologiile lor (singurele lucruri în care cred), mergând până acolo încât ar prefera să lase pământul să piară decât să renunțe măcar la una din ideile lor penibile. Ştiu însă la fel de bine că Tu, Doamne, dispui de o mare vâlvătaie, care poate topi această încăpățânare dură ca piatra, la fel de uşor ca şi ceara! Dacă o singură scânteie din acest foc divin ar ajunge în inimile lor împietrite, acestea s-ar topi imediat, devenind cât se poate de flexibile!

6. Aceasta este părerea mea, dar şi dorința mea cea mai arzătoare! Nu ştiu însă cum o vei privi Tu, aşa că las rezolvarea întregii probleme în mâinile Tale!"

7. Eu: „Dragul Meu frate şi prieten, şi tu ai pus punctul pe i. Din gura ta a ieşit adevărul cel mai curat. De aceea, voi face şi din tine o armă a Mea! Sugestia ta a fost cât se poate de nobilă, de benefică şi de corectă, şi doresc să te asigur anticipat că voi acționa întru totul în acord cu ea (de altfel, am şi făcut deja acest lucru). Doresc însă mai întâi ca şi fratele Jellinek să îşi aducă contribuția la această discuție, pentru a vedea în ce măsură este de acord cu cele spuse de tine. Ei bine, dragul Meu frate Jellinek, aşteptăm să îți spui părerea!"

8. Jellinek: „O, Doamne, fratele Robert Blum a spus deja tot ce gândesc, la fel ca şi marele Pavel înaintea lui, al cărui discurs a fost precum o mare de foc şi de adevăr. Ce altceva aş mai putea adăuga eu? Singurul lucru pe care îl pot spune este: «Doamne, facă-se voia Ta sfântă, acum şi de-a pururi, căci numai astfel va putea înflori ordinea divină pe sărmana planetă pământ!» Cât despre cele rostite de preaînțelepții părinți patriarhi înainte, ei bine, cuvintele lor mi-au depăşit complet puterea de înțelegere! Bănuiesc că intențiile lor au fost la fel de bune ca şi ale mele sau ale lui Robert Blum. Mi-e greu să înțeleg totuşi de ce au insistat atât de mult asupra promisiunilor pe care le-ai făcut cândva în fața lor, prezentându-Te astfel ca şi cum ai fi un Dumnezeu ezitant! Nu doresc să îi critic însă, căci, aşa cum spuneam, nu am înțeles prea clar ce doreau să spună. De altfel, nu pot să nu mărturisesc că mă bucur nespus pentru faptul că am putut cu această ocazie să îi cunosc personal, căci m-am îndoit adeseori de existența lor reală! Îmi dau seama acum că fețele lor au într-adevăr ceva sfânt şi nobil întipărit pe ele... Dar nu mai doresc să insist deocamdată pe această temă!"

9. Eu: „Ascultă, dragul Meu frate Jellinek, în această împărăție a cerurilor vouă vă este foarte uşor să spuneți: «Doamne, facă-se voia Ta!», dar pe pământ lucrurile stau cu totul altfel, căci oamenii care trăiesc pe această planetă nu dispun de adevărata libertate a vieții, aşa cum este cazul vostru! La fel ca şi voi, ei dispun în trupurile lor de un suflet nemuritor şi de un spirit liber, dar voi sunteți conştienți de acestea, pe când ei nu sunt. Acest suflet şi acest spirit al lor îşi doresc să se dezvolte liber, nu în sclavia la care îi supune pumnul de fier al regilor lor. De aceea, ei se ridică pretutindeni la luptă, încercând să îşi alunge regii de pe tronurile lor. Nici aceştia nu stau însă cu mâinile în sân, încercând să îşi țină supuşii într-o strânsoare de fier. Ei au jurat să îşi ucidă toți opozanții şi nu se sfiesc să îşi măcelărească popoarele, fără nici un fel de compasiune față de frații lor. De aceea, cei

care caută libertatea Mă strigă pe Mine, cerându-Mi răzbunare împotriva regilor lor nemiloşi, în timp ce regii îmi cer să-i ajut împotriva popoarelor lor revoltate!

10. Ce trebuie să fac Eu în aceste condiţii? Nici una din părţi nu este dispusă să cedeze. Regii sunt hotărâţi să guverneze cu orice preţ, iar căutătorii libertăţii doresc la rândul lor să se bucure de libertate, indiferent cât de mare ar fi costul plătit. Nimeni nu mai doreşte astăzi să asculte de altcineva sau să se mai supună!

11. Marea întrebare este aşadar: cum trebuie să procedez Eu? Dacă îi voi ajuta pe regi, aceştia vor continua să răspândească neadevărul şi minciuna în rândul popoarelor lor, făcând aproape imposibilă dezvoltarea liberă a spiritelor oamenilor şi amplificând la infinit ura acestora împotriva lor. Pe de altă parte, dacă voi ajuta popoarele să se elibereze de regii lor, acestea se vor răzbuna cumplit pe aceştia, renunţând astfel complet la doctrina Mea, în care şi-aşa aproape că nu mai cred, datorită maşinaţiunilor bisericii Romei şi ororilor pe care le-a săvârşit aceasta. În final, popoarele se vor trezi astfel cu o doctrină exclusiv lumească, fără nici un element spiritual autentic!

12. Vedeţi, aşadar, dragii Mei prieteni, că aşa cum se desfăşoară la ora actuală lucrurile pe pământ, Eu nu pot ajuta cu adevărat nici una din cele două părţi aflate în conflict. Ce este de făcut în aceste condiţii? Dacă voi lăsa lucrurile să evolueze în acelaşi fel, aceşti duşmani de moarte vor ajunge să nu se mai tolereze deloc, căci ura şi furia lor reciprocă au ajuns prea mari. Dacă ar fi să-i ajut, vă întreb cu toată seriozitatea: pe cine ar trebui să ajut? Se pare că indiferent dacă voi acţiona sau nu, ambele alternative sunt la fel de greşite! Cum trebuie aşadar să procedez?

13. Frate Jellinek, ţie îţi este uşor să spui: «Doamne, facă-se voia Ta!», căci asta nu te obligă la nimic... Robert Mi-a sugerat să trimit o scânteie din bunătatea celestă în inimile prinţilor pământului, ca să devină astfel mai flexibili şi mai înţelepţi. În esenţă, această sugestie Mi se pare corectă, dar Mă întreb în ce măsură vor mai avea încredere în ei popoarele lor, a căror amărăciune a ajuns astăzi la apogeu? Să nu uităm că un copil care s-a ars o dată nu va mai avea niciodată încredere în foc! Nimic nu este mai greu de regăsit ca încrederea, odată pierdută!

14. Văd că vă gândiţi cu toţii că aş putea plasa o astfel de scânteie şi în inimile popoarelor, şi astfel ordinea ar fi restabilită. Desigur, aceasta ar fi calea uşoară, dar dacă aş proceda în acest fel, nici regii şi nici popoarele lor nu ar mai fi liberi! Oamenii ar cădea pradă judecăţii, fiind transformaţi într-un fel de animale umanoide, incapabile să acţioneze vreodată liber. O astfel de soluţie ar pune capăt pentru totdeauna adevăratei umanităţi. Oamenii ar deveni animale, sclavi ai puterii noastre imposibil de cucerit! După cum vedeţi, nici această soluţie nu poate fi aplicată!

15. Pe scurt, va trebui să găsim o soluţie diferită! Spune-Mi, dragul Meu Becher, ce crezi tu că trebuie făcut pentru a le acorda pământenilor ajutorul cel mai just?”

Capitolul 83

Recomandările rădicate ale lui Becher. Instrucţiunile Domnului. Natura rasei umane aflată pe pământ este condiţionată de cea a întregii creaţii

l. Becher îmi răspunde ridicând din umeri: „O, Doamne, dacă Ţie îţi lipsesc ideile în privinţa locuitorilor pământului, deşi eşti omnipotent şi omniscient, ce pretenţie poţi avea de la mine sau de la oricare altul dintre cei de faţă? De vreme ce afirmi că mijloacele coercitive interioare sunt nepotrivite în acest caz, de dragul libertăţii spirituale a oamenilor, atunci apelează la mijloacele coercitive externe, respectiv la foamete, epidemii, şi aşa mai departe, inclusiv la apariţia anumitor forme pe cer, astfel încât oamenii să se târască înapoi către cruce! Dacă nici această soluţie nu poate fi aplicată, în virtutea aceleiaşi necesităţi a respectării liberului arbitru al omului, atunci lasă-i pe oameni să se lupte şi să se ucidă între ei, până când se vor sătura! După părerea mea, toată această dezbatere referitoare la răutatea oamenilor care trăiesc pe pământ este oarecum exagerată. Eu cred că ciuma terestră ar trebui exterminată cu totul, fiind înlocuită cu o umanitate mai bună şi mai nobilă. Oamenii actuali nu se vor transforma niciodată în bine, dacă nu vor fi expuşi celor mai mari suferinţe şi celor mai mari nenorociri şi catastrofe naturale! Căci diavolul a pus stăpânire pe această planetă, deopotrivă pe regi şi pe popoarele lor, şi cum poate fi îmblânzit diavolul? Eu cred că orice efort în această direcţie ar fi din start zadarnic! De aceea, extermină această ciumă şi înlocuieşte-o cu o altă umanitate. Aceasta este umila mea părere. Oricum, este doar o părere personală; nu trebuie să ţii neapărat cont de ea!”

2. Eu: „Dragul Meu prieten Becher! Dacă popoarele pământului ar putea fi ajutate în acest fel, ar fi foarte bine! Din păcate, este absolut imposibil să procedez în această manieră, decât cel mult local, căci dacă aş aplica metoda ta la modul general, aş produce un dezastru absolut nu doar pe pământ, ci şi în întregul univers!

3. Rasa umană care trăieşte la ora actuală pe pământ nu îşi aparţine sieşi, ci planetei care i-a dat naştere, având aceeaşi natură şi aceleaşi atribute cu aceasta. De aceea, exterminarea completă a tuturor popoarelor care trăiesc pe pământ nu ar anihila dezordinea în sine, căci am fi nevoiţi atunci să înlocuim actuala umanitate cu o alta, născută din aceeaşi materie a pământului, iar aceasta nu ar diferi cu nimic de actuala umanitate, de vreme ce natura ei ar fi aceeaşi, la fel cum fructele de anul acesta ale unui pom nu diferă cu nimic de fructele de anul trecut.

4. În aceste condiţii, ar trebui să anihilez întregul pământ, înlocuindu-l cu altul, lucru care ar încălca grav ordinea creată de Mine! Dacă un copac dă roade rele, grădinarul îi poate înlocui scoarţa şi îl poate altoi, obţinând astfel roade bune, dar nu se poate atinge de rădăcina lui, căci dacă o va distruge pe aceasta, întregul copac se va veşteji şi nu va mai da vreodată fructe, nici bune, nici rele. **Pământul este esenţa arborelui vieţii; într-un fel, aş putea spune că el este principala rădăcină a întregii creaţii! Dacă l-am distruge complet, am abandona astfel nu doar această planetă, ci şi întregul cosmos vizibil, lăsându-l pradă disoluţiei finale, eveniment care ar fi prematur, căci până la producerea lui mai trebuie să aşteptăm încă multe miliarde de ani tereştri.**

5. De aceea, sfatul tău Mi se pare complet inutil, prietene Becher! Să vedem însă dacă fratele Messenhauser nu va veni cumva cu o idee salvatoare. Haide, prietene, vorbeşte şi spune ce anume gândeşte inima ta!"

6. Messenhauser: „O, Doamne, mă faci să mă simt extrem de stânjenit! Ce sfat Ţi-aş putea da eu, când cele mai mari spirite care au trăit vreodată pe pământ nu au reuşit să ajungă la nici o concluzie? Cu siguranţă, nu aş reuşi decât să mă fac de râs!

7. Doamne, ar fi o prostie să încerc să dau înţelepciunii Tale infinite un sfat legat de corectarea marii răutăţi a pământului! Pe de altă parte, ştiu foarte bine că Tu dispui de mult mai multe soluţii benefice decât numărul stelelor de pe cer. Aplic-o pe cea mai neînsemnată dintre ele şi ordinea Ta va fi restabilită instantaneu! Dăruieşte-le conducătorilor pământului adevărata lumină, Doamne, iar supuşilor lor dăruieşte-le răbdarea şi bunătatea, astfel încât să-şi ducă crucea împăcaţi... în acest fel, ordinea divină va fi restabilită pe pământ. Dacă adepţii lui Satan şi-au înălţat prea mult nasurile, atunci trimite-le vreo două trăsnete, ca să le mai reducă din orgoliu. După părerea mea, această soluţie ar mai diminua o parte din aroganţa puternicilor pământului, de talia lui Windischgräz, lucru care nu poate decât să le fie extrem de folositor.

8. Să nu uităm că mai există pe pământ şi destui oameni cu bune intenţii. De ce ar trebui să fie aceştia pedepsiţi, odată cu adepţii lui Satan? Eu spun cu totul altceva: «Binecuvântaţi fie toţi cei cu inima curată care trăiesc pe pământ!» Pe de altă parte, celor care cred că statutul de om nu începe decât odată cu titlul de baron nu le-ar strica puţină umilinţă. Departe de mine de a le dori răul chiar şi acestora... Tot ce doresc eu este ca ei să îi recunoască şi pe supuşii lor ca oameni, nu ca o simplă carne de tun!

9. Desigur, regii nu trebuie să dispară cu totul, căci fără ei şi fără un set de legi înţelepte societatea umană nu ar putea exista. Aceşti conducători trebuie să înţeleagă însă că ei există de dragul popoarelor lor, şi nu invers. Mai mult, trebuie să aplice adevărata justiţie pe pământ, trăgând sabia din teacă numai atunci când popoarele lor sunt ameninţate din afară, nu împotriva lor. Singura sabie pe care ar trebui să o folosească asupra popoarelor lor este cea a iubirii, nu cea a puterii.

10. Desigur, acestea sunt doar câteva dorinţe pioase pe care le nutreşte inima mea. Tu singur eşti adevăratul Domn al creaţiei, iar căile Tale sunt misterioase şi incognoscibile pentru noi. De aceea, nu am nici o îndoială că vei găsi soluţia cea mai potrivită! Cu siguranţă, lucrurile nu mai pot continua ca până acum, dar schimbarea trebuie să se producă numai pentru că aşa vrei Tu. În caz contrar, lucrurile nu se vor schimba în bine pe pământ. Cel puţin, aşa văd eu lucrurile. Facă-se însă numai voia Ta! Amin!"

11. Eu: „Ascultă, frate, sugestiile tale nu sunt deloc lipsite de valoare, dar există o mică problemă în privinţa luminii pe care ar trebui să o dăruiesc Eu conducătorilor lumii şi răbdării şi bunătăţii pe care ar trebui să le dăruiesc popoarelor lor. Să nu uităm totuşi că Evanghelia Mea le-a fost deja predicată oamenilor de pe pământ. Eu le-am dăruit acestora izvorul cu apă vie al lui Iacov. Dacă

oamenii doresc lumina şi cunoaşterea adevărului, nu au decât să extragă apa cea vie din acel izvor. Dacă nu doresc acest lucru, noi nu îi putem forța în nici un fel, căci nu le-am face astfel prea mult bine; în schimb, le-am face foarte mult rău.

12. Cu totul altfel ar sta lucrurile dacă regii şi popoarele lor Mi-ar cere personal acest lucru. Ei ar obține atunci toate lucrurile pentru care se roagă în numele Meu! Vai însă! Urechile Mele nu aud astfel de rugăciuni! Când şi când, mai aud câte o rugăminte de genul: «Doamne, protejează-ne tronurile, sceptrele şi coroanele, şi îngăduie-ne să îi învingem pe cei care se ridică împotriva noastră!» Pe ici pe colo mai aud şi câte o rugăciune din partea câte unui om din popor, dar niciodată la nivel colectiv (din partea întregului popor). Din păcate, Eu nu pot îndeplini o rugăciune izolată, chiar dacă este făcută în numele întregii națiuni.

13. **Fiecare individ va primi ceea ce cere. O națiune nu poate primi însă ceea ce cer diferiți indivizi în numele ei!**

14. De aceea, dragul Meu prieten Messenhauser, altele trebuie să fie soluțiile pentru a restabili armonia pe planeta pământ! Punțile de legătură între noi şi oameni au fost deja create, dar ele nu sunt încă suficient de ferme. Din fericire, am trezit deja noi spirite, care vor juca un rol covârşitor în această privință. Va fi nevoie însă de o curățenie teribilă, pentru a separa astfel grâul de neghină!

15. Nu am auzit însă părerea Helenei. Cred că are şi ea dreptul să-şi spună părerea! Haide, scumpa Mea Helena, spune-ne, ce crezi tu că trebuie să se întâmple pentru ca viața pe pământ să devină din nou tolerabilă? Cine ştie - poate că sfatul cel bun va veni de la tine... Haide, renunță la sfială şi vorbeşte!”

Capitolul 84

Părerea Helenei despre îmbunătățirea destinului umanității terestre.

1. Helena: „O, Doamne, floare minunată a vieții născută din inima mea! Viața mea! Priveşte în inima mea care Te iubeşte mai presus de orice şi ochiul Tău atotvăzător va şti imediat ce gândesc! O, Doamne Iisuse, Dumnezeul meu cel blând, cel nobil, cel bun, cel înțelept şi cel puternic! Comoara mea! Sunt mult prea îndrăgostită de Tine, aşa că nu pot spune nimic mai mult decât că Te iubesc! Există însă foarte mulți alții care stau la această masă, ascultându-ne. Poate că vor dori şi ei să îşi spună părerea. Ce v-aş putea spune eu, în condițiile în care iubirea mea pentru Tine mi-a răpit complet mințile? Nu îmi vine să cred nici acum că eu, o vieneză oarecare, fără nici o valoare în fața Ta, stau acum la aceeaşi masă de consiliu cu Tine, Domnul etern al cerului şi al pământului! Şi peste toate, Tu îmi ceri mie părerea!! Asta este deja prea mult! De aceea, Te implor, lasă-i pe ceilalți să vorbească... Poate între timp îmi va veni vreo idee demnă de a fi rostită la această masă!”

2. Eu: „Da, mult iubita Mea Helena, ştiu foarte bine că Mă iubeşti mai presus de orice, şi nimic nu Mi-ar putea produce o bucurie mai mare! Cât despre ceilalți oaspeți, îți spun un singur lucru: cine soseşte primul, se uzează primul! Oricum, te asigur că nu vor fi lăsați nici ei pe dinafară, fără să-şi spună părerea, dar rândul lor va veni mai târziu. Doresc însă ca tu să vorbeşti prima, tocmai pentru că Te afli alături de Mine, iubindu-Mă atât de mult! De altfel, ştiu că ai luat parte la bătălia de la Viena, pierzându-ți cu acea ocazie viața terestră, pe care nu o mai puteai suporta. Haide, vorbeşte despre toate acele lucruri care te-au măcinat atât de mult. Adună-ți curajul şi spune ce ai pe cuget, fără să mai stai pe gânduri! În rest, lasă pe Mine, căci voi şti Eu ce am de făcut şi cum să Mă folosesc de cuvintele tale”.

3. Helena: „O, iubitul meu, iubitul meu Iisus! Dacă Tu doreşti ceva, acest lucru trebuie să se întâmple, chiar dacă cerul şi pământul ar fi puse în pericol. Am totuşi o problemă: îmi amintesc că apostolul Pavel, care spunea mai devreme că Tu ai fost cel care a plasat cuvintele în gura lui, i-a învățat pe oameni că o femeie nu ar trebui niciodată să ia cuvântul la o adunare oficială, căci numai bărbații au acest drept. Cum aş putea îndrăzni în aceste condiții eu să vorbesc în compania atâtor bărbați înțelepți, cu atât mai mult cu cât sunt singura femeie aşezată la această masă, în această companie selectă? Sunt convinsă că nu ai dorit decât să mă testezi, ştiind că sunt ca o moară stricată... De când Te iubesc însă, am devenit ceva mai deşteaptă, aşa că nu mă voi lăsa păcălită. O, gură spurcată, potoleşte-te, dacă nu vrei ca Pavel să te pună la punct cu severitate!”

4. Nici chiar Pavel nu se poate abține să nu zâmbească auzind acest simpatic pretext al Helenei.

5. Dar Eu îi spun: „Draga Mea Helena, afirmi că nu vei cădea în această capcană a Mea, dar Eu cred că deja te-am prins în ea, aşa că nu vei scăpa cu uşurință. Vei fi nevoită să vorbeşti, şi asta chiar în acord cu cererea lui Pavel, ca să nu mai vorbim de a Mea, care este mai presus de cea a lui Pavel! Ascultă, într-una din epistolele lui Pavel adresată romanilor, el le-a poruncit să vorbească unei anume Phoebe, care se afla în serviciul meu în cadrul comunității cencreene, apoi Priscillei, unei anume Maria, care făcuse foarte multe lucruri bune în serviciul Meu, ca să nu mai vorbim de Tryphena şi Tryphosa, precum şi de mult iubita lui Persis, care a făcut foarte multe fapte bune în numele Meu.

6. Iată, deci, draga Mea Helena, că Pavel nu le-a interzis acestor femei să vorbească în cadrul comunităților lor, ci doar celor care nu doreau să ocupe o poziție în cadrul comunității creştine decât cu scopul de a deveni cineva, vorbind fără a-Mi cunoaşte Spiritul şi fără a-Mi înțelege doctrina, doar pentru a dovedi că şi ele s-au născut din acest Spirit al Meu! În schimb, dacă Spiritul Meu coboară asupra unei femei (El fiind întotdeauna acelaşi, indiferent dacă se manifestă printr-un bărbat sau printr-o femeie), ea are dreptul şi chiar obligația să vorbească, spunând ceea ce îi transmite Spiritul Meu.

7. Apostolii Mei au reprezentat prima comunitate creştină din lume şi cea mai importantă între toate, căci a fost fondată chiar de Mine! Când M-am ridicat din morți a treia zi, pe cine am trimis Eu ca să proclame fraților Mei învierea Mea? Ei bine, pe o femeie, deşi aceasta nu avea un standard moral foarte diferit de cel pe care l-ai avut tu pe pământ! Dacă porunca lui Pavel ar fi imuabilă, adresându-se tuturor femeilor din lume (inclusiv celor în care sălăşluieşte Spiritul lui Dumnezeu), cum crezi tu că ar fi îndrăznit vreodată Maria Magdalena să accepte să fie mesagerul Meu trimis primilor Mei apostoli?

8. De altfel, îți reamintesc că Eu le-am spus saducheilor că în împărăția lui Dumnezeu toate diferențele terestre dispar cu desăvârşire, inclusiv cele legate de sex. Toți cei care ajung în această împărăție devin precum îngerii, bucurându-se de acelaşi drept unic, şi anume de a fi numiți copiii lui Dumnezeu.

9. Exact aceasta este situația ta actuală, draga Mea Helena! De aceea, deşi marea ta modestie Mă bucură nespus, va trebui totuşi să vorbeşti, căci şi tu ai acelaşi drept de a vorbi ca şi Adam, care stă aşezat lângă tine, de cealaltă parte. Aşadar, te invit să începi!”

10. Helena: „Ei, ei! Văd că nu Te pot prinde cu nimic! Hm, ciudat! Înțelepciunea Ta este foarte diferită de a noastră! De fapt, cele două tipuri de înțelepciune nu pot fi comparate în nici un fel între ele. Este imposibil ca omul să aibă câştig de cauză în fața Ta, oricare ar fi pretextele cu care ar veni! Mă întreb însă dacă nu aş avea mai mult succes cu o mică rugăminte cât se poate de sinceră!”

11. Eu: „Draga Mea Helena, oamenii pot obține foarte multe lucruri de la Mine dacă îmi adresează o rugăciune sinceră, dar nu chiar orice! De pildă, dacă cuiva îi place atât de mult viața pe pământ încât şi-ar dori să trăiască de-a pururi acolo, adresându-Mi o rugăminte fierbinte în acest sens, Eu nu i-aş putea îndeplini această rugăminte, căci ea se împotriveşte ordinii Mele! La fel şi în cazul de față: oricât de mult m-ai ruga, Eu nu pot să dau înapoi. De aceea, haide, deschide-ți gura frumoasă şi spune ce gândeşti!”

12. Helena: „Bine, de vreme ce insişti atât de mult, iubirea mea mai presus decât viața, atunci voi vorbi! Dacă vezi însă că îmi ies numai prostii pe gură, Te rog să mă tragi imediat de mânecă, astfel încât să nu mă fac cu totul de râs în fața acestor mari spirite care au trăit pe pământ! Iar acum, voi încerca să îmi transmit opinia mea:

13. Pe pământ, un număr mic de oameni au prea multă putere şi posedă prea multe avuții. Din această cauză, cea mai mare parte a umanității nu dispune de aproape nimic, prin comparație cu cei bogați şi puternici! Consecințele sunt cât se poate de fireşti: cei puțini şi suspuşi îi privesc pe cei mulți cu dispreț, dar se tem ca aceştia să nu se unească între ei, punându-le în pericol statutul şi bogățiile. Pentru a împiedica acest lucru, ei nu se dau în lături de la nimic. Mai presus de orice, urmăresc să suprime spiritul celor săraci prin toate mijloacele posibile - prin amăgirea bisericii, prin minciunile presei controlate de ei, prin împiedicarea tipăririi cărților de valoare, ba chiar şi prin intermediul Bibliei. Cei care îndrăznesc să încalce dispozițiile lor sunt pedepsiți şi torturați până când nu mai ştiu de ei. Cine ar mai putea atinge starea de trezire spirituală în aceste condiții?!

14. Pe de altă parte, puternicii pământului permit tot ceea ce ucide spiritul: ei tolerează prostituția de orice fel, chiar dacă autoritățile fac uneori acțiuni oficiale împotriva acestui flagel, desigur, numai de ochii lumii. Masele largi şi nedisciplinate sunt încurajate să consume cât mai mult, să acumuleze bunuri prin orice mijloace, inclusiv necinstite, şi să se întindă mai mult decât le permite plapuma, căci acest mod de viață este profund dăunător pentru spirit. Spectacolele culturale sunt deochiate şi licențioase, lucru pe care cenzura îl permite fără rezerve, atât timp cât ele nu se transformă în satire politice şi cât nu critică *establishment*-ul oficial. Micile comedioare deşuchiate sunt permise, căci ele contribuie decisiv la amorțirea spiritului maselor.

15. Dacă se găseşte vreun spirit care să ignore aceste mijloace de hipnoză în masă, ridicându-se şi chiar revelându-şi originea divină, autoritățile trec la măsuri mai drastice. Pe scurt, ele silesc spiritul divin care a coborât pe pământ să plătească un preț foarte mare pentru actul său de curaj. Becher şi ceilalți revoluționari de față ştiu foarte bine cum răspund mai-marii pământului oricărei tentative de revoltă a spiritelor libere. Metodele lor sunt cât se poate de simple. Ei îşi spun: «Hopa, a apărut un alt umanist coborât din ceruri! Să ne grăbim şi să-l trimitem înapoi în împărăția din care a coborât, cu toate onorurile (adică cu o salvă trasă de plutonul de execuție)!» Dacă un spirit liber îndrăzneşte să le spună adevărul în față este etichetat pe loc drept o lichea şi o scursoare, punându-se imediat o recompensă uriaşă pe capul lui. După ce îl prind, au ei metodele lor să îl facă să îşi dorească să nu se fi născut niciodată.

16. Iată, Doamne, cam aşa se petrec în prezent lucrurile pe pământ, şi aceasta este starea sărmanei umanități! Este de-a dreptul surprinzător că ea nu se ridică, odată pentru totdeauna, împotriva celor care au chinuit-o secole la rând. Dacă tot m-ai silit să vorbesc, atunci afirm pe şleau că umanitatea are la ora actuală dreptul deplin să se revolte împotriva stăpânitorilor ei, să le smulgă din mâini averile şi posesiunile, iar apoi să-i izgonească definitiv de pe suprafața pământului! După părerea mea, a sosit timpul ca cei mari să coboare din turnurile lor de sticlă si să îşi împartă averile în exces cu frații lor săraci! Spațioasele lor castele ar trebui să devină aziluri pentru sărmani, iar ei înşişi ar trebui să se transforme din nou în oameni! Săracii au şi ei dreptul la şcoli şi la instruire, dar mai presus de orice la iluminarea născută din Spiritul Tău, Doamne; în caz contrar, lucrurile nu se vor îmbunătăți vreodată pe pământ, ci dimpotrivă, se vor înrăutăți pe zi ce trece. Căci cei mari şi suspuşi devin din ce în ce mai tiranici, strângând tot mai tare şurubul, în timp ce ura popoarelor lor creşte la fel ca o avalanşă. Dacă Tu însuți, Doamne, nu vei porni o reformă decisivă pe pământ, atunci umanitatea este sortită pieirii, cel puțin pe planeta pământ (în dimensiunea fizică), în țările pe care le cunosc... Mi-e greu să cred, Doamne, că aceasta ar putea fi voința Ta!

17. Cum poți să suporți, Doamne, imaginea oamenilor care se sfâşie reciproc precum fiarele sălbatice, omorându-se cu miile? Şi asta numai pentru că cei bogați şi puternici refuză să împartă cu ei imensa lor avere şi puterea lor dictatorială, chiar dacă prețul plătit se numără în milioane de vieți curmate. Teama că odată cu averea şi-ar putea pierde şi capetele este după părerea mea nefundamentată. Eu am convingerea că dacă cei bogați ar coborî în mijlocul celor săraci, vorbindu-le cu prietenie, aceştia din urmă i-ar purta pe palme! Nu este însă de mirare că şi-au pierdut complet această încredere, căci la ora actuală ei nu fac altceva decât să accepte anumite concesii vagi, şi asta numai după ce popoarele lor se ridică cu miile, din pură disperare, luptând împotriva lor cu sălbăticie şi amenințându-i în fel şi chip, cel puțin până când armatele celor dintâi reuşesc să îi pună cu botul pe labe, după care nu îşi mai respectă promisiunile făcute la presiunea străzii. De vreme ce încrederea între popoare şi conducătorii lor nu mai poate fi restabilită la ora actuală, după părerea mea nu mai rămâne decât soluția de a elibera popoarele de regii care le conduc de secole, înlocuindu-i cu conducători inspirați de puterile celeste, cu oameni perfecți, capabili să îşi privească semenii ca pe nişte frați, făcând tot ce le stă în puteri pentru a trezi spiritul din inimile lor. Dacă nu vei proceda astfel, Doamne, mă tem că vei avea parte de aceeaşi problemă pe care ai avut-o cu noi, care continuăm să stăm ca vițeii la poarta nouă, în pofida imensei grații pe care ai revărsat-o asupra noastră! Mai devreme sau mai târziu, va fi imposibil să nu oboseşti în fața tuturor acestor suflete umane care sosesc la fiecare minut în această lume, unul mai stupid şi mai orb decât celălalt, prezentându-se ca vitele în fața Ta!

18. De aceea, arată-ți bunătatea față de pământeni aşa cum ne-ai arătat-o nouă şi nu mai îngădui crucificarea adepților Tăi de către cei care nu ar ezita nici o clipă să Te crucifice din nou dacă ai apărea pe pământ, aşa cum au făcut acum două milenii, când Te-ai întrupat ca om printre oameni.

Procedează şi astăzi, Doamne, aşa cum ai procedat atunci cu fariseii. Ridică-Te din nou, Doamne; ară pământul şi seamănă-l cu grația Ta, în toată plenitudinea ei, căci altfel această planetă se va transforma în cel mai scurt timp într-o oroare absolută! Ascultă, scumpul meu Iisus, Tu însuți spuneai adineauri că eu sunt iubita ta Helena. De vreme ce m-ai făcut demnă de acest nume sacru, fă-mi această favoare, ca unei iubite adevărate!

19. La fel ca toți antevorbitorii mei, nu îți voi recomanda nici eu să faci ceva anume, dar doresc să insist asupra gravității situației şi asupra faptului că trebuie făcut cu orice preț ceva decisiv! Tu singur dispui însă de o înțelepciune infinită şi numai Tu poți vedea în detaliu ce se va întâmpla în continuare! De vreme ce eu una nu voi putea beneficia vreodată de înțelepciunea Ta, nu pot nici să-Ți dau un sfat adevărat. Eu percep situația exclusiv dintr-o perspectivă lumească, iar viziunea mea nu poate găsi nici o altă soluție salvatoare. În schimb, Tu cunoşti o infinitate de căi şi metode; de aceea, fă aşa cum consideri necesar!

20. Dacă distinsa adunare aici de față este de părere că am spus numai prostii, nu cred că este vina mea, căci Te-am rugat să mă tragi de mânecă şi nu ai făcut-o! Am văzut chiar că mi-ai zâmbit de câteva ori! Să înțeleg oare că nu am spus numai prostii? Acest lucru m-ar mira sincer, căci dată fiind educația spirituală pe care am primit-o pe pământ, nimeni nu are dreptul să se aştepte să mă transform spontan într-o veritabilă Caterina din Sienna! La urma urmei, de-abia am reuşit să Te recunosc pe Tine, într-o măsură minimală şi numai cu ajutorul grației Tale!

21. Sper că am satisfăcut astfel voia Ta, aşa că îmi închei aici cuvântul. Slăvit să fii de-a pururi, Domnul şi Dumnezeul meu! Dacă am mai zbârcit-o pe alocuri, Doamne, nu mă îndoiesc că grația Ta va avea grijă să îndrepte lucrurile. O singură rugăminte mai am, comoara mea: să nu îți diminuezi în vreun fel iubirea față de mine din cauza prostiilor pe care le-am debitat! Şi cu aceasta, depun la picioarele Tale, Doamne, întreaga mea iubire, viața şi existența mea, acum şi de-a pururi. Amin".

Capitolul 85

Domnul critică sugestiile Helenei. Pământul nu trebuie să devină un paradis, căci nu este altceva decât o şcoala şi un poligon de testare a sufletelor.

1. Eu. „Draga Mea Helena, din perspectiva experienței şi viziunii tale spirituale ai prezentat lucrurile cât se poate de corect, iar dorințele pe care le-ai exprimat sunt întru totul meritorii. Voi avea chiar grijă să împlinesc o parte din ele. Cred totuşi că ai exagerat pe alocuri, îmi dau şi Eu seama că o parte din conducătorii de pe pământ sunt potriviți pentru orice alte îndatoriri, mai puțin pentru a-şi conduce popoarele, dar ce este de făcut?

2. Ca să Mă înțelegi mai bine, îți voi spune o parabolă, care te va ajuta să-ți dai seama singură în ce măsură poate fi îndeplinită dorința ta. Aşadar, ascultă-Mă!

3. După o călătorie obositoare, mai mulți călători se hotărăsc să se stabilească într-un mic paradis terestru pe care l-au descoperit în calea lor, o mică oază cu un teren fertil şi plin de vegetație din mijlocul unui deşert. Desigur, prima lor prioritate este să îşi construiască o locuință în care să se adăpostească. Lemnul se găseşte din abundență în jur; la fel şi pietrele pentru construcție. Ei încep aşadar lucrul, şi în scurt timp construiesc o colibă spațioasă, capabilă să îi protejeze de frig, de căldura excesivă şi de animalele sălbatice.

4. Unul din călători ia însă cuvântul şi spune: «Dragii mei prieteni, această colibă este bună şi utilă, şi ne va proteja cu siguranță o vreme de frig, de căldură şi de fiarele sălbatice. Mă întreb însă în ce măsură va rezista ea dacă ne va ataca vreun duşman uman, care s-ar putea ascunde de pildă dincolo de acele dune... Ce s-ar întâmpla dacă unul din triburile deşertului ne-ar ataca peste noapte, distrugând coliba şi omorându-ne pe toți? Credeți că această colibă ne va putea asigura o protecție permanentă?» După ce se gândesc o vreme, ceilalți îi răspund: «Ai dreptate. Coliba noastră nu este suficient de puternică pentru a rezista în fața unui asemenea atac. De aceea, haide să săpăm un şanț lat în jurul ei, iar dincolo de acesta să înălțăm o fortăreață de circa patru metri, în plus, vom pune la ferestre bare de fier, şi astfel nu ne vom mai teme de potențialii noştri duşmani. Vom construi de asemenea o poartă la intrare cât se poate de solidă, capabilă să reziste ia orice atac». Toată lumea este de acord cu aceste sugestii, aşa că ele sunt puse imediat în aplicare.

5. După ce termină lucrul, toți se simt satisfăcuți şi mulțumiți, dar această stare nu durează prea mult, căci unul dintre ei remarcă: «Dar, dragii mei prieteni, viața pe pământ este pretutindeni aceeaşi, mai mult sau mai puțin, în țările civilizate din Europa, în care există regi mândri care au armate puternice, oamenii nu sunt nevoiți să îşi construiască fortărețe în jurul caselor lor, căci nimeni nu se teme de duşmani. Tot ce trebuie să facă ei este să se supună legilor stăpânirii, adoptându-le ca şi cum ar fi ale lor, după care se pot mişca pe întreg teritoriul respectiv, sub protecția autorităților care îl guvernează. Noi nu trebuie să ne supunem nici unei legi şi nimeni nu ne îngrădeşte puterea. Putem spune orice dorim, slavă cerului, dar mă întreb - la ce ne foloseşte acest lucru? Ce-i drept, nu avem impozite de plătit, dar trebuie să muncim din greu întreaga zi pentru a aduna fructele necesare pentru a ne asigura traiul, care nici măcar nu prea sunt pe gustul nostru. Mai mult, ne-am clădit o adevărată fortăreață pentru a ne proteja de nişte eventuali duşmani, pe care nici măcar nu îi cunoaştem, şi asta tocmai aici, în țara deplinei libertăți. Noaptea suntem nevoiți să ne baricadăm în casă, pentru a ne apăra. Parcă am fi nişte agitatori revoluționari din Paris!! Pe scurt, vă invit să decideți singuri dacă această libertate absolută de care ne bucurăm ne face să ne simțim mai bine decât cel mai umil muncitor din cea mai cruntă dictatură europeană! Noi trăim aici ca nişte comunişti desăvârşiți, dar dacă e să fim corecți până la capăt, nici fiarele sălbatice nu trăiesc animate de un alt spirit! Singura lege pe care am adoptat-o este cea a prieteniei noastre, în schimb, trebuie să muncim necontenit pentru a ne satisface stomacul, astfel încât palmele noastre au ajuns la fel de scorojite ca şi scoarța copacilor în care ne cățărăm. Desigur, nu suntem obligați să plătim impozite pentru muncitorii pe care i-am angajat (căci nu avem astfel de muncitori), dar suntem nevoiți să facem totul cu mâinile noastre, căci nu consumăm cu nimic mai puțin decât ceilalți oameni din țările civilizate. Nu avem nici preoți care să ne amenințe cu focul iadului, dar dacă stăm să ne gândim, s-ar putea ca iadul să fie ceva mai ispititor decât acest aparent paradis! Ei bine, ce ziceți? Cum am putea să ne mai colorăm puțin existența mizerabilă, făcând-o ceva mai tolerabilă?»

6. Ceilalți ridică din umeri, spunând: «Cine ar fi crezut aşa ceva? Practic, este imposibil să scapi de necazuri, oriunde te-ai afla. Nici nu ai scăpat bine de un necaz că apare altul, ca din senin! De vreme ce ne aflăm aici, nu mai putem schimba lucrurile. De aceea, cel mai bine este să continuăm să fim la fel de activi, şi poate că lucrurile se vor schimba în bine cu timpul».

7. Draga Mea Helena, această parabolă te poate ajuta să înțelegi ce este de făcut în continuare cu pământul, care trebuie să continue să rămână o cale spinoasă a spiritului uman, dacă acesta doreşte să descopere adevăratul paradis!

8. Dacă aş alunga prin puterea Mea toți conducătorii de pe pământ, lăsându-i pradă populației dezlănțuite, oamenii ar ajunge în scurt timp să se conducă singuri - dar la ce le-ar folosi acest lucru? Toată lumea ar dori atunci să conducă şi nimeni nu ar mai fi dispus să asculte de altcineva. Dacă popoarele ar fi lăsate să se conducă singure şi să îşi stabilească propriile legi, Mă întreb cine le-ar putea sili să asculte vreodată - în caz de pericol sau de urgență - chiar aceste legi, create de ele însele? Adevăr îți spun:

9. Va veni o vreme când pe pământ va domni democrația, dar aceasta va fi complet diferită de cea pe care şi-o imaginează la ora actuală oamenii. Şi vom vedea cât de curând dacă ei nu vor plânge la fel ca izraeliții în deşert, atunci când nu şi-au mai putut fierbe carnea pe vetrele lor.

10. Vă reamintesc tuturor că pământul nu poate fi un paradis, căci el este şi trebuie să rămână un poligon al tuturor încercărilor pentru spiritul care sălăşluieşte în trupul păcătos al omului. Fără aceste încercări, nici un spirit nu ar putea cunoaşte vreodată adevărata viață, cea eternă, lucru de care vă veți da seama cât de curând.

11. Dar adevăratul motiv al slăbiciunii din ce în ce mai mari a regilor şi al orbirii tot mai accentuate a națiunilor este altul decât cel pe care vi-l imaginați voi. Îl vom cunoaşte în curând pe unicul vinovat de această situație şi vom avea grijă să îl încarcerăm, eliberând astfel popoarele pământului de lanțurile sale, caz în care lucrurile se vor îmbunătăți de la sine, fără să mai fie nevoie ca noi să intervenim într-o manieră directă şi teribilă!

12. Adevăr îți spun, draga Mea Helena, când această adunare va ajunge la concluzia finală, vei fi cu adevărat mulțumită de Mine. Deocamdată este necesar să lăsăm spiritele de pe pământ să devină conştiente de sine şi să dobândească o viziune spirituală mai amplă, căci la ora actuală aceasta le lipseşte cu desăvârşire!

13. Când acest lucru se va realiza, nu va dura decât o singură clipă ca pe pământ să fie instaurată o nouă ordine!

14. Dragul Meu Max Olaf, Mi se pare că tu nu ai scos încă nici un cuvânt. Haide, apropie-te puţin de Mine şi spune ce gândeşti şi care sunt dorinţele tale în legătură cu pământul!"

Capitolul 86

Înţelepciunea lui Olaf. Toastul celest. Noua lumină şi puntea iubirii născută din graţia Domnului.

l. Max Olaf se apropie şi îşi începe astfel discursul: „O, Doamne, după ce a vorbit înţelepciunea Ta este foarte greu ca cineva să îşi mai exprime vreo dorinţă, căci Tu ai prevăzut şi ai declanşat deja tot felul de acţiuni, care vor pune cu siguranţă capăt actualei stări de fierbere de pe pământ în cel mai scurt timp! De altfel, aceasta este chiar principala mea dorinţă, căci nu i-aş dori nici chiar diavolului ceva rău; ce să mai vorbim de fraţii mei umani!

2. Nu este necesar nici să-Ţi descriu ce se întâmplă pe pământ, o, Doamne, căci Tu poţi vedea nu doar faptele odioase care se petrec pe această planetă, dar şi inimile celor care le comit, inclusiv impulsurile bune sau rele care au stat la baza lor. Mai mult decât atât, Tu îţi dai seama şi cum au ajuns aceste gânduri şi dorinţe negative în inimile oamenilor, aşa că este evident că nu ai nevoie ca vreun spirit creat de Tine să îţi spună ce este de făcut. De altfel, Tu ne-ai putea spune, pe bună dreptate: «Ascultaţi! Iată cum voi proceda în continuare!», şi nici unul dintre noi nu ar avea dreptul să crâcnească în faţa Ta, căci Tu singur eşti Domnul, aşa că poţi face orice doreşti!

3. De aceea, sunt convins că Tu cunoşti perfect ce se întâmplă pe pământ şi de ce permiţi ca aceste lucruri să se întâmple, chiar dacă nici unul dintre noi nu-şi dă seama care este motivaţia Ta. Nimeni nu are dreptul să îţi spună Ţie: «Doamne, oare ai devenit surd şi orb, de vreme ce ne laşi să pătimim din cauza tuturor acestor nenorociri?» Eu cred, dimpotrivă, că Tu ridici pe oricine care Te strigă şi care are încredere în Tine. Trebuie să recunosc însă că celor care nu cred în Tine, ci doar în armele lor puternice, nu le-ar strica o mică lecţie, care să-i umilească în faţa Ta, o, Doamne, şi în faţa întregii lumi. Cât despre cei mici şi cei smeriţi, aceştia au toate motivele să se bucure, căci Tu eşti adăpostul şi refugiul care îi protejează, şi ştiu că nu vei îngădui niciodată ca ei să fie umiliţi de puternicii acestei lumi! Dimpotrivă, mă aştept să îi umileşti în cel mai scurt timp pe cei puternici în faţa celor mici, desigur, după ce le vei scoate masca făţărniciei! Căci la ora actuală ei joacă un joc perfid cu naţiunile pe care le conduc!

4. Am toată încrederea că tot ce vei face Tu va fi bine făcut! Sunt de asemenea perfect conştient de laşitatea acelor oameni! Ştiu că la momentul potrivit, Tu îi vei lovi pe aceşti «duşmani» ai oamenilor de rând, care vor dispărea de parcă nu ar fi existat niciodată, cu poziţiile lor înalte cu tot! De aceea, slăvit fie de-a pururi numele Tău sfânt!

5. Trăiesc totuşi un sentiment ciudat! Deşi nu văd şi nu aud nimic, am senzaţia că pământul a primit o lovitură puternică. O, Doamne, ce se întâmplă?!"

6. Eu: „Dragul Meu Max Olaf! Adevăr îţi spun: astăzi, astăzi, astăzi! Ei îşi doresc pauză de noapte şi vor avea parte de ea, dar noaptea îi va înghiţi! Îşi doresc moartea duşmanilor lor, dar vor fi surprinşi ei înşişi de ea! Îşi doresc lux, faimă şi onoare, fiind dispuşi să ucidă mii de semeni ai lor de dragul acestor orori! Le voi dărui tot ce îşi doresc, dar luxul lor îi va cutremura, faima lor va fi una teribilă, iar onoarea de care vor avea parte îi va îngropa! Îşi doresc să conducă! Bine, vor conduce, dar domnia lor va fi ca o ciumă, ca un dragon prins în cuşcă şi ca un monstru care zace în mâlul de pe fundul mării! Le place minciuna, căci adevărul li se pare o oroare! De aceea, nu se vor ridica niciodată în lumina orbitoare a adevărului! îşi doresc chiar şi un Dumnezeu, dar unul de care să se poată folosi aşa cum le convine lor! De aceea, nu îmi vor vedea niciodată faţa! Îşi doresc viaţa, dar numai pentru ei înşişi; ceilalţi nu au dreptul la viaţă decât dacă aceasta le foloseşte celor puternici! De aceea, vor trăi de-a pururi în singurătate! Pe scurt, vor obţine tot ce îşi doresc, dar sufletul lor va fi cuprins de o tristeţe sfâşietoare, pe care vor încerca să o alunge prin orice mijloace, dar în zadar! Căutarea lor va fi inutilă, căci nimeni nu va putea ridica piatra de moară de pe mormântul sufletului lor! O, îi cunosc foarte bine, şi le cunosc poftele desfrânate şi faptele neruşinate! I-am numărat pe toţi regii pământului şi pe foarte puţini i-am găsit drepţi în faţa Mea! De aceea, cu toţii vor avea parte de soarta lui

Nabucodonosor! Pe cei puțini care sunt drepți am să-i ajut chiar Eu, în mod miraculos, astfel încât să strălucească printre toți regii şi toate popoarele de pe pământ ca nişte stele strălucitoare pe firmamentul întunecat.

7. Iar judecata va începe astăzi, astăzi, astăzi! Mulți dintre ei vor fi loviți chiar astăzi! Mulți diavoli vor pieri astăzi, iar Satan nu va mai putea scăpa de capcana pe care i-am întins-o.

8. Iar acum, dragul Meu Robert, du-te şi adu vinul cel mai bun, vinul vieții, al iubirii şi al adevărului, ca să putem bea în sănătatea sărmanilor noştri frați de pe pământ, binecuvântându-i! Aşa să fie!”

9. Robert se grăbeşte să aducă prețiosul vin, aşa cum i-am poruncit.

10. După ce îi aşează pe marea masă a conferinței, îl binecuvântez, după care îi spun lui Robert: „Dragul Meu Robert, dacă am spus că doresc vin, este evident că trebuia să aduci şi pâine, căci una nu merge fără cealaltă. De aceea, du-te şi adu-ne cea mai bună pâine, căci în această casă poți găsi orice doreşti, din abundență!

11. Împarte-le inclusiv celor 24 de balerine din vin şi din pâine, şi spune-le să îşi pregătească picioarele, căci va veni din nou vremea să danseze! Dacă doresc să se bucure inclusiv de fructele cele mai nobile, atunci deschide-le uşa cabinetului de vizavi şi lasă-le să se bucure de ceea ce vor găsi înăuntru!

12. Adu de asemenea un număr suficient de mare de cupe în care să putem turna vinul - câte o măsură întreagă pentru fiecare mesean. Haide, du-te şi îndeplineşte-Mi dorința!”

13. Robert se grăbeşte fericit să îmi ducă la îndeplinire porunca.

14. După ce totul este pregătit conform ordinii dorite de Mine, le servesc Eu însumi mesenilor pâinea şi vinul, spunându-le: „Copiii Mei, luați şi mâncați! Beți şi închinați în sănătatea copiilor şi fraților noştri de pe pământ, care sunt nevoiți să suporte mari persecuții, simțindu-se slăbiți şi îngrijorați! Vă asigur că vor fi ajutați în cel mai scurt timp! Fie ca fiecare picătură de vin băută de noi să se transforme într-o binecuvântare înmiită pentru toți cei cu inima curată! Adevăr vă spun tuturor: ceea ce le vom dori astăzi, se va îndeplini de o mie de ori! Inimile lor şi faptele lumii vor adeveri aceste adevăruri! Pe pământ vor apărea oameni care le vor revela semenilor lor ceea ce s-a întâmplat astăzi aici, cuvânt cu cuvânt, şi felul în care avem grijă de sărmanul pământ!

15. Nu trebuie să-i uităm însă nici pe cei orbi şi surzi! Numai cei împietriți vor trece prin foc - prin acest element capabil să distrugă diamantul şi rubinul. Căci cei care nu sunt dispuşi să îşi îmblânzească inimile prin puterea Cuvântului Divin, vor fi nevoiți să şi le îmblânzească prin puterea focului! Prin puterea loviturilor de ciocan ale înțelepciunii Mele, ei vor deveni precum fierul înroşit, care poate fi prelucrat apoi în unelte utile pentru casă (altfel spus, se vor transforma în biserica celestă). Desigur, se vor agita şi vor face mult zgomot, se vor sfătui şi vor face planuri, dar încercările lor vor fi zadarnice, căci planurile lor vor avea întotdeauna rezultate opuse celor scontate de ei! Căci Eu singur sunt Domnul şi numai Eu am puterea de a rupe sceptrele şi coroanele, ridicându-i pe cei mulți şi oropsiți, cu condiția ca ei să îşi întoarcă fața către Mine. Dacă nu şi-o vor întoarce însă, vai lor!

16. Îi voi ridica de asemenea pe regii care îşi vor întoarce fața către Mine, dându-le adevărata înțelepciune şi puterea care derivă din ea! În final, popoarele lor vor striga: «Binecuvântat fie regele nostru dăruit de Dumnezeu! Ce este al nostru este şi al tău! Singura constituție pe care o acceptăm este înțelepciunea şi bunătatea ta! Voința noastră este cuvântul tău, iar legea noastră este voința ta! Vai celor care vor îndrăzni vreodată să se atingă de capul tău uns cu mir!»

17. Îi ameninț însă de trei ori pe toți acei regi, duci şi prinți care îşi calcă întotdeauna cuvântul, care înşeală credința semenilor lor, umplându-le inimile cu minciuni şi cu amăgire! Adevăr vă spun: aceştia se vor prăbuşi ca frunzele uscate duse de vânt! Căci am intenția să curăț pământul de toate buruienile sale!

18. Când pământul va fi curățat, voi construi o punte de aici şi până acolo, astfel încât locuitorii planetei să poată trece mult mai uşor în lumea noastră atunci când vor dori acest lucru, căci acum nu au la dispoziție decât scara şubredă a lui Iacov, pe care numai îngerii mai pot urca şi coborî.

19. Această punte va fi largă şi uşor de urcat, la fel cum este să navighezi pe o mare liniştită, pe care nu există nici un val. Puntea nu va avea gardieni nici la început, nici la mijloc şi nici la sfârşit, care să-i verifice pe cei slabi, bolnavi sau întristați. Toți oamenii vor fi liberi să urce pe ea, pentru a obține din lumea noastră sfatul şi îndrumarea celor de aici, din adevărata lor patrie!

20. Tot pe această punte vom coborî şi noi - din nou - pe pământul pe care l-am părăsit de mult, pentru a-i ridica noi înşine pe copiii noştri, învăţându-i, ghidându-i şi conducându-i cu înţelepciune, astfel încât să restabilim astfel paradisul pierdut!
21. Acum îmi cunoaşteţi voinţa şi decizia! Comparaţi-le cu discursurile voastre anterioare, cu opiniile şi dorinţele pe care le-aţi exprimat - şi veţi constata că am ţinut cont de toate! Nici unul dintre voi nu va putea spune că a vorbit în zadar.
22. De aceea, haideţi să mâncăm şi să bem în sănătatea copiilor şi fraţilor noştri de pe pământ! Căci acum aţi aflat ce vom face şi cum îi vom ajuta pe copiii pământului, aşa că nu mai rămâne decât să trecem la fapte!”

Capitolul 87

Masa celesta. Toată lumea închină în sănătatea omului terestru.
Rochia şi coroniţa de mireasă ale Helenei – o analogie.

1. După această invitaţie a Mea, toţi oaspeţii se ridică cu respect de la masă, spunând: „O, sfânt, sfânt, sfânt eşti Tu, Doamne, singurul nostru Dumnezeu şi Părinte preaplin de iubire! Lăudat fie de-a pururi numele Tău sacru!”
2. Extrem de emoţionată, Helena începe să suspine, spunând: „O, Iisuse al meu! Cum se face că mă aflu aici, chiar lângă tine, eu, cea nedemnă? Tu eşti Dumnezeu cel viu şi etern, Creatorul atotputernic al cerului şi al pământului, iar eu nu sunt decât o servitoare de la bucătărie, murdară şi plină de păcate şi de obscenităţi! Nu, este imposibil! O, Doamne! Abia acum îmi dau seama în toată profunzimea ce păcătoasă iremediabilă sunt şi cât de nedemnă sunt să stau alături de Tine! De aceea, Te implor, îngăduie-mi să mă aşez lângă acele dansatoare, cu care am cu siguranţă mult mai multe în comun decât cu sfinţenia Ta infinită!”
3. Eu: „Hei, hei, ascultă ce spui! Dacă te-ai fi opus voinţei Mele, atunci ţi-aş fi găsit cu siguranţă un alt loc decât cel de faţă! De vreme însă ce Mă iubeşti atât de mult, prefer de o mie de ori să te am lângă Mine, decât să te ştiu în altă parte. Crezi că Eu nu mă gândesc toată ziua la nimic altceva decât la statutul Meu de «Domn şi Dumnezeu» al vostru? Dacă da, atunci te înşeli foarte tare! Dacă M-aş fi împăunat cu acest titlu al Meu, atunci cu siguranţă nu aş fi acceptat niciodată să fiu crucificat de dragul vostru, ba nici măcar să Mă fi întrupat. Dat fiind însă că natura Mea este blândeţea şi bunătatea, Eu îmi împart statutul Meu uman cu voi toţi, aşa că poţi să rămâi fără probleme alături de Mine. Haide, fii bună şi păstrează-ţi locul! Mănâncă şi bea după pofta inimii, căci adevăr îţi spun: ne vom înţelege împreună cât se poate de bine”.
4. Această nouă încurajare a Mea o transfigurează complet pe Helena. Iubirea ei se aprinde ca o vâlvătaie, transformându-i fiinţa, care începe să strălucească de o frumuseţe fără seamăn. Chiar şi Adam, aflat de cealaltă parte a ei, remarcă: „Nu diferă cu nimic de Eva înainte de căderea din paradis! După căderea noastră, singurele femei pe care le-am mai văzut pe pământ de o frumuseţe atât de mare au fost Gamela şi preoteasa Purista*. Trebuie să recunosc însă că această fiică extrem de tânără a noastră seamănă perfect cu amândouă. Cu siguranţă, are un spirit splendid! - Helena, mă tem că va trebui să-mi acorzi şi mie puţină atenţie! Ascultă, într-un fel, şi eu îţi sunt ca un părinte, cei puţin trupeşte şi sufleteşte. Şi eu îmi iubesc toţi copiii, deci inclusiv pe tine. Nu trebuie să te ruşinezi de mine numai pentru că sunt strămoşul tău ancestral, patriarhul primordial Adam! Din punct de vedere spiritual suntem amândoi egali în faţa lui Dumnezeu, aşa că nu avem motive să ne ruşinăm unul de celălalt. Căci omul rămâne om, indiferent dacă a păşit pe pământ cu mii de ani în urmă sau abia mai recent! Înţelegi ce îţi spun?”
5. Helena îi răspunde: „Ah, sunt extrem de onorată de faptul că părintele Adam mi-a făcut cinstea să îmi adreseze câteva cuvinte! Nu mi-aş fi imaginat niciodată că el poate fi atât de amabil şi de bun la suflet. Dacă bunul părinte este de acord, atunci îl rog să îmi povestească ceva din timpurile de altădată, căci îmi plac la nebunie astfel de istorii”.
6. Adam: „O, copila mea, nu numai că am să-ţi povestesc, dar îţi pot chiar arăta foarte multe lucruri!”

7. Eu: „Helena, văd că ai uitat să mănânci şi să bei! Priveşte, toți cei de față mănâncă şi beau în sănătatea fraților lor suferinzi de pe pământ, dar tu nu te-ai atins nici de pâine, nici de vin. Să înțeleg că nu îți pasă deloc de frații noştri tereştri, aşa cum le pasă celorlalți?”

8. Helena: „O, iubitul meu Dumnezeu şi Mântuitor Iisuse! Celui care Te iubeşte pe Tine mai presus de orice, aşa cum este cazul meu, nu-i mai este foame şi sete! Căci Tu eşti pâinea vieții, care fortifică spiritul, şi vinul cel mai nobil, care aprinde iubirea din suflet! Dacă aş putea mânca de-a pururi din această pâine de pe masă şi dacă aş putea bea continuu din vinul acesta, dar nu aş putea să dispun plenar de iubirea Ta, singura în care este ascunsă întreaga putere a vieții, atunci cu siguranță nu aş putea ajuta pe nimeni, nici măcar pe mine însămi. Nu această pâine şi nu acest vin pot ajuta pe cineva, oricât de spiritualizate ar fi ele, ci numai Tu, iubitul meu Iisus! De aceea, nu pot să cred că fac ceva rău dacă nu m-am atins încă de mâncare şi de băutură! Oricum, am să-mi dau osteneala şi am să mănânc şi am să beau, dar asta numai datorită iubirii mele pure pentru Tine! Te implor, nu fii supărat pe mine!”

9. Eu: „O, mult iubita Mea Helena, cum aş putea fi supărat vreodată pe tine? Cum te poți gândi măcar la aşa ceva? Ascultă, ştiam foarte bine că nu poți mânca şi bea din cauza iubirii pe care Mi-o porți! Ți-am pus totuşi această întrebare, dar numai cu scopul ca această distinsă adunare să poată auzi răspunsul tău. De vreme ce ai vorbit, exprimând întocmai sentimentele Mele, cred că ai dreptul să porți o rochie şi o coroniță purpurie, căci acum ai devenit mireasa Mea dragă şi meriți să vii îmbrăcată cu iubirea cea mai pură, pentru totdeauna. Frate Robert, du-te şi deschide dulapul acela din aur. Vei găsi în el rochia potrivită pentru această mireasă a inimii Mele. Adu-o, ca să o pot îmbrăca Eu însumi cu ea!”

10. Robert se grăbeşte fericit să aducă rochia de mireasă. Când deschide dulapul, rochia din interior aproape că îl orbeşte cu strălucirea ei celestă, căci ochii lui nu sunt încă obişnuiți cu slava divină. Văzând această rochie, dansatoarele nu îşi pot înăbuşi un strigăt de uimire, plecându-şi privirile din fața ei pentru a nu orbi, căci rochia străluceşte mai puternic decât un apus sublim de soare.

11. Chiar şi cârcotaşul nostru, alungat de noua sa companie şi refugiat într-un colt îndepărtat, nu se poate stăpâni şi îl întreabă pe Robert cui îi este destinată această rochie imperială. Robert îi răspunde pe un ton obişnuit de conversație: „Pentru fosta femeie primitivă!” Auzind acest lucru, cârcotaşul îi spune pe un ton furios: „Hm, se pare că se pricepe de minune să sucească chiar şi mințile celor mai înțelepți eroi ai cerului! Mă rog, nu vreau să mai comentez, căci sunt convins că o să-i vină cât se poate de bine, dar spune-mi, prietene Blum, cum se face că cel mai înțelept dintre spiritele de față a căzut în capcana acelei femei cu limba ascuțită şi veninoasă, făcând din ea o adevărată regină a cerului?”

12. Robert: „Prietene, dacă doreşti să afli răspunsul la această întrebare, va trebui să îl întrebi chiar pe El, iar El îți va explica! Eu unul nu sunt suficient de inițiat în tainele celeste. El singur este Domnul, aşa că poate face orice doreşte. Aceasta este voința Lui, aşa că trebuie să se îndeplinească. Acum ştii tot ce trebuia să ştii. Eu unul trebuie să plec, căci El îmi face semn din ochi să mă grăbesc!”

13. Robert se întoarce în grabă în camera de consiliu, ducând în brațe rochia strălucitoare. O iau şi i-o dau Helenei, care abia dacă îndrăzneşte să o atingă, tremurând toată de iubire şi recunoştință față de Mine. Respectul ei este atât de mare încât refuză să şi-o pună pe ea, simțindu-se prea nedemnă de o asemenea îmbrăcăminte celestă.

14. De aceea, îi spun: „Iubita Mea Helena, ştii bine că Eu nu admit nici un fel de refuz, căci voința Mea trebuie îndeplinită cu orice preț, chiar dacă acest lucru ar presupune distrugerea întregii creații! De altfel, în calitatea Mea de Creator al slavei nesfârşite a cerului şi a lumilor, Eu prefer de o mie de ori o mireasă frumoasă şi minunat împodobită uneia urâte. În fața Mea, toate lucrurile trebuie să se afle în echilibru. Dacă cineva îşi purifică perfect părțile interioare, înfățişarea sa exterioară trebuie să corespundă întru totul acestei purități interioare, intrând într-o armonie desăvârşită cu ea. Rochia de față corespunde perfect ființei tale interioare. De aceea, va trebui să o îmbraci!”

15. Auzind aceste cuvinte, Helena îmi spune: „O, mult iubitul meu Dumnezeu şi Doamne Iisuse! Ştii foarte bine că inima mea este ataşată de Tine, nu de o simplă rochie. Căci dacă am parte de tine, nu mai am nevoie de toate cerurile şi de toată slava lor, care nu ar face decât să mă dezguste în absența Ta. De vreme ce insişti atât de mult, îmi voi pune rochia, iar inima mea plină de iubire îți va

arăta de-a pururi recunoştinţa ei. Facă-se voia Ta sfântă! - O, sfântul şi iubitul meu Iisus! Tu singur eşti inima mea, viaţa mea, fericirea mea şi întreaga mea comoară!”

16. După aceste cuvinte spuse din inimă, ea ia rochia, dar imediat după ce o atinge cu mâinile, se trezeşte îmbrăcată cu ea. Uimită, Helena spune: „Cum a fost posibil? Nici nu am atins bine această rochie că m-am şi trezit îmbrăcată cu ea! O, şi cât de bine îmi vine! Parcă mi-ar fi luat cineva măsurile! O, scumpul meu Iisus, Tu ai puterea să înnebuneşti complet omul de atâta fericire! Vai, cât de frumoasă arăt acum! Ştiu că nepreţuita rochie era minunată în sine, dar nici chiar ea nu justifică frumuseţea celestă care m-a învăluit dintr-o dată!

17. O, scumpul, iubitul, dulcele şi frumosul meu Iisus, ce pot face acum ca să-mi arăt aprecierea şi recunoştinţa faţă de Tine?”

18. Eu: „Draga Mea Helena, ai făcut deja tot ce era de făcut. Te asigur că nici cel mai puternic dintre arhangheli nu ar putea realiza vreodată ceva mai înălţător decât iubirea Mea mai presus de orice. De aceea, continuă să faci ce ştii mai bine, căci nimic altceva nu Mi-ar face o plăcere mai mare, şi nu-Mi mai cere o altă sarcină... Îţi spun un singur lucru, iubirea inimii Mele: cine Mă iubeşte aşa cum o faci tu poartă în sine o comoară mai sublimă decât ar putea să înţeleagă vreodată toate cerurile la un loc, căci Eu Mă aflu deja în inima sa! În interiorul Meu cresc deja noi şi noi ceruri, care mai devreme sau mai târziu vor deveni manifeste!

19. Dar să nu mai vorbim deocamdată despre aceste lucruri! Haide, draga Mea Helena, dă-Mi din nou un sărut just, după care ne vom continua sfatul, ocupându-ne de bunul mers al universului”.

(* - Vezi „Casa Domnului” de Jakob Lorber, n.r.)

Capitolul 88

Răsplata supremă a iubirii divine pure - Nunta cu Divinitatea

1. Helena Mă întreabă: „Doamne, spuneai să îţi dau un sărut just, dar cuvântul «just» mă cam încurcă! Căci eu nu cunosc nici un alt sărut decât cel născut din iubire. De altfel, nici nu Ţi-am dat până acum vreun alt tip de sărut. Dacă un sărut născut din iubirea cea mai pură nu este un sărut just, atunci nu ştiu ce fel de sărut ai dori să primeşti!”

2. Eu: „Bine, scumpa Mea Helena, ce fel de sărut ar mai putea exista în afara celui născut din iubirea cea mai pură şi mai autentică? Ca să aprofundam lucrurile, pot să-ţi spun că există două tipuri de săruturi: unul născut mai degrabă din respect decât dintr-o iubire foarte pură, şi altul născut exclusiv din iubire. Ei bine, Eu consider un sărut adevărat doar acest al doilea tip de sărut, dat pe gură, nu doar pe frunte. Până acum, tu mi-ai dat doar săruturi pe frunte, născute din respectul cel mai deplin, deşi Mi-am dat seama încă de atunci că ele derivau mai degrabă din iubirea ta, decât din respectul tău faţă de Mine. De vreme ce între timp respectul tău a fost copleşit întru totul de iubirea pe care Mi-o porţi, poţi să îmi dai liniştită un sărut pasional pe buze, ceea ce va însemna un sărut adevărat! înţelegi ce ţi-am spus, iubita Mea Helena?”

3. Helena îmi răspunde cu faţa roşie ca focul: „O, foarte bine, dar nu crezi că ceilalţi vor crede că am împins prea departe lucrurile? De altfel, cui îi pasă?! De vreme ce Tu, Doamne şi Dumnezeul meu, eşti Cel care doreşte acest lucru, este evident că nu poţi greşi, iar iubirea nu poate greşi nici atât! Dacă Te consider pe Tine Creatorul tuturor lumilor, iar pe mine doar o creatură slabă şi nedemnă, ar fi cu totul ieşit din comun ca eu să Te sărut pe Tine pe gura din care au ieşit cândva cuvintele sfinte: «Facă-se!», urmate de manifestarea întregului univers! Ştiu însă că Tu doreşti ca inima mea să fie cuprinsă de beatitudinea supremă. De aceea, îţi voi îndeplinia ceastă dorinţă, care este de mult timp şi dorinţa mea secretă cea mai arzătoare!”

4. După aceste cuvinte, ea îmi dă un sărut de modă veche, după care îi spun: „Abia acum ai atins perfecţiunea şi ai realizat marea operă de reconciliere între Mine şi întregul pământ! - De acum înainte, te vei afla în permanenţă alături de Mine, bucurându-te de beatitudinea supremă, născută din iubirea Mea, respectiv de beatitudinea derivată din cerul iubirii Mele cele mai înalte şi mai pure, în care sălăşluiesc numai acei îngeri care Mă iubesc aşa cum o faci tu! Adevăr îţi spun: nu sunt foarte mulţi ca ei! Sunt numeroase spiritele care Mă iubesc, dar numai în calitatea Mea de Dumnezeu, Domn şi Părinte al lor. Tu însă, la fel ca şi Maria Magdalena, ai fuzionat pe deplin cu Mine, astfel încât inimile noastre au devenit una, unindu-se într-o căsnicie perfectă a tuturor cerurilor. Prin această

căsnicie ai devenit însăşi soţia lui Dumnezeu, şi astfel una cu Mine. De aceea, de acum înainte te vei bucura de întreaga beatitudine care derivă din Mine. Ce spui, eşti satisfăcută!?”

5. Helena îmi răspunde cu vocea tremurândă de preaplinul ardorii pe care o simte: „O, o, o! Preasfântul meu Iisus! Eu, o păcătoasă nedemnă, să fiu soţia Ta, o, Doamne, ce spui acolo?! Cu siguranţă, acest lucru ar fi imposibil! - Şi totuşi, ai rostit aceste cuvinte chiar Tu, Adevărul etern, aşa că nu ai cum să Te înşeli! Bine, dar ce mă voi face eu cu toată această beatitudine supremă, de o profunzime pe care nimeni nu o poate cuprinde cu mintea? Cum voi putea să o suport? Oare nu voi ameţi, precum o păcătoasă care priveşte în jos, către pământ, de pe cea mai înaltă dintre stele? Oare voi fi capabilă să mă acomodez vreodată cu o asemenea înălţime? O, scumpul meu Iisus, ce-ai făcut din mine! Mă simt acum ca o nenorocită norocoasă, sau ca o nefericită fericită! Parcă aş fi, şi totuşi n-aş fi!”

6. Eu: „Iubita Mea, linişteşte-te! Adevăr îţi spun: îţi vei găsi în cel mai scurt timp pacea interioară, căci în cerul Meu cel mai înalt lucrurile sunt cum nu se poate mai simple şi mai umile! Acolo nu există splendori exagerate, nici vreun lux deşănţat, ci doar cea mai sublimă modestie, dublată însă de o bucurie fără seamăn, constantă şi neîntinată de nimic! Tu manifeşti deja aceste virtuţi, aşa că nu vei avea nici o problemă să te adaptezi perfect în această lume. Priveşte însă pe fereastră, în direcţia răsăritului, şi spune-Mi ce vezi acolo!”

Capitolul 89

Pământul şi ororile sale. Spiritul lui Antichrist.
O manifestare simbolică.

1. Helena se grăbeşte să ajungă la fereastră şi priveşte afară. După o vreme, îşi loveşte palmele, şocată. Se întoarce rapid către Mine şi îmi spune: „Bine... dar... Doamne, Dumnezeul meu! Iisuse! O, dar este teribil ce se întâmplă!”

2. Eu: „Ei bine, scumpa Mea Helena, ce anume te-a şocat atât de tare? Ai văzut oare vreun diavol sau vreo altă apariţie la fel de înspăimântătoare? Haide, revino-ţi şi spune-ne ce ai văzut!”

3. Helena îşi adună puterile şi spune: „O, scumpul meu Iisus! Cred că prin comparaţie cu ororile pe care le-am văzut adineauri, diavolul nu este decât un biet poznaş! Pentru prima dată de când am murit am văzut din nou pământul şi toate atrocităţile care sunt comise pe el, ca şi cum ar fi fost învăluite de ceaţă! Ciudat, dar am văzut Austro-Ungaria şi toate ţările din jur ca pe un fel de hartă pe care toate obiectele erau vizibile, de la cele mai mari şi până la cele mai mici. Vai, cumplită imagine! Oraşele erau cuprinse de flăcări, de obscenităţi şi de cele mai odioase lucruri! Râurile, lacurile şi mările erau pline de sânge! Armate teribile se înfruntau, şi nu puteam vedea altceva decât crime, trădări şi noi crime! Popoarele se sfâşiau reciproc, mai rău decât fiarele sălbatice! De partea Imperiului am văzut inclusiv un mare număr de ruşi. Din rândurile armatei austro-ungare făceau de asemenea parte numeroşi polonezi, precum şi alte popoare din întreaga Europă. Şi toată lumea striga: «Moarte despoţilor! S-a terminat cu graţia şi cu iertarea! Blestemat să fie cel care se gândeşte la iertare!» Bieţii imperialişti nu au putut face nimic, în pofida eforturilor lor, căci erau nevoiţi să se lupte cu un număr de zece ori mai mare de oameni, aşa că nu aveau cum să facă faţă. O, Doamne, pune capăt acestui genocid odios şi nu-i lăsa pe cei slabi să piară în luptă! Trimite-le ungurilor şi austriecilor un spirit al reconcilierii, căci ceea ce fac compatrioţii mei mă îndurerează peste măsură!”

4. Eu: „Iubita Mea Helena, ce ai văzut este adevărul curat! Inimile oamenilor au fost luate în posesiune de un spirit malefic, pe care noi îl numim spiritul Antichristului! El este cel care divide umanitatea, punându-i pe oameni să se omoare reciproc de parcă ar fi tigri, hiene şi dragoni. Te asigur însă că în cel mai scurt timp, aceste desfăşurări de trupe vor fi oprite într-o manieră cum nu a mai fost văzută vreodată pe pământ!

5. Iată, pe această masă vei putea vedea un vas care va creşte ca o plantă, direct din masă. În el vei vedea măsura tuturor ororilor care se petrec pe pământ. Îţi vei putea da astfel seama în ce perioadă de timp ne aflăm. Iată, a început să apară. Priveşte în interiorul lui şi descrie-ne ce vezi acolo!”

6. Fascinată, Helena priveşte apariţia miraculoasă a vasului fabulos. După câteva secunde, ea strigă: „Bine, Doamne, dar pentru numele lui Dumnezeu, ce fel de formă este aceasta? La început mi

se părea un fel de plantă naturală, nu foarte diferită de nuferii de pe pământ. Din ea a crescut însă o tulpină rotundă şi groasă, în vârful căreia a apărut un boboc, în scurt timp, frunzele s-au veştejit, iar bobocul s-a desfăcut, dar nu s-a transformat într-o floare, ci în tripla coroană papală (tiara), aşezată însă cu susul în jos, astfel încât tripla cruce aşezată pe un măr să fie aşezată invers. Această tiară se află acum în fața mea, de parcă ar fi o cupă de băut, fiind aşezată - curios lucru! - pe un fel de trepied, care s-a născut din tulpină. Această cupă ciudată are interiorul complet negru, la fel ca cea mai întunecată dintre nopți. Din pietrele prețioase cu care este încrustat exteriorul tiarei curge foarte mult sânge, amestecat cu tot felul de murdării şi de viermi, care au capul la fel ca fierul înroşit şi trupuri de dragon. Aceste bestii sorb cu nesaț sângele, astfel încât cupa nu se poate umple, în pofida fluxului extrem de bogat. De aceea, conținutul ei nu se poate revărsa în afară; mă cutremur numai la gândul a ce ar putea conține acesta... O, cu câtă lăcomie sorb aceste bestii sângele! Priveşte, acum văd mai clar una dintre aceste bestii! Ea are şapte capete, pe fiecare dintre ele crescând câte zece coarne ca nişte săbii, fiecare dintre coarne fiind încununat cu o coroană strălucitoare. Ori de câte ori se scufundă în sânge, acesta începe să şuiere, părând că o să se reverse în afară, lucru care nu se întâmplă însă niciodată, căci bestia îl soarbe cu lăcomie, în timp ce sângele neconsumat încă se transformă în abur şi fum! - O, Doamne, leagă fălcile bestiilor şi ia-le coroanele strălucitoare, pentru ca această cupă să se poată umple în sfârşit! O, ce priveliște înspăimântătoare!"

7. Eu: „Ei bine, iubita Mea Helena, începi să înțelegi în sfârşit ce se întâmplă, mai ales dacă vei compara imaginea pe care ai văzut-o pe fereastră cu cea de pe masă?"

8. Helena: „O, Doamne, nu prea! De aceea, Te implor să ne revelezi Tu semnificația corectă a acestor două fenomene, dacă aceasta este voia Ta sfântă şi înțeleaptă!"

9. Eu: „Foarte bine, draga Mea Helena, voi face acest lucru din toată inima! Ascultă-Mă deci cu atenție! Când ai privit pe fereastră, ai putut vedea marea răutate care există pe pământ, iar pe această masă ți-am revelat simbolic care este cauza ei! Când ai privit pe fereastră, ai putut vedea consecințele naturale, iar pe această masă cauzele care au stat la baza lor, de la A la Z.

10. Pe această masă poți vedea simbolul absolut al răului: o tiară inversată, a cărei împărăție sângerează din interior, astfel încât în curând va ajunge pe moarte. Vârfurile ierarhiei încearcă să ascundă sângele, pentru ca reputația lor exterioară să nu aibă de suferit din cauza ororilor interioare, dar eforturile lor nu vor avea rezultatul scontat de ei. În acest scop, Eu am fost Cel care a întors tiara cu susul în jos, pentru ca toată lumea să poată vedea cu ochiul liber care este conținutul ei. Orice ar face de acum înainte aceşti oameni, ei nu vor mai putea întoarce tiara în poziția sa normală, autodistrugându-se şi consumându-se din interior, înțelegi ceva din ce îți spun?"

11. Helena: „O, Doamne şi Dumnezeul meu! Înțeleg într-o oarecare măsură, dar nu chiar pe deplin. Căci nimeni în afara Ta nu poate înțelege care este semnificația sângelui şi a bestiilor rapace care se târăsc pe suprafața vasului. De aceea, Te implor, revelează-mi în câteva cuvinte în ce constă această semnificație!"

12. Eu: „Ei bine, ascultă-Mă! Sângele care curge din aceste pietre prețioase cu care este încrustat exteriorul tiarei simbolizează tirania prin care guvernează bogații pământului. Ei pretind în exterior că îşi doresc doar libertatea deplină a popoarelor lor şi drepturi egale pentru toată lumea, dar în interior nu simt decât o dorință de răzbunare şi o sete de sânge față de cei care nu le recunosc deplina suzeranitate tiranică. Aminteşte-ți de Inchiziție şi compară ororile ei cu cele ale timpurilor prezente, şi îți vei da astfel seama de ura şi furia celor puternici, precum şi de persecuțiile de toate felurile la care îi supun ei pe cei slabi, de crimele şi de sângele de care se fac vinovați, chiar dacă acestea nu ies întotdeauna la vedere, căci sunt foarte grijulii să le scundă de ochii mulțimilor, ceea ce face ca dorințele şi intențiile lor secrete să fie cu atât mai odioase!

13. Creaturile care se târăsc, consumând cu nesaț sângele, astfel încât popoarele oarbe să nu îl poată vedea, sunt toți acei ipocriți revoltători care ocupă pozițiile de putere în cadrul ierarhiei conduse de mai-marii pământului, lingându-i şi tămâindu-i cu orice chip pe aceştia, numai pentru a-şi păstra pozițiile şi privilegiile. În orice societate umană există astfel de ființe respingătoare şi decăzute. Ei sunt duşmanii popoarelor lor şi nu se iubesc decât pe ei înşişi. De aceea, sunt oricând gata să îi trădeze pe cei de binele cărora pretind că se ocupă, dacă pot obține astfel cel mai mic profit personal. **Căci orice om care a trădat o dată va continua să trădeze ori de câte ori va considera că va putea extrage în acest fel vreun profit. Aceasta este semnificația simbolică a femeii romane** (n.n. bisericii catolice). Ea nu îi iubeşte decât pe ipocriți, pe complotişti, pe cei care se laudă pe sine, pe

denunțători, pe spioni, pe mincinoşi şi pe cei lipsiți de inimă, care inventează cele mai variate mijloace pentru a-i înşela pe oameni fără nici un fel de scrupul. Dar chiar aceştia vor fi judecătorii săi nemiloşi şi cei care o vor trăda primii.

14. Ei, iubita Mea, acum înțelegi care este semnificația sângelui şi a creaturilor care se târăsc? Văd că înțelegi. A mai rămas să vorbim de animalul ciudat cu şapte capete. Ca să înțelegi mai limpede la cine se referă acesta, va trebui să creăm o nouă apariție.

15. Priveşte din nou către vasul de pe masă şi fii atentă la ceea ce îți va revela el. Descrie-ne apoi tot ceea ce vezi, în cele mai mici detalii".

Capitolul 90

O nouă desfăşurare a imaginii timpurilor. De ce tolerează Dumnezeu toate ororile pământului?

1. Helena priveşte din nou vasul şi constată că în centrul acestuia apare un tron pe care stă aşezat un conducător îmbrăcat în aur şi purpură. Văzându-l, ea se înspăimântă, dar apoi începe să vorbească cu timiditate: „O, mult iubite Mântuitor al tuturor oamenilor! Priveşte ce se întâmplă! Pe tronul acela stă aşezat un conducător minuscul, dar cu o mină atât de arogantă încât îmi dă fiori pe şira spinării!

2. Acum din vas apar un mare număr de ființe umane îmbrăcate frumos, care se închină până la pământ în fața acestui conducător minuscul. El îi priveşte scrutător cu ochii săi de bazilisc, făcându-i să se cutremure de spaimă. Cei care se închină mai tare sunt aduşi mai aproape de tron şi decorați cu ordine şi medalii. Cei care se închină mai puțin sunt scuipați în față şi alungați de lângă tron. O, iată, acum micuțul conducător îi alungă chiar şi pe cei decorați. Deşi aceştia continuă să se aplece până la pământ în retragerea lor, el îi blestemă, până când ei îi întorc spatele, după care scuipă pe urmele lor. Doamne, mare arogant!

3. Constat însă că încăperea în care se află regele devine din ce în ce mai mare, iar în ea apar nişte piticanii umane, care de care mai chinuită. Îi regăsesc printre aceştia chiar şi pe eroii slugarnici de dinainte, care au acum chipurile schimonosite de expresii tiranice. Sărmanele creaturi chinuite sunt nevoite să se întindă pe jos, pentru ca eroii slugarnici să poată păşi pe capetele lor. Cei care strigă de durere sunt luați imediat de paznici şi aruncați într-o gaură neagră. O, priveşte! Priveşte! Unii dintre ei sunt spânzurați cu capul în jos! O, ciudate lucruri se mai întâmplă!

4. Remarc de asemenea un grup de oameni care sunt complet striviți şi călcați în picioare. Trupurile lor sângerează din multiple răni. Ei avansează totuşi către tron, cerându-i regelui să le îndeplinească petiția şi să ia măsuri împotriva opresorilor lor. Regele se răsteşte însă la slujitorii săi: «Hei, pe viața voastră, nu îi lăsați pe acei viermi să se apropie de tron!» Slujitorii regelui se adresează astfel petiționarilor: «Regele este ocupat şi nu vă poate primi. Duceți-vă la funcționarii lui şi lăsați petiția voastră la ei!» Petiționarii le răspund: «Bine, dar tocmai împotriva lor am venit să ne plângem regelui; ei sunt cei care ne-au călcat fără milă în picioare!» «A, da? - Ei bine, în acest caz lucrurile se schimbă! Bine, atunci întoarceți-vă în linişte la casele voastre, iar noi vom avea grijă ca cererea voastră să ajungă la rege! Spuneți-ne însă numele voastre, căci în caz contrar nu vă vom putea ajuta, căci nu vom şti cu cine avem de-a face!» Sărmanele creaturi îşi scriu numele pe o listă, iar servitorii regelui o iau, aparent cu bune intenții. După ce mulțimea pleacă, convinsă că va fi ajutată, un mesager este trimis de urgență la oficialii regelui, cu misiunea clară de a-i călca şi mai rău în picioare pe toți cei care au îndrăznit să se plângă. O, iată, porunca este dusă la îndeplinire! Oamenii sunt luați chiar din casele lor! Vai, este prea cumplit ca să mai pot privi! Acum servitorul regelui îi povesteşte acestuia cum i-a dus la îndeplinire porunca, iar regele îl laudă, decorându-l cu o medalie.

5. O, Doamne! Un rege adevărat nu s-ar comporta niciodată în acest fel! Trebuie că inima şi mintea acestui tiran sunt luate în posesiune de Satan!"

6. Eu: „Ai perfectă dreptate! La început, toți aceşti regi se pretind de partea poporului, dar mai devreme sau mai târziu se transformă în astfel de diavoli. Dar continuă să priveşti! După ce viziunea va lua sfârşit, îți voi explica semnificația ei!"

7. Helena continuă: „Ah, ce se întâmplă?! Văd că au apărut foarte mulți lupi! În aparență, ei seamănă cu nişte oameni îmbrăcați în haine lungi şi negre, dar în interior arată exact ca lupii feroce

îmbrăcaţi în blănuri de oi pentru a-şi masca astfel natura bestială. Vai, cât de frumos se poartă aceşti lupi cu oamenii! Dar în scurt timp, ei îşi scot măştile, înfigându-şi colţii în gâtlejurile celor pe care păreau să îi ocrotească! Vai, ce fiinţe înspăimântătoare! Priveşte! Tronul regelui este păzit chiar de aceste fiinţe! Cei din faţă poartă coroane minunate şi sceptre, sunt îmbrăcaţi în catifea purpurie şi se pleacă până la pământ. Regele, care este complet orb din punct de vedere spiritual, se bucură nespus văzându-i pe aceşti monştri care îl tămâiază. Câţiva dintre ei îi prezintă regelui cele mai recent create arme de război.

8. Pe la spate, aceste fiinţe nu ezită însă să îşi clănţănească colţii! În locul coroanelor, sceptrelor şi armelor, ele ţin în mâini lanţuri şi cătuşe alcătuite din şerpi strălucitori! - O, rege, trezeşte-te din somnul tău de moarte şi ridică-te de pe tron, acest sediu al invidiei şi al urii, şi priveşte-i în faţă pe duşmanii tăi clandestini, care te mint cu neruşinare în faţă, prin cuvintele şi faptele lor, în timp ce pe la spate încearcă să îţi uzurpeze puterea!

9. O, Doamne, de ce permite bunătatea şi înţelepciunea Ta infinită petrecerea unor astfel de orori? Cum este posibil să existe astfel de fiinţe înspăimântătoare? Nu ar fi mai bine în aceste condiţii să nu mai existe nimeni în afara Ta, în loc ca în mijlocul fiinţelor bune, născute din Tine, să existe astfel de creaturi odioase, care nu au nimic de-a face cu persoana Ta?”

Sfârşitul volumului 1

Cuprins